

Дженифър Блейк

ДИВ ЖАСМИН

ДЖЕНИФЪР БЛЕЙК ДИВ ЖАСМИН

Превод: Андреа Михайлова

chitanka.info

Любимата баба на Джолета Карес умира и отнася в гроба пазената в тайна рецепта за легендарен парфюм, който е бил сред предпочитаните аромати на Клеопатра. Единственият ключ към тайната е дневника на прабабата, Виолета Фосие. Този дневник подтиква Джолета към авантюристично пътешествие из Европа по дирите на парфюма. Тя се натъква на дълго пазени тайни, забранени връзки и една скандална любовна история, тясно преплетена с магията на парфюма. И далеч неслучайно пътят ѝ се кръстосва с този на Рон Адамсън, очарователен плейбой от южните щати, подозрително добре запознат с парфюмите. Той е съперник, но и мъж, на когото не може дълго да се устои...

ГЛАВА ПЪРВА

В парфюмерийния магазин беше сумрачно и тихо. Помещението беше слабо осветено от уличните лампи пред витрините и от венецианския полилей, който все още светеше в лабораторията отзад. Плътни нощни сенки се диплеха между лъскавите витрини и поъглите. Вратата към лабораторията беше скрита в полумрак.

Джолета Карес нямаше намерение да пали повече лампи. Заклучи бързо и грижливо високата входна врата и сложи резето. После извади старомодния месингов ключ, застина за миг и се ослуша.

Откъм улицата долитаха стъпки, те кънтяха под аркадите на сградата и с приближаването ставаха все по-бавни. Изведнъж спряха съвсем наблизко.

Джолета дебнеше през старото шлифовано стъкло на входната врата. Зад украсения с черни панделки траурен венец на височината на очите си тя можа да различи, макар и неясно, високия силует на мъж, застанал в сянката на аркадите.

Сърцето ѝ заби учестено, просто заблъска в гърдите. Въпреки здрача в магазина тя се чувстваше опасно изложена на всеки поглед. Обзе я непреодолимо желание да избяга, да се скрие, но ѝ се струваше, че краката ѝ са здраво прилепнали към пода. Стискаше така силно ключа, че зъбците се впиха в пръстите ѝ. Мъжът пред вратата не помръдваше. Не се опитваше да се крие, а сякаш искаше да я прободее с пронизващ и решителен поглед. Изправените рамене говореха за овладяна сила и бърза реакция.

Джолета нямаше представа откога я преследва. Забеляза го едва на последното кръстовище преди магазина. Но дори там още не беше сигурна дали просто не върви в същата посока. Той не правеше усилия да я настигне, но нещо в ритъма на крачките му в такт с нейните залюля алармената камбанка в съзнанието ѝ. Цял живот беше слушала за опасностите на френския квартал на Ню Орлиънс нощем, но днес за пръв път изпадаше в беда.

Очите ѝ лютяха от напрегнатото усилие да различи нещо в сянката на аркадите. Затвори ги за миг, за да отпочинат. Когато погледна отново, видя празно пространство.

Мъжът си беше отишъл.

Тя облегна за миг чело на стъклената врата и изрече тихо проклятие. Не знаеше какво именно бе очаквала, но коленете ѝ се подкосиха от облекчение. Нервите ѝ бяха изопнати до скъсване от играта на котка и мишка, която мъжът бе играл с нея през изминалите кратки секунди.

Не беше изключено, разбира се, да си е въобразила всичко. Нищо чудно, защото след всичко, което ѝ мина през главата през последните няколко дена, реакциите ѝ не бяха нормални.

Но може и да не си беше въобразила.

Джолета пое дълбоко дъх и опита да се отпусне. Пое в здрача плътния дъх на парфюм — той беше като прегръдката на близък и обичан човек. Джолета се обърна бавно и се опита да се пребори с внезапната болка и чувството за загуба.

„Мими“ — това беше нейният парфюм, неизменно съпровождал Ана Перен, бабата на Джолета. Богатата смес от аромати се бе просмукала във всички дрехи на старата жена, в меката бяла коприна на кожата ѝ и сребърните вълни на косата ѝ. Беше част от нея, също като лъчезарната ѝ мека усмивка, както името Мими, което Джолета ѝ беше дала като дете. Ароматът беше завладял и горния етаж, жилището на вече четири поколения жени от семейство Фосие, собственички на магазина. С времето ароматът се бе просмукал във всяка нишка на пердетата и килимите, в най-потайните чекмеджета и всяка цепнатинка на старите мебели, та дори в гипсовите украшения по стени и тавани и в дървото на подовете. Мими обичаше тази постоянна аура от парфюм. Обичаше да казва, че е щастлива, защото живее сред душите на цветята.

Погребението на Мими беше море от цветя, последен поклон и поздрав от приятели и хора от бранша, от многобройните граждански, социални и благотворителни организации, с които Мими бе контактувала през годините на дългия си живот, прекаран изцяло в Стария квартал, както потомците на креолите наричаха френския квартал. По време на заупокойната литургия в катедралата Сейнт Луис нейният парфюм се смеси с миризмата на тамян и се издигна в топлия

влажен въздух, който се олюляваше леко над мъха и дъбовете в гробището, където Мими бе положена за вечен покой в гробницата на семейство Фосие. Всички знаеха, че Мими обожава цветята. Както притежанието на парфюмериен магазин, то беше традиция за жените в семейството.

Джолета поклати рязко глава, за да отпъди тези образи. Не искаше да мисли сега за това. Вирна брадичка и влезе във вътрешността на магазина.

Стъпките ѝ бяха сигурни, тя познаваше тук всеки сантиметър, магазинът беше част от живота ѝ. От дете можеше да се ориентира тук и в най-тъмна нощ. Можеше да каже със затворени очи в какъв нюанс е синьото на плата, с който са тапицирани стените. А тази парижка количка за цветя бяха преобърнали като деца с братовчедката Натали и братовчеда Тимоти при лудешка игра на криеница в един дъждовен неделен следобед. От дванайсетия ѝ рожден ден нейно задължение беше да бърше прахта от старите витрини с покрити с дантела преградки, пълни с шишенца за парфюм с най-различна форма, цвят и големина. Първия си урок по смесване на парфюми получи на тринайсетия си рожден ден, когато ѝ позволиха да смеси есенции от кафявите шишенца на тезгяха. В този поовехтял обуюсонов килим се спъна и си навехна глезена, когато сложи за пръв път високи токове. А върху тапицирания с кремава коприна диван от розово дърво изплака мъката и объркаността си, когато развали своя годеж, траял цели четири години.

Старият магазин беше пълен със спомени, добри и лоши. Нейните родители загинаха при катастрофа. Колата им се подхлъзнала на мокрото от дъжда шосе и паднала в един канал. От тогава магазинът стана център на нейния живот, защото баба Мими я взе при себе си. Понякога си мислеше, че това е причината, заради която веднага след колежа не пожела да се върне там. Миризмата на парфюм бе съпътствала всеки миг от живота ѝ. Вече не можеше да го понася.

Предпочете да е независима и да има личен живот, да се махне от потискащия, макар и внимателен и изпълнен с любов надзор на всяка нейна крачка, на мислите и настроенията ѝ. Тогава реши да докаже, че няма нужда от никого, нито от Мими, нито от възрастните жени, които работеха в магазина и години наред заместваха покойната ѝ майка. Още по-малко имаше нужда от бившия си годеник. Затова си нае преди

шест месеца отделно жилище близо до специализираната библиотека, в която работеше като историчка, доста далеч от Стария квартал.

В задната част на магазина Джолета стигна до вратата към помещението за смесване на парфюми с неговите безкрайни лавици. Влезе и безбройните стъкленици, които блещукаха по дългите лавици, засилиха още повече мириса на парфюм. В средата имаше работна маса с преградки под плота, претъпкани със стари, подвързани с кожа фолианти и с нови книги в пластмасови обвивки. В тях бяха записани стотици формули на парфюми. Едни за смесите, които се приготвяха от години и се продаваха, макар и със запазена марка, на обикновените купувачи. Други, и то повечето, бяха придружени със специални уточнения и по тях се приготвяха смеси за точно определени клиенти. Много от бележките бяха с нова дата, но някои отвеждаха сто и четиридесет години назад и съставяха меланхоличен списък на любимите парфюми на отдавна починали жени. Всяка смес беше записана с помощта на сложна система от номера и символи, система, разработена от Виолета Фосие, прародителката на Джолета, основала преди толкова време, малко след Гражданската война, „Фосие Роял Пърфюмс“.

Джолета оглеждаше с меките си кафяви очи фолиантите и мръщеше ядосано чело. Лавиците бяха в същински хаос, нови книги бяха размесени със стари и натъпкани безмилостно и безразборно в преградките, някои страници бяха смачкани.

Нейната леля Естел Клементс, по-голямата дъщеря на Мими, беше виновницата за всичко това. Тази сутрин беше върлувала тук с дъщеря си Натали, за да търси една формула. Парфюмът „В градината“ беше най-старият, произвеждан в лабораторията им, и от продажбата му получаваха близо половината от годишния си приход.

Според една семейна легенда по време на Втората република „В градината“ е бил, под друго име, любимият аромат на френската императрица Евгения. Според легендата Евгения получила парфюма от някогашна прислужница на императрица Жозефина, възрастна жена, която прибрала след смъртта на господарката ѝ. Жозефина го имала лично от Наполеон Бонапарт, а той, както е добре известно, обичал тънките парфюми повече от всичко на света. Що се отнася до този, открил го, изглежда, по време на похода в Египет. Ценял го особено високо, защото се предполагало, че е парфюмът, с който

Клеопатра съблазнила Марк Антоний. Донесли ѝ го от пустините на Далечния изток, където в прастари времена го използвали жриците на Лунната богиня.

Жените в семейство Фосие винаги бяха пазили ревностно специалната формула. При всяка генерация точният състав беше известен единствено на собственичката на магазина и от дълги години беше предаван от майка на дъщеря. Мими беше последната, на която е била предадена формулата. Но тя не беше успяла да я предаде на свой ред.

Всички бяха наблюдавали безброй пъти как Мими смесва парфюма, известни им бяха повечето от необходимите есенции. Но „В градината“ не беше обикновена смес. За да се създаде този изключителен аромат, трябваше поне час най-прецизно да се измерва и смесва. Най-незначителна грешка, мъничка излишна капка цветна или растителна есенция и всичко трябваше да се почне отначало. Сбърканата смес също беше парфюм, за който може да се получи доста висока цена, но не и тази на „В градината“.

През кратките часове в реанимацията, между мига, в който падна по стълбата и този, в който сърцето ѝ престана да бие, Мими се беше опитвала отчаяно да им предаде формулата. Но се оказа невъзможно. Ударът беше сковал лявата страна на тялото и лицевите мускули, тя само хъркаше и нищо не можеше да ѝ се разбере. Толкова важната формула беше много сложна, изискваше точно описание и на най-малките подробности, не беше възможно да се предаде с малкото звуци, които Мими беше в състояние да издава.

Един след друг те се бяха опитвали да я разберат — Естел, Натали, Тимоти и Джолета. Всички се отказаха, отчаяни от безсмислените усилия. А после, когато краят наближи, Джолета разбра една-единствена дума, само три трудно различими срички.

Дневникът. Така прозвуча изреченото от Мими.

Джолета каза на останалите какво е чула и добави, че не си спомня да е виждала Мими с дневник. Леля Естел и Натали побързаха да изтичат от болницата до къщи. Лекарите ги предупредиха, че Мими няма да издържи дълго, но те не пожелаха да изчакат.

Единствен Тимоти остана с Джолета. Седеше, стиснал ръце между коленете, непрекъснато ги изпъваше, та кокалчетата да изпукат и дрънкаше каквото му падне, отмятайки от време на време рус кичур

от очите си. Беше висок младеж с красива спортна фигура и би могло да се каже, че е хубав, ако не беше малко муден. За сметка на това майката и сестрата бяха направо агресивни. Джолета беше само с една година по-голяма, но Тимоти изглеждаше доста по-млад от възрастта си, навярно защото беше напълно зависим от майка си. Беше весел и кафявите му очи излъчваха чувство за хумор. Тимоти все се опитваше да разсее Джолета, но след известно време разбра, че е безсмислено и тръгна да търси кафенето на болницата, за да ѝ донесе вечеря.

Джолета беше сама с баба си, когато вечерните сенки нахлуха в реанимацията и тишината на здрача обгърна болницата. Беше сама и когато пулсът на Мими стана по-слаб, а дишането ѝ по-забавено, то спря за миг, възстанови се, а после заглъхна в ненарушимата тишина на смъртта. Джолета остана за малко в пълната изолация на отделената със завеси кабина, хванала вкочанените ръце на баба си с изпъкнали кокалчета и тънка бяла кожа със старчески петна. Тези ръце бяха готвили и чистили, бяха успокоявали детските ѝ болки. Тя отметна меките сребърни кичури от слепоочията на Мими. Косата ѝ продължаваше да изглежда толкова жива. Горещи сълзи изпълниха очите на Джолета, потекоха бавно по бузите ѝ.

Когато се върна и разбра, че Мими е мъртва, леля Естел направи сцена в коридора пред реанимацията. Твърдеше, че Джолета нарочно я е пратила да търси нещо, което не може да се намери, за да отстрани децата ѝ от пътя си и само тя да чуе последните думи на Мими.

Джолета беше толкова възмутена и ужасена от сцената, че дори не се опита да се оправдава от злобните обвинения. Във всеки случай щеше да мине много време преди да прости на леля си.

Джолета и сега не искаше да си спомня за скандала. Тя мина покрай шкафа с фолиантите до тежката врата в края на лабораторията. Посегна към железния прът, препречващ пътя към задния двор.

С ръка върху тежката щанга, тя се поколеба за миг, защото се сети за мъжа на улицата. Наистина дворът беше обграден със стена, но към него имаше още два входа. Единият — вратичка в голямата желязна порта, през която на времето каретите бяха влизали откъм улицата, вторият — дървената портичка, свързваща двора със съседната сграда.

Джолета поклати глава, отмести щангата и излезе на двора. От години никой не беше използвал другата врата или портата. Мими

предпочиташе всички да влизат и излизат през магазина, та да може да ги държи под око. Вратите положително бяха ръждясали, но дори да не бяха, само много осведомен човек можеше да намери пътя към магазина.

Джолета мина през арката на лоджията, подпираща задната врата на магазина и стигна до стълбата към задния балкон и помещенията над магазина. Погали с ръка протрития махагонов парапет на стълбата и се заизкачва. Когато хвърли поглед към двора, помисли за миг за Виолета Фосие, жената, основала парфюмерийното предприятие.

Виолета беше превърнала в магазин приземния етаж на градската къща — сватбен подарък от нейния съпруг. Тази сграда на една от най-известните улици в квартала, беше построена по проект на Джеймс Галие, тогава на върха на славата си като архитект на плантаторите от Луизиана. Стаите бяха просторни и светли, с фино моделирани гипсови тавани. Мебелировката — мраморната камина, картините и скулптурите, огледалата и скъпите завеси с копринени пискюли, среброто, кристалът и изящните порцеланови фигурки — всичко това Виолета Фосие беше донесла от голямото си пътуване из Европа, от сватбеното си пътешествие. През тази двегодишна обиколка Виолета открила страстта си към парфюмите, а също и формулата на един чудесен аромат, който кръстила „В градината“. Мими винаги разказваше с удоволствие на клиентите, че парфюмът е бил кръстен на двора зад магазина. За разлика от къщата, изградена и обзаведена по поръчка на съпруга на Виолета, дворът беше нейно лично дело. За Джолета той беше от край време онова място в Ню Орлиънс, което най-добре предразполагаше към съзерцание и щастливо спокойствие. Високите, боядисани в кремаво стени с римска арка под лоджиите по протежение на целия долен етаж хармонираха по съвършената си форма с геометричните лехи с цветя и треви, обрамчени във френски стил с чемшир. И те, както и пътеките, започващи като лъчи от водоскока и обвитата в лози каменна беседка в средата на двора, говореха за влиянието на онова пътуване из Европа преди толкова много време. Всички растения, които Виолета бе избрала тогава, излъчваха аромат: пълзящите розови храсти и глициниите покрай стените, огромната стара маслина и жасминовите храсти, заели ъглите между петуниите и тютюна, а също и ранните кремове в лехите. Сладкият им дъх, светлината на газените фенери, които хвърляха

трепкащи сенки над водоскока и образуваха тук и там тайнствени любовни гнезда, превръщаха двора в едно излъчващо чувственост, би могло да се каже дори изкусително убежище.

От дълго Джолета беше заинтригувана от личността на Виолета. Толкова искаше да разбере що за човек е била, за какво е мислила, когато е създавала градината, какво я е подтикнало да отвори магазина с дъхавия малък рай зад него. Като историчка Джолета проявяваше огромен интерес към викторианската епоха, свързана с разтърсили света събития, с толкова строги морални принципи и правила за поведение. Но начинанието на Виолета трябва да е било твърде необичайно за онези времена, особено сред креолската аристокрация от френски и испански произход в Стария квартал, където търговията е била подозрително занимание даже за мъж, та камо ли за жена.

Джолета беше разпитвала неведнъж Мими и тя все ѝ обещавахе, като му дойде времето, да ѝ разкаже цялата история. Кой знае как не остана време за това, както и за предаване на формулата.

В дъното на двора се движеха сенки. Някакво скърцане се смесваше с плисъка на водоскока, сякаш нощният вятър търкаше клоните на дърветата о каменната стена. Дали не бяха духовете на любовни двойки, които са си шепнали в беседката.

Беше малко страшно да си сам тук в тъмното, трябваше да почака до сутринта — помисли си Джолета. Но дори тогава присъствието ѝ щеше да е странно, защото магазинът беше затворен заради траура до края на седмицата. Камбанката нямаше да звънти радостно, нямаше да се смесват нови парфюми и вече нямаше да се чуят веселите поздравии и милите закачки на Мими, откъм кухнята на първия етаж нямаше да долита миризмата на ястие, приготвено с много лук, целина и чесън, с хубава брашнена запряжка. Обзе я странното чувство, че отсега нататък тук всичко ще е различно.

Всъщност нямаше намерение да нарушава тишината на празните стаи горе. Струваше ѝ се, че с това би навлязла в чужда интимна сфера. Но в края на краищата, имаше ли значение, че ще я наруши още веднъж? Другите отдавна бяха нахлули тук, бяха прелиствали книгите и бумагите на Мими, бяха претърсвали чекмеджета и гардероби. Ако и тя потърси, нахлуването нямаше да е по-лошо от тяхното. Тя мина по горната галерия до малката входна врата, отвори я с ключа си и влезе в градската къща.

В салона запали лампата, но не спря при позлатените мебели, нито при онези от розово дърво, мрамор и позлатен бронз. Заобиколи масата, над която висеше кристален полилей и влезе в съседната спалня.

С леглото и тоалетката в стил Луи XIV-ти, с избелелите сатенени пердета в меко розово, поръбени с пожълтяла дантела, стаята приличаше на музей. И тук, както и в салона имаше камина от карарски мрамор с богато украсена решетка от лято желязо. До една стена стоеше висок шкаф от скулптирано и позлатено дърво. Долната му част се състоеше от чекмеджета с различна големина, горната от ред тесни преградки зад двойни вратички, украсени в стила на Буше с пасторални сцени с влюбени пастири и пастирки и летящи ангелчета.

Мими го наричаше скринът на спомените. В него пазеше неща особено скъпи на сърцето ѝ: мида, която бе намерила при първото си пътуване до Билокси още като дете, ветрила, сребърно огледало и какви ли не предмети, подарени за спомен на първия ѝ бал от момчетата, които я бяха канили на танц през онази вечер в края на карнавала. Там пазеше и червените стъклени копчета от роклята, която е носила в нощта, когато бъдещият ѝ съпруг ѝ беше направил предложение за женитба, изсушен карамфил от един от надгробните му венци и какви ли не още, все такива скъпоценности. Джолета беше сигурна, че някъде под всички тези вещи е и онова, което търсеше.

Намери го в третата преградка, скрито зад рокличка от кръщене. Вързопчето беше превързано с разнищена черна панделка, заедно с една миниатюра. Рамката беше много тежка, а патината с опалов блясък, сигурно беше от сребро.

Онова, което Мими наричаше свой дневник, беше бележник, приличен на кутия, подвързан в кафяво кадифе и с месингови ъгли. Беше всъщност викториански пътен дневник с листа от тежка, специално избелена хартия. Страниците бяха изписани с елегантен почерк, тук-там бяха скицирани нежни цветя, няколко малки фигури и пейзажи. Джолета го беше виждала само веднъж и то преди години. Сега стоеше с вързопчето в ръка, опипваше месинговите ъгли и разглеждаше сложената до дневника миниатюра.

Малката рисунка с маслени бои в нежни, меки тонове беше свежа, като в деня, в който е била създадена. Художникът беше нарисувал главата и раменете на млада жена. Тя сякаш се канеше да се

усмихне, а погледът на очите ѝ, кафяви като на сърна, беше целомъдрен, но любопитен, буден, но уязвим. Веждите ѝ бяха нежно извити, миглите дълги и гъсти. Носът ѝ беше леко вирнат, а нежните очертания на устата — с яркия естествен цвят на корал. Меката кестенява коса беше прибрана в свободен възел, но палави къдрици обрамчваха слепоочията и бузите ѝ. На ушите се олюляваха обеци с гранати и ориенталски перли, брошка със същите камъни беше забодена на дантелената яка. Не беше красавица в класическия смисъл на думата, но в нея имаше нещо, приковаващо погледа. Художникът беше рисувал модела си грижливо, точно и толкова талантливо, че човек имаше чувството — жената ей сега ще се засмее, ще наклони глава и ще отговори на няколко въпроса, чието ехо отдавна е заглъхнало.

Виолета Фосие.

Джолета си спомни деня, когато видя за пръв път дневника и прибраната заедно с него миниатюра. Мими лежеше с простуда, а Джолета, тогава тринайсет или четиринайсет годишна, се опитваше да я гледа. Толкова несвикнала да бездейства, Мими не можеше да реши дали да чете или да спи. Заръча на Джолета да извади от скрина дантелата, която плетеше. Докато я търсеше, момичето вадеше едно след друго скътаните в него съкровища, а Мими разказваше историята на всяко от тях.

— Донеси ми го, скъпа — заповяда баба ѝ, когато Джолета извади дневника.

Обкованата с месинг книга беше тежка, а сложната закопчалка с мъничка ключалка и ключе на черен шнур издрънчаха, когато Джолета тръгна към леглото. Мими пое внимателно книгата, погали протритите места на кадифената подвързия. По молба на Джолета баба ѝ отвори внимателно ключалката и отгърна корицата, за да може детето да види пожълтелите страници с красивия почерк и нежните скици с пръснати тук-таме мастилени петна.

— Този дневник е на твоя прапрабаба — каза Мими. — Тя го е държала в ръце цели две години, докато е пътувала из Европа и е писала в него всеки ден. Изливала е на тези страници мислите и чувствата си и който ги прочете, разбира каква е била. Срамота е, че в наши дни вече не водим дневници.

Джолета беше очарована от витиевия почерк и замайващия дъх на прашна хартия, тя протегна шия да прочете първия ред.

— Не, не, скъпа — каза баба ѝ и затвори дневника. — Това не е за теб.

— Но защо, Мими?

— Още си малка, може би след някоя и друга година, като пораснеш.

— Аз съм вече голяма! Вече съм почти порасла и не съм малко дете. — Идеше ѝ да се разплаче.

— О, колко била голяма! — засмя се Мими. — Въпреки това има неща, които не знаеш и които ще научиш едва когато пораснеш достатъчно, за да можеш да ги разбереш.

Джолета я изгледа с упорито присвити устни.

— А кога ще е това?

— Кой може да знае! — въздъхна Мими. — Има хора, които никога не проумяват някои неща. А сега върни, моля те, дневника на мястото му и ела тук нещо да ти разкажа.

Джолета се подчини неохотно. Последва поканата на баба си да се покатери на леглото и седна до нея. Мими протегна меката си, белязана от времето ръка, и повдигна тясната брадичка на детето.

— Ти си кръстена на прабаба си Виолета, знаеше ли го? Джолета е латинска форма на Виолета. И ти много ѝ приличаш. Очите ти не са толкова тъмнокафяви, косата ти е с един-два нюанса по-светла. Навярно от слънцето, защото Виолета, сигурна съм, никога през живота си не е излизала без шапка и чадър. Но имаш същата структура на лицето, същите вежди и нос, да, да, същия нос. Le nez, носа на парфюмер.

— Наистина ли, вярно ли? — От радост на Джолета едва не ѝ секна дъхът.

Мими кимна бавно.

— Да, забелязах го. Някой ден ще изглеждаш също като нея.

— Но тя е толкова хубава!

— Ти също, скъпа, винаги съм го казвала, нали? — В тона на Мими се долавяше упрек.

— Да, но ти го казваш ей така. — Джолета не се съмняваше в любовта на Мими, а в себе си.

Мими я погали по косата.

— Не се тревожи, един ден ще се убедиш. Ще имаш и темперамента на Виолета, така ми се струва. Повечето време си кротко малко същество, но имаш буйни мечти, които един ден ще излязат на бял свят. Оставяш се да те водят и да те покоряват с разумни доводи, но не се поддаваш на натиск. Ще отстъпваш, ще отстъпваш, докато чашата прелее и тогава ще покажеш истинската си същност и ще се бориш, без да мислиш за загубите, може би дори безмилостно и докрай. Понякога се страхувам за теб, малката ми. Имаш такава нужда от малко щастие и опора, а могат да те наранят много зле, ако не внимаваш.

Джолета разглеждаше сега миниатюрата и вече не можеше да си спомни всичко, което бе казала тогава баба й, но помнеше все пак достатъчно, за да се опитва упорито да разгадае лицето на Виолета Фосие.

Като размисляше сега, не можеше да не се запита дали зад нежеланието на Мими тя да прочете дневника не се криеше повече, отколкото бе предположила тогава. Тези страници съдържаха може би нещо срамно, някоя тъмна семейна тайна, за която Мими да я е сметнала за още твърде невинна. Да, Мими си беше такава. Бе възпитана в манастирски пансион и се бе омъжила невинна, затова вярваше, че нейните дъщери и внуци са също така чисти. Беше наистина трогателно, но едва ли съответстваше на действителността.

Наистина ли приличаше на Виолета Фосие? Джолета наведе глава и се замисли. Беше сега на годините, на които е била Виолета, когато е позирала за миниатюрата. Възможно е да имаше прилика, но разликите във фризурата, облеклото и израза затрудняваха отговора. Ако имаше сходство, то беше само повърхностно. Джолета си даваше сметка, че никога няма да е толкова привлекателна като жената от миниатюрата. Беше независима жена с професия, която й доставяше удоволствие, със собствено жилище и без спътник на хоризонта. Единственото неоспоримо сходство беше носът.

Стоеше неподвижно, дишаше бавно и поемаше ароматите, които се бяха насъбрали в стаята. Е, да, наистина имаше нос.

Не помнеше време, когато да не си е давала сметка за неизброимите различни миризми, които я заобикаляха. Отначало вярваше, че това е еднакво лесно за всекиго, че всеки е способен да ги поема със същата лекота, с която го правеше тя. Да ги забележи,

подреди, а понякога и да извърне глава, за да ги проследи. Сега вече знаеше, че някои хора различават повечето миризми, които ги заобикалят, но не всички, някои могат да определят само половината, други да разграничат само подчертано хубавите или лошите.

Това помещение беше изпълнено с насъбралите се миризми на прах и огън, пален с въглища, на политура за мебели, восък за подовите и сухите, остри миризми на стара коприна, кожа, вълна и памук от скрина на спомените. Но всички тези миризми бяха потиснати от безбройните аромати, които прииждаха от магазина долу и трептяха във влажната тишина.

Най-силен беше дъхът на роза, най-старият сред парфюмите и все така най-любимият в цял свят. Той беше първият, който Мими я научи преди много години да отмерва и смесва. Беше държала ръката ѝ с гарафата и беше избърсала излетите капчици с кърпичка, която пъкна после в джобчето на Джолета.

— Това носи щастие — беше ѝ намигнала и я беше целунала, — щастие и любов.

Лавандула, момина сълза, канела — в магазина ги смесваха всяка заран отново и отново. Майката на Джолета често бе използвала този парфюм и чистият, леко старомоден сладък дъх беше за Джолета неделим от спомена за нейната майка.

Друга силна смес с корени от теменужки ѝ напомни въпреки волята ѝ за леля Естел. Макар и вече немлада, тя имаше навика да ръси изобилно себе си и дрехите си с всеки нов и моден парфюм. Напоследък се движеше в облак от някакъв силен аромат, който ужасно напомняше далеч ненатурален гроздов сок.

Смесицата от аромат на портокал и други цитрусови плодове ѝ напомни за стаята ѝ в колежа. С този свеж дъх се бе опитвала да надвие на миризмата на вехта боя и къси спортни чорапки. По онова време тези аромати ѝ се струваха свежи и модерни, макар в тях да имаше и примес на сватбени портокалови цветчета. След като развали годежа, привързаността ѝ към този парфюм рязко отслабна.

Едва доловима нотка мускус я върна към онзи зимен ден, когато братовчедка ѝ Натали събори едно пълно с тази есенция шише от лавицата върху каменния под на лабораторията. Натали се опита да твърди, че го е направила Джолета. То си беше всъщност точно така, но Натали я беше блъснала срещу етажерките. Въпреки това Джолета

трябваше да измете парчетата стъкло и да избърше лепкавата течност. Миризмата, която мъчно се издържаше в такова количество, беше проникнала в порите на кожата и в носа ѝ. Но най-лошото беше, че Мими месеци наред се боеше да я оставя сама в лабораторията.

Джолета се опита тогава да обясни какво е станало, но Натали викаше по-високо, тя се разрева и се разкрещя, отхвърляйки всички обвинения. В края на краищата Джолета се отказа от опита си да бъде чута. През изминалите години трябваше да свикне с това, че по-голямата ѝ братовчедка беше във всичко първа. Тя и сега продължаваше да се възхищава на решителността на Натали, на умението ѝ да се облича ярко и модерно и да носи скъпи бижута, на категоричността, с която налагаше желанията си, без да се замисля за последиците. Джолета знаеше, че тя самата също има свой, много съдържан стил. Умееше да прави майсторски комбинации от своите помалобройни, но скъпи тоалети, повечето в неутрални тонове. С подходящи красиви аксесоари и няколкото стари бижута, които притежаваше, знаеше как да ги направи интересни. Въпреки това ѝ се струваше, че прави впечатление на твърде скромно и бледо облечена, когато братовчедката се появяваше с последен модел от „Сакс“ или „Найман Маркус“.

Миризмът на карамфили ѝ напомни за Тимоти, в чийто мъжки одеколон те преобладаваха. Братовчед ѝ обичаше силни аромати, а не както Джолета бе очаквала, по-малко сложни и спортни смеси. Тимоти беше доста съдържан, с непринуден чар, придобит през дългите лета из басейните на кънтри клубовете или в упражняването на рисковани спортове като сърфинг или състезания с плавници. Като единствен внук на Мими и единствен мъжки потомък в семейството от две поколения насам той беше много разглезен, но с годините сякаш все по-рядко го показваше.

Още много и различни аромати изпълваха стаята. Сред тях доминираше, съперничейки си с розата, индийският нард. Свежият му горски дъх, близък до този на евкалипта, се използваше като отсянка в много от предлаганите в магазина парфюми. Нардът е бил донесен от Индия в Ню Орлиънс, когато градът е бил френска колония. В тропически климатични зони нардът е замествал години наред лавандулата — навсякъде, където това английско растение вирее трудно. Сега вече се внасят големи количества лавандула, но хората в

Ню Орлиънс продължават да обичат онзи лесно различим за тях оттенък, който придава на парфюмите любимият им нард.

Е да, тя наистина има нюх. За добро или за лошо, но е точно така.

Джолета занесе дневника до леглото и махна лентата, с която беше превързан. Отключи го и запрелиства бързо страниците с безкрайните избледнели нови редове и скици, после разгледа особено внимателно първата и последната страници. Но не откри списък от номера и мерки, който би могъл да представлява формула.

Присви разочаровано устни и пое дълбоко въздух. Трябваше да се досети, че няма да е толкова лесно.

Щеше да е необходимо време, а сега беше много късно да предприема нещо. Трябваше да вземе дневника със себе си и може би да го ксерографира, за да не го повреди, а после внимателно да го проучи. Не беше изключено също да не е разбрала добре Мими. Шансът да е на прав път беше малък.

Джолета пхна дневника в чантата през рамо, изгаси всички лампи и излезе от градската къща.

Навън пролетният вятър си играеше с боклуците по улицата. Той долиташе откъм езерото Понтшартрен и хладният му повей носеше мирис на дъжд. Джолета вдигна ремъка на чантата върху подплънката на жакета си, пхна ръце в джобовете и се запъти към паркинга, където беше оставила колата си.

Улиците бяха почти пуси, беше вече късно. По отсрещния тротоар вървеше силно притисната любовна двойка. Бавното трополене на подкови подсказваше, че по близката пресечка минава файтон с туристи. Срещна и група студенти, които почнаха да свиркат подире й, пияни от бира и свобода и твърде млади, за да не го съобщят на всичко живо. Някъде далеч джазов музикант изпращаше в нощта тъжната мелодия на своя тромпет.

В Ню Орлиънс оживлението замираше с падането на нощта. Беше останала в магазина по-дълго, отколкото имаше намерение. Шумовете станаха по-слаби, когато сви от главната улица на квартала, в края на краищата остана единствено потракването на токчетата й по неравния тротоар.

Отначало реши, че с ехо. Но дори когато проумя, че стъпките, които чува, са по-тежки от нейните, продължи да се надява, че който и

да върви след нея, ще свие в някоя пресечка, ще влезе в къща или ще изостане, когато тя ускори темпото.

Но това не стана. Стъпките продължиха, решителни, непрекъснати и така синхронизирани с нейните, че това можеше да означава само едно.

Беше почти забравила мъжа, който я преследва днес. Беше изчезнал така ненадейно, че беше вече почти сигурна — лъгала се е.

Изглежда, не се беше лъгала.

Устата ѝ пресъхна. От бързането усети бодежи в хълбока. Сега се сети за безброй неща, които можеше да направи, за да избегне подобна ситуация: например да извика полицията или да пренощува в дома на Мими. Но от това нямаше вече никаква полза.

Имаше два варианта: този мъж или искаше пари, или беше от онези извратени типове, които обичат да плашат жени. Можеше да захвърли чантата и да хукне с надеждата, че това ще го задоволи. Но пък от друга страна дневникът правеше чантата толкова тежка, че я превръщаше в добро оръжие.

Обърна се и стъпките спряха. Видя силуета на мъж в сянката, която един от многото балкони хвърляше върху тротоара, но не можеше да разпознае нито лицето, нито дрехите, за да го прецени по-добре. Стори ѝ се еднакво висок с мъжа, който я бе преследвал днес, но не беше напълно сигурна и в това.

Погледна отново напред и забърза. Стъпките пак я последваха. Шумът им кънтеше между сградите и ту се усилваше, ту затихваше, следвайки странен, неравен ритъм. Или само така ѝ се струва и чува собствения си учестен пулс?

Всичко прочетено за самозащитата на сами жени се въртеше сега в главата ѝ, всички добри намерения да вземе няколко часа по самозащита или да купи оръжие, което да носи в чантата си. Всичко това наистина не ѝ беше от полза сега. Защото си беше останала с добрите намерения.

Още две пресечки я делиха от паркинга. Но докато стигне щеше да е вече съвсем тъмно и пазачът щеше да е заспал или да си е отишъл в къщи. Дано все пак успее.

Наведе глава и ускори темпото, вече почти тичаше. Още малко и щеше да хукне. Стъпките зад нея също станаха по-бързи.

— Ето те най-сетне и тебе, скъпа!

Дълбокият, изпълнен със загриженост мъжки глас прозвуча точно пред нея. Вдигна ужасена глава, плъзна бърз поглед по тъмната коса и пронизващите очи, молеци, но смели, усети дъх на нощна свежест и колосан плат, а приятният дъх на сандалово дърво от превъзходен афършейв погъделичка ноздрите ѝ. Само след миг мъжът стоеше вече до нея, прегръщаше я и я притискаше към себе си с дългите си мускулести ръце.

— Госпожице, преследва ви някакъв тип и, изглежда, е с нож в ръка — прошепна той тихо и настойчиво. — Аз ще играя ролята на рицар, готов да го убие заради вас, но не съм сигурен дали няма и приятели. Играйте заедно с мен, може да ни помогне.

Тя беше прекалено напрегната, за да схване какво ѝ говорят. Разбираше само, че нещо не е на ред и че цялата ѝ кожа е настръхнала. Пое си дъх, за да извика.

В същия миг мъжът я прегърна още по-силно и коравата му уста се наведе към разтворените ѝ устни.

ГЛАВА ВТОРА

Целувката беше огнена, безкрайно сладка, но Джолета усети също, че от онова, което той е решил, не може да избяга. Главата ѝ беше като замаяна, нарастващото удоволствието сякаш вливаше в кръвта ѝ лениво шампанско. Опита се все пак да извърне лице, но отчаяният вик на ужас заседна в гърлото ѝ.

Миг по-късно мъжът вдигна глава. Застана спокойно, но продължи да я държи в прегръдката си. Джолета срещна погледа на очите му, тъмносини на светлината на уличните фенери. Долови в тях някакъв ироничен фатализъм.

От доста време никой не я беше целувал. От прекалено дълго време може би. Потрепери и усети как от силното желание ѝ спира дъхът. Случилото се беше така неочаквано, че я бе объркало и сега тя стоеше неподвижна, опряла леко ръце в коравите мускули на гърдите му под якето.

Мъжът пое дълбоко въздух, пусна я, отстъпи рязко, но сякаш против волята си, назад. Хвърли поглед зад гърба ѝ.

— Моля да ме извините, госпожице — каза той с къс, задъхан смях. — Просто реших, че като възлюбен, който ви брани, ще съм поубедителен, щеше да изглежда, сякаш имам личен мотив да го правя. Тъй или иначе, виждам, че има резултат.

Джолета хвърли къс поглед през рамо. От преследвача нямаше и следа. С усилие изрече:

— Възможно е, но ми се струва, че бихте могли и без...

— Е да, госпожице, но как бих получил възнаграждението си?

Тя го погледна право в очите. Начинът, по който разговаряше с нея, подчертаната непринуденост бяха малко прекалени. Помисли си, че той го прави нарочно, но не беше сигурна. На слабата светлина косата му имаше цвета на полирани тъмни орехи, беше гъста и леко разрошена. Лицето му беше правилно, доминирано от прав нос и енергична брадичка с трапчинка. Гънките около устата му подсказваха, че често се смее, висока интелигентност искреше в погледа му, а под

безукорно скроеното морскосиньо сако раменете бяха широки, но не масивни. Беше много висок, държанието му беше решително, но не и арогантно.

— Наградата задължителна ли беше? — попита след кратка пауза Джолета.

— Добрите стари рицарски обичаи на Юга вече не се ценят както едно време. Би трябвало да ги спазваме просто заради самите тях, но аз предпочитам, когато имам случай, сам да си взимам наградата.

Гласът му събуди любопитството й.

— Откъде сте?

— Роден съм във Вирджиния. Но има ли значение?

— Не — отговори тя, а после повтори малко по-определено, докато ровеше с наведена глава в чантата, търсейки ключовете от колата. — Разбира се, че не.

В гласа му се долавяше хитра нотка, когато каза:

— Бяхте се запътила нанякъде, нали? Покажете ми накъде е и ще ви придружа.

Предложението беше обезоръжаващо, но тя и не помисляше да го насърчава. И на дневна светлина нямаше доверие в повечето мъже, та камо ли на мъж, срещнат посреди нощ на тъмна улица в този квартал. Измъкна месинговия държател с дрънчащите ключове и го погледна.

— Много благодаря, но рицарството не трябва да отива чак толкова далеч.

— Старата ми бавачка, която ме научи на маниери, не би се съгласила с вас — каза той. Очевидно нямаше намерение да си тръгва.

— Да, но тя не е тук, а пък аз нямам представа кой сте — каза спокойно Джолета. — Знам ли, може да сте от една банда с онзи тип с ножа.

— Логична мисъл, но нали все още не ви се е случило нищо или почти нищо. Бъдете благоразумна, позволете ми да ви придружа до колата.

— Оценявам желанието ви да ми помогнете, но съм сигурна, че ще се справя и сама.

Джолета го заобиколи и се запъти към паркинга.

— Възможно е — каза той, обърна се и тръгна редом с нея. — Възможно е, но налага ли се?

— Излишно е да ме придружавате — отвърна тя и го погледна.

— На друго мнение съм.

Паркингът беше вече пред тях, малък четириъгълник, заобиколен от стени и дворове, като слабо осветена шахта на кладенец. Утешителното присъствие на един широк гръб можеше да бъде всъщност само добре дошло и беше излишно да се преструва. Очевидно нямаше да се отърве лесно от него, затова мълчанието ѝ беше знак на съгласие.

Само че миг по-късно и в нея се надигнаха правилата за поведение, които Мими ѝ бе втъпявала от ранно детство. Онова, което допреди няколко минути можеше да се възприеме като учтиво мълчание и от негова страна, бе засенчено от подозрително неучтивата му усмивка. Тя хвърли бърз поглед към мъжа, който вървеше до нея, към тъмния му костюм и елегантната вратовръзка. „Прилича на бизнесмен — помисли си тя, — на бизнесмен, който се радва на малкото свободно време след цял ден, прекаран в трудни преговори.“ За да поосвежи атмосферата тя попита:

— По работа ли сте в Ню Орлиънс?

— Би могло да се каже.

— За пръв път ли сте тук?

Той поклати глава.

— Минавам от време на време.

— Някакъв конгрес? Ню Орлиънс е предпочитано място за конгреси.

— Този път не.

Той не даде повече обяснения и Джолета не зададе други въпроси. Какво значение имаше с какво се занимава и защо е в града, нали повече нямаше да го види. С учудване констатира, че краткостта на отговорите му я беше разочаровала. Този мъж предизвикваше с присъствието си леки спазми в тялото ѝ. „Само това липсваше!“ — каза си тя. Подобни усложнения наистина не ѝ трябваха.

— Няма нужда да тичате — каза той спокойно. — Повече няма да ви нападам.

— Не тичам — каза Джолета и намали темпото.

— Разбира се, че не — в гласа му прозвуча лека ирония.

Тя спря.

— Достатъчно далеч ме изпратихте — каза Джолета. — Много съм ви благодарна, че се появихте толкова навреме. Не зная какво щях

да правя без вас. Дори не ви упреквам за целувката, но...

— Наистина ли? — попита той със съмнение в гласа.

— Не — отговори тя твърдо, може би по-решително, отколкото бе имала намерение. — Тъй или иначе, колата ми е съвсем наблизко и съм сигурна, че сега вече нищо не може да ми се случи.

Един дълъг миг той я гледа мълчаливо, после попита:

— Това значи: а сега се разкарай, нали? Ами ако човекът с ножа продължава да ни следи и само чака вашият телохранител да си отиде?

— Доста невероятно — каза смело Джолета, но се издаде с погледа, който побърза да хвърли през рамо.

— Точно така — заяви той подигравателно и продължи решително: — И моята кола е паркирана тук, понеже това е единственият приличен паркинг в тази част на квартала. Позволете ми да ви закарам до къщи, за да зная, че ще стигнете там здрава и читава.

Тя поклати учудено глава.

— Луд ли сте? Та аз не зная дори името ви.

— Тайрон Кингсли Стюарт Адамсън Четвърти, на вашите услуги. Това достатъчно ли е? Ако името ви се струва прекалено дълго, наричайте ме просто Рон. А как мога да ви наричам аз, като добавям, естествено „скъпа“ и „госпожице“?

— Изобщо никак, ясно ли е?

— А не, сега вие ме чуйте — прекъсна я той и гласът му не допускаше възражения. — Няма да ви оставя тук посред нощ сама. Ако не ми разрешите да ви закарам до къщи, позволете ми поне да ви следвам с колата си. Впрочем, нека се коригирам. Ще ви последвам, независимо дали го желаете или не.

Тя дълго се взира в упоритото му лице, в непоколебимия поглед.

— Но защо? — попита. — Защо такава загриженост?

— Защото съм такъв! Една много решителна икономка-негърка, която страшно държеше на тези неща, ми го внуши с точилката си от прасковено дърво. Свикнал съм също да отварям пред дамите врата и да им отстъпвам място. Просто не мога друго.

Не можеше да се каже, че отговорът е задоволителен. Въпреки това Джолета не намери достатъчно основания да се усъмни в него. И Мими бе държала много на маниери и чувство за дълг. Продължи да върви с присвити устни, но повече не възрази той да я придружи до тъмния ѝ заключен „Мустанг“.

Мъжът по име Рон взе ключовете от ръката ѝ, отвори вратичката и надникна да види дали на задната седалка няма скрит някой, след което ѝ даде с учтив жест да разбере, че всичко е наред и тя може да се качи.

Джолета не искаше да изостане в учтивостта ѝ му подаде ръка.

— Сърдечно благодаря, задето ме спасихте. Наистина съм ви много задължена.

— Въпреки всичко? Наистина великодушно от ваша страна — усмихна се той.

— Не, аз наистина... — подхвана тя.

— Добре, добре — каза той. — И аз съм благодарен на случая.

Сигурно най-доброто беше повече да не задълбава. Тя дръпна ръката си.

— Е, лека нощ.

Той отстъпи назад, за да може Джолета да се качи. Тя се настани зад кормилото, а той се обърна и тръгна към един сребрист „Буик“, върху който беше залепен знак, че е взет под наем.

Когато потегли, светлината на фаровете му в нейното огледало я нервираще. Изпитваше странното чувство, че той я наблюдава как се провира през тесните улички на квартала в посока към морето. Като се замисли, изпита тревога и от това, че беше позволила на съвсем чужд човек да научи адреса ѝ.

Тревогата ѝ беше напразна. Когато тя сви към блока си, Рон Адамсън я поздрави кратко с премигване на фаровете и продължи, без да спира. Точно както тя би го пожелала.

Въпреки това тя проследи фаровете му, докато изчезнаха. Пусна кормилото и докосна меките си устни. Те бяха много чувствителни, а сега и малко трескави.

Бяха минали близо шест месеца, откакто мъж я беше целувал така. Шест месеца, откакто Чарлз, нейният годеник, я целуна за раздяла.

Познаваха се от много отдавна. Чарлз, рус и висок, беше партньор в игрите, приятел и брат, единственият младеж, с когото бе дружила в университета. Интимните им отношения дойдоха някак от само себе си. Започнаха с плаха целувка за лека нощ, а две години след годеча стигнаха връхната си точка върху един спален чувал на брега на Мисисипи. Когато се записаха и двамата в колежа, Чарлз ѝ

предложи да наемат заедно апартамент близо до университетското градче, но тя се поколеба. Знаеше, че Мими не би го разбрала. Въпреки това прекарваха заедно всяка свободна минута. Заедно отидоха при лекаря да се посъветват относно контрацептивните средства, заедно правеха планове за бъдещия си дом, бъдещото си семейство и за всяка подробност около сватбата, която рано или късно трябваше да се състои. Заедно, винаги заедно. Джолета дори беше купила вече булчинската си рокля — коприна с цвят на шампанско, с украса от перли и блестящи мъниста. Шаферите и шаферките трябваше да са целите в синьо, в тон с доминиращия цвят на оловните стъкла в малката викторианска църква на Ривър Роуд, където би трябвало да се състои церемонията.

Само че, кой знае защо, така и не определиха деня на сватбата. Родителите на Чарлз пожелаха през лятото след завършването на колежа той да ги придружи на сафари в Африка. После, след продължително боледуване почина дядо му и Чарлз реши, че ще е егоистично да мисли по същото време за собственото си щастие. Предложи и двамата да пестят, за да предплатят бъдещата си къща и да им остане нещо и за меден месец в Карибско море. Та нали животът е пред тях.

След известно време Джолета изпита чувството, че той нарочно отлага, но аргументите му бяха толкова убедителни, прозвучаха така логично, че тя почна добросъвестно да пести и затова отиде да живее при Мими. А после Чарлз предплати с неговите спестявания една петроленосия „Мазда Кабрио“.

Този ден Джолета огледа от всички страни спортната кола, паркирана пред парфюмерийния магазин. Сърцето ѝ се сви. Чарлз стоеше, гордо усмихнат, с ръце на кръста. Гласът ѝ трепереше леко, когато най-сетне каза:

— Ти, ти всъщност изобщо не искаш да се жениш, нали Чарлз?

— Какви ги говориш? — попита той и отстъпи крачка назад.

— Имаш си друга? Достатъчно е да ми го кажеш.

— Не, кълна ти се, нямам — каза той, но гласът му трепна. —
Защо този въпрос?

— Само се опитвам да разбера защо си дал спестяванията ни за кола.

— Дадох моите пари — смръщи той чело. — Нямам ли право да си купя с тях каквото поискам?

— Да, но ти каза...

— Зная какво съм казал, но, за бога, Джолета, та нали ще сме женени цяла вечност, а аз имам чувството, че никога не съм бил свободен.

— Значи ли това, че искаш да опознаеш други жени?

Откакто бяха заедно, той не изпускаше да се загледа подир всяка привлекателна жена, но тя все се надяваше, че като стане по-зрял, ще престане.

— Защо не! — отвърна той предизвикателно. — Няма да е зле и ти да опознаеш някой и друг мъж. Не е изключено това да те направи малко по-страстна, нали знаеш, че аз все не успявам.

— Аз никога не съм се оплаквала — каза тя тихо.

— Собственият опит би могъл да ти осигури по-голям успех, би могъл да ти помогне. Но както стоят нещата сега... — той сви рамене.

— Представа нямах, че възприемаш всичкото този начин — каза тя сподавено.

— Ех, сега вече знаеш.

Мина време, преди тя да може да каже нещо.

— Добре — изрече най-сетне. — И аз не бих искала да се омъжа за човек, за когото означавам толкова малко. — Тя посегна към пръстена, който той ѝ беше подарил. Свали го лесно, защото ѝ беше голям. Хвана ръката му, сложи пръстена върху дланта му и събра пръстите над него. — Вземи си го — каза тя, — вземи го и си върви. Веднага!

Той гледа известно време, смаян и нерешителен, пръстена, после се обърна и се качи в колата. Когато потегли рязко, гумите на новата „Мазда“ оставиха на улицата две дебели черни дири.

Внезапният провал на плановите ѝ, на всичко, което бе споделяла с Чарлз, беше за нея като смърт. Животът ѝ беше така тясно преплетен с неговия, че сега ѝ се струваше, че са я разкъсали. Обидните думи, които той ѝ каза, не ѝ излизаха от главата, накърняваха самочувствието ѝ.

Мими и времето ѝ помогнаха. Все пак Мими не успя да я убеди, че не всички мъже са като Чарлз. Повечето от онези, с които се запознаваше бяха същите: готови да излизат с нея и да споделят

леглото ѝ, сякаш това е тест за бъдещето. Но Джолета не искаше да е опитно зайче, тя нямаше доверие в бъдеще, което трябва да се тестира. В повечето случаи не се стигаше до втора среща, но и първите ставаха все по-редки.

Мими все ѝ повтаряше, че ще се погребее в тази своя научна библиотека. Баба ѝ навярно беше права. Но тя знаеше, че на миналото поне може да се разчита. То не се променя.

Рон примига с фарове за довиждане на Джолета Карес, мина няколко метра и спря пред някакъв магазин. Погледна часовника си и влезе в магазина. След няколко минути излезе с пластмасова чашка кафе в ръка, запали колата и се върна по пътя, по който беше дошъл.

Щом стигна до блока, зави, намери място на паркинга, изгаси мотора и фаровете. Комплексът беше почти нов, къщите — всяка с по две-три жилища, бяха групирани около плувен басейн. От паркинга виждаше прозореца на спалнята в апартамента, принадлежащ, както вече бе установил, на жената, която наблюдаваше. Щорите бяха спуснати, но от време на време вътре се мяркаше сянка.

Той свали похлупачето от кафето и го опита. Направи гримаса и поклати глава. Беше много силно, положително бе стояло с часове на котлона, но трябваше да го изпие, за да не заспи. Пъхна капака в кесията за отпадъци, любезно предоставена от фирмата, която му даде колата под наем, и се опита да настани дългите си крайници колкото може по-удобно върху седалката. Сложи ръка на кормилото и отпи още глътка кафе, после пак впери поглед в осветения прозорец над него.

Поклати с въздишка глава. Желанието да целуне Джолета Карес се бе оказало непреодолимо. Но и глупаво. Впрочем, беше му все едно. Оказа се, че си е заслужавало риска.

Беше му първа вечер в цялата тази авантюра и ако трябваше да се изрази в стила на криминалните романи — вече беше напуснал прикритието си. Това можеше да се окаже добро или лошо, според обстоятелствата. Тъй или иначе, преди малко реши, че е необходимо — нима можеше да допусне онзи тип с ножа да я нападне? Изживя напрегнати мигове, когато се уплаши, че може да дотича твърде късно. Следващия път ще внимава повече.

Следващия път. О, боже!

Не беше много сигурен, че онова, което върши, е наистина необходимо. Изглеждаше толкова мелодраматично, почти параноично. Но навярно се лъже.

Реши, че е действал като любител. Докато се въртеше край парфюмерийния магазин, тя за малко не го видя. Мислеше, че магазинът е по-надолу по улицата, не взе предвид също, че тя може да е толкова наблюдателна. Вече не трябваше да го забравя.

Освен това не допускаше, че и друг може да я дебне. Опита се да предостави на себе си и на Джолета по-голямо пространство за действие и затова реши да я чака близо до паркинга. Оказа се голяма грешка. Онзи дивак! Откъде ли се взе? И наистина ли държеше нож? Нещо беше проблеснало в ръката на онзи тип и той го използва като добро оправдание за себе си.

Но да я целуне! Колко непрофесионално! Колко погрешно. Чиста проба прекомерна самоувереност. Имаше основание да е гузен.

Джолета Карес беше нещо необичайно. Не можеше да се нарече красавица, беше миловидна по някакъв много нежен и старомоден начин, някаква смесица от хубост, гордост и будна интелигентност, предизвикваща у мъжа желанието да се сближи с нея, да разбере дали видимото е истинско. Беше толкова крехка, а се оказа учудващо смела и с голяма вътрешна сила. Косата ѝ излъчваше чудесен дъх на рози. Когато я взе в прегръдката си, усети, че е топла, копринена, но стегната там, където една жена трябва да е стегната и мека там, където една жена трябва да е мека. Мисълта за нея караше коремните му мускули да се напрягат. Тя така добре му подходеше — с височината, с фигурата си, с мекотата и аромата си можеше веднага да навлезе в сънищата му за съвършената жена.

Трябва да беше полудял.

Хъм, господ има, изглежда, твърде странно чувство за хумор.

Сега там, горе беше може би тъкмо жената, която бе търсил през целия си съзнателен живот. А тук, долу той се топеше като болен от любов тийнейджър и си пареше устата с лошо кафе.

В най-близко време щеше с нещо да се издаде и тогава тя ще изпита отвращение към него, а може и да го намрази. Положително. Друга възможност просто нямаше.

ГЛАВА ТРЕТА

Адвокатът на Мими от двайсет години насам беше чаровен белокоп мъж. Откакто Джолета се помнеше, той непрекъснато отказваше да приеме политическите постове, които му предлагаха. Сега се бе опитал да направи колкото може по-приятна срещата на роднините в неговото бюро, на която щеше да отвори завещанието. Заведе ги лично в залата с ламперии и нареди да сервират кафе. Леля Естел седна в горния край на дългата маса, точно срещу Джолета, обграждаха я за по-голяма тежест Натали и Тимоти. Тя веднага помоли формалностите да бъдат по възможност съкратени и адвокатът се съобрази с желанието ѝ.

До този момент изненади нямаше. По-голямата част от наследството, което се състоеше от къщата във френския квартал, парфюмерийния магазин и спестовна книжка с не кой знае колко голям влог, бе разделена според законите в щата Луизиана на равни части между Естел Клементс, по-голямата дъщеря на Мими и Джолета, като единствено дете и наследничка на по-малката ѝ дъщеря Маргарет. Леля Естел присви недоволно устни, но не каза нищо, когато адвокатът сложи встрани тази страница от документа и посегна към втората.

— А сега стигаме — заяви адвокатът с лека, отправена към всички усмивка — до личните разпоредби в завещанието.

Той ги прочете. Семейното сребро оставаше за Естел, която от край време му беше хвърлила око. Натали получаваше няколко много изящни, но не особено скъпи бижута, Тимоти — сребърния джобен часовник и комплекта четки с дръжки от слонова кост, принадлежали на дядо му и прадядо му.

Адвокатът се изкашля и продължи с твърд и спокоен глас:

— Последното изречение гласи: На моята скъпа внучка Джолета Мария Карес завещавам своя тъй наречен скрин на спомените с всичко в него. Сред съдържащото се в него е и един дневник с месингов обков, воден през годините 1854-1855-та от Виолета Мария Фосие, родена Вилер. Този дневник ще притежава и с него ще разполага

единствено споменатата Джолета Мария Карес, с всички произтичащи от това права да го използва както пожелае.

Адвокатът сложи завещанието на масата пред себе си и скръсти над него ръце. След това попита подчертано делово:

— Някакви въпроси?

Чу се как леля Естел поема въздух, преди да придвижи напред масивното си тяло заедно със стола.

— Имате предвид дневника, който се пази от край време в стария скрин на майка ми? — попита тя хапливо.

— Предполагам, че става дума именно за него — отговори адвокатът.

— Ти си знаела какво има в завещанието, нали? Признай си! — обърна се тя към Джолета.

Джолета усети, че се изчервява от срам, но отговори охотно:

— Не, или поне до последно време не. Едва наскоро разбрах.

— Но това е ужасно! — възкликна леля Естел и се обърна към адвоката. — Този дневник е най-скъпоценното нещо в цялото наследство. Не е възможно майка ми наистина да го е завещала така, че моите две деца да не могат да се възползват от него.

— Завещанието е съставено според точните указания на моята клиентка — отвърна хладно адвокатът откъм горния край на масата.

— Значи, не е била на себе си — изсъска леля Естел. — Настоявам това да бъде незабавно заличено.

— Можете, разбира се, да направите възраженията си пред съда, госпожо Клементс — каза вече по-остро адвокатът. — Но трябва да ви предупредя, че шансовете ви са малки. Моята клиентка си даваше много добре сметка какво прави, когато ми продиктува изложените тук разпореждания, в съставянето на завещанието няма нищо, противоречащо на законите. Не бих могъл да се произнеса относно стойността на този дневник, защото никога не съм го виждал, но си мисля, че тази стойност е в най-добрия случай от идеален характер.

— Ако мислите така, това доказва само, че едва ли сте наясно относно предприятието на моята майка — възрази леля Естел. — Впрочем, няма значение. Предполагам, че тя не е дала специални указания за формулите за парфюмите. Има ли основание те да не могат да бъдат продавани, някакво законово ограничение за продажбата им?

— Абсолютно никакво, в случай, че всички наследници са съгласни — каза с леден тон адвокатът. — Тъй като вие си разделяте наследството с Джолета, ще трябва и двете да подписвате всеки договор за продажба, и двете да получавате еднаква част от прихода.

— Разбирам — възрастната жена кимна толкова енергично, че тлъстата ѝ гушка се затресе.

— Боя се, че аз не разбрах — изрече бавно Джолета и се обърна към леля си. — Да не си намислила да продаваш предприятието?

— А защо не! — леля Естел заби остър поглед право в очите ѝ. — Но досега имах предвид само формулите, особено тази на „В градината“.

— Мими би се ужасила. Щеше да се почувства дълбоко уязвена само при мисълта, че сме способни така жестоко да я предадем.

— Излишно е да ми обясняваш какво би желала майка ми, Джолета, покорно благодаря.

— Без този парфюм поддържането на магазина е безсмислено — възрази Джолета и се наведе към леля си. — Този магазин е наследство на жените от нашето семейство, част от историята на Ню Орлиънс. Не можеш просто ей тъй да го захвърлиш.

Джолета видя как зад гърба на леля ѝ Натали прави гримаса, предназначена за Тимоти. Той само поклати глава и хвърли към Джолета състрадателен поглед.

Естел погледна бързо към сина си, после насочи отново вниманието си към Джолета.

— Нямам намерение да захвърлям каквото и да било — каза тя с присвити устни. — Тъкмо обратното, искам да го продам на много висока цена. Но всичко това едва ли те засяга. Аз ще оправя нещата, а ти ще си седиш със скръстени ръце и само ще прибереш половината от сумата.

— Просто не мога да повярвам, че ще го направиш — поклати глава Джолета.

На лицето на възрастната жена се изписа презрение, огромните ѝ гърди се разлюляха под ризницата от златни и перлени огърлици.

— А сега нека ти заявя нещо, което отдавна исках да ти кажа, Джолета. Години наред ти се въртя край мама и успя да ѝ влезеш под кожата. Въобразяваш си навярно, че сега ще изместиш мен и децата ми и ще вземеш всичко в свои ръце. Е да, но имам новина за теб — щом

формулата бъде намерена, ще я продадем на онзи, който предложи най-много, а ти ще си безсилна да ни попречиш.

Джолета беше така поразена от неприязънта на леля си, че загуби дар слово. Не беше подозирала, че тя толкова я мрази. Тимоти прекъсна напрегнатото мълчание.

— Майко, не се ядосвай — каза той и поприбра дългите си крака, седна изправен и отметна с бърз, нервен жест кичур от челото си. — Сигурен съм, че Джолета и на сън не е мислила да ни отнема каквото и да било.

Майката му хвърли злобен поглед.

— Ако пожелаеш да чуя мнението ти, Тимоти, ще те попитам. А сега нека ти напомня, че трябва да си лоялен преди всичко към мен.

— Но аз казах само...

— Да, чух те — прекъсна го майка му с тон, който не търпеше възражения. — Мълчи, ако обичаш, освен ако не искаш да кажеш нещо, което би убедило Джолета да приеме моето становище.

Тимоти се изчерви силно. Отвърна на погледа на Джолета със свиване на рамене, сякаш я молеше за прошка.

Джолета му подари лека усмивка. Тимоти всякога ѝ е бил поблизък от Натали, не само по възраст, но защото и той като нея, беше непринуден. Беше много смело от негова страна да се противопостави на майка си. Покойният му баща редовно го изпращаше на летни лагери и следотърсачески походи, за да го закали и да го направи самостоятелен. Тимоти се връщаше почернял от слънцето и працияц от здраве, но си оставаше все така зависим от волята на майка си.

Намесата на братовчеда даде на Джолета време да сложи ред в мислите си. Постара се гласът ѝ да звучи колкото може по-спокойно, когато каза:

— Смятам, че би трябвало всички да премислим добре как да постъпим.

— Няма какво толкова да се мисли — възрази леля ѝ. — Аз имам връзки в козметичната индустрия. Самата Лара Каморс прояви интерес, готова е маркетинговият отдел на „Каморс Козметикс“ да поеме рекламата на „В градината“. Ще подхване широка кампания с всички отколешни легенди за Наполеон, Жозефина и Клеопатра. Парфюм за жените, които искат да напреднат, парфюм, който засилва могъществото и влиянието на една жена.

— Ти вече си обсъждала въпроса за маркетинга? — попита ужасена Джолета.

— Излишно е да представяш нещата така, сякаш едва съм дочакала майка ми да умре. За възможностите, свързани с този парфюм, стана дума още преди време, когато се озовахме двете с Лара на едно парти. Тази жена е започнала с крем за почистване и е изградила фирма, която е днес цяла индустрия, конгломерат, който върти милиарди. Ако се заловят с нашия парфюм, Лара и „Каморс Козметикс“ ще използват неограничените си възможности. Нямаше смисъл естествено да се повдига този въпрос, докато Мими беше жива.

— Но нима ти е безразлично, че ще трябва да сложим край на всичко и да затворим магазина? — опита се Джолета да апелира към съвестта ѝ.

— Никога не съм обичала този магазин и не желая да си прекарвам живота в смесване на някакви си парфюми. Лара ще даде поне два милиона, ако не и повече за всички права върху името на „Фосие Роял Пърфюмс“ и за формулата на „В градината“. През ум не ми минава да изпусна толкова пари.

Джолета винаги се бе питала защо Мими не доверява формулата за парфюма на по-голямата си дъщеря. Сега разбираше, че сигурно е имала достатъчно основания.

Двайсетгодишна, Естел бе напуснала Ню Орлиънс и си бе намерила работа в Хюстън. Малко по-късно се бе омъжила за тексасец, мъж много висок и гръмогласен, много богат и ужасно самомнителен, за да се хареса на Мими. Тя не можеше да се спогоди с Ерол Клементс и прости на дъщеря си този брак едва когато тя се разведе с него — Натали и Тимоти бяха тогава още малки.

Но Естел и след развода не се върна у дома, живееше ту в Хюстън, ту по Източното или Западното крайбрежие. Беше станала много екстравагантна и според разбиранията на Мими, прекалено натрапчива с дрехите си от най-скъпите модни бутици. Беше пренебрегнала изискания френски стил, който ѝ бяха внушавали от дете, държанието ѝ беше станало предизвикателно.

Всичко това беше достатъчно неприятно, но по-голямата дъщеря на Мими бе доказала, освен това, че и липсва нос на парфюмерист — за това свидетелстваха безвкусните ѝ предпочитания.

Висока и руса, с неестествено усмихнатото лице на манекенка, Натали беше явно твърде нервна и твърде заинтересувана от изхода на нещата. Джолета не проумяваше защо. Животът на леля ѝ беше достатъчно бляскав. Непрекъснати приеми, разходки из Карибско море или по Ривиерата. Поне два пъти се беше омъжвала сполучливо и още по-сполучливо се беше развеждала. Парите едва ли бяха за нея проблем, ако се съди по костюма от гладка, копринено мека кожа, чантата от „Фенди“ и обувките от „Ферагамо“. Джолета гледаше грижливо гримираното ѝ лице с тънки бръчици около очите от непрекъснатото излагане на слънце, за да постигне желания загар. Нито едно мускулче не бе трепнало по лицето на братовчедка ѝ, нищо не издаде семейното чувство да я вълнува поне мъничко. И все пак не биваше да губи надежда.

— Ти какво ще кажеш, Натали? Може би ти ще пожелаеш да ръководиш магазина?

— Шегуваш ли се? — отвърна Натали с напевното си носово произношение и някаква смесица от нийоркски и тексаски акцент. — Откъде да намеря време?

— Доколкото зная, не работиш. Може би ще ти хареса да вложиш най-сетне енергията си в нещо полезно?

— Да, да, а друго да искаш? Да ме виждаш случайно как смесвам парфюми и ги пробутвам на идиотските туристи по тениски и гумени джапанки? Покорно благодаря, аз използвам енергията си, както благоволи да се изразиш, за по-добри неща, да речем за привлекателния мъж, с когото се запознах миналата седмица. Няма да повярваш на очите си — толкова е чаровен и прекрасно възпитан. Освен това има пари. Съответства на всичките ми представи за кариера.

— Освен това — прекъсна я злобно леля Естел — Натали няма никаква представа от магазина. Мими не намираше за необходимо да говори за него, когато я посещавахме.

Джолета спря за миг поглед върху леля си, преди да каже тихо:

— Да, но аз познавам добре магазина.

— И какво от това? — възкликна лелята с неприкрита заплаха в гласа.

— Означава — отвърна спокойно Джолета, — че може би аз ще поема магазина.

В погледа на лелята се четеше нещо прикрито, когато възрази:

— Би могла, ако без формулата на „В градината“ магазинът изобщо просъществува.

— Забравяш нещо — каза Джолета. — Ако дневникът на Виолета ми принадлежи и ако формулата е в него, парфюмът „В градината“ също е мой.

— Забравяш, че има още един начин да се разбере от какво е съставен този парфюм.

— Химически анализ? — поклати глава Джолета. — Нали знаеш какво мислеше Мими по този въпрос.

Бездушен и неточен метод го бе нарекла баба й. Както повечето парфюмеристи-творци, Мими не изпитваше никакво уважение към процедура, използвана най-често за създаването на евтини копия от прочути аромати. Няма машина, казваше тя, способна да различи тънките нюанси в един парфюм или да идентифицира безкрайно малките количества редки масла, придаващи на първокласния парфюм неговата неподражаема, неповторима същност, самата светая светих на тайнствената му душа.

— Анализът ще даде резултат — заяви кратко Естел.

Джолета отново изгледа леля си, преди да възрази:

— Не вярвам, във всеки случай не без помощта на дневника.

Леля Естел не отговори, но зачервеното й и без това лице, придоби заплашителен цвят. Натали хвърли бърз поглед към майка си, после се обърна към Джолета и попита рязко:

— Какво искаш да кажеш?

— Доколкото разбирам, „Каморс Козметикс“ е заинтересувана да получи целия пакет — както формулата, така и дневника. „В градината“ е парфюм както всички други, ако не бъде обкръжен от легендите и всичко останало. Освен това в наше време правителството вече взема мерки срещу необосновани твърдения в рекламата. Каморс имат нужда от дневника, за да легитимират легендите.

Лелята се засмя, но без искрица хумор.

— Умно момиче си. Но да ти кажа ли, мисля, че и ти не си намерила формулата, в противен случай щеше да проявиш много по-голям интерес към парите.

Джолета премълча, защото не искаше да си признае, че е точно така.

— И още нещо — продължи възрастната жена, без да си поема дъх. — Ако искаш да притежаваш магазина, трябва да изплатиш моя дял — за магазина и за къщата. Откъде ще вземеш пари? Кой, мислиш, би дал кредит на човек на твоята възраст, без опит във воденето на предприятие, без гаранции срещу кредита и без основен капитал? Много скоро ще разбереш колко безнадеждно е всичко това.

— Все ще намеря начин.

Ехото на тези думи кънтя в ушите на Джолета дълго след като излезе от бюрото на адвоката. Откъде бяха дошли? Нямаше понятие. Имаше малко спестени пари — беше ги пестила на времето за свой дом. Но дори да добави онова, на което може да разчита като наследство от Мими, пак щеше да е повече от недостатъчно.

Мисълта да ръководи „Фосие Роял Пърфюмс“ и да тръгне по стъпките на баба си никога не ѝ беше минавала през ума. Винаги беше мислила, че леля ѝ ще предприеме нещо, ще потърси, може би, когато му дойде времето, ръководител на предприятието.

Това нямаше да стане. Затова се налагаше тя да поеме магазина. Но наистина ли желаете именно това?

Едва наскоро беше поела живота си в собствени ръце, отскоро решаваше сама, вместо да чака да види какво ще стане. Нямаше да допусне и занапред хората от обкръжението ѝ да се намесват своеволно в нейния живот и да вършат каквото си искат. Беше ли наистина нейно собствено желанието да ръководи магазина или отново бе позволила обстоятелствата да направляват живота ѝ?

Не знаеше. Но имаше ли друг избор?

На другата сутрин я извикаха да отиде в дома на Мими. Трите жени, които работеха в парфюмерийния магазин и го бяха ръководили последните няколко дена, бяха ужасно разстроени, две от тях плачеха. През нощта някой беше безчинствал тук и в жилището на Мими на втория етаж. Имаше счупени витрини, разлети парфюми, от фолиантите с формулите бяха откъснати страници. На горния етаж нападателите бяха съборили скъпи антични предмети, бяха разпразили възглавници, бяха струпали като боклук съдържанието на шкафови и скринове. Беше целенасочено опустошаване, подклаждано от неукротима злоба. Не беше трудно да се намери и обяснението: някой беше търсил формулата и не я беше намерил.

Кой можеше да го сторил, ако не леля ѝ?

Джолета не вярваше да го е направила лично. Сигурно беше наела хора, които да проникнат през нощта в празния магазин, може би професионалисти с опит къде могат да се скрият подобни неща, хора, неизпитващи сантиментални скрупули, когато унищожават красиви старинни мебели. Беше наистина отвратително, че леля Естел се оказа способна да насъска чужди хора срещу дома на майка си.

Джолета стоеше сред този хаос, а когато наведе глава, видя в краката си миниатюрата на Виолета Фосие. Отпусна се бавно на колене и я вдигна. Рамката беше изкривена, платното напукано и податливите маслени бои се лющеа. Докато съзерцаваше лицето на жената върху малкия портрет, стори ѝ се изведнъж, че долавя в нарисуваните очи лек упрек и предизвикателство.

Мъка се примеси към яростта — сякаш бе видяла ранен човек. Откакто прочете дневника на Виолета, тя се чувстваше силно свързана с нея. Беше погълнала за броени часове гъсто изписаните страници и сега искаше да научи за нея повече, отколкото ѝ предлагаше тази хроника на мечти и разочарования, любов и загуби.

Докато стоеше така с миниатюрата в ръка, в главата ѝ узря план.

Виолета е намерила в Европа парфюма, който бе кръстила „В градината“. Дневникът описваше точно как е станал нейно притежание и какво я е подтикнало да се залови с произвеждането му. Дали сега Джолета нямаше да открие по-скоро тайната на скритата в дневника формула, ако посети страните и местата, които е видяла Виолета? Възможно ли е, ако използва дневника като пътеводител и мине по стъпките на Виолета, да открие някакъв образец, някаква подредба на дъхави цветя и числа, които да съвпадна с онова, което вече знаеше за съставките на стария парфюм?

Виолета бе описала старателно всички подробности на своето пътуване. Беше отбелязвала разстоянията, изминати през деня, времето, необходимо, за да се стигне от едно до друго място. Беше записала височината на сгради, мостове и планини, дължината на реки и потоци. Също и данните за големината на кораби, карети и влакове, на стаи и мебели. Дневникът съдържаше и броя, и описанието на картини и статуи, видени в прочути музеи, църкви и стари къщи. Нямаше съмнение, че Виолета е записала данните за всяко цвете, което е видяла да цъфти в градините на петте страни, които е пропътувала, беше и нарисувала повечето от тях.

Джолета не можеше да реши дали прабабата просто е обичала подробностите и се е бояла да не забрави някоя от тях, или зад всичко това имаше скрито значение. Неоспоримото беше, че за фиксирането на формули за парфюми бяха необходими числа. Повечето парфюмеристи обозначаваха различните есенции или собствените си специални комбинации с номера, а не с имена, самите формули съдържаха обозначение на различните съотношения на съставките.

Още след първите страници Джолета изпита неудържимото желание да пътува, да се махне от тук. Нейната прапрабаба разказваше в дневника за безграничната си радост при мисълта да се откъсне най-сетне от притъпяващото еднообразие на дните си и да види нови страни и красиви неща. Тези думи намериха отзвук в душата на Джолета. Едва сега си даде сметка за болката от загубата на Мими, толкова ясно, че изпита желание да избяга от всички спомени за нея. Всичко познато — работата, жилището, монотонният кръговрат на дните — всичко ѝ се струваше сега досадно и безинтересно. Имаше крайна нужда от промяна. На всичкото отгоре вече знаеше, че е излъгана в очакванията си за скоросен меден месец.

Добавяше се и обстоятелството, че е пролет. Виолета бе прекарала две години отвъд океана, но събитията, записани в дневника, се бяха случили, по всяка вероятност, в рамките на една година. Започваха през пролетта на 1854-та и завършваха дванайсет месеца по-късно, пак през пролетта. Ако побърза, Джолета може да се озове в Европа тъкмо за сезона, който се бе оказал толкова важен за Виолета — пролетта. Може би ще има възможността да види как цъфтят същите дървета и цветя, същите растения по хълмовете и в нивите.

Джолета забеляза изведнъж, че ръцете ѝ треперят. Но вече не от яд или страх, а от възбуда.

Нямаше да допусне леля ѝ да спечели. В никакъв случай! Тя ще дешифрира формулата, независимо от това какво трябва да пожертва, докъде да пътува. Ако владее формулата и дневника, ще има предимство, когато му дойде времето да се решава съдбата на парфюма.

Да, ще замине за Европа. Ще направи това пътешествие заради Мими, като опит да оправдае доверието, което нейната баба ѝ бе оказала, оставяйки дневника в нейните ръце. Ще замине, за да се

предпази поне за известно време от интригите на леля си. Ще пътува и за себе си. Ще търси, ще има цел. Ако е писано да не постигне нищо, ще ѝ остане поне споменът за пътуването.

Когато самолетът се приземи в Лондон, там валеше — докато изминаваха пистата, сив, кротък дъжд замъгляваше прозорците и оставяше локви по асфалта. Хладният влажен въздух на летище Хитроу миришеше на мокра вълна, препечени хлебчета и леко на шафран, примесен с неизбежната миризма на самолетно гориво. Джолета го пое дълбоко и се усмихна.

Англия, тя беше в Англия. Просто ще се пръсне от радост. За пръв път депресията след смъртта на Мими не я потискаше и настроението ѝ беше добро. До този миг пътуването беше за нея цел и задължение. Малкото дни, които ѝ останаха, след като си резервира билет, бяха изпълнени с приготовления, попълване на гардероба, събиране на багажа и уреждането на безкрайните неща и нещица, неизбежно, когато напускаш дома си за няколко седмици. Толкова неща трябваше да свърши, за толкова да помисли, че едва имаше време да се наспи. Малко след като се качи вечерта в самолета, заспа дълбоко. Най-сетне сигурна, че пътуването ѝ не е сън.

Беше избрала пътуване с туристическа група, защото нямаше никакъв опит. Докато други решават всички организационни проблеми, тя ще се съсредоточи върху мотива на пътуването си. Успя да намери маршрут, съответстващ на този, който бяха следвали преди толкова време Виолета Фосие и съпругът ѝ Жилбер. Той почваше в Англия, включваше след това Франция и Швейцария, и завършваше в Италия. Основната разлика беше, че Виолета и Жилбер са имали на разположение две години, а тя много по-ограничено време. Червената униформа на тяхната екскурзоводка беше сега за нея приятна гледка. Присъедини се към още няколко американски туристи и се остави да я поведат за паспортна и митническа проверка.

Опашките пред гишетата бяха много дълги. Джолета сложи в краката си кафявата карирана бордна чанта и взе да рови в чантата през рамо за паспорта. Намери го и вдигна глава в мига, в който чу наоколо си оживено шепнене. Покрай тяхната опашка униформени пазачи водеха голяма група от някоя африканска страна. Мъжете бяха сериозни, жените привличаха погледите с дългите до петите дрехи от

драпирана коприна. Хората си шепнеха, че навярно са бегълци след някой пореден държавен преврат.

След това Джолета чу приглушени забързани стъпки по килима зад себе си. Извърна глава и видя как висок и слаб юноша с джинси и конска опашка профуча край нея. Той се наведе, без да спира и грабна бордната ѝ чанта.

— Хей! — извика тя и се втурна подире му. Успя да хване единия ремък на чантата и силно го дръпна.

Момъкът веднага спря и се завъртя, лицето му беше маска на злобата и отчаянието, когато вдигна ръка и удари Джолета по главата. Тя видя как ръката му се протяга, наведе се, но той успя да я удари в слепоочието, в ухото и по златната креолска обеща, която се олюляваше на ухото ѝ. Тя политна назад и младежът ѝ отскубна чантата.

Силни ръце я задържаха да не падне, подхванаха я. В същия миг младежът присви уплашено силно приближените си очи. Той направи крачка назад и хукна. С тежката чанта в ръка си проби път между потока бежанци и изчезна зад ъгъла.

— Спрете го! — извика Джолета и се опита да се отскубне от мъжа, който я държеше. — Открадна ми чантата!

Но мъжът я държеше толкова здраво, че не може да се освободи.

— Оставете го, госпожице — чу тя спокоен глас над главата си. — Каквото и да имате в чантата, не е по-важно от вашата сигурност.

Тя застина. Дъх на сандалово дърво. Толкова свеж и чист, но и толкова нежен, че човек неволно се приближава още, за да го поеме. Лека тръпка премина през тялото ѝ. Тя бавно вдигна глава, а гласът на мъжа продължаваше да звучи в ушите ѝ. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато видя лицето му.

— Не мога да повярвам — каза по-скоро на себе си.

— Напрегнете се малко. — Тайрон Кингсли Стюарт Адамсън Четвърти се усмихна иронично, преди да продължи. — И аз се ужасих, когато ви видях да се качвате в самолета. Но не предполагах, че ще ми се наложи отново да изпълня ролята на рицар. Всичко наред ли е?

— Да, добре съм. — Отговорът ѝ последва автоматично.

— Съжалявам, че не можах да спася чантата ви.

Тя поклати глава.

— Наистина няма значение. Или поне докато не пожелае да си измия зъбите.

Беше жалък опит да накара гласа си да прозвучи небрежно, но той кимна в знак на съгласие.

— Както виждам, държите паспорта си в ръка, а това е вече нещо. Хайде да минем митническата проверка, а после ще ви заведе до вашия хотел.

Тя му каза името на хотела, но подчерта, че превозът е уреден от пътническото бюро. Той махна с ръка и отвърна, че автобусите отдавна са отпътували, докато тя се е оправяла с безкрайните формалности, свързани с обявяване на кражбата.

Беше прав. Когато Джолета най-сетне приключи с безкрайните декларации и с усилията да си спомни за всяка вещ в чантата, вече знаеше, че би предпочела да забрави всичко и изобщо да не съобщава за кражбата. В чантата нямаше нищо скъпо. Отначало мислеше да сложи в нея ксерокопието на дневника, но се отказа, защото искаше да го има винаги при себе си и го пъхна в чантата през рамо. Оригиналът остави в Ню Орлиънс и както се надяваше, добре скрит.

Дъждът беше спрял и слънцето грееше, когато тя и Рон най-сетне стигнаха в града. Беше съвсем естествено и практично да му позволи да я покани на нещо средно между закуска и обяд. Беше ѝ трудно да спазва някакъв етикет спрямо мъж, който току-що изслуша описанията на нейната нощница и на долното ѝ бельо — съдържание на откраднатата чанта. Освен това той беше проявил толкова разбиране и желание да помогне, беше я поканил с очарователна непосредственост и тя не намери повод да откаже.

Оставиха багажа на Джолета в хотела, взеха ключа от стаята ѝ и продължиха към центъра на града. В малък ресторант с пъстри стъкла на прозорците, с почернели от дима греди на тавана и зелени, тапицирани с кожа пейки и викториански тапети на цветчетата те си поръчаха пържени яйца с бекон, скара, гъби, домати и някаква необичайна пица с козе сирене.

— И така — попита Рон, когато келнерът се отдалечи. — В момента просто нямате късмет или си имате проблеми?

Джолета вече си бе задала този въпрос. Но мисълта, че леля ѝ може да е пратила тук, както и преди няколко дена в Ню Орлиънс някого по петите ѝ, беше толкова изнервяща, че просто не желаше да я приеме.

— Лош късмет, предполагам — отвърна тя с малко измъчена усмивка. — След днешната сутрин гледам на себе си като на безкрайно неопитна начинаеща туристка.

Той я изгледа продължително и изпитателно с тъмносините си очи. Най-сетне каза:

— Такива неща се случват. Но ако възникне още нещо, ще ми позволите, надявам се, да ви помогна.

— Ще включа вашата спасителна агенция в картотеката си.

— Говоря сериозно.

Имаше време, когато и тя, като всяко нормално момиче, бе мечтала за рицар-закрилник. Мъжът, седнал сега срещу нея, имаше чудесни предпоставки да бъде тъкмо такъв — излъчваше топлота и загриженост, а изглеждаше дори по-добре, отколкото си спомняше след предишната им среща. Бръчиците в ъгълчетата на устните, очертани от постоянната усмивка, бяха още по-дълбоки, косата още по-гъста, а загарът още по-силен. Костюмът му беше скъп, шит по поръчка, носеше бяла копринена риза. Въпреки това беше чужд човек със собствени проблеми. Пък и Чарлз я беше излекувал веднъж завинаги от наивната мечтателност.

— Много ви благодаря за грижите — поклати глава тя, — но аз съм чисто и просто в отпуска, това е всичко. И нищо повече няма да ми се случи.

— Да чукаме на дърво — каза той и присви весело устни. — Или може би да не чукам? Защото вашите несполуки са за мен късмет.

— Мисля, че ще е достатъчно вие просто случайно да се окажете до мен — каза тя и почука на масата.

Усмивката изчезна, той протегна ръка и отметна кичур от лицето й.

— Знаете ли, че сте на път да загубите едната си обеща?

Тя посегна към широката осемнайсеткаратова халка на ухото и потръпна от болка, защото дупката беше леко разкъсана.

— Навярно от удара с юмрук на онзи тип. Добре, че обещата се беше откопчала.

— Момент, аз ще я закопчая.

Той не почака разрешение, наведе се напред, пое обещата и прокара златната халкичка през дупчицата.

Беше толкова близко до Джолета, че тя можеше да види гъстите му дълги мигли и сянката на тъмна набола брада по кожата на лицето му. Усети се изведнъж толкова уязвима. Онова, което той правеше, беше по свой начин твърде интимно. Повечето мъже, които познаваше, биха предпочели да избягат на километри далеч, за да не го направят, само при мисълта за подобна задача биха проявили присъщата си несръчност.

Пръстите му погалиха бузата ѝ, накараха я леко да потръпне и да си спомни вкуса на устните му върху нейните. Движенията му бяха толкова сръчни, че тя се запита какви ли още по-интимни неща владеят със същото съвършенство.

Неочакваната насока на мислите ѝ я накара да се изчерви. За да се овладее, каза припряно:

— Още не сте ми разкрили защо сте в Англия.

Той я погледна право в очите.

— Ако ви отговоря, че вие сте ме довели тук, ще ми повярвате ли?

— Откровено казано, не — отвърна тя.

— Така си и помислих — въздъхна той, но не отмести поглед от зачервеното ѝ лице, когато продължи: — Е добре, отговорът е бизнес и развлечения, реших да смеся малко от едното с повечко от другото.

— С какво по-точно се занимавате? — Тя опря лакти на ръба на масата, подпря брадичка върху дланите си и зачака отговора му.

— Има хора — подхвана той непринудено, — които биха казали, че не върша нищо, но затова пък го правя отлично.

— Плейбой? — попита тя недоверчиво.

— Не съвсем.

— Така и предположих. Доколкото си спомням, вие и в Ню Орлиънс бяхте по работа.

— О да, не бях сигурен дали си спомняте.

— Онази нощ продължава да ме преследва — каза тя гневно. — Все пак не ми се случва всеки ден да ме нападат.

— Надявах се, че и нещо друго я е направило достойна да си спомняте за нея.

Въпросителният ѝ поглед не изигра ролята си, защото отново се изчерви и се издаде, че лъже.

— Знаете, струва ми се, какво имам предвид — каза той, опря като нея лакти на масата и я погледна право в очите.

Отговорът ѝ бе спестен, защото донесоха яденето. Рон се облегна на стола, за да може келнерът да сервира, но тя знаеше, че продължава да я гледа. Когато келнерът отново се отдалечи, беше вече готова. Взе вилицата, набоден една гъба и отново го подкани:

— Искате да ми разкажете за работата си.

— Наистина ли? Да, може и да съм искал. Ако трябва да кажа истината — продавам илюзии.

— Вие сте магьосник?

— Би трябвало да кажа — филмирани илюзии.

— Аха, филмов бос значи?

— Не съвсем — отвърна той с гримаса. — Продуцент съм на рекламни филмчета.

Не знаеше дали да му вярва. В гласа му звучеше насмешка, отправена към него, но може би и към нея. Едно беше ясно — доставя му огромно удоволствие да я закача. Тя само изрече бавно:

— О, наистина ли?

— Заниманието е напълно почтено.

— Това зная, но очаквах да сте могъщ мениджър.

— Досаден и ограничен. Не, предпочитам сам да съм си господар. Хайде, повторете ми градовете, включени във вашето пътуване, така както ги изредихте пред полицията. Тъкмо стигнах до заключението, че няма да е зле да ги посетя и да избира места за нов, европейски декор за рекламните ми филмчета.

— Искате да кажете — вместо британски декор?

Усмивката му беше весела, но в нея имаше още нещо.

— Този път не познахте — заяви той. — Деловите проблеми, които ме доведоха в Англия, ще ми отнемат съвсем малко време. Но понеже съм вече тук, а също и вие, изпитвам огромното желание да се присъединя към вас и да ви последвам във вашето пътешествие. Бихте ли имали нещо против?

Вилицата с набодено късче яйце спря наред пътя към устата ѝ. Лекомисленото му държане никак не съответстваше на толкова силна личност.

— Не гледайте толкова учудено — каза той. — Нима никога не сте действала импулсивно?

— В момента седя тука с вас. На тема импулсивност нямам голям опит. — Успя, макар и с мъка, да накара гласа си да звучи непринудено.

— Но дори това противоречи на принципите ви, така ли?

— Можете ли да ме упрекнете? Познавам ви точно толкова, колкото и през онази нощ, когато се срещнахме за пръв път.

— За разлика от вас аз зная поне името ви — трябва да си призная — прочетох го на етикета на куфара ви.

— Това едва ли е много нещо.

— Не, госпожице, разбира се, че не.

— Престанете с това „госпожице“! Наистина нямам нищо против да ме наричате Джолета. Само че...

— Разбирам — каза той. — Вие държите на благоприличието и не можете да си скочите над ушите. Забравете, че съм ви казал нещо.

— Не сте очаквал да се съглася, нали? — Джолета разбираше, че сега трябва просто да си замълчи, но нещо в държането му ѝ подсказваше, че е била прекалено остра.

— Човек не бива да губи надежда. Но в своя защита трябва да кажа, че не съм предлагал да споделям леглото ви, нито дори стаята ви. Коремните ѝ мускули се присвиха рефлексивно. Възрази твърдо:

— Това и през ум не ми е минавало.

— Добре. Доволен съм, че въпросът е приключен.

Не беше ли гласът му малко нещо покровителствен? Мисълта, че той я подиграва никак не ѝ харесваше. За да спаси положението, тя каза:

— Във всеки случай не приличате на мъж, който би се задоволил с организирано пътуване с група.

— Бихте се учудили, ако знаехте с колко малко мога да се задоволявам — възрази той и се усмихна, когато срещна бързия ѝ поглед. В святкащите му очи се четеше предизвикателство.

Тя го прие, макар и по свой начин.

— Наистина ли? Предполагам, че за вас няма нищо по-хубаво от следобедна обиколка на Лондон в двуетажен автобус, която завършва с посещение на Тауър?

— Откровено казано — заяви той — наистина е по-практично да се посети кулата с организирана група. Така можеш да прередиш индивидуалните туристи и да не чакаш на опашка.

— Да — съгласи се тя весело. — Но аз бих искала да се поразходя най-напред из Хайд парк, за да се пораздвижи след дългото седене в самолета.

Той отмести чинията си и я погледна малко изненадано.

— Всичко това за един ден?

— Освен това исках да стигна до парка с метрото, за да проверя дали мога да се ориентирам в него. Никакви таксита.

— Правилно! — каза той глухо.

— Не разполагам с много време, за да видя всичко, което искам — обясни тя и потисна една усмивка. — Тъй че разбирам решението ви да не ме последвате.

— Такава причина не ми е минавала през ума — възрази той и посочи чинията. — Хайде, яжте. Трябва да побързаме, ако искаме да изпълним вашия план.

Беше толкова сигурна, че ще се откаже. Сега се оказа в плен на собственото си лекомислие и трябваше да приеме присъствието му. Но какво толкова лошо можеше да стане? Щяха да са непрекъснато сред хора и време за проблеми нямаше да има.

И все пак Рон ставаше голяма пречка, ако искаше да изпълни собствената си програма.

Той се опита да я отвлече от мислите ѝ, като ѝ предложи да наемат лодка и да се поразходят из езерото в парка, или да си купят чай и сандвич с краставица за пикник под цъфналите кестени. Обърна ѝ внимание на странните комбинации от цветове, които избираха за дрехите си бледите, облечени в сиво и черно английски чиновници. Те се излягаха върху смарагдовозелената трева и се печаха на неочаквано силното следобедно слънце, докато станат червени като рак. На Спикърс Корнър той се позабави при анархистите и при проповедниците на края на света, настоя да направи на Джолета половин дузина снимки до дървената къщичка на пазача сред ливада, осеяна с нарциси.

В Тауър, докато минаваха с безкрайната върволица покрай скъпоценностите на короната, непрекъснато ѝ шепнеше на ухото фантастични планове за обир. Загубиха групата, когато спряха да погледат гарваните в двора, които, според легендата, били омагьосани да останат вечно в кулата, за да не се срути тя, а с нея и Англия. Рон съжали горките птици и каза, че били модерни пленници, обречени на

ужасно и необичайно наказание — защото гарваните се чифтосват в полет, а тези тук бяха с подрязани крила и затова обречени на вечно безбрачие.

Джолета му се присмя и се опита, доколкото беше възможно, да не му обръща внимание, докато жонглираше с камерата, чантата и бележника, за да фиксира всичко видяно. Водеше си точни бележки за разстояние и време, за всичко, което можеше да се изрази с числа, като се почне от улиците и се стигне до етажите на кулата. Мина доста време преди да разбере, че макар да се правеше на палячо, Рон всъщност много и помагаше. Още от самото начало ѝ носеше камерата и често поемаше дневника, докато тя правеше снимки. От време на време вземаше и чантата, ако тя пречеше. Беше му много благодарна до мига, в който разбра, че той чете тайничко бележките ѝ.

Когато пое за пореден път в Тауър чантата си от него, тя го погледна продължително право в очите. Той издържа за миг погледа ѝ, а после вдигна вежди.

— Какво има, госпожице?

— Нищо — отвърна тя и се насили да се усмихне.

Убеждаваше себе си, че услужливостта му е съвсем естествена, последица на вродена учтивост. Не беше ли и съвсем човешко да хвърля от време на време поглед върху написаното, докато държи бележника ѝ в ръка. Зад всичко това едва ли се криеше нещо.

Пък и какво ли би могло да се крие?

Завършиха вечерта с пържола, пастет от бърбери и бутилка каберне совиньон в малък ресторант в Уест Енд. Спориха толкова разгорещено дали в пастета, освен бърбери има и дроб, или бърберите миришат на пастет, че ввлякоха в спора двама келнери, едно пиколо и готвача. Оказа се, че отговор на въпроса няма и в края на дискусията Джолета установи, че е толкова уморена, че ѝ е все едно.

Когато стигнаха до хотела, Рон настоя да влезе с нея. Джолета усети как стомахът ѝ се присвива, докато се приближаваха към нейната врата. Беше изживяла хубав ден и щеше да е жалко, ако завърши със спор дали и той да влезе.

Можеше да си спести неприятностите. Той ѝ отвори вратата и хвърли поглед в стаята. После се обърна и ѝ подаде ключа. Тя посегна към него, но той хвана ръката ѝ и дълго я държа здраво, а сините му очи я гледаха изпитателно. Той присви устни, поклати едва

забележимо глава и пусна ключа в ръката ѝ. После каза забързано лека нощ и си тръгна, след като обеща на другата заран да ѝ се обади.

Джолета продължи да стои, докато вратата се затвори след него. Той не се опита дори да я целуне. За миг ѝ се стори, че ще го направи, но се бе излъгала. Беше изненадващо, като се има предвид как започна всичко. Но той беше криещ изненади мъж.

Тя подхвърли ключа върху дланта си и се запита дали изпитва сега облекчение или обида. Не знаеше, наистина не знаеше.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

„4 май 1854

Днес ходих да купувам кухненски кърпи от английски лен. Братовчедка ми си донесе такива от своето пътуване из Европа и ми обясни, че ги намерила в магазина «Фортунам и Мейсън». Банално занимание, но тези кърпи са единственото, което Жилбер ми е позволил досега да си купя. Предложи ми го от немай-къде, преди да тръгне от хотела за мебелния магазин. Поръчах една дузина на светлосини карета и се моля той да не ги хареса.

После ме заваля дъжд.

Колко е лесно да напишеш тези обикновени думи, а колко объркващо, бих казала, колко възбуждащо, беше това чувство — съвсем непристойно за почтена, омъжена двайсетгодишна жена като мен.“

Виолета се разхождаше из отдела за хранителни стоки на „Фортунам и Мейсън“, от време на време спираше да погледа кошниците с храна за пикник, пръчките ванилия или кутиите с чай. Отклоняваше всички предложения за помощ. С удоволствие би си купила някои неща, малко сирене и вино например, или малка торта, или пакет бисквити, за да ги занесе в апартамента, който заемаха с Жилбер. Но знаеше, че мъжът ѝ няма да го одобри. Той ужасно държеше да е винаги напълно коректен и щеше да се ужаси при мисълта, че персоналят на хотела може да реши, че той пести, като се храни в апартамента си, вместо да слезе в ресторанта. Бяха отседнали в хотел „Броун“, отворен преди време от слугата на лорд Байрон, факт, който придаваше на хотела допълнителна тежест. На Виолета това ѝ изглеждаше направо демоде.

Изпитваше странно чувство — разхождаше се по улиците сама, не я придружаваше слугиня. На Хермина, неотлъчната ѝ сянка, не ѝ

понесе английския климат и сега лежеше с простуда. Но тук, наред с жените, които вървяха придружени от мъж или от приятелка, по улиците се срещаха и не малко очевидно напълно почтени сами жени. Бяха толкова много, че Виолета нямаше основание да се опасява, че нарушава добрите нрави. Сега откри, че отсъствието на придружителка си има и положителните страни. Изпитваше чудесно чувство на свобода, можеше да пазарува без Хермина да наднича през рамото ѝ и да прави пренебрежителни коментари, непрекъснато да се оплаква, че пазарската кошница е много тежка.

Виолета излезе от магазина и се заразхожда безцелно по улицата, като искрено се наслаждаваше на излета си. Спря пред витрина, в която бяха подредени сувенири от голямата изложба на принц Алберт преди три години. Вниманието ѝ привлякоха изящни стъклени кутийки във формата на приказни стъклени замъци. Влезе в една книжарница, за да порови из книгите, изпита огромно изкушение да си купи ръчно подвързано старо, чудесно илюстрирано томче стихове от Уилям Блейк, но в края на краищата не посмя. Беше изминала доста път, когато небето внезапно се смрачи и се чу приглушена гръмотевица.

Носеше чадър, предназначен по-скоро да пази от палещото слънце в Луизиана, а не от английски дъжд. Раираната му коприна беше не само безпомощно тънка, но и съвсем недостатъчна, за да опази широкия ѝ кринолин. Виолета се огледа за наемна карета, но всички бяха заети. Лондончани бяха забелязали промяната на времето много по-бързо от нея.

Хладен вятър запрепуска по улицата. Той издуваше зелените ѝ копринени поли, развя шала от балморалска вълна и лентите, украсяващи малката, елегантна светложелена шапчица, нагласена доста дръзко върху къдриците ѝ. Огледа се за подслон. Малко по-надолу, на отсрещната страна на улицата видя мраморния сводест вход към малък парк. Вътре цъфтяха огромни кестени и рододендрони, обрамчени от виещи се храсти. В средата имаше павилион от ковано желязо, заобиколен от извитите стволоче на дървета гинко.

Първите капки западаха от небето. Виолета отвори чадъра, повдигна полите си и слезе от тротоара на уличното платно. Наведе чадъра пред лицето си, за да го запази от вятъра и се затича към отсрещния тротоар.

Изведнъж се чу шумен тропот на копита, силно цвилене и измъченото скърцане на ръчна спирачка. Мъжки глас високо изруга, изплющя камшик. Виолета отметна чадъра и видя как една карета се носи право към нея. Кочияшът с дебели бакенбарди дърпаше юздите, а огромният сив кон се вдигна на задни крака на сантиметри от нея.

В същия миг стоманена ръка я грабна през кръста. Виеше ѝ се свят, когато се видя наполовина издърпана, наполовина извлечена на тротоара. Стоманените колела на каретата префучаха край нея и вдигнаха в бързото си движение полите на роклята ѝ. Вятърът довя ругатните на кочияша и ядосания вик на пътника, който надничаше през прозорчето.

Яката прегръдка на мъжа и жестоко впитият корсет ѝ пресичаха дъха. Разтреперана и с развълнувани гърди Виолета се опитваше да поеме въздух в притиснатите си дробове, впила поглед в яката на мъжа, който продължаваше здраво да я държи. Монограмът върху златната карфица на вратовръзката му, избродираните върху жилетката нежни папратови листа сякаш танцуваха пред очите ѝ, но тя вече знаеше, че цял живот няма да забрави тези листа. Когато най-сетне се убеди, че няма да припадне от задушаване, тя бавно вдигна поглед.

Първото, което видя, бяха очите му. Бяха толкова светли, добри и сърдечни, въпреки прозрачния си синьо-зелен цвят. Бяха леко дръпнати надолу, веждите прави, а миглите толкова гъсти, че придаваха на погледа му нещо тайнствено. Скулите му бяха високи, би казала славянски, носът прав, брадичката енергична. Извивката на устата му беше строга, но и мека. В бъркотията си беше изгубил шапката, дъждът и вятърът бяха разрошили късо подстриганата му червеникавокестенява коса.

Виолета изведнъж усети учестеното биене на сърцето му под дланите си, пленени между двама им. Тъмният лавандуловосин външен кръг в ириса на кафявите ѝ очи стана още по-тъмен, извитите ѝ черни като катран мигли хвърлиха сянка върху бузите ѝ.

Той веднага я пусна.

— Моля да ме извините, милейди — каза мъжът, отстъпи крачка назад с ръце, вече притиснати към шевовете на панталона, и се поклони.

Още преди да е казал дума, тя вече знаеше, че ще говори с акцент.

— Но моля ви — каза тя тихо. — Дълга ви благодарност.

— Моля ви, недейте. Онова, което направих, не заслужава и да се спомене.

Той се огледа и погледът му падна върху шапката, която лежеше, премазана от каретата, върху мокрия паваж. До нея лежеше нейният чадър с прекършена дръжка, а изпочупените спици стърчаха от развяващите се копринени дрипи. Дъждът продължаваше да се усилва.

— Както виждам, шапката ми е също толкова безполезна, колкото и вашият чадър, в противен случай бих ви го донесъл.

— Не, моля ви, недейте — прошепна тя.

— Но вие трябва да се приберете на сушина. Моля ви, елате.

Той я хвана за ръката и я поведе към железния павилион. Тя го следваше драговошно и вдигна широките си поли, за да може да тича по-бързо. Прекосиха мократа трева, изкачиха малката стълба и се приведоха под водната струя, която се стичаше от покрива. Полите ѝ се усукаха около краката, а после се оправиха, защото тя се обърна към отворената врата.

В приближаващата се буря под сянката на дърветата беше станало толкова тъмно! Дъждът се изливаше като водопад върху свежата пролетна зеленина, трополеше по покрива и плющеше по стъпалата на павилиона.

Виолета гледаше като хипнотизирана пороя, а после потръпна и заразтрива ръце. Студът идваше отвътре, защото ръцете ѝ бяха на топло в ръкавите на кадифеното ѝ жакетче. Върху мъхестата му повърхност се бяха събрали водни капки и тя свали ръкавиците и се опита загрижена да ги отърси. Платът положително беше повреден, а тя беше обличала жакетчето само два пъти. Жилбер нямаше да се зарадва.

Мъжът до нея каза тихо:

— Зная, че не е съвсем според правилата, но тук няма кой да ме представи, тъй че ще ми разрешите може би сам да се представя? — И той наведе отривисто глава. — Ален Масари, на вашите услуги, милейди.

— Как мога да съм толкова неблагодарна и да се поколебая да се запозная с вас? — каза тя и му протегна ръката си в ръкавица. — Но, както разбирам, не сте англичанин. Може би французин? Или италианец?

Очите му весело заблестяха.

— Майка ми беше наполовина францужойка, наполовина италианка, а що се отнася до баща ми, той не наричаше своя родина никоя държава, но се наслаждаваше на живота в много страни, най-често в Англия. Кръвта ми е смесена, но аз гледам на себе си като на европеец.

Беше ли това елегантно заобикаляне на факта, че няма право да носи името на баща си и затова е взел майчиното си име? Беше невъзможно да му зададе толкова деликатен въпрос. Освен това нямаше и никакво значение, след като познанството им положително нямаше да е дълготрайно. Тези мисли минаха през главата ѝ, когато изведнъж забеляза, че вече не говорят английски.

— О, та вие говорите чудесно френски, господине.

— Имах чувството, че така ще се чувствате по-свободна. Прав съм, нали?

Тя кимна утвърдително и му обясни, че е от Френска Луизиана. Попита:

— И италиански ли говорите толкова добре?

— За щастие, що се отнася до езиците, имам дарба — отвърна той кратко и погледът му спря на бузата ѝ. Той сбърчи чело, извади от ръкава си носна кърпа. — Ще ми разрешите ли и тази последна привилегия?

Хвана с една ръка брадичката ѝ, обърна лицето ѝ към слабата светлина, проникваща в беседката, и попи с кърпичката дъждовните капки по челото и бузите, дори по миглите ѝ.

Виолета си даваше сметка, че не бива да го допуска, би трябвало поне да протестира, но остана неподвижна. Ръцете му бяха красиви и грижливо поддържани, но по пръстите и дланите си имаше големи мазоли. Неопровержимо свидетелство, че той често върти шпага. Много интересно. Плъзна поглед по лицето му, отбеляза аристократичните му черти и установи с учудване колко задълбочено изпълнява задачата си.

Той не възразяваше срещу безмълвния ѝ изпитателен поглед, но изведнъж я погледна право в очите.

Чудото се случи, беше невероятно, но и неизбежно.

Носната кърпичка се изплъзна от ръката му върху широките ѝ поли, а после на снежнобели дипли върху пода. Думи, прошепнати

тихо, молба или ругатня се откъсна от устните му — тя не би могла да каже на какъв език, толкова силно бучеше в ушите ѝ кръвта. Той наведе безкрайно внимателно глава и докосна устните ѝ със своите.

Беше целувка с толкова нежна сладост, толкова благоговение, че тя се трогна. Разбра, че от очите ѝ текат сълзи, усети соления им вкус и устните ѝ потрепериха под неговите, кръвта ѝ шумеше като пенесто шампанско. Усещаше се понесена, вдигната във въздуха и вече нямаше никакво значение къде е и коя е. Беше открила сякаш досега скрита част от самата себе си, липсваща част, която сега изпълни докрай празнината и вече не можеше да бъде загубена. Само мигът имаше значение и чувствата, които го правеха неин.

Той вдигна глава, спря поглед на треперещите ѝ, червени като корал меки устни. Бавно, сякаш му струваше нечовешко усилие, се отдръпна от нея и напрегнатите му рамене се удариха в централната подпорна греди на павилиона. Той се обърна и се вкопчи така здраво в стълба, че пръстите му посиняха, а някъде над главите им металната конструкция изскърца.

— Простете ми — измърмори той. — Простете, че се държах така, но аз наистина не исках да проявя неуважение, кълна се.

— Моля ви, не говорете така. — Каза го толкова тихо, че той нямаше да я чуе, ако не я слушаше толкова напрегнато. — Аз, аз, вината е и моя.

Той поклати глава.

— Ще си помислите, че съм пройдоха, който използва положението. Но не е така, впрочем, кой знае, но не го направих предумишлено.

— Разбрах. — Тя погледна широките му рамене, после преплетените си ръце.

— Наистина ли? — обърна се той отново към нея, но продължи да стои на разстояние.

Трепкаща усмивка се появи на устните ѝ.

— Предполагам, че ако беше замислено, щяхте да използвате повече хитрост.

Облекчение и веселост прозвучаха в гласа му, когато каза:

— Да, имате право.

Погледите им се срещнаха за един дълъг миг. Тя се поотдръпна от него и се загледа към парка. После каза само:

— Аз съм омъжена.

Той помълча малко, преди да отговори:

— Зная, видях халката.

Виолета погледна ръката си, рубина, обграден с диаманти върху проблясващата халка, традиционния сватбен пръстен на семейството на Жилбер. Сви ръка в юмрук, за да не се вижда пръстенът. Но в същия миг се изчерви, защото се запита дали не отиде твърде далеч като каза на мъжа, че е семейна, сякаш предполагайки, че това го интересува.

— Къде сте отседнали в Лондон? — попита той.

— На хотел — отговори тя, без да назовава името му. — Ще останем още няколко дена, след което ще посетим и други краища на Великобритания, а после ще прекосим канала и ще отидем във Франция.

— В Париж, естествено.

Тя кимна. Тишината, съпроводена от шумоленето на дъжда, който постепенно отслабваше, този път се проточи. Тя го погледна крадешком, но, ако се съди по присвитите му вежди, той изглеждаше погълнат от не много приятна мисъл. Тя преглътна и каза сподавено:

— Съпругът ми ме чака в хотела, трябва да се прибера час по-скоро.

— Ще ви намеря карета веднага щом спре дъждът.

— Би било много мило от ваша страна.

— Не — каза той, — просто необходимо, дори ако предпочитам да не е така.

Гласът му прозвуча някак глухо, решително. Въпреки това мина известно време преди да помръдне. И тя стоеше неподвижно. Гледаха се с широко отворени очи и напрегнати пребледнели лица.

Пред павилиона дъждът почти беше спрял. Когато облаците отминаха и денят отново стана по-светъл, над парка се разля зеленикаво сияние, сякаш пращец от стрити смарагди. Някъде извика птица, беше умоляващ, протяжен звук. Никой не й отвърна.

Малко по-късно той я качи в една карета. Виолета му каза адреса си, за да го извика на кочияша. Той се дръпна с учтив поклон, напълно коректен, с всичкото дължимо уважение, но очите му бяха станали тъмносиви. Виолета му кимна кратко и вдигна за поздрав ръката си в

ръкавица. Кочияшът потегли, а когато се обърна, тя го видя как стои неподвижен и гледа подире ѝ.

Когато Виолета се прибра в хотела, Жилбер още не се беше върнал. Имаше време да съблече мокрите дрехи и да ги даде да ги изсушат и почистят. Остана ѝ дори време да си поръча чай — беше ѝ необходим, за да се справи със студа в себе си и да се овладее.

Когато съпругът ѝ се прибра, тя седеше в синия си пенъоар пред слабия огън в камината в нейната спалня. Виолета остави чашата си, за да налее чай и на него. Той се приближи и я целуна бързо по челото, после се обърна с гръб към огъня и пое чашата. Миришеше на мокро бельо и на тънките пури, които, той го знаеше, ѝ бяха неприятни. Ръката ѝ необяснимо трепереше, докато му подаваше чашата и тя дрънчеше върху чинийката.

— Имаше ли успех при мебелиста? — попита бързо, за да премине по-лесно трудният миг.

— Не особено. Повечето скринове и шкафове, които се правят днес в Англия, са предназначени за малки стаички, като тези тук в хотела. Изглежда не мога да им обясня, че за високите тавани и просторните стаи при нашия климат в Луизиана са необходими по-големи мебели. Свикнали са да мислят само как да се скрият в малки и закътани помещения от студа и не могат да си представят широките, просторни стаи, които спасяват от жегата.

— Но при големия интерес към Индия, която също има топъл климат...

— О, тези англичани! Те очакват Индия да се приспособи към техните навици, в случая към техните мебели, а не обратното.

— Но чудесните паравани и платовете от Изтока, да не говорим за порцелана и за масичките, обковани с месинг — та нали всичко това е на мода.

— Само като декор, не и що се отнася до мебелировката — отвърна той кратко. — Реших да се поогледам за стари мебели, идващи може би от стари господарски домове в провинцията. Те биха имали необходимите ми мащаби.

— Чудесна идея! — съгласи се тя, защото знаеше, че той го очаква.

Жилбер отпи от чая си и продължи:

— Ще е по-добре, може би, да престана да търся тук и да потеглим за Франция. При тази подготовка за война по пристанищата има такова струпване на хора, такъв хаос. Трябва да се превозват амуниции за войските в Турция и в Черно море, тъй че бихме имали сериозни проблеми, ако поискаме да изпратим мебелите за Луизиана по море. Повечето хора смятат, че ще става все по-трудно.

Виолета знаеше, че съпругът ѝ всъщност няма нищо против да е тук, в Европа, докато трае Кримската война. Проявяваше огромен интерес към всичко, което бе накарало коронованите глави на Великобритания, Франция, Австрия и Прусия да се обединят срещу руския цар Николай Първи, който се бе опитал да решава съдбата на Турция, наричана в Европа „болния човек“. Жилбер отиде да си вземе вестника с последните, получени по телеграфа известия за събитията на фронта. Имаше комюнике за навлизането на британските и френските войски в черноморското пристанище Варна, където те трябваше да бранят Константинопол от евентуално нападение на русите.

— Мислиш ли, че наистина ще започнат военни действия? — попита тя.

— Изглежда английският народ е обхванат от военна треска. Абърдийн и кабинетът ще трябва да дадат навярно още преди лятото заповед за нахлуване в Крим, единствено за да успокоят духовете.

— Нападение срещу главната база на руската флота в Севастопол?

— Точно така — беше лаконичният му отговор.

Жилбер се дразнеше, когато тя проявяваше прекалено много разбиране по теми, запазени, според него, само за мъже. Виолета го знаеше, но не се отказа.

— Но щом Англия и Франция са съюзници, бихме имали същите трудности при изпращането на мебелите и от Франция, нали?

— Наполеон Трети не се е устремил чак толкова да възпира руските апетити към Турция, затова във Франция подготовката за войната не е напреднала колкото в Англия. Ако не загубим тук прекалено много време, не очаквам да срещнем кой знае какви трудности.

Виолета наклони леко глава.

— Нямам, естествено, никакви възражения, но нали искахме да видим още толкова неща: Бат и Брайтън, езерата, да не говорим за Шотландия и Уелс.

— Нищо не ни пречи да се върнем отново тук, може би по-късно тази година, когато военните действия позаглъхнат при преминаването на зимните квартири. Що се отнася до Бат, можем да се отбием и сега. Необходимостта да пиеш от тамошната минерална вода е достатъчно основание да се поотклоним от пътя си.

— Да, разбира се — каза Виолета, въпреки че ѝ струваше известни усилия.

— А ти как прекара сутринта, *cherie*? — продължи мъжът ѝ. — Намери ли плата за кърпи?

Тя му разказа за покупката си и за това как за малко не я прегазиха, а също и за градинката, в която намери подслон. За мъжа премълча. Жилбер беше чувствителен съпруг, който долавяше често повече, отколкото му е казано. Беше, освен това, и ужасно ревнив. Предпочете да не му описва случилото се прекалено подробно.

Изведнъж се улови, че оглежда внимателно застаналия пред нея Жилбер. След близо седем години брак все още имаше чувството, че едва го познава. Беше много сдържан човек, който рядко се доверяваше някому.

Част от проблема, предполагаше тя, бе разликата във възрастта. Жилбер беше почти двайсет години по-възрастен от нея. Понякога имаше чувството, че гледа на нея като на дете, което трябва непрекъснато да бъде ръководено и направлявано, а най-вече пазено от външни влияния.

Жилбер Фосие беше богат. Притежаваше захарни и памукови плантации, складове, параход, както и голям парцел в Стария квартал на Ню Орлиънс. Беше се оженил съвсем млад, но жена му беше починала от жълта треска по време на една от непрекъснато завръщащите се епидемии. Беше вложил цялата си енергия, за да умножи богатството си, когато срещна Виолета на първия ѝ бал в операта. Още същата вечер помоли баща ѝ да му разреши да я ухажва.

Виолета не отказа да се ожени за него. Беше едва на седемнайсет, но много разумна. Реши, че Жилбер е твърде изискан — имаше мускулесто тяло и катраненочерна коса, леко посребрена на слепоочията. Почувства се поласкана, че толкова могъщ и заможен

мъж е избрал именно нея. От дете я бяха учили да цени стойността на тези неща. Той изглеждаше мъдър и добър, самоуверен и овладян в сравнение с връстниците ѝ — непохватни младежи с разпалени глави. Прие доброволно годишния му пръстен, изпита дори известно задоволство.

Но после дойде брачната нощ и трябваше да разбере, че Жилбер съвсем не е овладян — само като я видеше по нощница и почваше да трепери от глава до пети. Страстното му желание да я притежава беше толкова силно, че я хвърли върху леглото и я облада с непохватно нетърпение, като ѝ причини силна болка.

С течение на времето тези неща ще станат по-приятни и за двама ви — успокои я тогава нейната майка. Но не беше така. В редките случаи, когато беше готова да отвърне на страстния порив на съпруга си, предпазливите ѝ движения така го възбуждаха, че всичко отминаваше, преди да е почнало. Съпругът ѝ си даваше сметка за това, съжаляваше или поне тя си мислеше, че съжалява, но очевидно не беше в състояние нищо да промени. Тя просто понасяше кратките им съвкупления и беше доволна, когато той я оставяше да спи сама.

Въпреки това не се съмняваше, че Жилбер я обича. Но към обожанието си примесваше и толкова силно собственическо чувство, че можеше да прави с часове бурни сцени само защото се е усмихнала на някой мъж, който ѝ е бил представен. Друг път падаше на колене и тя трябваше да му се къдне във вярност, защото се е случило мъж да я погледне два пъти, докато е минавала край него.

Беше добър и щедър, но и същински тиран. Беше умен, но не търпеше някой да се усъмни в знанията му. Самочувствието беше неделима част от него, но ако някой поставеше под съмнение авторитета му, можеше да прояви ужасно упорство. След сватбата понапълня, наедря, особено в кръста, а косата му изтъня и още повече побеля. Очите му, кафяви със зелени петънца край зеницата, хлътнаха още повече, а погледът им стана по-циничен.

Сега той я наблюдаваше под полуспуснати клепачи. Сърцето ѝ замря и тя се опита да избегне погледа му, като се съсредоточи върху съдържанието на чашата чай.

Но не беше изтълкувала добре израза му.

Той взе чашата от ръката ѝ, сложи я на камината, хвана я за ръката и я накара да стане.

— Много възбуждащо, наистина, да те види човек следобед по пеньоар, *cherie*. Вече си помислих, че не се чувстваш добре. Очарован съм, че не е така.

Виолета се ужаси, когато той докосна закръглените ѝ гърди под вълнения плат.

— Но, Жилбер — каза забързано, — Хермина може да стане, може всеки миг да влезе тук.

— Тя няма да влезе без разрешение.

— Но ще реши, че е твърде странно, ако намери вратата заключена.

— Има ли значение? Освен това много добре знае, че един от поводите за нашето пътуване е да имам по-добра възможност да те накарам да забременееш.

Не можеше да възрази. Хермина, жена със силни инстинкти, би решила, че това е чудесно. Според нея господарката ѝ беше прекалено студена, смяташе, че това е причината още да не е забременяла.

Прислужницата беше убедена също, че Виолета трябва на всяка цена да роди дете, за да подобри и собственото си положение. Като камериерка на господарката беше и без туй много уважавана, но положението ѝ щеше да е блестящо, ако Виолета стане майка на наследника на семейство Фосие. След толкова безплодни години надеждите на Хермина бяха почти угаснали, докато не се заговори за предстоящо пътуване из Европа. Беше убедена, че лечение с минерална вода в Бат или във Висбаден, Германия няма да остане без резултата, за който се молеше всяка нощ. Ако и това не помогне, последната им надежда ще е Лурд. Хермина хранеше безгранична вяра в местата за поклонение и в лековитите минерални извори, особено ако и Жилбер даде своя принос. Без това — казваше тя на Виолета без сянка на усмивка — просто не можело да се мине.

Виолета искаше не по-малко от тях да роди дете. Щеше да има най-сетне кого да обича, едно топло, сладко, мъничко същество, което ще отвръща на любовта ѝ, без да очаква нещо друго. Грижите за детето щяха да изпълнят празнотата на дните ѝ, да ѝ дадат може би основание да откаже Жилбер от нощните му посещения.

Жилбер поведе Виолета по брюкселския килим на рози към масивното легло от червено дърво с кафяво-златен копринен балдахин. Той разтвори пеньоара ѝ, бавно го свали и тя остана само по бельо.

Докато Виолета изкачваше ниските стъпала и лягаше върху матрака, той бързо съблече самото и панталона, събу ботушите, разхлаби вратовръзката и смъкна ризата. После скочи по долни гащи в леглото.

Виолета се покори на желанието му и лежеше кротко, докато той разкопчаваше копченцата на ризата ѝ и я сваляше. Усети горещите му устни на гърдите си, те ги смучеха и ги хапеха болезнено и безмилостно. Когато тя тихичко протестира, той дръпна ластика на гащичките ѝ, свлече ги по бедрата.

После легна бързо върху нея, извади члена си през цепката на долните гащи и го натика между краката ѝ. Тя направи движение да го пресрещне, за да си спести болките. Леглото заскърца под силните му тласъци, балдахинът се разлюля. А после, преди още да е започнал както трябва, Жилбер наведе глава, притисна устни към нейните и проникна с бързо движение на бедрата дълбоко в нея.

Виолета не можеше да диша, а поради тежестта му и да се движи. В отчаянието си от това жалко положение видя изведнъж с вътрешния си поглед лицето на Ален Масари. Сега от дълбокия кладенец на нейното отчаяние бликнаха сълзи, за чието съществуване не беше подозирала. Те напиреха под клепачите и търсеха изход. Извика беззвучно името му, чу го как изкънтя в съзнанието ѝ, влагата си проправи път и започна бавно да мокри косата ѝ.

На другата заран върху таблата със закуска, която хотелската прислужничка остави пред вратата на Виолета, беше сложено люляково клонче. Хермина донесе таблата до леглото, после дръпна пердетата от прозорците.

Жилбер ставаше много рано и вече бе отишъл да си купи вестник и да направи сутрешната си разходка. Закусваше другаде, защото веднага усвои английския обичай да започва деня със солидна закуска, а в хотела им сервираха твърде скромно.

Виолета седна, загледана в топлите хлебчета, маслото и кафето — обичайната ѝ закуска. Би предпочела кафе с мляко, но по всяка вероятност в Лондон беше невъзможно да получиш такова нещо, затова се задоволяваше с малко повече каймак в слабото кафе.

Тъкмо разбъркваше каймака, когато люлякът привлече вниманието ѝ. Тя остави лъжичката и взе клончето в ръка. Беше нежнолилаво и още мокро от росата, а ароматът, който се излъчваше от множеството мънички цветчета, беше свеж и сладък, като пръв полъх

на пролетта. Вдигна клончето до носа си, за да напълни дробовете си с аромата му и мека усмивка заигра на устните ѝ.

Чак тогава забеляза, че под люляка има писъмце.

Такава сантименталност не можеше да се очаква от Жилбер. Пое почти равнодушно писъмцето и го държа един миг, преди да счупи малкия печат с едва различим герб.

Писмото не беше от Жилбер.

Нямаше подпис и не носеше вест, съдържаше само няколко реда от стих, изписани с черно мастило с енергичен почерк...

*„Тя говори езика на любовта,
изрича най-красивите мисли.
Никоя друга клонка не е по-подходяща,
никоя не може повече да обещае.
Девойките се питат
дали цветята не са по-сладки от думите.“*

Тя знаеше кой е авторът, жената, написала „Сонети от португалски“, Елизабет Барет Броунинг.

Тя разбираше и смисъла, скрит в този стих.

Намери върху таблата восъчния печат, който бе счупила. Да. Същият герб, който зърна вчера върху иглата за вратовръзка на Ален Масари. Феникс с венец от лаврови клонки личеше и върху восъка.

Да.

Тя потрепери, пое дълбоко въздух, бавно го издиша и прехапа устна. Той си бе спомнил името на хотела, бе открил номера на апартамента, който тя делеше с Жилбер. Само допреди малко трябва да е бил долу на вратата, навярно за да убеди прислужничката да му позволи да сложи клонката върху таблата със закуската ѝ.

О, да, тя разбираше.

Клонка люляк.

На езика на цветята, който Шекспир толкова е обичал, а напоследък романтиците популяризираха отново, люлякът имаше особено значение.

Той означаваше първи тръпки на любовта.

ГЛАВА ПЕТА

Четири дена по-късно Виолета слизаше след носачите, понесли куфарите и сандъците им, по последните стъпала към хола на хотела. Жилбер ѝ заръча да чака тук, докато той наглежда товаренето на багажа в колата, която щеше да ги откара на гарата и докато пристигне каретата, наета специално за нея.

— Сигурна ли си, че не сме забравили нищо, Хермина? — попита Виолета слугинята, която се клатеше подире ѝ.

— Да, госпожо. Куфарчето с вашите парфюми, кремове и помади е у мене, също и чантичката с бижутата. Не се тревожете, прибрах всичко.

Гласът на камериерката беше успокояващ и малко уморен. Виолета усети угризение на съвестта. Хермина се чувстваше по-добре, но след наистинката продължаваше упорито да кашля и тя не биваше да я мъчи. Състоянието, близко до истерика, което обзе Виолета, докато стягаше багажа и се готвеше да напусне хотела, беше наистина необичайно за нея. По време на пътуване беше обикновено много спокойна.

Но от няколко дена сякаш не беше на себе си. Вярно, дойде месечното ѝ неразположение и това още повече я изнерви, защото означаваше, че пак не е бременна. Освен това Жилбер отказа да отложи пътуването заради нейното неразположение. Каза, че билетите са вече купени, освен това нямало да е по-уморително да седи в купето, отколкото в хотелската стая. Изглежда не можеше да разбере колко трудно ще се оправя в това си състояние в тясната тоалетна на влака.

Истината бе, че не ѝ се напускаше Лондон. На настойчивите въпроси на съпруга си се видя принудена на отговори, че е видяла всички по-важни архитектурни и исторически забележителности, посетила е всички големи музеи и художествени галерии, а също, че е изпила предостатъчно количество чай. Не можеше да му даде логично обяснение за желанието си да остане.

Естествено, знаеше причината. Но Жилбер, разбира се, нямаше да я приеме. Трябваше да признае, че и тя самата я смята за неприемлива. Не можеше да излезе нищо добро от това уважавана, омъжена жена да иска да види отново мъж, когото е срещнала веднъж в една градина в дъжда.

Но той просто не ѝ излизаше от ума. Горчиво се упрекваше задето непрекъснато мисли за кратките идилични мигове, прекарани с него, и повече от десет пъти се закле да престане. Опитваше се да си внуши, че това е нелепо и случилото се положително е било за Ален Масари само кратък флирт. Опита се да прояви спрямо мъжа си чувство за дълг и нежност, да намери опора в дългите години съвместен съпружески живот, които им предстояха.

Запази клончето люляк, въпреки че то увехна и избледня. Сега то беше в куфарчето, което носеше Хермина, притиснато между страниците на дневника ѝ, там, където беше записала всички значения на цветята, които можа да си спомни. Букетчето теменужки, което намери тази заран върху таблата, закачи на ревера на пътническото си наметало.

Теменужките означават: мисля за теб.

В противоположния край на хола, зад кръглите дивани и палмите, които го разделяха на две, някакъв джентълмен стоеше с гръб към нея и разговаряше със слуга в ливрея. В ръката си държеше елегантен кафяв цилиндър. Палтото му от камилска вълна беше скроено според последната мода, наложена от съпруга на кралица Виктория, принц Алберт. Дрехата прилягаше идеално на широките му рамене, яката и реверите от тъмнокафяво кадифе ѝ придаваха допълнителна елегантна нота. Той каза нещо, изви леко глава, усмихна се и погледна за миг в нейна посока.

Ален.

Лека тръпка премина по гърба ѝ, дъхът ѝ спря. Този кратък, бърз поглед изпод полуспуснати клепачи беше като най-интимното от всички докосвания. Той ѝ казваше, че не я е изпускал от очи, че от мига, в който е пристъпила в хола, вече е знаел, че е там и че се радва дори само да я зърне.

Цяла пламна. На усмивката, която озари сега лицето ѝ, можеше да заповядва точно толкова, колкото на ударите на сърцето си. Сладка

отмала се разля в сетивата ѝ, запя в жилите ѝ, колкото и да се опитваше да го прикрие, забила поглед в земята.

Господи! Това не биваше да става. Той е коварен и лекомислен.

Но всичко беше и толкова хубаво, сякаш чудесно пробуждане след дълъг сън без сънища.

Желанието ѝ да говори с Ален Масари беше неудържимо. Едно невинно сбогуване не можеше да ѝ навреди. Техните съдби, които се бяха докоснали за миг, щяха да се разделят тук и с това всичко щеше да свърши. Някой ден и двамата само ще се усмихнат при спомена за невинното си лондонско приключение.

— Изчакай ме за малко тук, Хермина — каза тя. — Ще отида да видя къде се бави толкова Жилбер.

Тя прекоси с шумолящи поли хола и докосна букетчето теменужки, което беше закрепила на корсажа си, сложено в миниатюрна цинкова вазичка с вода. Когато се приближи до групата мъже, сред която стоеше и Ален, тя натисна силно с палец закопчалката на вазичката. Букетчето се плъзна и падна на пода.

Тя издаде тих, престорено изплашен вик и бързо се наведе да събере цветята.

Ален беше по-бърз. Той вдигна цветята и ѝ ги подаде с безукорно елегантен поклон.

— Благодаря — промълви тя едва чуто. — Надявах се, че ще...

— Зная и съм възхитен от изобретателността ви. — В очите му сияеше смях, когато срещна погледа ѝ. — Защото аз вече не знаех какво да измисля, та да мога да се приближа към вас.

Нейната усмивка беше бегла и загрижена, макар разбирането, което бе проявил, да стопляше сърцето ѝ.

— Искях само да ви кажа сбогом. Заминаваме днес за четиринайсет дена за Бат, а после направо за Париж.

— О, толкова скоро.

Тя кимна.

— Заради военните приготовления.

— Да. — Той се замисли за миг, после продължи колебливо: — Помислих за пребиваването ви в Париж. Запитах се дали съпругът ви няма предвид да поръча портрета ви, докато сте там.

— Портрет? — Тя го гледаше смаяно.

— Да, портрет. Има ли град по-подходящ за това? Бих ви препоръчал Дьолакроа. Той е не само талантлив портретист, но и мой дълбоко уважаван приятел.

— Дьолакроа? Но той е известен с баталните си сцени и с одалиските в харема — каза тя малко шокирана.

— Да, вярно, но когато му прави удоволствие, рисува и портрети. Той живее добре от професията си, но трябва да добавя, че като незаконен син на Талейран получава и много официални поръчки. Затова има възможност сам да решава какво да избере. Наистина понякога отказва да рисува надути дами от висшето общество, затова ще трябва да отидете в ателието му и да го склоните. Но щом ви види, той ще остане запленил.

— Плашите ме — каза тя с разтреперан глас.

— Нямах такова намерение — отвърна той тихо. — Тъкмо това най-малко съм искал.

Въпреки пристягащия до болка корсет тя си пое дълбоко дъх.

— В случай, че пътищата ни не се срещнат отново — каза тя, — повярвайте ми, моля, че ви желая от сърце много, много щастие.

Той помълча малко, после присви рамене.

— Желая ви щастие? И сбогом? — повтори замислено. — Такива думи, сага, са неоправдано окончателни за нас.

Той пое ръката ѝ, целуна я леко, но очите му обещаваха повече, много повече. Той я пусна и се обърна бързо, когато Жилбер влезе в хола. Докато съпругът ѝ се приближи към нея, Ален беше вече при рецепцията, в приятелски разговор с портиера.

— Кой е мъжът, с когото разговаряше току-що? — попита Жилбер и хвърли бърз поглед към Ален.

— Никой — отвърна Виолета, без да го поглежда и се залови да прикрепва букетчето теменужки. — Един джентълмен, който бе така любезен да вдигне цветята ми, когато щях да ги загубя.

Съпругът ѝ огледа подозрително елегантната фигура на Ален, но не каза нищо. Той махна на Хермина да дойде, после хвана Виолета под ръка и я изведе от хотела.

Преди да прекрачи портала Виолета хвърли бърз поглед назад. Знаеше, че е глупаво, но не можа да се въздържи.

Ален я наблюдаваше. Той сложи с елегантно движение ръка на сърцето и наведе глава в подчертан поклон. На тъжното му лице се

четяха копнеж и колебание. Но нито сянка от примирение.

Той, Ален Масари, е глупак. Същинско престъпление е да се опитва отново да види тази красива американка. Заслужаваше да го разстрелят за толкова лекомислие, а също и заради безсрамието му: Но тя беше толкова сладка, толкова хубава и така добре пасваше на прегръдката му. Беше безсилен да се съпротивлява.

Да, той ще я пази, на всяка цена, но му беше дълбоко противно, че се налага да е толкова предпазлив. Най-много би искал просто да отпътува с нея и да я заведе във Венеция. Там, в някой дворец, под чиито вехти стени се плиска огряна от луната вода, до прозорец, през който нахлува мекият въздух на лагуната, той би...

Но не. Беше невъзможно. Ако на пътя му стоеше само съпругът, щеше може би да се реши. Но се намесваха и другите обстоятелства. Не се забърка по свое желание, такива усложнения, толкова опасна авантюра наистина не му трябваше. Но глупаците, които се опитваха да го убедят, просто не можеха да повярват. Въвлякоха го във всичко това без изобщо да го питат. Или баща му го беше въвлякъл още преди много, много години?

Но той ще се освободи от всякакви задължения. И тогава кой може да предскаже какво ще стане? Кой може да предвиди какво ще се случи в Париж? Защото то не зависи от волята, нито може би дори от смелостта на Виолета. Как добре подхождаше това име на неговата съдържана и сладка лейди с цветята. Скромност, да, това означава името ѝ — Виолета, теменужка. Само че, за бога, тази скромност не ѝ беше нужна.

Бат потопа Виолета в меланхолия. Причината беше, може би, и непреставаният дъжд, който ѝ попречи да прави предвидените разходки из града. Въпреки това изпиваше всяка сутрин под аркадите на банята предписаните три чаши топла вода с вкус на минерали. Жилбер я придружаваше и следеше чашите да са добре напълнени. Тя потапяше ръка в царската баня, гледаше главата на богинята Минерва и посещаваше гробовете на някои от онези, които водата не бе излекувала. Възхищаваше се на абатството с великолепия му таван във формата на медена пита, посети останките от древния римски акведукт, премина с карета край редицата къщи на царското семейство

и край онези, обитавани някога от знаменитости. Тук бе живял по време на заточението си и Луи Наполеон, царуващ сега като Наполеон трети. Но всичко това бе престанало да я привлича.

Всичко я дразнеше, като се почне от влажния студ, от който непрекъснато трепереше, до блудкавата храна без подправки и монотонния глас на съпруга ѝ, който ѝ четеше от купен наскоро пътеводител. Всъщност у Жилбер я дразнеше всичко: начинът, по който пригладжаше косата си с прекалено изобилна помада, неприятните звуци, които издаваше, докато си сърбаше кафето. Тя скърцаше със зъби, докато той изпълняваше най-методично всяка вечер, преди да си легне, куп тривиални ритуалчета.

Причината за такова състояние беше ясна или щеше да е, ако успееше да си го признае. Но тя се колебаеше. Веднъж омъжена, една добре възпитана млада жена не поглежда друг мъж, не мисли за друг, не мечтае за друг. Беше вулгарно да сравнява човека, за когото се бе омъжила, с друг човек, беше унижително и за нея, и за съпруга ѝ. Жени като нея трябва да се посветят на дома си, на децата си и на по-широкия си семеен кръг, а за онова, което им липсва в този живот, трябва да потърсят утеха в лоното на църквата. Тя не забравяше правилата, които ѝ внушаваха откакто се помнеше, беше немислимо тъкмо тя да ги наруши.

Но безкрайното еднообразие на дните я докарваше до отчаяние, а нощите я довеждаха до ръба на непокорството.

Веднага щом месечното ѝ неразположение отмина Жилбер показва твърда решимост да провери въздействието на водата в Бат, като я накара да забременее. Той не само идваше всяка нощ при нея, но спеше в нейното легло и я будеше, щом се усетеше способен да го стори. Тялото ѝ беше сякаш премазано, настроението ѝ ставаше все по-потиснато от непрекъснатото напрегнато недоспиване в очакване на следващото покушение. Под очите ѝ се изписаха тъмни кръгове. Тя се молеше съпругът ѝ да се изтощи от усилията си, молеше се той да намери в сърцето си доброта и разбиране за нейната фригидност и да я пощади, молеше се да забременее час по-скоро, за да има повод да се изплъзва от набезите му.

Молитвите не помогнаха.

Най-сетне откри една нощ нещо, което помогна.

Жилбер беше посегнал към нея, беше сложил ръка на гърдите ѝ. При горещото му докосване тя видя изведнъж пред себе си лицето на Ален и си помисли колко хубаво щеше да е, ако ръката на гърдите ѝ беше неговата, ако той лежеше сега до нея. Запита се как ли би я докосвал и дали щеше да ѝ шепне на ухото, какво щеше да каже и да стори, ако лежаха заедно в леглото. Когато Жилбер се надигна над нея, тя просто си представи, че Ален разтваря бедрата ѝ, че поема в себе си неговата сила и топлина, че неговите ръце я държат в люлееща прегръдка.

Изстена, когато изпита изведнъж удоволствие и се задвижи инстинктивно в ритъма на сливането им. Продължи да се движи още дълги секунди след като Жилбер беше свършил и потърси някакво очаквано задоволство, макар то да беше сега недостижимо за нея.

Той се търколи от нея и остана да лежи неподвижно. После се обърна и слезе от леглото. Напусна стаята с тежка стъпка. Вратата между спалните им се затвори след него.

Виолета лежеше с отворени очи в тъмното и чакаше дишането ѝ да се поуспокои, а след това от емоционалния хаос, в който се намираше, да възникне чувството за вина. Но то не се появи. Треперещите ѝ устни бавно се усмихнаха. А после дойдоха сълзите, извиращи от бездънна самота, някъде дълбоко от нея, сълзи, които вече не можеше да възпре.

До сутринта успя да се овладее. Лицето ѝ беше бледо, но в начина ѝ да държи главата си изправена се четеше нова за нея решителност. На масата за закуска заедно с Жилбер, пред тъжното меню от студени хлебчета и възтопло кафе, тя размисляше как да изрази в думи онова, което ѝ минаваше през ума. Той не ѝ предоставяше никаква възможност, беше немногословен, изглеждаше дори някак несигурен в нейно присъствие. Най-сетне, когато той почти беше привършил закуската си, тя каза:

— Мислих си тази сутрин за Париж. Знаеш ли, изпитах изведнъж желанието да съм вече там.

— Допреди няколко дена искаше на всяка цена да останеш по-дълго в Англия — възрази той.

Тя се накара да се усмихне.

— Да, наистина. Капризна съм, нали? Но реших, че френските мебели са тъкмо онова, което ще ми трябва, ако успееш да ги намериш.

Колко хубаво би било да потеглим още днес.

— Не е възможно. — Жилбер се взря в лицето ѝ, но после извърна очи. Извади от джоба си дълга черна пура, завъртя я с пръсти, но не я запали.

— Тогава може би утре? В Ню Орлиънс всичко живо говори само за Париж и за това колко е прекрасен. Но, изглежда, всички са били там, освен мен, а на мен ми омръзна само да слушам за магазините, театрите, за веселия придворен живот при Наполеон и Евгения, искам да видя всичко това със собствените си очи. Нямам търпение да се разходя по Rue de Rivoli, из градините на Тюйлери. И толкова бих искала да поръчам да нарисуват портрета ми.

— Жалко, че не ми каза по-рано за това желание, щях да ти поръчам в Лондон една от тези нови тъй наречени фотографии.

— Но те не са цветни — възрази тя — и са толкова сковани и малки. Бих предпочела портрет.

— За такова нещо се изисква много време — възрази съпругът ѝ. — По-добре да ти го поръчаме в Ню Орлиънс. В града има не малко художници, които ще са щастливи да получат такава поръчка от мен.

— Но те са цапачи — каза тя, макар съвсем да не беше сигурна. — Предполагам, че не би се задоволил с посредствена картина за твоя красив нов салон.

Жилбер присви устни. Пристегна по-плътно сивия си кадифен халат и каза само:

— Струва ми се, че духа от прозореца. Ще се простудя.

— Да, сигурно е така — потвърди тя меко. — Времето в Англия е прочуто с това, че не е никак здраво, нали? Но да се върнем отново на портрета: осведомиха ме, че Дьолакроа е най-известният художник в Париж. Предполагам, че едва ли има смисъл да се опитваме да възложим поръчката на него. Както разбрах, бил много своенравен в избора си на клиенти.

— Убеден съм, не дотам своенравен, че да не приеме парите ми — каза Жилбер ядосано, но и с доза ирония в гласа.

Виолета се поколеба. Тайничко беше ужасена от собственото си лукавство. Но усещаше, че е необходим само още лек тласък, ако успее да намери необходимите думи.

— Боя се, че е ужасно скъп — наведе тя очи.

— Най-добрите винаги са скъпи.

— Може да е в Париж само през пролетта. Разправят, че много пътувал, непрекъснато търсел нови места за пейзажите си.

Жилбер вдигна замислено вежди, после присви рамене.

— Изглежда си права. Може би си заслужава да отпътуваме.

Виолета си наля със сведен поглед и грациозно движение остатъка от редичкото кафе в каната. После каза тихо:

— Ще направя, разбира се, каквото ти пожелаеш.

Когато тя остави каната, Жилбер приближи стола си и пое ръката ѝ.

— И аз ще се радвам да бъда отново в Париж. Бях там като млад мъж и прекрасно се забавлявах, сигурен съм, че много ще ти хареса. Що се отнася до портрета, ще се радвам да го имам, *cherie*, да те нарисуват такава, каквато си сега тук.

Съпругът ѝ не умееше да прави комплименти. Не можа да не се трогне и да не се почувства разкъсана между неволната привързаност и гузната съвест, защото беше неспособна да изпитва чувства към него. Усещаше се както никога безкрайно далеч от него. Толкова се бе променила. Беше се изплъзнала от господството му, защото ѝ беше вече все едно какво мисли той за нея и защото разбра, че може да въздейства на решенията му. Беше вече поне донякъде свободна.

ГЛАВА ШЕСТА

Рон следваше Джолета на почтено разстояние през подземния лабиринт на музея в Бат и си мислеше, че навярно е открил призванието си. Беше му приятно да преследва жени, поне тази жена. Не трябваше да се напруга, за да следва естествената ѝ, спортна походка, да се взира в блясъка на косата ѝ в сумрачната светлина на подземните бани или в ясната линия на профила ѝ, когато разглеждаше главата на богинята Минерва.

Тя не беше като повечето туристи, които притичват покрай изложените предмети и забележителности, за да се втурнат след това най-сетне в магазините и ресторантите. Джолета спираше за дълго, четеше надписите, правеше скици в блока, който вадеше от смешно голяма чанта през рамо. От време на време спираше, затваряше очи и сякаш се вслушваше в плисъка на водата, която течеше от столетия под Бат. Изразът на интерес и радост върху лицето ѝ будеше у него странно чувство. Питаше се какво ли ще е да извика появата на същия израз с докосванията си и в друга, по-интимна обстановка.

Предишната вечер за малко не я взе в прегръдките си. С мъка се съдържа и се застави да излезе от стаята ѝ. Нямаше право да престъпва определена граница.

Дори да имаше право, щеше да е глупаво. Подобни импулси, колкото и примамливи да са, щяха да повлияят зле на неговата бдителност. Трябваше да се съсредоточи върху задачата си. По един или друг начин.

Видя как при подземното езеро, познато като извора на Минерва, Джолета вади монета и я хвърля, както толкова хора преди нея, като се почне от римски времена.

Приближи се бавно и каза:

— Пожелахте ли си нещо?

Тя се обърна изненадана и се разсмя.

— Разбира се — отговори.

— От Минерва?

— Стори ми се уместно. Мястото тук е толкова езическо, не намирате ли? — Погледът ѝ беше леко предизвикателен.

— Надявам се всеки миг да зърна сянката на римлянин, завиващ зад ъгъла — пошегува се той.

— Положително ще го видите — каза тя. — Насмешката в погледа му не ѝ беше убегнала. — Но какво правите тук?

— Наблюдавам ви. — Думите се откъснаха от езика му, но понеже беше самата истина, не съжали.

Тя му хвърли къс въпросителен поглед, но изглежда реши да приеме коментара му като празно дърдорене.

— Толкова ли нямате интерес към история и култура, да не говорим за митологията?

— Вие сте много по-интересна — отвърна той нахално. — Освен това се опитвам да разбера какъв парфюм използвате. Чайна роза, нали?

Тя се обърна към него. Този път беше спечелил изцяло вниманието ѝ.

— Откъде знаете?

— Имам добър нос — отвърна той и в същия миг му стана ясно колко опасни са тези думи.

— Освен това положително сте мирисал вече много парфюми. Смаяна съм.

Той избегна погледа ѝ, когато обясни:

— Честно казано, беше случайно попадение. Имах баба, която обичаше старовремски парфюми. Майка ми ѝ подаряваше всяка Коледа „Чайни рози“.

Тя вдигна вежди.

— Искате да кажете, че що се отнася до парфюми, вкусът ми е старомоден?

— Не, за бога!

— Не? — В погледа ѝ просветна подигравка. — Като правило мъжете нямат толкова развито обоняние като жените. Когато срещам такъв мъж, това ми прави впечатление.

— Радвам се, че открихте поне нещо интересно в мен — отвърна той и продължи преди тя да може да посмекчи думите си. — Предполагам, че все още пътувате с групата, нали?

— Да, тъй да се каже. Пристигнах с автобуса на групата, но този следобед ни пуснаха на свобода. А вие сам ли сте тук?

— С кола под наем. Ще имате ли нещо против да ви правя компания за обед? — Хилеше се като момченце.

— Как, за бога, бих могла да откажа подобна покана?

Рон си беше приготвил остроумен отговор, но реши, че е по-добре да не излага прекомерно късмета си на опасност.

Час по-късно Джолета лежеше върху тревата и се наслаждаваше на слънчевите лъчи върху лицето си. Мислите ѝ прелитаха от настоящето към миналото, от мъжа, легнал до нея, към прабаба ѝ, която също е била някога тук.

Жалко наистина, че времето е било толкова мрачно, когато Виолета е посетила Бат, при хубаво време сигурно щеше повече да ѝ хареса. А може би и не. Компанията, с която човек посещава едно или друго място, е от огромно значение.

Рон беше невероятно добър компаньон. Беше не само готов да посети всичко възможно, без да се оплаква, беше и всякога готов да я разсмива. Казваше, че не може да проумее менталитета на народ, допуснал новаторствата на римляните — бани с течаща вода и парно отопление — да потънат отново в забрава. Много се чудеше и на аристокрацията, толкова неспособна да се забавлява сама, че е допуснала един местен спекулант и бивш картоиграч да застане начело на обществото в Бат и да диктува на хората как да се забавляват при престоя си тук.

Рон беше избрал менюто ѝ: от хлебчетата със сирене „Сали Лин“ и горещия месен пастет до кайсиите, които били според него възможно най-подходящото нещо като съпровод на бутилка шампанско „Въов Клико“. Закле се, че ако дори едно нещо в това меню не ѝ хареса, ще я покани на обяд с пет ястия. Сладките хлебчета бяха от тесто с мая, месният пастет сочен, какъвто и трябва да бъде, а вкусът на кайсиите наистина хармонираше чудесно с шампанското. Джолета трябваше да признае, че е избрал и приятно място — невероятно зелена морава, която споделяха със стадо пасящи овце, меки и бели като облаците, които преминаваха бавно по небето.

Тя не проумяваше защо е смаяна от това, че се радва на присъствието на Рон. Беше се проявил едва ли не като плейбой, а мъже от този тип превръщаха разговора в свое първостепенно задължение. Така беше мислила винаги, но досега не беше срещала плейбой.

Въпреки това съзнанието, че основното занимание на Рон е да се мотае насам-натам без каквито и да било задължения, ѝ беше неприятна. Струваше ѝ се, че не е подходящ за тази роля, нищо в него не беше лекомислено или повърхностно. Ако се съди по малкото, което бе споменал за работата си, тя трябва да беше незначителна, но и в това някак трудно можеше да повярва. Не че го мислеше за динамичен бизнесмен, не, дори не знаеше как ѝ бе хрумнала тази мисъл, та нали не беше специалистка по мъжете и техните професии.

Странно, но и Виолета е знаела толкова малко за Ален. По онова време се е смятало за неприлично да питаш един мъж за заниманията му. Джентълмен не работи, оттам и неудобството. Освен това е било редно статусът на един мъж да е очевиден, без да става нужда да бъде разпитван за него. Да, тогавашният живот трябва да е бил наситен с коварство.

Рон лежеше толкова тихо до нея, че го помисли за заспал. Обърна глава и погледът ѝ проследи силната линия на брадичката му, издаващата силен характер извивка на устата, гъстите му, дълги мигли. Беше хубав мъж, а от такова разстояние и на силната светлина изглеждаше още по-привлекателен.

Лицето му беше спокойно, сякаш бе забравил за няколко минути да контролира израза му. Гънчиците в ъгълчетата на устата и около очите бяха почти изчезнали. Беше се избръснал толкова старателно, че до трапчинката на брадата си имаше порязано. Красивите му ръце с късо подрязани безукорно чисти нокти лежаха скръстени на гърдите.

Косата около ушите и над яката на меката сива риза също беше майсторски подстригана. На китката си носеше плосък златен часовник „Ювенция“ с циферблат без излишни заврънкулки.

Тази поддържана, класически коректна външност беше странно привлекателна. Освен това положително не беше евтино да се постигне този ефект.

Когато той отвори очи и я погледна, Джолета се стресна за миг. Очевидно не е бил чак толкова отпуснат, колкото ѝ се стори.

Недоверие замъгли за малко погледа му, но той веднага ѝ се усмихна приятелски и попита:

— Хърках ли?

Тя поклати глава.

— Не, никак. Само ви завидях за спокойствието. Аз продължавам да се боря с промяната на климата.

— Направете ми компания — предложи той. — Мога да ви предложа едно рамо вместо възглавница.

— За съжаление, няма да стане. — Тя смекчи отказа си с лека усмивка и трябваше да си признае, че наистина съжалява. Представата беше учудващо привлекателна. За да се разсее, потърси с ръка пътеводителя си, напипа го под един бележник и няколко туристически брошури, натрупани върху памучното одеяло, на което седеше.

— Не мога да не ви попитам — каза той. — Защо си водите толкова много бележки? Доколкото си спомням, казахте, че работите в специализирана научна библиотека. Да не би да пишете дисертация за архитектурните паметници в Англия?

— Не, просто обичам подробностите, човек никога не знае какво и как може да му послужи. — Намери лесно отговора, защото доста хора от групата вече ѝ бяха задавали този въпрос.

— Понеже вече стана дума, не разбирам и защо пътувате сама. Не може да няма в живота ви мъж, който с удоволствие би ви придружил.

Докато прелистваше пътеводителя, тя отговори:

— Не, всъщност няма такъв.

— Не?

— Не.

Той помълча малко, сякаш за да прецени как е прозвучал гласът ѝ. Най-сетне попита:

— Имате нещо против мъжете?

— Как можа да ви мине през ума? — попита тя изненадано и го погледна.

— Повечето жени на вашата възраст, особено ако изглеждат като вас, се омъжват.

— Бях сгодена — каза тя кратко. — Но не потръгна.

— Онзи тип е бил същинско прасе, нали? А вие сте изгубили с него толкова време и така сте се разочаровали, че сте загубили доверие

в способността си да преценявате мъжете.

Тя се замисли за миг.

— Не зная.

— Само това дава някакво обяснение.

— Но той можеше и да загине при катастрофа, или да се окаже, че е педераст — възрази тя малко ядосано.

— Но във вашия случай не беше така, нали? Каква беше причината?

— Бяхме заедно шест години и почти толкова време годеници. Той реши, че трябва да пестим за бъдещето, а после изведнъж предпочете да си купи ново „Кабрио“.

— Просто така? — попита Рон, смръщил чело.

— Не съвсем, но почти.

Преценката на Рон за мъжа, който е бил неин годеник, беше кратка, но категорична.

— Е да — съгласи се тя.

— Но от това, че той е прасе, не следва, че всички мъже са лоши.

— Да, зная, благодаря. — Прозвуча много саркастично.

— Само че не помага, нали? Имате ли желание да изслушате сега моята тъжна история?

Тя сви рамене и се замисли защо трябваше да му разказва за Чарлз. Като правило никога не споменаваше за него.

Рон седна и посегна към бутилката. Раздели останалото в нея в двете чаши, подаде на Джолета нейната и отпи от своята.

— Жена ми — започна той спокойно — не остана при мен дори пълни три години, за шест не можеше и дума да става. По време на едно пътуване до Бора-Бора се влюби в учителя си по плуване, след което се пристрасти към песните на китовите, Грийнпийс и съдбата на моретата. Преди да ме напусне, ми заяви, че съм досаден и отиде да живее в наколно жилище със своята птица-рибар.

— Това сега го измислихте — обвини го Джолета, но не дочака в отговор усмивка.

— Не, не съм. Честна дума. — И той вдигна ръка за скаутски поздрав.

— Звучи ми направо невероятно.

— Тя ми прати снимка от колибата. Под задната стълба живее рак, голям колкото куче, а от предната стълба можеш да скочиш право

в морето и да си наловиш риби от аквариум за закуска.

Джолета гледаше виното в чашата си.

— Разказвате го така, сякаш това изобщо не ви е засегнало.

— Известно време бях доста потиснат, но ми мина. И двамата знаехме, че няма да потръгне. Ако двама души не си подхождат, по-добре е да го открият след три години, отколкото след трийсет.

— Навярно — съгласи се тя бавно.

— А сега ми кажете честно, съжалявате ли за момчето, за което сте искала да се омъжите?

— Всъщност не. Вече не — каза тя и пресуши чашата си.

— Така, а със секса, предполагам, нещата също не са били много наред. Както разбирам, бил е прекалено самовлюбен.

Тя го погледна, но не отговори.

— Трябва просто да го забравите. Той може да означава за вас само толкова, колкото вие му позволите.

— Ще положа всички усилия и ще се опитам да не изтлея от мъка по него — каза тя сухо.

Двамата замълчаха. Вятърът си играеше с тревата, а пролетното слънце топлеше лицата им. Джолета даде простор на мислите си, на спомените за стари връзки, не непременно собствените ѝ. Помисли си и за иглите за вратовръзки, каквито съвременните мъже вече не носеха. Мина известно време, преди да се обърне към него:

— Рон?

Няколко секунди не последва отговор, сякаш му беше необходимо време, за да изплува от собствените си мисли. Тя се понамръщи, но продължи:

— Знаете ли нещо за чуждестранния легион?

— За какво?

— За френския чуждестранен легион. Нали сте чували?

— А, филма „Beau geste“, пустинната крепост, защитавана до последната капка кръв и целия този холивудски боклук?

— Много бих искала да разбера кога е бил създаден.

— Ако се съди по филмите, не по-късно от средата на миналия век, навярно. Но представа нямам през коя година.

Бавно кимване беше единственият ѝ отговор и тя присви замислено очи. Рон отмести празната си чаша.

— Искате ли да разбера? — попита той след малко.

— Не, не — каза тя с пресилена усмивка, — не е чак толкова важно. Просто се замислих над нещо, което прочетох, за един пръстен, който видях в антикварен магазин. Пръстен с печат, за който разбрах, че бил емблема на чуждестранния легион. На него беше изобразен феникс, птицата, която се възражда отново от собствената си пепел. Но не мога да си спомня какво още имаше на този печат, може да беше лавров венец или нещо подобно.

— Имате предвид лаврови листа, каквито са носили в древния Рим победителите?

— Изглежда — съгласи се тя.

— Фениксът наистина означава нов живот за тъй наречените обречени мъже. За останалото не мога нищо да ви кажа.

— Не е важно, забравете го.

Той я наблюдаваше замислено. Тя можеше да проследи този поглед — как се плъзга по косата ѝ, следва формата на нейната уста, докосва извивките на тялото ѝ, докато тя лежи отпусната до него. Сега погледът му се върна към устата ѝ. Въздухът сякаш се нажежи. Джолета имаше чувството, че само да поеме по-дълбоко въздух, да помръдне един мускул, или да премести тялото си на сантиметър по-близо до това на Рон и ще се озове в прегръдката му.

Проблемът беше само дали импулсът изхожда от него или от нея. Дали това я плаши, или дори го желае.

Една от овцете вдигна глава и заблея.

Джолета се стресна. Сърцето ѝ подскочи и тя се дръпна от него. Погледна за миг часовника си.

Щом видя жеста ѝ, Рон стана.

— Да, знай, време е отново да играем на туристи.

— Боя се, че е така — каза тя потиснато.

Джолета беше сигурна, че Рон ще ѝ предложи да я върне в Лондон и вече се чудеше как да се измъкне. Но се оказа, че е могла да си спести усилията. Той я върна до мястото, където бяха паркирани автобусите, минути преди да започнат да товарят багажа. Беше някак отсъстващ и каза, че трябва да се обади по телефона, обеща на другия ден да се срещнат и си тръгна.

Джолета усети облекчение, но и известна досада. Поклати глава, защото в държанието ѝ нямаше логика и се намести по-удобно на седалката. Намерението ѝ беше по време на това пътуване да попълни

бележките си, но повечето време гледаше през прозореца цъфналите яркожълти поля с рапица, прясно изораните ниви, оградите от жив плет и господарските къщи, които прелитаха край нея.

По-късно, докато се преобличаше за обиколка из нощните кръчми на Лондон, телефонът иззвъня.

— Говори вашата денонощна информационна служба — каза веселият, дълбок глас на Рон. — Реших, че ще ви интересува може би да научите, че френският чуждестранен легион е бил създаден през 1831 година от крал Луи Филип. Наемниците, до един чуждестранни доброволци, служели пет години. След това получавали френско поданство. Име и минало били забравяни и държани в строга тайна. И досега има група наемни войници, които дават клетва за вярност не на Франция, а на легиона. Искате ли да научите още нещо?

— А гербът на пръстена?

— Само феникс, без корона. Сега довольна ли сте?

— Сега съм на седмото небе.

— Ще се явя утре заран да си получа хонорара.

И той затвори, преди тя да успее да каже нещо.

На другата сутрин Джолета се успа. Причината беше не само късното им прибиране в хотела, след като опитаха най-различни бири из кръчмите, нито пък разходката из лондонския Уест Енд в килватера на техния жизнерадостен гид с червен нос, сякаш изскочил от някой роман на Дикенс. Беше лежала след това дълго време будна, замислена за Рон и случайността, че пристигна в Лондон със същия самолет, с който и тя, за упоритостта, с която продължаваше да я преследва по петите.

Такива неща се случваха, разбира се. Случайни срещи, силно привличане. И въпреки това нещо не ѝ даваше мира. Притежаваше нормална доза самочувствие, но въпреки това трудно можеше да повярва, че мъж като Рон може така да се влюби в нея, че да я следва по туристическия ѝ маршрут, въпреки че той самият няма нищо общо с него.

Изглежда, можела е да си спести такова хабене на енергия. Когато побърза, без да е закусила, да слезе в хола, него още го нямаше. Озърташе се чак докато дойде време автобусът да потегли към Уестминстърското абатство. Но тъй като от Рон нямаше и следа, побърза да се качи с разкаяна усмивка.

Той ѝ липсваше, липсваше ѝ някой, с когото да си прави шеги и да мърмори неуважителни забележки, някой, с когото да споделя възхищението си, който да я успокоява, ако е ядосана. Вече следобеда, докато се любуваше на теракотения разкош в магазин „Херъдс“, откри, че не беше и наполовина толкова приятно да снове сама из великолепните покрити с чудесни гипсови орнаменти галерии, под остъклени покриви и между прекрасни мраморни статуи. Чайната на терасата на четвъртия етаж беше наистина чудесен начин да се задоволят всички капризи и апетити, вече събудени от невероятния избор на бонбони, бисквити и сирена на долните етажи, но щеше да е още по-хубаво, ако Рон беше тук да ѝ покаже как се налива чай „Бетчемън и Бартън“, без да се изтърве сребърната цедка на чучурчето на сребърното чайниче. На връщане в хотела ориентирането в лондонската автобусна мрежа също се оказа тежък труд, а не приключение.

Но той и на другия ден блестя с отсъствието си.

Джолета реши да не мисли за него, но все ѝ се искаше до нея да има някой, с когото да споделя радостта си при разходките из лондонските паркове и да изслушва оплакванията ѝ, че има толкова малко време в сравнение със седмиците, прекарани от Виолета в разходки из тези паркове. Имаше нужда от човек, който да споделя възхищението ѝ от грамадните масиви рододендрони, азалии и люляци и да разбира защо тя стои като омагьосана пред лехите с пъстри, разлюлени от вятъра теменужки.

Искаше да разкаже на Рон за дневника.

Вече ѝ беше на езика през онзи следобед в Бат да му заговори за Ален и пръстена с феникса, но някакви остатъци от дискретност я възпряха. Знаеше, че импулсът да му се довери е безумен, но въпреки това смяташе, че той ще я разбере и дори може би ще ѝ помогне да открие следите на тайната. Щеше да е добре, меко казано, да чуе непредубеденото му мнение.

Питаеше се какво ли ще каже Рон за езика на цветята, използван от Ален с толкова силно романтично въздействие. Щеше ли да го възприеме като очарователен и елегантен жест, или само като сантиментален кич?

Да, трябваше да признае, че Ален е бил сантиментален. Но какво лошо имаше в това? Намираще, че хората от викторианската ера,

способни да изживяват неприкрито висините и дълбините на емоциите си, са били по свой начин по-малко ограничени от съвременните хора. Днес никой нямаше време за мили и нежни намеци, растяща привързаност или очарователни примамки. Никой не рискуваше живота си заради любовта, никой не умираше от несподелена любов. Сантименталността се възприемаше като нещо досадно. Защото не беше шик, не беше нещо светско. Потискаха я, както през викторианската ера бяха потискали сексуалността. Днес положението беше точно обратното, любовта се възприемаше единствено като сексуално привличане, показно, задължително и жадувано. Беше наистина потискащо.

По свой начин Джолета завиждаше на Виолета. Прабаба ѝ беше потеглила за Европа да търси развлечения и за да забременее, а беше изживяла романтично приключение. За нейната правнучка и случайния ѝ познат нещата бяха съвсем различни. Дали пък не трябваше и тя да е по-открита, по-достъпна, дали не трябваше да посегне жадно към секса?

Впрочем имаше ли значение. Няма да тъгува сега заради липсата на любов, нали? Откровено казано, щеше да е по-просто, ако прекоси утре канала без Рон като опашка. Да, много по-просто. Не, нямаше нужда от никакъв Рон.

Докато се разхождаше из Риджънтс парк, Джолета откри, че непрекъснато се обръща и се взира в лицата на хората около себе си. Отначало помисли, че се оглежда несъзнателно за Рон. Но след известно време я обзе неприятното чувство, че е някак неспокойна. Кожата сякаш я сърбеше и причината беше мисълта, че някой я следи.

Удоволствието от красотата на парка се изпари. Прибра бележника, в който беше надраскала описания на глицинии, клематиси и виещи се розови храсти, споменавайки и за Виолета. Направи няколко снимки на лехите с цветя, но някак без желание. Когато се появи голяма група ученици, всички в униформа, тя ги последва до портала. После тръгна към метрото, което трябваше да я върне в хотела.

На рецепцията я очакваше писмо от Рон. Прегледа го набързо още в асансьора, а в стаята го прочете по-внимателно.

Писмото не беше в никакъв случай сантиментално, нито романтично, беше написано с известно чувство за хумор и делово.

Извиняваше се, че не е дошъл, както се бе заканил. Делови проблеми му попречили и все още го задържали. Опитал се няколко пъти да я намери по телефона, но не успял. Щял да ѝ стиска палци времето да не е бурно, когато преминават канала и да я настигне отново в Париж.

Е, не беше целуване на ръка, нито обещание за тайна среща. Джолета се усети разкъсана между радост, смях и яд. Беше очаквала прекалено много. Въпросът беше само защо го е очаквала тъкмо от Рон Адамсън?

Обядва късно, пък и организмът ѝ все още не се беше приспособил към английското време, затова реши, че ще е прекалено уморително да излезе още веднъж, за да вечеря. Предишния ден беше купила в „Херъдс“ чудесни плодове и сирене. Щеше да вземе гореща баня, да хапне малко и да си легне.

Когато отвори едно чекмедже, в което беше сложила нощницата си, установи, че стаята с претърсвана. Бельото ѝ беше от найлон или синтетичен сатен, но тя въпреки това го сгъваше грижливо и не го хвърляше накуп. Книгите и брошурите, които беше насъбрала през последните дни, бяха разместени, а дрехите в куфара ѝ наредени по-различно и сега пуловерите за Швейцария се бяха озовали най-отгоре.

Може да беше някоя любопитна прислужница, макар Джолета да имаше пълно доверие в персонала на хотела. Но може да беше и крадец, търсил пари, или член на банда крадци на паспорти. Преди да потегли от Америка я осведомиха, че на черния пазар американският паспорт струвал няколко хиляди долара. Тъй или иначе човекът трябва да е бил много разочарован. Всичко скъпо или интересно, което притежаваше, носеше всякога със себе си или в чантата през рамо, или в чантичка, скрита сред дрехите.

Също и дневника.

Мисълта, че този дневник е възможната причина за нахлуването, я отвращаваше. Мразеше мисълта, че от тук нататък трябва да внимава. Тъкмо започна да се чувства сигурна и далеч от проблемите си. Беше се надявала, че кражбата на летището е случайност и няма нищо общо с Ню Орлиънс. Но ето че откакто е тук, става нещо, което едва ли е случайно.

Рон.

ГЛАВА СЕДМА

Джолета си казваше, че никога няма да забрави маковете на Фландрия. Една от причините беше разкошният им червен цвят, който пламтеше на фона на зелената пролетна трева и сиво-синьото френско небе, но заслугата беше преди всичко на новия им екскурзовод, който ги пое с белгийски автобус и шофьор, след като прекосиха канала. Екскурзоводът беше валонец, имаше чудесен глас и докато пътуваха им прочете стихотворението „В полята на Фландрия“.

Виолета беше описала маковете в дневника си. Бяха ѝ направили силно впечатление с прекрасния си цвят и със своята устойчивост, въпреки че бяха толкова нежни. Джолета беше доволна, че може да види със собствените си очи онова, което бе видяла прабаба ѝ. Това беше и поводът за нейното пътуване, но тя не преставаше да се учудва колко много неща са останали почти непроменени, като се почне от забележителностите и се свърши с растенията.

След Бат тя непрекъснато сънуваше Виолета и нейния Ален — живи, тревожни сънища, за които смътно си спомняше на сутринта. В тях тя самата беше сякаш Виолета. Навярно насън подсъзнанието ѝ се освобождаваше. Съжаляваше, че не може да си спомни подробности, може би щеше да ѝ е от помощ.

Беше сред малцината в автобуса, които пътуваха сами. Повечето бяха съпружески двойки пенсионери, избягали от деца и внуци, или младоженци на сватбено пътешествие, или вдовици, които пътуваха на двойки. Имаше и двама самотни мъже около петдесетте, един висок слаб професор, който не вдигаше нос от пътеводителя си, и един нисичък, почти плешив автор на пътеписи, забавляващ се със собствените си доста грубички вицове. Досега Джолета успяваше да се отърве от него, преструвайки се на заспала, но не подозираше, че тепърва ще си има неприятности с този тип.

Екскурзоводът им говореше свободно френски, испански, италиански и немски. Беше симпатичен, много образован, но с непрекъснатите напомняния за времето на престоите и заплащането на

допълнителни екскурзии заприличваше малко нещо на полицай. Все пак си вършеше добре работата и се стараеше групата да пристига навреме и всеки да изпитва удоволствие от пътуването.

В Париж цъфтяха кестените, не само белите свещи на дивите кестени, но и розово-червените на испанските. Те се стрелкаха от двете страни на магистралите и, идеално подкастри, обрамчваха булевардите. На път за левия бряг прекосиха Сена, която се промъкваше сякаш кафяво-зелено-синя, блестяща като седеф лента под многобройните мостове и Джолета се любуваше на величествените поовехтели сгради от пясъчник, които познаваше само от снимки.

Хотелът не беше голям, нито луксозен, но уютен и оригинален, с малък хол и бяла мраморна стълба. В съседство имаше асансьорче с размерите на килер за метли. Стаята на Джолета гледаше към улицата, беше с две легла с пухени завивки и много корави кръгли възглавници. Високите прозорци зад дантелени пердета можеха да се отворят, а отпред имаше балконче с парапет от ковано желязо. В банята с бели плочки всичко останало беше в жълто, имаше и биде. Някои хора от групата се оплакваха от хотела, но Джолета беше очарована.

В Париж положително имаше много роднини на семейство Фосие. Мими знаеше имената им и сигурно щеше да напише препоръчителни писма и да настоява Джолета да ги занесе. Но тя не искаше да губи от краткото си време тук с подобни занимания. Беше чула и чела толкова много за прочутите забележителности на Париж, че нямаше търпение час по-скоро да ги види и пипне, да стои сред тях и да се радва, че наистина е тук. За времето, с което разполагаше, щеше да види колкото може повече от Париж с надеждата някой ден да се върне отново и за останалото.

На сутринта на третия ден излезе от хотела, разходи се покрай бирарии, банки и елегантни мебелни магазини, притискаше нос към витрините на антикварните магазини и се спираше да види какво предлагат цветарските магазини. Беше се запътила към Сена — първата ѝ цел.

Мина по моста на десния бряг на реката. Над нея се издигаше Лувърът. Слънцето я стопляше, въздухът носеше приятния мирис на избуяваща зеленина, примесен с дъх на гнило откъм реката и едва доловим аромат на пресен хляб. Усещаше се, разбира се, и острата

миризма на газове от автомобилите, но Джолета успяваше да не ѝ обръща внимание.

Усети как настроението ѝ постепенно се подобрява. Днес можеше целия ден да прави каквото си пожелае. Туристическите задължения бяха приключени. Днес искаше да се съсредоточи върху страниците на дневника. След известно време щеше да стигне до Люксембургската градина, на която Виолета беше отделила особено внимание, но нямаше защо да бърза. Искаше просто да се наслаждава на Париж, да опитва вкусотиите, предлагани от уличните продавачи, да застане на някой мост и да гледа колкото си иска как тече реката. Искаше да усети града наоколо си и да се радва на чувството, че е част от него.

Беше вече късен следобед, когато стигна до станцията на метрото само на една пресечка от хотела. Вървеше по облицования с плочки тунел, толкова по-чист от тези в лондонското метро, после се заизкачва по стълбата. Беше уморена, но щастлива и копнееше за една баня и спокойна вечеря, преди да легне да спи.

Излезе с останалите пътници от метрото и изчака светофарът да светне зелено, за да прекоси улицата към хотела. Гледаше в тази посока, когато изведнъж мъж и жена, излизащи от високата и тясна входна врата, привлякоха вниманието ѝ. Те си приказваха и слизаха по широката стълба.

Натали.

Светофарът даде зелено. Джолета тръгна с човешката тълпа към отсрещния тротоар, а после направо, но не към хотела. След секунди беше вече извън полезрението им, но не спря да върви.

Изведнъж ѝ призя. Собствените ѝ стъпки, все по-бързи, кънтяха в ушите ѝ. Не, не желаше да вижда братовчедка си в Париж. Не само защото Натали можеше да се набърка в плановите ѝ, но и защото нейното присъствие беше сякаш нахлуване в личния ѝ живот и ограничаваше свободата ѝ. Не се съмняваше, че леля ѝ Естел е накарала Натали да я последва. Беше използвала навярно връзките си или беше наела частен детектив, за да я открие.

Странно наистина. Лелята и Натали си въобразяваха, изглежда, че тя знае със сигурност къде да отиде и какво да направи, за да намери формулата. Дори да се опита да ги убеди в обратното, много се съмняваше, че биха ѝ повярвали. Но нямаше да допусне да я

шантажират. Натали можеше спокойно да продължи да я следва по петите.

— Хей, накъде бързате толкова? Не разбрахте ли, че сте отминала хотела?

Веселият глас прозвуча точно зад нея. Беше на Рон.

Джолета забави крачка, но преди да успее да се обърне, някой я дръпна за лакътя и я накара да се завърти. Тя протегна инстинктивно ръка да се защити, дланта ѝ се удари в топлите мускули под полото му и тя усети яката им еластичност, плътността и коравината им. Дръпна бързо ръка, сякаш бе докоснала атомен реактор.

Разкъсваше се между облекчение, недоверие и тайна радост и всичко това я объркваше. Хвърли бърз поглед зад него, но Натали не се виждаше никаква.

— Какво правите тук? — попита го тя навъсено.

— Нали ви казах, че ще се срещнем. Не получихте ли писмото ми?

— Получих го, но не мислех, че това ще стане — тя млъкна. Изведнъж ѝ стана ясно, че леля Естел бе открила и хотела ѝ в Лондон, не само този в Париж. А щом е пратила вече хора да претърсят парфюмерийния магазин, защо да не прати други да тършуват в хотелската ѝ стая в Лондон?

— Просто сте изпълнена с недоверие, Джолета — каза Рон ѝ пусна ръката ѝ. — В себе си и в мен.

Тези думи я накараха да се изчерви, а също и мисълта за всичко, което му беше доверила. Наведе поглед, за да избегне настойчивите му сини очи. Трябваше да предположи, че той не може да е толкова груб и коварен. Пък и защо ли? Та той не знаеше нищо за нея.

— Сигурна ли сте, че всичко е наред? — попита той. — Никакви джебчийи или други опасни субекти, които да ви преследват?

Нямаше смисъл да му казва за претършваната стая, трябваше да се справи сама с проблемите си. Ако почне да му разказва за тях, той можеше да се досети, че съдържаността ѝ се дължи на недоверие.

— Не, разбира се — отговори тя и се опита да бъде непринудена. — С течение на времето свиквам да се пазя.

— Сигурно щях да ви повярвам, ако не бях видял как задминахте хотела.

Присмехулният му поглед я подразни, затова каза бързо:

— Ще ви моля да имате предвид, че отлично знам къде съм и къде отивам.

— И къде по-точно?

— Малко по-надолу има сладкарница, а ми се ядат еклери.

— Е сега, като го чух, вече усещам как ми се е дощяло, разбира се, и на мен да хапна еклери. Имате ли нещо против да се присъединя?

Молеше всъщност не само за позволение да я придружи в сладкарницата, питаше дали е по начало добре дошъл.

— Защо не — каза тя кратко.

— Вече помислих, че съм изпаднал в немилост. — Той направи движение в посоката, в която тя искаше да продължи. Джолета се поколеба за миг и погледна още веднъж през рамото му. Но не видя никого. Обърна се и продължиха заедно.

— Защо решихте, че сте изпаднал в немилост? — попита тя след малко.

— По много причини — отвърна той с малко по-сериозен тон. — Зарязах ви в Лондон и ви оставих цели три дена сама в Париж. Най-предателски. Освен това съм създал може би впечатлението, че смятам за съвсем естествено вие да държите на това дали се появявам или не.

— Не предявявам никакви претенции за времето ви, както и вие не бива да претендирате за моето.

— Да, да, заслужавам си го, изглежда.

Тя го погледна право в очите.

— Не исках да си отмъщавам.

— Искате да кажете, че срещата ни е случайна?

— Не ставайте смешен — каза тя и се опита безрезултатно гласът ѝ да прозвучи строго.

— Какво ще кажете, да вечеряме ли заедно, за да подпишем споразумението за прекратяване на военните действия?

— Добре — отвърна тя. А той можеше да го тълкува както си иска.

— Хубаво. Тогава ще ви кажа, че вече идвах да ви търся, но после трябваше да уредя някои неща, за да мога да ви посветя няколко седмици. За вас може и да не е важно, но за мен е.

Тя направи няколко крачки, преди да каже:

— Не ми дължите извинения или каквото и да било. Беше ни приятно заедно в Лондон, но аз си имам свои планове.

— Ако искате да ми подскажите, че предпочитате да изчезна, вече е късно — каза той със задоволство, — включих се в останалата част на груповото ви пътуване.

Този път наистина я изненада.

— Искате да кажете — пътуването с автобус и всичко останало?

— И всичко останало — повтори той самодоволно.

— Не отивате ли твърде далеч в желанието си нещо да ми докажете?

Безкрайно сърдечна усмивка преобрази лицето му.

— Смятате, че това е била причината да го направя?

— Защо иначе? — Беше й трудно да повярва, че тя е причината, каквито и намеци да правеше Рон.

— Мога да променя намеренията си — каза той след кратко колебание. — Една ваша дума е достатъчна и веднага ще наема кола, ще направя план за такова пътуване тип О. Е. К., каквото не сте сънували.

— Тип О. Е. К. — какво значи това?

— Ами Още Една проклетата Катедрала. Не допускам някой от групата ви да не си е направил вече тази шега.

— Струва ми се, че не.

— Катедрали, музеи, ресторанти, очарователни малки кръчмета — няма да ви лиша от нищо. Ще успея може би дори да ви откарам навреме за вашия полет от Рим. Но може и да не успея — отметна той закачливо глава.

— Но откъде знаете, че се връщам от Рим? — Беше й по-лесно да се съсредоточи върху този въпрос, вместо да се замисля над това, че може да пропусне заради него полета си за дома.

— Много просто, научих номера на вашата група от етикета върху куфара, както и името ви. Когато отидох да говоря с екскурзовода, казах само, че бих искал да се включа в същата група и всичко веднага се уреди.

— Хитро, наистина.

— Нали? — каза той добродушно. — Но вие не ми отговорихте. Не предпочитате ли да наемем кола и да си направим собствен маршрут? Без да забравяме, че вече сме се договорили относно основните правила.

— Например за отделни стаи? — попита тя.

— Точно така — съгласи се той, но очите му блестяха предизвикателно.

Примамливо предложение, особено след като имаше вече известен опит със строгия режим и с компромисите, неизбежни при пътуване с група. Но това означаваше също да предизвика съдбата.

Тя поклати със съжаление глава и каза:

— Мисля, че не мога да си го позволя.

— Но аз мога — каза той спокойно и без да я убеждава.

— Благодаря — отвърна тя твърдо, — но предпочитам сама да си плащам.

— Една еманципирана лейди?

Тя сви вежди и се замисли:

— Не е точно така.

— Не позволявате също да ви подаряват диамантени гривни, нали? — предположи той.

— Най-сетне схванахте — стрелна го Джолета.

Странна усмивка се появи на устните му. Погледът му беше замислен, но съвсем не примирен.

Купиха преливащи от сметана и шоколад еклери и продължиха без цел, докато откриха едно кафене на открито. Когато келнерът донесе поръчаното кафе, изядоха на последната светлина на вечерното слънце лепкавите сладкиши и изпиха невероятно горчивата течност от малките чашки. Масичката не беше много по-голяма от чашките и се клатеше застрашително върху неравния тротоар. Лек ветреца шумолеше в листата на близкия платан. Едно врабче подскачаше наоколо, търсеше си трохички. Движението по широката улица ставаше все по-оживено, парижани се прибираха по домовете си и истеричните клаксони надвиваха шума на моторите. Келнерът по бяла риза, черен панталон и дълга почти до петите престилка, който ги обслужи, избърса старателно масичката и се залови да струпва столове зад вратата на кафенето.

— Струва ми се, че ние двамата не подобрихме мнението на келнера за американските маниери — каза Джолета.

— Защото си донесохме еклерите в това заведение? Не се тревожете, високомерният поглед не значи нищо. Човекът положително мисли за дюстабана си.

— Така ли смятате?

Той кимна.

— В Европа всъщност никой не се интересува от това какво вършите, стига да не въвличате околните и да не вдигате прекалено много шум. Дали седите в парижко кафене, или се мъчите да прекосите улица в Рим, най-добре се оправяте, ако сте учтив и не се хвърляте никому в очи. Правете каквото си искате, правете го спокойно, само се старайте да избягвате какъвто и да е контакт с погледи.

— Шегувате се.

— Уверявам ви, че изглеждате като тукашна.

Рон наблюдаваше Джолета, която седеше толкова съсредоточена и напрегната до него. За миг вниманието ѝ бе привлечено от руса жена, очевидно американка, която се приближаваше по улицата към тях. Тялото ѝ се сви, после пак се отпусна, когато жената мина край тях, без да ги удостои с поглед.

Сега се запита дали Джолета е видяла преди малко Натали пред хотела. Положително я беше видяла. Не беше свила в уличката само заради еклерите. Беше естествено, че не му обясни нищо, та той беше всъщност чужд човек.

Вече откриваше, че зад фасадата, която тя показваше на света, в нея ставаха какви ли не неща. Беше много сдържана и ужасно самостоятелна. В никакъв случай страхлива. Плахи жени не минават нощем по тъмни улици, нито пътуват сами из Европа. Тя беше нащрек и потискаше естествените си импулси като щит срещу нараняване и болка. Би дал много, за да присъства на излизането ѝ от черупката.

Вечерната светлина се процеждаше през горния слой на косата ѝ, превръщаше се в седефен блясък върху кожата ѝ, тя сякаш цяла пламтеше. С какво удоволствие би целунал петънцето шоколад на долната ѝ устна. Желанието беше толкова силно, че трябваше да се принуди да се дръпне бавно със стола си, с чашата в ръка.

Питаше се правилно ли беше решението да се присъедини към групата ѝ. Правеше го само за да си облекчи работата или поне се опитваше да си го внуши, но знаеше, че в никакъв случай няма да му е лесно. Въпросът беше дали ще издържи. Принципите могат да бъдат обременителни, ако принципи беше изобщо подходящата дума за такава ситуация.

Изведнъж изпита силното желание всичко в това пътуване да е наистина толкова просто, колкото се опитваше да го представи на Джолета. Би дал мило и драго да може просто да се разхожда с нея из Европа, без грижи и проблеми, без задръжки в отношенията си с нея, или поне не повече, отколкото се предписваше от нормално, почтено поведение. Е да де, горе-долу почтено.

Мястото, на което ръката ѝ го бе докоснала, продължаваше да гори. Представи си изведнъж какво ли би било, ако тя го докосва съвсем свободно, с желание, защо не и със страст.

Долавяше нейния парфюм, нежна смесица от чайна роза ѝ нейния собствен, изконно присъщ на всяка жена аромат. Повечето жени излъчваха лек дъх на ванилия. Но не и Джолета. В това се криеше и част от особената ѝ привлекателност за него, причина за желанието да се приближи още повече, за да може да определи присъщия само на нея аромат. Беше като лекия дъх на онзи вид орхидея, от която се добива ванилията, но с примес на узряла на слънце круша. Или кръстоска между тъмночервена слива и цъфтящ през нощта жасмин.

Да, тя наистина го караше да си губи ума.

Но сега трябваше да помисли бързо за нещо друго, ако искаше да сваля салфетката от скута си и да се лиши, ставайки, от защитата на масичката, без непоправимо да се посрами.

Ангажиментът му беше станал прекалено личен. Постепенно го обземаше страх от онова, което щеше да се случи, когато пътуването свърши.

В настъпващия здрач се запътиха към хотела. По това време по улиците имаше повече хора, продавачки и секретарки с пончо или шалове, търговци в шлифери с джобове, издути от многото вестници, по-възрастни жени с пазарски чанти, от които се подаваха франзели. И автомобилите бяха повече, а съобразяването с правилата за движение очевидно намаляваше. Какофония от клаксони и шум на мотори изпълваше улиците, а колоездачите се промъкваха невъзмутимо между колите, привидно без да ги удостояват с поглед.

Джолета и Рон вървяха бавно и позволяваха на другите минувачи да ги заобикалят. Говореха си за утрешното посещение във Версай.

Джолета се беше записала и не искаше в никакъв случай да го пропусне. Надяваше се, че Рон все още може да си издейства място, ако си направи труда.

На едно кръстовище чука воя на полицейска сирена, идваща някъде отдясно. Непрекъснатият поток от коли забави движението си и най-сетне спря. И потокът от пешеходци трябваше да спре, тъкмо когато на ъгъла на улицата наоколо им се насъбраха много хора. Те ругаеха и извиваха вратове да видят какво е станало.

Рон, по-висок от повечето жени и мъже наоколо им, пръв откри причината за тази суматоха.

— Полицейски коли, цели две.

Двете коли бяха лакирани в кралско синьо, цвят, запазен на откъсната страна на океана само за луксозни лимузини. Ескортираха ги мотоциклетисти. Те си пробиваха път между спрелите коли, а когато не им оставаше друг изход, се качваха от време на време и на тротоара. С приближаването на полицейските коли воят на сирените ставаше все по-оглушителен.

Беше по всяка вероятност рутинна проверка или преследване на терористи: в Париж всичко беше възможно. Джолета вече на два пъти се събуди посред нощ от такива патрули.

— Подобен шум ми напомня всеки път една сцена от филма „Дневникът на Ани Франк“ — когато гестаповците идват да приберат Ани и семейството ѝ — каза Джолета.

— Коварен град — отвърна небрежно Рон.

— Зная — каза тя сухо и го погледна, но той не отговори, а заоглежда наляво и на дясно хората, които се тълпяха наоколо им.

Последната полицейска кола префуча край тях. Сред шума и блъсканицата Джолета усети изведнъж как някой я удря в гърба. Запрепъва се на няколко крачки от Рон, но се опита да се приближи към него. Атмосферата на отношенията им се беше променила по някакъв начин и тя беше потисната от дистанцираността, която долавяше от негова страна. Освен това лампата на светофара вече показваше, че всеки миг ще може да прекоси улицата.

Мотори виеха, гуми свистяха, когато движението взе да се възстановява. Беше като старт за надбягване, при който всеки водач се опитва при смяна на светлината на светофара да мине колкото може

по-напред. Потокът от коли изглеждаше безкраен, неудържим като придошла река при наводнение.

После се чу изведнъж скърцането на спирачки, шум на заглъхващи мотори и колите пак почнаха да спират. Джолета тръгна с опитните в уличното движение парижани и слезе от тротоара.

Ревът на фучаща кола прониза глухия тътен на уличното движение. Жени викаха, мъже ругаеха. Джолета погледна назад. Зърна червената спортна кола, която зави на ъгъла и полетя срещу нея, запомни елегантната ѝ форма и несъмнено многото конски сили — беше от най-скъпите.

Беше притисната от всички страни. Стена от тела се изправяше между нея и тротоара. Страх присви гърлото ѝ.

Изведнъж тълпата се разтвори. Видя встрани от себе си пролука, обърна се и се устреми към нея.

Движенията ѝ бяха необяснимо бавни. Напредваше с всяко квантче сила, което ѝ оставаше, опитваше се да вдигне колкото може по-високо глава в атмосфера, която се състоеше сякаш от лепило. Сега тялото ѝ се озова във въздуха, описа широка дъга, полетя с елегантността на хвърчило, преди да се стовари върху тротоара. Протегна ръце напред, за да смекчи удара.

Не го усети. Нещо се удари в бедрата ѝ, предизвиквайки силна болка. Тя се обърна, превъртя се като дреха в перална машина. Главата ѝ се удари в нещо високо и кораво.

След това я обгърнаха тишина и мрак.

ГЛАВА ОСМА

„28 май 1854

В Париж всичко е скучно и грозно. Аз съм напълно изтощена и омаломощена от безкрайните приказки. Престарелите роднини на Жилбер пеят по цели дни възхвали на аристократическото великолепие на пометения бурбонски режим и се вайкат за ужасите, извършени от Наполеон Трети, след като грабнал от чичо си императорската титла. И това, въпреки че те самите живеят сред безвкусен и жалък дребнобуржоазен лукс.

Жилбер се е превърнал в същински тиран. Нареди ми да не излизам никъде без Хермина, понеже бил известен в Париж и трябвало да пазя доброто му име. Известен? Той? Какво самомнение! Или е само предлог, за да ме държи под око?“

Париж тънеше в лавандулов сумрак. Той покриваше сивите, опушени постройки от пясъчник и каменната настилка на улиците с лилава глазура, просветваше с аметистов блясък в локвите, които се образуваха между хлътналите камъни в задния двор с конюшня под прозорците на Виолета.

Тя стоеше пред отворения прозорец, опряла чело в стъклото и наблюдаваше как един ратай, който вадеше вода от кладенеца, флиртува със слугинчето, навело се от прозореца на отсрещната къща. Въздухът беше влажен и студен, миришеше на коне и гнило с лек примес на Сена. Някъде по улиците трополяха карети. Лодкари и улични търговци викаха край реката, но шумовете бяха приглушени от разстоянието и от каменните огради. Долиташе и металният звън на църковна камбана, но той скоро секна.

Беше валяло, но не дълго и залезът успя да обагри мъглистосивата вечер. Жилбер го нямаше от часове, положително

търсеше някое съвършено огледало стил рококо или стол Луи XVI-ти. Беше му станало страст и той непрекъснато разказваше историите, свързани с такива мебели. „Аз купувам история“ — обясняваше ѝ Жилбер. Но щом това го правеше щастлив, Виолета не възразяваше.

Беше чела целия ден тъжната история на дамата с камелиите от Дюма, син на прочутия писател, обожавания от дамите Александър Дюма. Книгата беше излязла преди доста време, но постановката на драма със същото заглавие точно преди година и състоялата се наскоро във Венеция премиера на операта „Травиата“ от Джузепе Верди с либрето по същата история, бяха ѝ възвърнали предишната популярност. Повествованието, трагичната история на една куртизанка, която се отказва от любовта на богат и красив момък, за да го спаси от срама, а след това умира от туберкулоза и с разбито сърце, така потисна Виолета, че не можа да продължи да чете. Признаваше, че операта е наистина прекрасна и сигурно ще накара в скоро време и слушателите във френската опера в Ню Орлиънс да пролеят много сълзи, но сега книгата я правеше неспокойна и я подтикваше към действие. Нямаше настроение за сълзи и саможертви.

Жилбер не беше потърсил контакт с Дьолакроа. Каза, че художникът бил направо недостижим и ужасно надут. Нали беше изписал предишната година тавана на Салона на мира в кметството, седалище на управата на цял Париж. „Виолета, ти си наистина много хубавичка — бе добавил Жилбер, — но толкова велик артист, при това на върха на славата си, положително няма да благоволи да увековечи лицето ти върху платното. Очарователната ми млада съпруга — бе продължил Жилбер — ще трябва да преглътне разочарованието и да си потърси друг художник.“

Виолета не беше склонна да приеме това.

Какво ще стане, ако тази единствена възможност за контакт с Ален изчезне? Нима няколкото думи на сбогуване в хола на хотела ще си останат последните между тях? Нима никога вече нямаше да се видят?

Но това е, може би, най-доброто решение.

Сладката треска в кръвта ѝ сигурно ще премине и след време тя вече няма да вижда с вътрешния си поглед лицето на Ален, ще престане да се пита какво прави и дали мисли за нея.

Не.

И още веднъж — не.

Жилбер отсъстваше почти всяка нощ. Казваше, че вечеря с братовчеди, но се прибираще всеки път доста пиян и лъхаше на евтино вино и парфюм. Виолета не беше чак толкова наивна, та да не знае как се е забавлявал. Дамите в Ню Орлиънс бяха добре осведомени за оперетата, в която играели полуголи жени и където се срещали мъжете от демимонда, куртизанки и държанки на богати мъже. Забавленията трябва да бяха наистина привлекателни, тъй че не можеше да се очаква, че мъж, посетил Париж, ще изпусне възможността да вкуси от тях.

Виолета заключи вратата на спалнята си, а когато Жилбер се прибра, се престори на заспала и покри глава с възглавницата, за да не го чува как чука. На сутринта каза, че се е заключила само от страх, че е сама. Жилбер се нацупи обидено и млъкна.

Имаше време, когато неговото обидено мълчание я тревожеше. Възприемаше го като наказание и се стараяше да се сдобри със съпруга си. Но сега й беше добре дошло.

Този следобед беше облякла копринена рокля на розови и зелени ивици с бродирани по нея букетчета рози. Хермина беше вдигнала косата й на кок, от който на тила й се спускаше водопад от къдрици, обрамчващи слепоочията. На масата беше сложена чиния със сладки.

Но никой не дойде на гости. А би се зарадвала на всеки посетител, дори на роднина на Жилбер, или на някой от новите му търговски партньори, нямаше значение кой.

Преди два часа бе почнало да вали, после над комините на къщите се разрази буря с гръмотевици и сребърнобели светкавици. Когато утихна, улиците вдигаха пара.

Виолета бе наблюдавала всяка капка, която се стичаше по стъклото и всяка капка й носеше възбуда. Дъждът се бе превърнал за нея в пазител на тайните й.

И тя взе решение.

Отиде до малкото дамско писалище. Седна и сложи на плота дебел лист хартия. Отвори мастилницата, взе писалката си от малахит и злато, опита върха на перото. Дълго седя така с перото над листа. Най-сетне почна да пише.

След няколко минути беше готова. Държеше кремавия плик с писмото с върха на пръстите за едното ъгълче, сякаш беше нещо

опасно. Желанието да го скъса и да се скрие отново в апатичната си сигурност беше много силно. Онова, което вършеше, беше чисто лекомислие, знаеше го. Но беше и нещо повече — нарушаване на дадена дума.

Никога не бе помисляла, че може да настъпи такава промяна и тя да има желание за нещо повече от лукса и сигурността като съпруга на Жилбер. Би ѝ се сторило невъзможно тя да изпита толкова силен копнеж, да бъде така увлечена от чувства, предизвикани от кратката среща с друг мъж. Съпругеските им отношения не бяха идеални, но много неща говореха в полза на спокойната сигурност на съвместния им живот — неговата щедрост, грижите за нейните удобства, уважението и обожанието, които ѝ засвидетелстваше пред обществото. Съзнаваше, че собствената ѝ студенина е навярно една от причините миговете на интимна близост да не са особено насърчаващи за нея и мъжа ѝ.

Да, да, но как можеше да отпъди чувството на наслада, което я обземаше само при мисълта да види отново Ален! Не беше по силите ѝ. Та тази сладка радост нямаше, може би, никога да се върне. Тя ще бъде дискретна, защото не иска да причинява болка на Жилбер, нито да стори нещо, което да навреди на брака им. Невинен флирт, не повече. Какво лошо може да има в това да си бърбри с Ален, да научи нещо за него, да запази няколко чисти спомена, които да разхубавят дългите години, които тепърва ѝ предстоят? Беше наистина нещо незначително.

Цели два дни не дойде отговор на писмото на Виолета. На третия пристигна покана за следобедно гостуване в дома на Дьолакроа.

— Писала си му, без да искаш моя съвет? — попита Жилбер, когато прочете поканата.

Виолета очакваше точно такава реакция.

— Обсъждали сме го неведнъж, но ти беше толкова зает. Завчера вечерта теб пак те нямаше, седях сама в къщи и отново ми мина през ума. Казах си, че никога няма да разберем дали великият Дьолакроа ще изпълни молбата ни, ако не го попитаме. Помислих си го и реших да действам. Може да е било прекалено импулсивно от моя страна, но ето, виж резултата.

Той въздъхна. Очите му я оглеждаха под гъстите стоманеносиви вежди. Най-сетне каза:

— Ти имаш голямо желание да отидем, нали?

— Да — отвърна тя кратко и не се впусна в обяснения.

Той почукваше с поканата по нокътя на палеца си и размисляше. Най-сетне, когато вече й се струваше, че ще се задуши от напирещите на устните й молби и аргументи, той изрече:

— Добре, от мен да мине. Ще отидем.

„Шери и маслини — откри Виолета — се допълват чудесно. Първото приглушава възгорчивия привкус на вторите. Тези два деликатеса бяха само малка част от великолепните лакомства и напитки, поднесени в късния следобед на приема в дома на Дьолакроа. Имаше по нещо за всеки вкус, за представителите от всяка националност.“

Ален й препоръча това странно съчетание. Успя да го направи, защото в салоните, из които се разхождаха поканените, имаше ужасно много хора, които разговаряха повече или по-малко високо за политика, изкуство, философия и какво ли не още и жестикулираха като побъркани.

Ален й посочи най-известните сред тях и онези, за които най-много се говореше: жизнерадостния мулат Дюма-баща с буйна рошава коса, поета, романиста и литератора Теофил Готие, редица висши чиновници, няколко актриси, художниците бунтари — Курбе, Домие и Миле, а също и неколцина консервативни членове на Академията.

„Дьолакроа — реши Виолета — е представителен мъж, човек, успял да си подбере обкръжение, съответстващо на собствената му строга, но и екзотична личност. Този ден той носеше къса тъмнокафява роба от брокат и най-обикновена риза, а на главата леко накривен тюрбан. От гледна точка на съвременната мода би трябвало да е смешен, но той изглеждаше великолепно и му беше явно все едно кой какво си мисли за него. В момента беше посветил вниманието си на Жилбер и му представяше мнозина от известните присъстващи. Жилбер изглеждаше малко притеснен от такава голяма чест.“

Времето минаваше, а за портрета още не бе спомената и дума. Виолета вече се тревожеше. Освен това, като гледаше с какво уважение се отнасят всички към домакина, започна да се пита дали Жилбер не е

прав, дали не е побързала да повярва, че художникът ще се съгласи да я рисува.

Седеше строго изправена върху тапициран с кадифе диван с облегалка във формата на лира и дълги кръгли възглавници с пискюли. Наблюдаваше как Дьолакроа, Ален и останалите не спират да бърбят. Разменяха мисли, всеки се стараеше да защити своите твърдения, да накара всички да чуят неговите сентенции. Разменяха мнения и заключения, сякаш саблени удари в демонично противоборство на интелекти. Не беше сигурна дали наистина вярват в онова, което твърдят, или отстояват популярна в момента позиция, която просто им даваше повод за спорове.

Ален се сражаваше храбро, стори ѝ се дори, че е център на най-разпалените дискусии. Аргументите му бяха убедителни, спонтанните му коментари остроумни, интелигентни, поднесени с искрящ хумор. Познаваше, изглежда, всички тук, особено дамите. Всички се държаха с него сърдечно, но с някакво инстинктивно, наистина твърде необичайно покорство.

Виолета се опитваше да не поглежда много често към него, но ѝ беше трудно. Той беше толкова енергичен, толкова жив в сравнение с другите мъже в салона. Топлият му глас, смехът в очите му бяха неотразими. Беше невероятно привлекателен в тъмното си, строго облекло и с отблясъците, които газовото осветление хвърляше върху къдравата му коса. Лекият загар на кожата му, в рязка противоположност с бледите лица наоколо, подчертаваше още повече неговата виталност.

Една жена с шумолящи копринени поли и облак аромат на момина сълза около себе си седна на дивана до Виолета, която се обърна към нея и я поздрави с усмивка. Беше актриса, казваше се, ако Виолета не грешеше, Клотилда. Но титлата актриса беше може би само учтив синоним. Следобедната ѝ рокля беше с толкова дълбоко деколте, че когато се навеждаше, можеха да се видят целите ѝ гърди, като два тлъстички пъдпъдъка в гнездото им.

Жената изгледа Виолета с весело любопитство, а после се наведе към нея.

— Така — каза тя, — значи вие сте тайнствената чужденка на тази вечер.

Виолета поклати енергично глава.

— О не, не вярвам.

— Да, да. Нашият Ален от часове не ви изпуска от очи, въпреки че се опитва да бъде дискретен, като ви оставя сама. Всички знаехме, че е намесена жена — от толкова време е в Париж и още не се е появявал в нито един театър.

— Изглежда го познавате много добре.

— Естествено. Всички познават Ален. Няма място на света, където той да не си е у дома.

Тонът на тази жена и жестовете, с които съпровождаше думите си, бяха явно пресилени. Виолета вдигна вежди и попита:

— Нито едно място?

— Може би си помислихте, че имам предвид всички парижки легла? Не, не, уверявам ви, не е така, въпреки че нямаше да е невъзможно, ако го беше пожелал. Имам предвид Лондон, Женева, Брюксел, Рим, той е добре дошъл във всички европейски столици и в дворовете на владетелите, естествено. До ден-дневен не мога да разбера кой е той всъщност, но чарът му е наистина неотразим. Не сте ли на същото мнение?

— Да, наистина — каза Виолета с леден тон.

— Моля да ми простите. Не биваше да ви говоря такива неща, но вие сте толкова скована и сериозна, че ме предизвикахте донякъде. Кажете, ще му поръчате ли портрета си?

— На господин Масари?

— Но да, сега разбирам, че е искал да ви изненада, а аз издадох всичко. Ужасно ще ми се разсърди. Но вие няма да му кажете, нали?

— Не зная какво има за казване — отговори Виолета с подчертана учтивост.

— Колко сте умна, а що се отнася до дискретността, много по-умела от него. Ален е майстор на четката и палитрата, би могъл да стане голям художник, ако имаше повече време и по-малко пари. Приятелите и многото пари са врагове на изкуството, те гасят огъня, тъй да се каже.

На такива думи нямаше какво да се отговори. Пък не беше и необходимо. Жената продължи, без да си поема дъх.

— Нали ще му позволите да ви разкаже сам всичко? Би било жестоко да не му позволим да ви изненада. Помислете само какво

удоволствие е да се оставиш да те изненадат, сигурна съм, че ласкателствата му ще бъдат неотразими.

— Наистина ли? — попита Виолета и направи усилие това да прозвучи колкото може по-безразлично.

— Не свивайте вежди, *ma petite*, иначе ще си помисли, че ви говоря ужасни неща. О, изглежда вече си го е помислил, защото идва насам. *Alors*, виж ти каква преданост! Завиждам ви, госпожо.

Актрисата стана, направи на Ален някаква кратка забележка, докосна за миг рамото му и се отдалечи. Той почти не ѝ обърна внимание, седна до Виолета и попита:

— Какво ви каза Клотилда?

Той наистина я беше наблюдавал. Беше благодарна на актрисата, че ѝ обърна внимание и реши да бъде великодушна.

— Нищо особено, като се изключи една малка подробност. Вие сте художник?

В очите му проблесна пламъче, сякаш някой бе запалил сяра, но каза само:

— Да, рисувам.

— Предполагам, че няма причини да не го зная. Та аз и без това едва ви познавам.

— Положение, което с най-голямо удоволствие бих променил — каза той с лека усмивка. — Дьолакроа тъкмо предлага на вашия съпруг аз да го заменя.

— Отдавна ли замисляте това?

Той кимна бързо.

— Разочарована ли сте?

— Надявах се — отвърна тя и го погледна с кокетство, — че великият мъж ще ме увековечи, но той, изглежда, благоволява да рисува само собствените си портрети и тези на приятелите си.

— И вие ще бъдете сред тях, стига само да пожелаете — увери я той и веднага скочи. — Отивам веднага при Дьолакроа и...

— Не, не, седнете, моля — прекъсна го тя бързо и протегна ръка към него, сякаш искаше да го хване за дрехата, но бързо я отдръпна, преди да го е докоснала.

Той седна на дивана. После изведнъж се засмя. Хвана ръката ѝ и каза:

— Кокетирате, това е многообещаващо.

— Не, беше глупаво от моя страна, исках само...

— Вие имате достатъчно доверие в мен и ме разбирате толкова добре, че си правите шеги с мен. Това, което казахте, свидетелства само, че сте мислили за мен. Учуден съм и съм поласкан.

Нямаше какво да му отговори, но лицето ѝ пламна. Усмивката му угасна.

— Моля да ми простите. Позволих си закачка, а е твърде рано за такива неща. Исках да напредвам съвсем бавно, много предпазливо и да започна като рисувам портрета ви. Ще миг позволите ли?

— Да, разбира се — прошепна тя едва чуто.

— Макар да не знаете дали съм добър художник?

Тя сведе поглед към ръката си в ръкавица, която още лежеше в неговата и отвърна:

— Допускам, че сте много добър. В противен случай господин Дьолакроа нямаше да ви препоръча.

Той седеше и гледаше нежната сянка на миглите върху нейните бузи и деликатния кремав оттенък, който овалното ѝ лице бе придобило под светлината на газените лампи на фона на бледожълтия ѝ костюм от копринено кадифе. Очите му спряха задълго върху букетчето от жълти и лилави теменужки, което тя носеше на гърдите си. Уловила погледа му, Виолета се запита дали не е прекалила с това напомняне за последното му тайно послание. Тя вдигна глава и срещна с известно усилие погледа му. Изразът на очите му заличи всичките ѝ страхове.

— Ще се опитам — каза той, след като се замисли за кратко, — ще се опитам да се окажа достоен за вашето доверие и внимание.

Тя се усмихна, когато той пусна ръката ѝ — не можа да се въздържа. Удоволствието да те разбират от половин дума беше толкова примамливо.

— Ален, mon ami! Както виждам, ти вече си се запознал с госпожа Фосие, така ли?

Дьолакроа се беше приближил към тях, придружен от Жилбер. Съпругът ѝ се навъси леко, когато видя мъжа до нея. Когато двамата се озоваха пред тях, Ален стана и каза:

— Позволих си сам да се представя, след като ти беше така любезен да ми кажеш, че е възможна поръчка. Да рисуваш госпожата е същинско изпитание. Лицето ѝ е със съвършена структура и

пропорции, кожата сияе, а индивидуалността ѝ сложна и толкова чувствителна. Всичко това не се предава лесно.

— Мислех, че тъкмо това те привлича — каза Дьолакроа с усмивка, прикрита от големите му мустаци.

— Срещали ли сме се вече, господине? — изглежда го мрачно Жилбер.

— Едва ли — отвърна с учтива усмивка Ален. — Вие сте американец, нали? Отдавна имам намерение да посетя младата ви страна, но досега не се е появявала възможност.

Последва кратка пауза, която Дьолакроа използва, за да ги представи един на друг. Ален зададе учтиви въпроси за Луизиана, попита колко време имат намерение да останат в Париж. Мъчителният момент отмина.

По-късно, когато Виолета и Жилбер се прибираха с карета в хотела, той прекъсна продължителното си мълчание и попита:

— Доволна ли си от този Масари? Не искаш ли да потърся друг художник?

— Не, излишно е да си правиш труда — отвърна Виолета. — След като господин Дьолакроа го препоръчва, сигурна съм, че ще работи повече от задоволително.

Жилбер я потупа по ръката, а после се облегна отново на възглавниците. Най-сетне каза многозначително:

— Както обичаш, *cherie*, както обичаш.

Виолета изпита за миг угризения на съвестта заради онова, което вършеше по отношение на мъжа си. Но после си каза, че сега ще може да бъде толкова дълго с Ален, докато той рисува портрета ѝ, часове наред ще си говорят, ще се опознават. Сеансите щяха да почнат само след два дена, така се уговориха Ален и Жилбер. При тази мисъл угризенията ѝ се изпариха.

Утрото на първия сеанс започваше — хубаво и топло. През нощта Виолета почти не спа. Наблюдаваше как зад пердетата става все по-светло. Стомахът я болеше от нерви, беше ѝ лошо.

Не, тя няма да отиде, ще му пише, че е неразположена.

Мисълта, че ще стои мирно, докато Ален я наблюдава така, както художникът трябва да го прави, караше сърцето ѝ лудо да бие. Цяла вечност насаме с него! Какво ще му каже? За какво биха могли толкова

дълго да разговарят? Какво очакваше той от нея? Дали не му е подсказала, че може да си позволи волности? Той искаше ли го?

Искаше ли го тя? Извърна лице върху възглавницата и закри очите си с ръка.

Как можа да допусне, че това е най-съкровено й желание? Как можа да си представи, че това ще й достави удоволствие? Сега виждаше пред себе си само едно бъдеще, изпълнено със страдания и опасности. Портретът щеше да е готов толкова бързо и какво после?

Господи, поне да знаеше какво именно иска, да не беше толкова лекомислена. Завиждаше на жени като Клотилда, които се втурваха с цялата си душа и без да се замислят в нова връзка, без да се питат дали е морално и мъдро, онова, което вършат. Колко чудесно би било да не се терзае от съмнения, да не си губи съня, измъчвана от въпроса дали е възможно мъка и радост да се претеглят на везна, та да се види кое ще натежи.

Колко хубаво щеше да е, ако можеше да каже, че просто не е могла да устои, защото чувствата й са били по-силни от волята. Но тя не беше сигурна, че е тъкмо така, поне засега не.

Ако не отиде, може повече да не види Ален.

Тази мисъл я накара все пак да стане. Успя да запълни някак сутринта с грижи за това коя рокля да облече и да подбере подходящите фусты, дантелена яка и бижута. После обсъди с камериерката си каква фризура да й направи. Останалото време беше посветено на личния й тоалет, докато най-сетне тръгнаха с Хермина от хотела. Трябваше да се пази от прислужничката, затова стигнаха до жилището на Ален, без да подсказва на кочияша къде да завие.

Къщата беше в Сите, острова сред Сена, който приличаше на огромна, натежала от тиня гемия, закотвена завинаги сред реката. Прастарата каменна постройка се издигаше, тясна и тъмна, в сянката на Нотр Дам, разядените от времето водосточни тръби завършваха с муцуни на изригващи вода животни.

Възпълна жена с остър поглед в скромното облекло на икономка отвори на Виолета и Хермина и ги поведе по витата стълба. Отвори вратата към помещение, мебелирано като салон, съобщи за тях и отстъпи встрани, за да им направи път.

Салонът беше дълъг и тесен, с високи прозорци, през които откъм север нахлуваше прозрачна бяла светлина. Таванът беше от

тежки, скулптирани и позлатени греди, каквито са били модерни през седемнайсети век, вече съвсем почернели от безбройните огньове, палени в огромната камина, заемаща почти цялата стена в дъното. Мебелите бяха тежки, почти средновековни — няколко стола, високи свещници и широк като легло диван, покрит с копринени шалове с ресни и с шарки, напомнящи персийски градини. До една от стените беше сложена дълга маса за хранене. В средата на помещението се издигаше подиум. Креслото върху него беше тапицирано с разкошен виненочервен бродат. Пред него стоеше статив с опънато празно платно.

Застанал до масата, Ален престана да разглежда разпилените по нея скици. Сияещ от радост се приближи към нея, за да я поздрави. Предложи на двете жени вино, чай и сладкиши, за да се подкрепят. Икономката отиде да донесе таблата, а той помоли Виолета да се приближи към масата, на която работеше.

— Преди да започнем — каза той, — бих искал да ви покажа нещо.

На скиците видя себе си. Сериозна и усмихната, с недоверчив или изпълнен с доверие поглед, с капки дъжд върху миглите. На една от скиците тя съзерцаваше букетче теменужки, на друга държеше в ръката си роза. Имаше отделни скици на устата ѝ, ушите, извивката на брадичката, формата на ръката и начина, по който я държеше. Всяка беше изпълнена с поразителна точност, надписана и датирана.

— Това са скиците — каза той тихо, — които заслужаваха, според мен, да бъдат запазени.

Виолета си пое дълбоко дъх.

— Просто не мога да повярвам, че вие... както виждам, излъгал сте ме. Та вие сте истински художник.

— Направих тези скици за собствено удоволствие, по памет. Показвам ви ги само, за да се уверите може би, че доверието ви не е било напразно.

Гласът му звучеше така проникновено, така доверчиво, че тя усещаше как покорява всичките ѝ сетива, вибрира дълбоко в нея и разпалва жарава, от която ѝ се завива свят. С известно усилие можа да каже:

— Никога не съм очаквала друго.

— Много сте добра, трябваше да предположа. Кълна ви се, няма да съжалявате, че дойдохте.

Млъкна, защото икономката влезе и Ален ѝ посочи да сложи таблата пред камината. Обърна се с приветлива усмивка към Хермина и каза, сякаш между другото, на Виолета:

— Присъствието на трети човек по време на сеанса ми пречи. Дали камериерката ви не би могла да гостува през това време на госпожа Майар и да се подкрепи с малко вино и сладки? Ще е съвсем близо и ще ви чуе, ако я повикате.

Виолета го погледна продължително право в очите. Тя не можеше да бъде наречена наивна, но в тези ясни, сиво-сини очи нямаше нищо, което да я възпре да остане насаме с него. Тя даде съгласието си и докато Хермина и икономката се оттегляха, тръгна към камината. Вратата се затвори бавно, но решително след жените.

Виното, което Ален наливаше, сякаш изпълваше чашите с кръв. Той подаде на Виолета чашата от тънък кристал с концентрични златни кръгове и я почака да седне, преди да заеме стола до нея.

Той отпи от чашата си, устремил над ръба ѝ погледа си към нея. Пръстите му стискаха толкова силно кристалното столче, че на Виолета ѝ се стори, че ще го счупи. Най-сетне той каза:

— Просто не мога да повярвам, че сте наистина тук.

— Аз също. — На устните ѝ се появи плаха усмивка. С удоволствие би пийнала от виното, за да се успокои, но се боеше да не го разлее. Не можеше да го гледа в очите, гледаше покрай него към сребърната купа, в която бяха натрупани покани в пликове от дебел пергамент.

Той проследи замислено погледа ѝ и отново се обърна към нея.

— Толкова неща бих искал да ви кажа, но не зная как да започна. Виждам ви седнала тук и изпитвам единствено желанието да ви гледам, да ви гледам...

— Моля ви — опита се тя да го спре, но гласът ѝ беше едва чут.

— Не исках да ви тревожа. Просто никога не съм се осмелявал да повярвам, че ще дойдете. Само се надявах, не повече. Струваше ми се, че познавам всяка пора на лицето ви, всеки косъм на главата ви, но ето че съм се лъгал. Вие сте много по-красива, отколкото съм си представял, но и много по-неуловима. Сега изведнъж ме обзе страх да

започна портрета ви, защото се боя, че ще откривам все нови и нови неща, които са ми убягвали.

Лицето ѝ пламтеше, дишаше трудно. Виното в чашата ѝ можеше да прелее. Буца беше застанала на гърлото ѝ. Не знаеше какво очаква от тази среща, само не това обяснение в любов.

— Простете ми — побърза той да се извини, остави чашата си, стана и сложи ръка върху плота на камината, малко по-висок от рамото му. — Думите просто ми се изплъзнаха от езика, а исках да бъда спокоен и само мъничко галантен. Сигурно ме мислите за луд.

Притеснението му сякаш я поуспокои.

— Не — прошепна тя с тих треперещ глас, — но не съм свикнала такива неща да се изговарят на висок глас. Не зная какво да ви кажа.

Той я погледна през рамо и топлата му усмивка беше като прегръдка.

— Няма нужда да ми казвате каквото и да било. Вие не отговаряте за онова, което аз чувствам или какво си бърбурейте така. Сега си изпийте виното, а после ще е най-добре да започнем сеанса, преди да съм казал нещо, за което после може би и двамата ще съжаляваме.

Този кратък разговор стана обичаен и за последвалите сеанси. Ален проявяваше подчертана учтивост и уважение с малки отклонения, пропити с нежен хумор. Complimentите, които ѝ правеше непрекъснато, я караха отново и отново да се изчервява, но бяха толкова общи, така свързани с работата му, че нямаше основание да го упреква.

Всеки следобед той я настаняваше на подиума, нагласяше гънките на роклята ѝ, коригираше стойката на главата, на ръката, на раменете с леки докосвания, чиято топлина тя усещаше още дълго. Дишането ѝ се затрудняваше, когато той се приближаваше в такива мигове твърде много към нея, а после не можеше да го гледа в очите. Питаше се дали той забелязва как платът на корсажа потрепва от ударите на сърцето ѝ, дали знаеше, че не е в състояние да се отпусне, както той би искал, защото, изложена на настойчивото му наблюдение, тя се усещаше безкрайно уязвима.

Той говореше за какво ли не, може би за да намали напрежението ѝ, разказваше ѝ клюки за чудатости сред хората на изкуството, слухове за интригите при двора на Наполеон Трети, говореше за героични

постъпки, свързани с подготовката за Кримската война. Разказваше ѝ за настъпилата отскоро криза в брака на владетеля, сключен едва преди година и половина. Причината беше навикът на императора да завоюва всяка срещната привлекателна жена.

Беше толкова непринуден и надарен с чувство за хумор разказвач, проявяваше толкова разбиране за слабостите и грешките на ближните, че Виолета очакваше всеки път с радост разговорите с него. Неговите позиции и възгледи съвпадаха напълно с нейните, нещо, което рядко се случва между две човешки същества. В тези срещи на духа им имаше нещо невероятно привлекателно.

Един ден след близо месец позиране отново стана дума за императрицата.

— Видях вчера Евгения — минаваше с каретата си през Болонския лес — каза Виолета. — Изглеждаше великолепно с рижавата си коса и дълбоките си сини очи, толкова е прекрасна, че просто не мога да си представя защо императорът изобщо поглежда друга жена.

Съсредоточен върху платното, Ален каза, без да вдига глава:

— Няма съмнение, че той я обича. Като владетел на Франция можеше да намери далеч по-добра партия от дъщерята на испански граф и американка. Твърдят дори, че Наполеон се опитал да направи Евгения своя метреса, но отпорът ѝ го подтикнал да ѝ предложи брак. Въпреки това за някои мъже, получили власт, ловът става най-важното, по-важно и от любовта. На Луи Наполеон са му необходими все нови и нови победи, за да се наслаждава пълно на чувството си за власт.

— За мен да изпитваш нужда от подобно чувство е слабост — каза бавно Виолета.

Сянка премина по лицето на Ален.

— Съгласен съм — каза той. — Подобно чувство може да се превърне в болезнена страст, не по-малко разрушителна от алкохола. — След миг очите му весело засвяткаха. — Но, както чувам, Евгения съвсем не е склонна да приема без съпротива авантюрите на съпруга си. Разправят, че подкупила една дърта мърла, някогашна камериерка на императрица Жозефина, за да ѝ даде рецептата за парфюма, благодарение на който тя си спечелила разположението на Наполеон Бонапарт.

В отговор на смеха му Виолета поклати глава.

— Но как е възможно подобни неща да стигат до злите езици на обикновените хора?

— Слугите винаги клюкарстват, а императрицата положително никога не би отишла сама при камериерката на Жозефина.

— Надявам се. Но как би могъл парфюмът да помогне и какво съдържа, та е толкова въздействащ?

— Кой знае? Може би нещо екзотично. Според старата камериерка Наполеон го донесъл лично от Египет. Войници го изровили от безименен гроб, който, според легендата, бил гробът на Клеопатра. В него имало и плочка с текст, според който парфюмът притежавал голяма сила, защото съдържал масла, използвани по времето на фараоните в тайните ритуали от жриците на Изиди.

— Парфюмът помогнал ли е на Евгения?

— Още е рано да се каже, но тя му възлагала големи надежди.

Виолета поклати глава.

— Не разбирам напълно. И Наполеон Първи не се е славел със съпругеска вяност.

Ален люлееше замислено четката в ръка.

— Въпреки това Жозефина е била дълги години голямата му любов, една жена по-възрастна от него, с лоши зъби и твърде съмнителна репутация, що се отнася до верността, жената, на която е написал хиляди любовни писма. Може би никога нямаше да се разведе с нея, ако тя можеше да му дари син. Има над какво да се замисли човек, нали? Но най-учудващото е, че той самият не е използвал парфюма. А твърдят, че ежедневно просто се заливал с парфюм, най-често с някаква комбинация от бергамотова и лимонена есенция и розмарин, позната като Унгарска или Кьолнска вода.

— Не е изключено парфюмът на Клеопатра да е бил прекалено сладък и женствен за него.

Ален ѝ се усмихна.

— Възможно, но аз свързвам винаги ритуалите с миризмата на тамян в катедрала или с дървесни аромати като дъх на кедрово или сандалово дърво. Някаква приумица от моя страна навярно.

— Виждам, че разбирате твърде много от аромати — каза тя.

— Имам приятел, парфюмерист на Рю де ла Пе. — Той потопи четката в нежно розово и нанесе внимателно боята върху платното.

— Навярно от него сте чули за парфюма на Клеопатра?

— Напоследък — да. Но го познавам всъщност отдавна благодарение на моята майка.

— Наистина ли? — попита тя заинтригувана. — Но как е стигнал до нея?

— Подарък от баща ми. А той като Жозефина го е получил лично от Наполеон.

— Познавал го е толкова добре?

Беше странно чувство — да говори така естествено за легендарния мъж. За Виолета Наполеон Бонапарт беше герой. Така го възприемаха и повечето хора в Ню Орлиънс, въпреки срамното му последно поражение. В течение на няколко кратки години хората вярваха, че той ще възроди славата на Франция, както вярваха сега в Наполеон Трети.

На въпроса ѝ Ален кимна утвърдително с глава. Беше втренчил зареяно поглед в платното и не рисуваше. После каза:

— Баща ми е получил в знак на приятелство и парфюма, и твърде сложните указания как да се смесват съставящите го масла. Но това е станало по време, когато и Наполеон, и той са били още млади мъже, от тогава са минали кажи-речи седемдесет и четири години, било е, значи, много отдавна.

— Вашият баща се е сражавал редом с Наполеон?

Усмивка озари за миг лицето му.

— Изпърво баща ми безмерно му се е възхищавал, но в края на краищата, както и много други, се е обявил против него.

Той остави четката и палитрата, избърса замислено ръце в напоен с терпентин парцал. Захвърли го и се приближи с елегантна крачка към нея. Седна на подиума в краката ѝ, опря обути в ботуши крака в ръба на подиума и сложи ръка на коляното ѝ.

— Госпожо — подхвана той, но веднага млъкна. Очите му, по-скоро сиви, отколкото сини на проникващото през прозореца северно осветление, се взираха изпитателно и тревожно в лицето ѝ. Изразът им събуди нещо дълбоко в нея и я обзе странна смесица от мъка, радост и безволие.

— Името ми е Виолета — каза тя тихо.

— Виолета — повтори той с удоволствие. Пое си дълбоко дъх и подхвана, вече малко по-тихо — Госпожо Виолета, вие сигурно знаете, че портретът ви е всъщност вече готов.

Тя преглътна.

— Допусках, че едва ли ще продължи още дълго.

— Ако исках, можех да сложа последната мазка още преди седмица. Мога да го сторя и днес.

От това признание ѝ секна дъхът. Той ѝ се беше разкрил докрай.

— Бихте ли могли, можете ли? — попита тя тихо.

— Въпросът е трябва ли да го направя.

Гласът му беше много спокоен. Тя трябваше да вземе решението, той нямаше да я моли. Ако каже да, той ще се съгласи. Ще завърши портрета и тя вече няма да му позира. Но ако не го каже?

— Струва ми се — изрече тя бавно, — че нямаме причини да бързаме.

Радостта, която се изписа на лицето му, беше като вик. Кожата около очите му се събра на хиляди гънчици от веселия му смях, раздвижи ъгълчетата на устните му. Не се опита да се приближи повече към нея, но тя усети как топлината на възторга му я залива като висока вълна. Не можа да не се засмее и тя.

— Госпожо Виолета — каза той умоляващо, — съгласна ли сте да отидем на разходка, защото този следобед нямам повече работа? Готова ли сте да вървите накъдето ви очи видят под ръка с мен, да се държим така, сякаш сме само един мъж и една жена, излезли да подишат чист въздух и да потърсят може би някое тихо кътче, където да изпият чаша вино?

Ще намери ли кураж? Ами ако някой каже на Жилбер? Господи, но как можеше да се колебае, след като с всяка фибра на тялото си желаше да се включи в играта, която той ѝ предлагаше, да отвърне с едва прикрита радост на потисканата страст, която напираше в него?

Не, не можеше да откаже.

— Да, бих искала — прошепна.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Виолета и Ален излязоха през страничната врата, за да не ги види Хермина, която и този ден седеше при икономката. Двете жени се бяха сприятелили, защото и двете бяха малко болнави и имаха еднакви оплаквания. Виолета не беше сигурна дали Хермина ще я издаде, но все пак тя беше отгледала Жилбер като дете и нямаше смисъл да поставят лоялността ѝ на изпитание.

Беше чудесен следобед. Виолета и Ален напуснаха острова Сите и се заразхождаха по десния бряг на Сена. Приказваха за много неща, но от време на време замълчаваха и само се гледаха. Нямаха определена цел и внимаваха само да не се отдалечат прекалено много. Достатъчно беше, че са избягали заедно.

Топлината на ръката му под нейните пръсти, коравата сила на мускулите му под плата на ризата и жилетката му караха сърцето на Виолета силно да тупти. Шумоленето на роклята ѝ, допираща неговия панталон, беше невероятно интимно, сякаш дрехата беше продължение на напрегнатите ѝ сетива. Виолета така силно усещаше присъствието му, стройната му фигура и нежните погледи, стоманеното самообладание, което влагаше в отношението си към нея, че пребиваването им заедно ставаше почти непоносимо. Въпреки това тя си пожелаваше разходката им никога да не свърши.

Когато сенките се удължиха, те откриха едно кафене в края на градината и масичка под сянката на платан. Масичката от ковано желязо и столовете бяха студени. На Виолета ѝ се стори, че студът прониква в нея въпреки кафето с мляко, което Ален и поръча заедно с виното, за да се постопли. Когато се озърна, стори ѝ се, че всички масички наоколо са заети от любовни двойки, погълнати един от друг. Тя сподели с Ален наблюдението си.

Той се засмя иронично.

— Вгледайте се по-внимателно — подсказа ѝ той.

Тя последва съвета му и установи, че повечето жени бяха по-млади от кавалерите си, макар в някои двойки дамата да беше по-

възрастна и да правеше впечатление на много по-богато облечена от мъжа.

— О! — възкликна тя и се опита да гледа в друга посока, все едно какво.

— Да. Надявам се, че не сте много опечалена. — Той взе ръката, която тя беше отпуснала в скута си, погали я с мазолест от фехтуването палец. — Цял Париж флиртува.

— Разбирам — каза тя тихо.

— Едва ли. Особено, ако сте на мнение, че съм ви довел тук, за да ви изложа на подобно съседство. Просто не исках да рискувам в по-елегантно кафе някой да ви познае.

— Няма нужда да ми обяснявате — погледна го тя в очите. — Имам ви доверие.

Той я наблюдава известно време, после изведнъж каза:

— Моля ви, недейте. Не го заслужавам. Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от възможността напълно да ви развратя.

— Но няма да го сторите — каза тя с усмивка.

— Наистина ли няма? — Той изчака един напрегнат миг, преди да отговори с дълбока въздишка на собствения си въпрос. — Не и без ваше разрешение.

Думите му бяха признание. Сега би трябвало да го отблъсне. Вместо това се усети обзета от силна възбуда. Той я желаше, истински я желаше. Но не искаше да ѝ налага желанието си, не поставяше никакви изисквания, не възприемаше правата си на мъж като нещо напълно естествено. Даваше ли си сметка колко прелъстително е обещанието, което ѝ даде, знаеше ли какъв обрат ще вземат отношенията им след изкусителното предложение тя да направи избора си?

Техните взаимоотношения?

Но какво искаше тя всъщност?

Възможно ли беше желанията ѝ да се ограничават с безопасен, платоничен флирт, само толкова ли е готова да рискува? Искане ли, може ли да се реши на нещо друго, въпреки огъня в кръвта си? Ще се промени ли нещо в отношенията ѝ с Ален, ако спре дотам? Нямах ли да разруши романтичните илюзии, ако си признае, че иска повече?

Колко сложно е всичко, толкова сложно, че се усещаше парализирана от страховете, които се надигаха в нея.

През следващите дни те само се разхождаха, позирането беше вече единствено параван за срещите им.

Навлизаха все по-решително в центъра на Париж. Ален познаваше най-добрите дамски шивачи, най-добрите модистки, обучаери и майстори на ръкавици, с огромно удоволствие я придружаваше на проби и покупки. Имаше безукорен вкус, изборът му на цветове и форми беше безпогрешен. Не се опитваше да ѝ натрапи разбиранията си, само я поощряваше да разгърне собствените си. Твърдеше, че тя притежава вродено чувство за стил, съдържана елегантност, която напълно ѝ подхожда. Единственото, която трябваше да научи, беше да се уповава на инстинкта си.

Ален направи един-единствен опит да плати рокля, която Виолета си бе избрала. Тя отказа толкова рязко и непреклонно, че той тутакси отстъпи. Затова Виолета невинно купуваше харесаното, докато бяха заедно, а се връщаше за него по-късно. Съзнаваше, че за него е мъчение да присъства, докато тя плаща покупките си.

Ален много се учуди, че Жилбер не се съобразява с желанията ѝ, свързани с подредбата на дома им и го нарече глупак, задето не я включва в обиколките си из мебелните магазини. Но в следващия миг вече възхваляваше това равнодушие на Жилбер, защото в противен случай тя щеше да придружава съпруга си при посещенията на магазини и складове, вместо да прекарва времето си с него.

Един следобед излязоха след буря. Водата още се стичаше по водостоците, небето още беше сиво, но желанието да се разхождат, да бъдат сами, ги подтикна да пренебрегнат лошото време. Ален заравяше върха на бастуна си в нападалите по мокрия тротоар зелени като ябълки накъсани платанови листа.

— Графиня Фурие — прекъсна той мъчанието — дава след няколко дена бал. Бихте ли желали да отидете?

— С удоволствие — отговори тя, — ако Жилбер не е поел вече друг ангажимент. Напоследък често излиза вечер.

— Поводът е дипломатически гала прием в чест на подобряване отношенията между Франция и Белгия. Ще бъде много достолепно,

почти скучно. С удоволствие ще ви придружа, ако съпругът ви е зает.

Тя наведе леко глава и го изгледа изпод вдигнатата периферия на кокетната си небесносиня сламена шапчица.

— Боя се, че той би сметнал това за неприлично.

— Много омъжени жени се появяват придружени от свои приятели. Никой не мръщи чело, докато това става пред очите на всички. Не можете ли да му го обясните?

Мисълта да прекара една вечер с Ален, та макар и обкръжени и наблюдавани от много хора, беше толкова примамлива, че не можа да отклони предложението му.

— Допускам, че можете да уредите да получим поканата, после ще видим какво ще каже Жилбер.

Той притисна по-силно ръката ѝ към тялото си, а погледът му засили желанието ѝ да му даде с готовност всяко обяснение, което би пожелал.

Въздухът беше много влажен. Полите на Виолета бяха натежали от влага и дори изцапани по краищата от локвите по тротоарите. Светлината сякаш намаля.

Ален погледна нагоре към ниско надвисналите облаци. Каза загрижено:

— Може би трябва да се връщаме.

Гръмотевица предупреди за идващата буря. Хладни мъгливи повесма танцуваха наоколо им. Миг по-късно заваля предпазливият и цивилизован френски дъжд.

Беше много късно да се връщат в ателието. Видяха пред себе си раирания в бяло и синьо навес на кафене. Ускориха крачка към него. Когато затрополяха по-едри капки, Виолета пусна ръката на Ален, повдигна поли и се затича. Стигнаха под навеса тъкмо когато оглушителен гръм раздра небето. Разсмени и останали без дъх, те се обърнаха един към друг.

Ален я взе в прегръдката си, притисна я силно към себе си, а силният дъжд барабанеше над главите им и се стичаше на потоци върху тротоара. Той я гледаше със светнало лице и нежни очи. После попита:

— Спомняте ли си?

Как би могла да забрави? Първата им среща. Мокрият от дъжда парк. Павилионът. Тя му се усмихваше, но радостта ѝ се превръщаше

постепенно в болка.

Тези кратки епизоди, тези откраднати мигове на близост ставаха непоносими. Виолета разбираше колко непочтено е да принуждава Ален да обуздава желанията си, тя самата не знаеше колко дълго още ще може да издържи.

Беше ѝ непоносимо да гледа как мрачна болка засенчва погледа му, затова извърна глава. През пелената на дъжда видя двама мъже, които се бяха подслонили под редките клони на един кестен. Когато дъждът се засили, те хукнаха към отсрещната къща и се скриха под навеса на входната врата.

Виолета напрегна очи, дано види нещо през дъжда. Беше забелязала доста отдавна как двамата мъже се прокрадват след нея и Ален. Нямаха вид на господа, които се разхождат, още по-малко на търговци, тръгнали по работа. С тъмните си невзрачни костюми и очевидното си безделие правеха потискащо впечатление.

— Тези мъже там отсреща — каза тя тихо на Ален. — Мисля, че ни проследиха. Допускате ли да са крадци?

— Съмнявам се — отвърна Ален.

Гласът му звучеше мрачно. Нещо в поведението му я разтревожи. Тя го погледна и каза бързо:

— Мислите ли, че искат да ни сторят нещо?

— Кой знае — сви той рамене. — Всичко е възможно.

— О, не. Посред бял ден е.

— Не се тревожете — каза той с лека усмивка и загали ръцете ѝ под коприната на роклята. — Предполагам, че тези два зловещи гарвана са просто очаровани от вашата красота. Повярвайте, мога да разбера желанието им да се превърнат във ваша сянка.

Той се опитваше да я разсее, да пропъди страха ѝ.

— Може би просто вървят в същата посока.

Сигурно имаше право. Когато дъждът спря и те се запътиха към ателието на Ален, мъжете ги следваха само няколко улици, после изчезнаха.

Когато обещаната покана пристигна, Жилбер беше безмерно радостен, че графиня дьо Фурие им е оказала такова внимание. За нищо на света няма да пропусне такова изключително тържество — заяви той. Когато им разкаже, роднините му ще възприемат поканата като огромен успех. Беше само твърде изненадан, че и Масари е в

списъка на гостите. Не предполагал, че толкова високопоставена дама включва в своя кръг обикновен художник.

Изглежда изобщо не му мина през ум да се запита откъде ли дамата е научила името му.

Жилбер беше в толкова добро настроение заради поканата за галавечерята, че предложи на Виолета да си поръча нова бална рокля, от онези с широки, поръбени с дантели рюшове, според последната мода. Би му харесало — каза той — роклята да е в розово. Виолета се престори на безкрайно радостна, дори възхитена и обеща още същия следобед да се погрижи за тоалета си. Премълча, че вече са избрали ансамбъла с Ален и дори можеше вече да го изпробва. Беше свикнала доста добре да се преструва.

Докато говореха за поканата, Жилбер се обличаше. Отпрати камериера и сам оправи жилетката и ръкавелите си. Изглежда я продължително. Вече готова да излезе, тя седеше в батистена рокля на сини и кремави черти до бюрото си, за да запише в дневника случилото се миналия ден.

— Този художник — попита Жилбер — той не ти досажда, нали?

Тя го изглежда смаяно, вдигнала учудено вежди, с перото в ръка.

— Защо питаш? — можа само да каже. — Какво имаш предвид?

— Предложението му да те заведе на бала е, откровено казано, доста безсрамно. Просто не зная какво да мисля.

— Държал се е винаги като безукорен джентълмен — отговори тя. — Никой не би могъл да се държи с по-подчертано уважение от господин Масари.

— Това звучи успокояващо, но щях да съм още по-спокоен, ако той беше вече завършил портрета ти.

— Работата му напредва бавно, прав си, но е наистина невъзможно да подтикваш един художник да бърза — опита се тя да се усмихне печално.

— Добре поне, че ще му платя за готовия портрет, а не за работните дни. Предполагам, че това позиране е досадно и за теб — погледна я той изпитателно.

Виолета усети как сърцето ѝ почна лудо да бие. Спомни си за двамата мъже, които проследиха нея и Ален. Може да не е било чак толкова безобидно, може Жилбер да ги беше пратил подире им. Тя присви тесните си рамене и отново ги отпусна, преди да отговори:

— Аз не се притеснявам, имам предостатъчно време.

— Този мъж обича жените, той е същински Казанова — продължи натъртено съпругът ѝ. — Имал е вече много дуели с шпага и пистолет заради любовни истории — това чух за него. Трябва много да внимаваш да не ти завърти главата.

Виолета винаги бе подозирала, че Ален има огромен успех при жените и все пак се почувства дълбоко наранена, когато чу потвърждението. То ѝ подсказа колко безнадеждно е положението ѝ, затова се оказа по-загрижена от миналото на Ален, отколкото от подозрението на Жилбер. Каза само:

— Не се виждам изложена на каквато и да било опасност.

— Наистина ли? Струва ми се, че тук нямат дължимото уважение към брака. Не взимат много сериозно клетвите за вярност. Не бих искал да се озовеш в такъв капан.

— Но Жилбер...

— Нямаше да ти говоря за това, ако не се беше променила напоследък. Обличаш се като парижанка, но ми се струва, че има и по-дълбоки промени. Не бива да отиваш прекалено далеч.

Виолета го изглежда продължително.

— А ти, Жилбер? Какво да кажа за твоите вечери по ресторантите и в оперетата?

— Не е същото.

— Може и да не е, но на този фон упреците ти звучат твърде странно.

— Аз не съм младеж, Виолета, зная го добре. Трудно е да дойдеш на моята възраст в Париж след толкова години в провинцията, разбирам колко много съм пропуснал. Но това няма нищо общо с теб.

— Твърдиш, че аз трябва да приемам равнодушно твоите авантюри, но ти имаш право да ме обвиняваш?

Той я гледаше, намръщил чело.

— По-рано нямаше да чуя такива думи от теб. Това никак не им харесва, изобщо не ми харесва.

— Всеки човек се променя — каза тя.

— Да, за съжаление, но аз не те обвинявам, Виолета, аз само те предупреждавам. Зная, че младостта търси младост и че не изглеждам толкова добре, нито съм толкова галантен като някои други, но аз съм все още твой съпруг, при това много ревнив.

Виолета не намери какво да отговори.

Според разбиранията на Виолета балът започваше много късно, но изглежда никой друг не мислеше така. Двамата с Жилбер бяха между първите гости, слава богу, не най-първите. Къщата, в която трябваше да се състои балът, се намираше в стария, вече излязъл от мода квартал Ла Маре. Беше строена през шестнайсети век и макар да почваше да се руши, все още излъчваше привлекателно, романтично достояние.

Качиха се по малко захабената мраморна стълба, невероятно широка заради някогашната дамска мода, но много подходяща и за сегашната със ставащите все по-обемни кринолини. Пътя им посочваха лакеи, застанали така неподвижно и с толкова каменни лица, че приличаха на восъчни фигури. Домакинята ги посрещна в началото на първата от четирите редици потънали в прах канделабри от бронз и кристал. После стъпиха върху паркета, придобил гладкостта на коприна от хилядите стъпвали по него крака.

Следващия половин час Виолета и Жилбер се разхождаха нагоре-надолу, обгърнати от нежната музика на оркестъра. Двойки в разнообразни бални тоалети, високи и ниски, слаби и дебели, се разхождаха бавно из огромната зала, за да видят кой е дошъл, за да ги видят и тях. Преминаваха от залата на музикантите в балната и обратно, надничаха и в трапезарията, където масата беше сервирана за вечеря. Разговорите ставаха все по-оживени, злободневните теми се подхващаха отново и отново. Обявиха пристигането на мнозина благородници, но по начало балът не се различаваше съществено от онези в Ню Орлиънс. Жилбер изрази многократно задоволството си от тази констатация. Виолета беше разочарована.

С пристигането на императора започнаха танците. Виолета не знаеше, че началото им се бе забавило заради протокола, представа нямаше, че Луи Наполеон ще се появи тук. Сега гледаше любопитно как едрият мъж повежда домакинята към паркета за първия танц. Изглежда бе дошъл сам, императрицата никаква не се виждаше.

— Добър вечер, мадам Фосие.

Тя се стресна леко, когато Ален я заговори. Сред музиката, стъпките на танцуващите и шума от разговорите не го чу да се

приближава. Топла вълна на радост премина по тялото ѝ, когато отвърна на неговия поглед. Пламна още повече, когато видя как очите му спират върху тъмночервените едва разпъпили рози, закрепени сред дантелите на нейното деколте, точно между гърдите. Цветята, рози, означаващи любов, ѝ бяха донесени в късния следобед. Виолета каза на Жилбер, че ги е поръчала, за да съответстват на роклята от тъмнорозова коприна с дантелени рюшчета, чиито краища проблясваха като сребро. Излъга, както и за останалите букети, които донасяше в къщи през последните седмици.

— Е, как ви харесва нашият самодържец? — попита тихо Ален, след като тримата размениха поздрави.

Сухият му тон накара Виолета да се усмихне. В същия миг видя, че съпругът ѝ мръщи вежди, сякаш му беше неприятно, че художникът задава този въпрос на жена му, а не на него. Виолета не искаше да допусне Жилбер да ѝ развали вечерта с лошото си настроение. Тя се взря внимателно в императора, докато размисляше какво да отговори.

Беше навярно трийсет и пет-шест годишен, среден на ръст, с не особено гъста пепелявокестенява коса и големите очи на Бонапартовци. Би могъл да е твърде привлекателен, ако усмивката му не беше толкова скована и лишена от топлота. Липсваше му сякаш живец, изглежда му беше станало навик да потиска чувствата си и така се бе лишил от всякаква спонтанност.

Виолета се обърна към Ален и прошепна:

— Този човек трябва да е много скован, нали?

— Скован ли? О, не! — възрази той веднага. — Това е просто вроденото държане на Бонапартовци, нещо като кралско достойнство.

— Ах, така ли — съгласи се тя, като кимна. — Но кой му подстригва брадата и го издокарва с толкова смешно щръкнали мустаци?

— Нима не смятате, че изглежда добре? Повечето дами са очаровани от демоничния му вид. Не цените ли подобни неща?

— Не, аз не — въздъхна тя театрално.

— Ще се убедите, че този стил е намерил одобрение дори сред господа консерваторите. — Ален посочи с глава доста мъже, които сновяха наоколо с брада и мустаци а ла Наполеон.

— Какво съвпадение! — каза тя. — Още повече, че мъжете обикновено не следват модата.

До нея Жилбер се изкашля. Той се олюляваше на пръсти и пети и беше скръстил ръце на гърба, при него сигурен признак, че е разтревожен.

— Би било по-умно да сменим темата — предложи той.

В оживен разговор с другия мъж, Виолета почти беше забравила Жилбер. Когато си спомни за него, обзе я истинско отчаяние.

Ален оглеждаше с весело любопитство Жилбер.

— Препоръчвате предпазливост, господине, или предлагате да проявим повече уважение към владетеля на Франция?

— И двете — каза сухо Жилбер. — Ние сме гости в неговата страна.

— Така е, също и аз — съгласи се Ален. — Но ако един мъж държи на царственото си великолепие, трябва да приема и стрелите, и камъните, които са част от него. Разбира се, присмехът е тъкмо онова, от което най-трудно може да се предпази.

Ален видя, че му кима възрастна дама с тюрбан от сребърни дантели, украсен с олюляващи се щраусови пера. Той се обърна към Виолета, погледите им се срещнаха, в неговия се четеше нещо като молба за прошка. Той наведе глава и каза:

— Моля да ме извините, трябва да говоря с дамата.

Оттеглянето му трябваше да е за нея добре дошло. Тя видя как възрастната дама и нейните приятели поздравиха възторжено Ален. Каза тихо на съпруга си:

— Мисля, че спокойно можеше да си по-любезен.

— Защо, след като ти беше любезна и за двама ни.

— За да не проличи с каква неохота разговаряш с него — възрази тя, подтикната от упрека му.

Жилбер си пое дъх с разтреперани ноздри.

— Мисля, че беше точно обратното, във всеки случай не виждам защо трябва да съм учтив с мъж, който флиртува пред очите ми с моята жена.

— Флиртува? — Обвинението беше толкова неочаквано, че й секна дъхът, сякаш я лишиха от въздух.

— Точно така, а ти го поощряваш с хилене и шушукане, по-подходящи за спалня, отколкото за обществено място.

— Ти, ти трябва да разбереш, че прекарахме напоследък заедно дълги часове. Съвсем естествено е отношенията ни да са приятелски.

И защо не?

Той ѝ хвърли строг поглед.

— Смятам, че е излишно да ти отговарям, Виолета.

Сарказмът в гласа му я вбеси. Вдигна високо глава и заяви:

— Би трябвало да е излишно да ти доказвам, че имаш малко основания да ревнуваш.

— Бих предпочел да нямам никакви.

Той се завъртя на пети и я остави сама. Беше толкова очевидна погрешна стъпка от гледна точка на светските правила, в такъв разрез с иначе строгото му придържане към нормите, че Виолета можеше да изтълкува държането му само като наказание. Нямаше съмнение, че целта беше да я унизи и да я накара да се почувства напълно изолирана сред чуждите хора наоколо ѝ.

Жилбер направи голяма грешка — каза си разбунтувана Виолета. Гледаше тълпата, която се движеше сега пред очите ѝ като калейдоскоп от коприни и сатени с цветовете на скъпоценни камъни, защото музиката беше спряла. Огледа се за Ален и очите им се срещнаха. Тъкмо в този миг се беше обърнал, сякаш по мълчалива заповед, към нея. Щом я видя да стои сама, веднага се приближи.

Когато той застана пред нея, музиката тъкмо зазвуча отново с увеличащите звуци на валса „Лорелай“ от Щраус. Тя му подаде ръка. Не беше много дискретно, но вече ѝ беше все едно. Погледът му я стопляше, галеше я и я насърчаваше. Тя нежно му се усмихна.

Плъзгаха се мълчаливо по паркета. Докосванията му я привличаха подканящо в неговата прегръдка. Въртяха се бавно, роклята ѝ се увиваше около неговите крака, а ръката му прегръщаше кръста ѝ. Приливите и отливите на мелодията сякаш ги вдигаха във въздуха, а после ги привързваха един към друг в унисон с ритъма. Тя усещаше през кринолина си движенията на силните му бедра и дори през ръкавицата изпълнената с напрежение енергия в ръката му. Той танцуваше както рисуваше — с прецизност, грация и необуздан инстинкт.

Допреди малко нощта ѝ се струваше хладна, но сега ѝ стана горещо от напрежението и още нещо, което се опитваше да скрие под наведените си мигли. Беше разтревожена, но лекомислени, полусподавени инстинкти я караха сега да лети. Музиката беше в кръвта ѝ, смелостта в сърцето.

Танцът свърши. Виолета и Ален стояха и дишаха в забързан, неравен ритъм. За да има повече въздух, тя отвори ветрилото си, окачено на китката ѝ на копринен шнур и се загледа в танцуващите. Не смееше да погледне Ален, от страх пред онова, което той би открил в очите ѝ.

В същия миг зърна един адютант в униформа, който маршируваше към императора, изглежда повикан от него. Младежът получи указания, обърна се и си запроправя път в нейна посока. Беше вече близо до тях, когато тя разбра, че иска да говори с Ален.

— Господин графе — поклони се дълбоко адютантът. — Негово Величество ви поздравява. Моли ви да дойдете, с дамата, ако обичате.

Макар и много учтиво формулирана, това беше заповед.

Аджутантът отстъпи встрани, за да им направи път. Ален подаде на Виолета ръка, тя сложи своята в нея.

Вече бяха близо до императора, когато тя наведе леко глава и прошепна:

— Граф?

— Титла, дадена преди време на баща ми от град Венеция, просто от учтивост — обясни той сухо. — Никога не я използвам.

Виолета го изгледа загрижено.

— Тревожи ли ви нещо?

— Да, тази работа никак не ми харесва.

— Но защо?

— Луи Наполеон няма никакъв интерес да разговаря с мен. Чуйте ме, cherie. Каквото и да става, не допускайте императорът да ви примамва извън балната зала.

— Но защо, защо?

Нямаше време, още две крачки и вече стояха пред Наполеон Трети. Ален се поклони почтително. Виолета направи дълбок реверанс. Когато кралят ѝ подаде ръката си с дланта надолу, тя сложи своята в нея, въпреки че се запита дали не очаква да целуне пръстена му или да направи друг жест на страхопочитание.

Луи Наполеон вдигна ръката ѝ към устните си.

— Очарователна, наистина сте очарователна — каза той. — Ние сме възхитени.

— Благодаря, Ваше Величество — отвърна след кратко колебание Виолета.

Ален изруга, но толкова тихо, че да го чуе само тя.

Кралското „ние“, което използваше Наполеон, звучеше доста странно с тържествеността си, още повече, че Виолета знаеше — мъжът пред нея имаше едва отскоро възможността да го изрича. Въпреки това беше обкръжен от ореола на малко прашно величие. Може би заради униформата с безброй отличия, която носеше, или заради властта, която притежаваше, а може да беше и вроденото му чувство за благородна целеустременост, но той беше наистина изключителен.

Впечатлена, въпреки волята ѝ, Виолета чу като насън поканата на императора за танц, чу и себе си да приема полугласно. В същия миг бяха вече на паркета и тя се опитваше да нагласи стъпките си към широките движения на Луи Наполеон.

Той я притискаше толкова силно към себе си, че медалите и ордените му можеха всеки миг да се закачат за копринените рюшове на нейното деколте. Тя го погледна и каза нещо за бала, което ѝ даде възможност да се поотдръпне.

Размениха още няколко думи и Виолета мислеше трескаво какво още би могла да каже, когато на вратата настъпи суматоха. Някакъв господин с импонираща външност, който изглеждаше великолепно във вечерния си костюм, тъкмо се беше появил. Подчертаната любезност, с която го посрещна домакинята и бързината, с която бе заобиколен от други гости, подсказваха, че мъжът е изключително популярен.

— А, ето го ѝ него, вече се питах кога ли ще се появи — каза тихо императорът.

— Кой е той? — попита Виолета.

— Морни, разбира се. Не сте ли се запознали още с него? По-късно ще ви представим, за което ще ни дължите признателност.

Виолета беше чувала за херцог дьо Морни, името му се появяваше от време на време във вестниците и Жилбер ѝ разказа, че го е видял наскоро да върви по улицата. Незаконният син на кралица Хортензия Холандска и нейния любовник, по всяка вероятност граф дьо Флео, беше полубрат на краля. Мъж с огромен чар, само три години по-млад от Луи Наполеон, известен като човек на живота и голям любовник, въпреки че беше женен за незаконна дъщеря на руския император Александър Първи. Той беше допринесъл много за възцаряването на брат си и сега заемаше важен пост в правителството.

— За съпруга ми и за мен — каза Виолета — би било голяма чест да му бъдем представени.

— Ние ще представим и съпруга ви, щом желаете. Но вашата дискретност, вашата нежност ни напомнят нещо. Вие трябва да сте дамата с цветята.

Виолета вдигна очи към него.

— Ваше Величество?

— Масари е преобърнал всички оранжерии и е подлудил цветопродавачите в цял Париж, за да му търсят редки цветя. Изисква безукорно съвършенство и настоява за определени сортове. Всички знаем, че зад това се крие омъжена жена с необичайна хубост и още по-голяма скромност, но той не проронва нито дума. За сметка на това хората приказват какво ли не.

Тя спря поглед върху шнуровите на униформата му.

— Няма основание да се смята, че именно аз съм тази дама, Ваше Величество.

— Напротив, съвсем очевидно е, ако се вземе предвид как ни гледа Масари. Трябва да бъдем предпазливи, видът му подсказва, че е готов да ни убие.

— Положително не.

— Той изпада понякога в силен гняв.

— Изглежда го познавате добре? — Тя не можа да се сдържи да не превърне забележката си във въпрос.

— Европа е в някои отношения същинско село, от Рим до Лондон и от Виена до Марсилия всеки познава всеки, поне що се отнася до определени кръгове. И всеки приказва. Масари има много приятели, но около него витае някаква тайна, тъй че дори хора, които лесно се отегчават, не губят интереса си към личността му.

— Тайна?

— Не ви ли е известна историята му? Между него и Морни има много общо, ще се учудите, като разберете. Елате с нас в малката стая, там е по-спокойно и всичко ще ви разкажем.

Стъпките, с които я доведе до ръба на паркета, бяха много ловки, ръката му вече лежеше под нейната и я насочваше в желаната от него посока. Виолета беше така погълната от смисъла на онова, което кралят бе казал за Масари, че изобщо не обърна внимание какво става

с нея. Преди да си спомни за предупреждението на Ален, вече бе влязла през вратата на малката стая.

Полите ѝ се завъртяха край глезените, когато изведнъж спря.

— Почакайте — каза тя задъхана. — Може би е по-добре да не напускам балната зала. Мъжът ми няма да е очарован.

— Но вашият съпруг от доста време, ви е оставил сама.

— Да, и затова сега положително ме търси. Трябва да вървя.

— И да изпуснете толкова удобен случай да видите оръжейната галерия в този дом? Не се притеснявайте, елате.

Беше по-силен, отколкото можеше да предположи и по-нахален. Той я награби през кръста, завлече я по-далеч от вратата и я подбутна с крак. Със същото движение я привлече към себе си и потърси устата ѝ.

Тя извърна рязко глава и се опита да го отблъсне с две ръце.

— Не, Ваше Величество, моля ви!

Почти успя да охлаби прегръдката му. Той се засмя изненадан, преди да удвои усилията си. Подхвана тила ѝ, пхна ръка под къдриците на шията ѝ, за да я накара да вдигне глава. Тя се завъртя в прегръдката му и устните му докоснаха ъгълчето на устата ѝ.

Вратата се отвори и облак топъл въздух и музика нахлу в стаята. Ален влезе и затвори вратата след себе си.

— Ваше Величество — каза той тихо. — Надявам се, че ще ми простите прекъсването.

Виолета се освободи с въздишка на облекчение от височайшата прегръдка, когато Луи Наполеон, изненадан, я отслаби. Кралят се обърна мълниеносно към другия мъж. Гласът му беше дрезгав, когато заповяда:

— Оставете ни!

Ален се приближи спокойно към Виолета.

— Няма да изляза без дамата — произнесе той отчетливо.

Наполеон се изправи в целия си ръст.

— Ние не понасяме никакви намеси.

— Боя се, че ви се налага — отговори Ален, насочил цялото си внимание към Виолета, на която вече бе подал ръка. — Пожелаваме ви приятна вечер, Ваше Величество.

Кралят отвори уста сякаш искаше или да протестира, или да извика стражите. Изведнъж в очите му проблесна искрица хумор. Той присви в престорено равнодушие рамене.

— Добре, добре, откъснете сам цветето, Масари. Но ви предупреждавам, тя има бодли.

— Зная — отговори сериозно Ален и погледна пламналото лице на Виолета.

Той се обърна и я изведе от стаята.

Бяха направили само няколко крачки в залата, когато тя почна да говори с възбудени, несвързани изречения.

— Толкова съм ви благодарна, че дойдохте! Никога не бих повярвала! Да, зная какво ми казахте, и все пак не можех да си представя, че той...

— Той е сластолюбец.

Гласът му беше толкова гневен, че тя се ужаси. Не беше сигурна дали един монарх може да бъде извикан на дуел, но беше чувала вече веднъж този тон в гласа на един мъж в Ню Орлиънс и знаеше, че срещата бе завършила с два пистолета и закуска за един човек.

Издаде лек вик на отчаяние и се хвана за главата.

— Ако е възможно, бих искала да си тръгна. Можете ли да ми помогнете да намеря Жилбер? Не си представям къде е бил през цялото това време, може би в някой от салоните за игра.

— Разбира се, но как се чувствате? — попита той.

— Малко ме боли глава. Обещавам ви, няма да припадна.

— Нямам нищо против, докато съм тук и мога да ви подхвана — засмя се той. — Но се смята за неучтиво да се напуска бал, преди да го е сторил императорът. Трябва да се измъкнете през някоя странична врата и без да се сбогувате с домакията.

— Не помислих за това. Навярно ще е по-добре да остана.

В гласа ѝ звучеше огромно нежелание. Искаше да се махне не само заради главоболието. Напрежението през изминалия час, скарването с Жилбер, сега и противопоставянето на Луи Наполеон и мисълта, че я наблюдават и клюкарстват за нея и за Ален — всичко това ѝ дойде наистина твърде много. Не познаваше никого на този бал, не присъстваше никой от познатите или роднините на Жилбер, всички ѝ бяха чужди, въпреки че и тя говореше френски. Цял живот ѝ бяха внушавали да се чувства францужойка, но тук започна да разбира, че е нещо друго — американка от френски произход.

Ален се взря в бледото ѝ лице и поклати глава.

— Не е толкова важно, ще се сбогувам вместо вас. А сега да потърсим съпруга ви.

Откриха Жилбер на една маса за фаро с куп златни монети пред него. Той едва ги погледна, когато се приближиха и изобщо не отдели време да чуе молбата им. Тъкмо печелеше, не го ли виждаха? Не, няма да си тръгне, докато картите са толкова благосклонни към него. Освен това е сигурен, че танците ѝ доставят голямо удоволствие.

Виолета гледаше стиснатите устни на съпруга си и си мислеше, че му доставя удоволствие да откаже на молбата ѝ. Не можеше да се унизи да я повтори. Затова се извърна.

Застанал зад нея, Ален не помръдваше.

— Извинете ме, господине — обърна се той към Жилбер, — но бихте ли ми разрешили да придружа вместо вас съпругата ви до вкъщи?

Жилбер се обърна бавно към него. Погледна го и навъси чело. Въртеше бавно в ръката си златна монета.

Възцари се тишина, в която играчите се спогледаха, наблюдавайки двамата мъже. Ален устоя спокойно на погледа на Жилбер и вдигна бавно глава. На лицето му беше застинало недвусмислено предизвикателство, в сиво-сините му очи проблясваше стоманена светлина. Елегантната му широкоплещеста фигура беше внушителна, би могло да се каже, царствена. Беше овладял напълно гнева си, но той беше почти осезаем.

Жилбер пое със свистящ шум въздух през зъби. Лицето му беше вече спокойно, той само присви очи.

Страхът, който Виолета бе успяла да потисне, се надигна отново. Тя докосна ръката на Ален, за да го укроти. После каза сподавено:

— Имам ли разрешението ти, Жилбер?

Той си облиза устните, преди да отговори. После изрече с глух глас:

— Както обичаш.

— Благодаря ви — отвърна вместо нея с хладна учтивост Ален. Той прокара ръка под нейната, обърна се и двамата напуснаха салона.

Когато тръгнаха, Виолета хвърли още веднъж поглед към съпруга си. Жилбер я наблюдаваше с израз на гневно учудване. Беше съзрял изглежда нещо в очите на Ален, което го бе възпряло да се захваща с него.

Тя погледна сега към мъжа, който вървеше до нея. Правеше впечатление на абсолютно спокоен и отпуснат. Помисли си, че ще излезе сега с него от къщата, ще се качи в каретата и ще потегли по тъмните, безлюдни улици на Париж. Сама с него.

Очакване и чудесно предчувствие трептяха в жилите и в сърцето ѝ.

Този бал, трябваше да си признае Ален, не беше много добро хрумване. Желанието му беше да достави на Виолета една приятна вечер, да ѝ даде възможност да блести сред най-отбраното парижко общество, искаше да има оправдание за възможността да я държи в прегръдките си, но нещата не се развиха според плана му.

Беше притеснен. Отдавна имаше желание да унищожи един мъж. Отвратителното беше, че се касаеше за човек по-възрастен и по-неопитен от него, при това мъж, комуто беше причинил зло, ако не с действие, то поне в мислите си. Не биваше да допуска те двамата да се срещат. Гневът и загрижеността за Виолета не извиняваха поведението му. Нямаше право да ѝ усложнява още повече живота, само защото кръвта му ври.

Първият, когото би набол на шпагата си, беше този надут пуяк, императорът. Невероятната самонадеяност на Луи Наполеон, убеден, че може да омърси нежната чистота на Виолета, да я яхне в някое къше като най-обикновено слугинче, го караше да трепери от гняв. Само дискретност го бе възпряла да не го извика на дуел. Но сега съжаляваше, че не го е сторил. Какво го засягаше дискретността или дори Франция, след като монархът си бе позволил такова нещо? Що се отнася до него, той е тук само гост, собствените му интереси, а също и опасностите, които го дебнат, са другаде.

Жилбер нямаше късмет, той просто му се изпречи веднага след сблъсъка с Луи Наполеон. Унижение или смърт, такъв беше изборът за съпруга на Виолета. И той нямаше да прости толкова лесно на жена си, че е станала причина и свидетелка на поражението му.

Но ако Жилбер бе намерил смелост да му се противопостави, какво тогава? Тогава щеше да постъпи честно, стреляйки във въздуха, за да позволи на съпруга да стреля и получи удовлетворение. Хм, би ли го сторил наистина? Не, не. Щеше да убие хладнокръвно съпруга на

Виолета и то по възможно най-долнопробна причина — за да я направи вдовица. Щеше поне да се опита. Така е и нека господ му прости.

Погледна към Виолета, която излезе след него от балната зала и сега го следваше по тясната стълба. Пристъпваше като царица или кралица, с високо вдигната глава, изправена, глуха за шушукането, което я следваше. Внушаваше страх с гордостта и почтеността си. Смелостта, която липсваше на съпруга ѝ, беше за нея естествена като дишането. Да се отнася с такава жена като с дете, да иска само да я глези или наказва, може само глупав мъж, заслужаващ да я загуби.

Беше странно чувството на увереност, че тя е готова да рискува всичко, за да бъде с него. Не го очакваше. Беше я наблюдавал как се опитва през последните седмици да скъса веригите, задължителни за жените от нейната класа. Беше я уважавал за това, макар да не бе постъпвал всякога според желанието ѝ. Нямахте да се учуди, ако тя се реши тази вечер да остане при съпруга си въпреки поражението му. Или може би именно поради това поражение.

Но тя не искаше да остане. Тя беше избрала него.

Никога през живота си не се беше чувствал толкова горд.

Нищо не го беше унижавало така силно.

Жилбер Фосие не беше достоен за жена си. Нещастieto беше, че, изглежда, не беше достоен и той.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джолета отвори предпазливо очи. Главата ѝ кънтеше, всяко кокалче в тялото ѝ я болеше. Тя лежеше на тротоара, наоколо ѝ се бяха струпали хора. Под главата ѝ имаше нещо меко, може би навит анорак. Рон беше коленичил по риза до лявото ѝ рамо. Държеше студените ѝ ръце между топлите си длани, разтриваше ги леко и я гледаше загрижено.

От другата ѝ страна стоеше хубав, тъмнокос мъж с кафяво велурено яке и кремава копринена риза, тъмните му авиаторски очила бяха вдигнати над черната къдрава коса. Гледаше я разтревожено, но щом видя, че е в съзнание, енергичното му лице просия.

— Моля да ми простите, синьорина — каза той с дълбок, тих глас. — Не биваше да ви блъскам толкова силно, но нямаше време за предпазливост.

Италианец. Позна го по акцента, тъмната кожа и своеобразния стил на облеклото, но това не я изненада кой знае колко. Мина известно време, преди да си даде сметка защо, а после се изсмя сама на себе си. Още една по чудо избягната злополука. Италианецът на Виолета. Смешно. Изглежда, мозъкът ѝ наистина не е съвсем наред.

Тя вдигна свободната ръка и опипа главата си. Косата ѝ лепнеше от кръв.

— Колата? — попита тя малко неуверено.

— Отдавна офейка — каза Рон. — Но изобщо не ви докосна.

— Шофьорът трябваше да спре, нали е видял какво стана — каза другият мъж и тъмните му вежди се сляха в навъсена черта.

— Вие видяхте ли го? — попита Джолета и се сви от болка — ръката ѝ беше напипала ударено място.

Италианецът хвана ръката ѝ. Извади от джоба си кърпа за нос, избърса кръжавите петна от ръката ѝ и каза:

— Не, за съжаление. Хората сновяха нагоре-надолу, а аз гледах само вас, защото той връхлетя право върху ви. Ах, синьорина, моля ви, повярвайте, наистина не исках да ви причиня болка.

— Радвам се, че сте бил тук — каза тя. — Всичко щеше да е чудесно, ако не беше желязото на парапета.

— Точно така. Но позволете да ви се представя. Аз съм Чезаре Дзиланти, на ваше разположение, синьорина.

Рон хвърли на другия мъж саркастичен поглед. После каза на Джолета:

— Най-добре ще е да оставим формалностите за по-късно. А сега трябва да отидете час по-скоро в болница.

— Толкова дълго ли бях в безсъзнание?

— Само няколко минути, но в подобни случаи времето няма никакво значение.

— Имам само някаква цицина. След малко ще се оправя съвсем, не мисля, че се налага...

— Не е изключено да сте получили сътресение на мозъка — каза той строго. — Няма да е зле да ви види лекар, за да сте сигурна, че сте о'кей.

— Той е прав, синьорина — потвърди и Чезаре Дзиланти.

— Нямам никакво желание да стърча цяла нощ в приемната на някоя болница — възрази тя.

— Толкова дълго няма да продължи. — Тъмните очи на италианеца бяха много сериозни. — С удоволствие ще ви закарам. Колата ми е зад ъгъла.

— Няма нужда — заяви рязко Рон. — Можем да вземем такси.

Другият вдигна учудено вежди.

— По това време на деня? Шегувате ли се? Позволете ми да направя поне това, за да поуспокоя съвестта си.

Враждебността между Рон и Чезаре Дзиланти никак не се хареса на Джолета. Двамата бяха прекалено учтиви един към друг, начинът, по който се гледаха, подчертано недоверчив. Запита се дали не са успели да се счепкат, докато е била в безсъзнание. Заради това, че италианецът я беше блъснал прекалено силно.

Но в момента имаше други грижи. От гласовете им главата отново я заболя. Освен това всичко беше достатъчно нелепо — тя лежеше на тротоара, а над нея двамата продължаваха спора си.

— Добре, добре — каза тя и стана, — но, моля ви, нека уредим всичко час по-скоро.

— Benissimo, с моята кола, нали?

— Така че да стане по-бързо.

Рон гледаше мрачно, но премълча.

В болницата се забавиха по-малко, отколкото Джолета беше очаквала. Организацията беше великолепна, а лекарката, която прегледа Джолета, явно се зарадва на възможността да поговори английски. Според нея Джолета има съвсем леко сътресение на мозъка, едва забележимо на рентгеновата снимка. Няма нужда от стационарно лечение, трябва само да се пази: никакви дълги разходки, тенис или други подобни. Общо употребяваните средства за главоболие, които може да купи без рецепта, са достатъчни, но сега ще ѝ даде нещо по-силно. Ако болките се засилят, ако почне да ѝ се вие свят или получи смущения в зрението, трябва незабавно да потърси лекар. Ако ли не, нека се наслаждава на пребиваването си във Франция: това било най-доброто лекарско предписание.

— Може би ще ми позволите да ви покана на вечеря — предложи Чезаре Дзиланти, когато излязоха от болницата. — Бих се почувствал много по-добре. Още е рано, но нали можем да пийнем спокойно някъде нещо, докато стане време.

— Не зная — каза тя и хвърли бърз поглед към Рон.

— Съжалявам, но аз не мога — каза Рон. — Трябва да проведе няколко телефонни разговора.

А беше ѝ казал, че е приключил с деловите си задължения, за да се чувства свободен. Дали не беше само предлог? Въпреки това не беше сигурна, че има особено желание да води сега в негово отсъствие разговори с непознат човек.

— Мисля, че ще е най-добре, ако си легна по-рано — обърна се тя с извиняваща се усмивка към Чезаре Дзиланти. — Но сърдечно ви благодаря за поканата.

— Тогава утре вечер? — Тъмните очи на италианеца просто я умоляваха.

— Боя се, че, за съжаление, е невъзможно. Заминаваме утре следобед за Люцерн.

— Колко жалко — каза той, — щеше да е наистина голямо удоволствие за мен. Но ще ми позволите поне да ви закарам до хотела, нали? Добре.

Сребристото му „Алфа Ромео“ беше паркирано съвсем наблизо. По пътя той каза:

— Много туристи преминават от Швейцария в Италия. Ще посетите ли и вие двамата моята страна?

— Ще прекараме там четири или пет дена — отговори Джолета.

Чезаре я погледна недоумяващо и поклати глава. Бяха стигнали до колата и той ѝ отвори вратичката.

— Много малко, прекалено малко. Бих искал да ви покажа толкова неща, ако съм там.

Би било чудесно да имат екскурзовод, който познава малки тихи кътчета и може да каже какво си заслужава да бъде видяно и какво не. Джолета се усмихна със съжаление и каза: — Ще се наложи да се оправяме сами.

Чезаре се качи в колата.

— Срамота! — изрече той и тъмните му очи посърнаха. После запали, увери се с бърз поглед, че и Рон вече е вътре и потегли. — Наистина е срамота.

Италианецът караше много смело, без да обръща внимание на опасностите на парижкото движение, което наподобяваше надбягванията на пистата в Льо Ман. Намали скоростта обаче, когато видя как на един завой Джолета се вкопчва в арматурното табло, но само няколко минути по-късно отново караше като луд и непрекъснато натискаше клаксона, за да стресне по-малко агресивните шофьори.

Принадлежеше към онази порода мъже, която може да бъде наречена опасно привлекателна — с меланхоличен поглед, чувствени устни и гъста коса, покриваща почти целия врат. Очевидно беше, че той го съзнава — личеше и по самоувереността му, и по начина, по който я гледаше — весело, но и предизвикателно. Положително гледаше така всички жени. Държането му, колата и подчертано модните дрехи излъчваха европейско обаяние. Обикновено Джолета не смяташе подобни неща за привлекателни, но въпреки това беше любопитна да го опознае по-добре.

Или може би не? В момента нямаше нужда от допълнителни усложнения, или както се казва — на баир лозе.

Когато пристигнаха в хотела, тя благодари още веднъж на италианеца за всичко. При сбогуването той изглеждаше толкова разочарован, че от чувство за вина тя навярно би променила решението

си и би приела поканата му, ако Рон не я беше хванал за ръката и не я беше дръпнал.

— Много си слабохарактерна — ухили се той, щом влязоха в хола.

— Навярно — съгласи се тя. — Но освен това стигам постепенно до убеждението, че имам нужда от охрана. През живота си не съм имала толкова лош късмет. Просто е срамът.

— Можеше да не ви ранят тази вечер. Ако бях внимавал по-добре, това нямаше да се случи.

Чувството за вина, изписано на лицето му, я успокои.

— Но вие не отговаряте за мен — каза тя. — Това за охраната беше просто на шега.

— Ами ако съм готов да постъпя с удоволствие на тази длъжност?

— Тя е много неблагодарна, както сте успели вече да разберете. — Преглътна тя буцата в гърлото си.

— Аз такива обичам.

— В такъв случай, ангажиран сте — засмя се тя, но се запита дали е искала само да се пошегува. Колебаеше се да приеме, че той го казва сериозно.

Колебаеше се също да допусне, че прежеждието този следобед може и да не е беше случайност. Толкова малко хора знаеха по кое време къде се намира, а Рон оглавяваше списъка. Имаше неща, за които предпочиташе да не мисли.

Както бе очаквала, Версай представляваше разточителство от разкош и блясък, но огромните, хладни помещения потискаха някак с огледалата, в които се отразяваше безкрайна пустота и със запазените откъслечи и от съществувания, които са били брутално прекъснати. Спрените водоскоци в неестествено строгата градина изглеждаха изоставени и сякаш очакваха нов смях и радост, и онова забранено, сладостно декадентство, което никога нямаше да се върне. Тя не изпита тъга, когато автобусът потегли за Люцерн.

Пътуването беше дълго, въпреки че магистралата, която ги отвеждаше на югоизток, беше първокласна. Джолета пак имаше главоболие, въпреки че сутринта се чувстваше вече много по-добре. Глътна два аспирина, облегна се в креслото и затвори очи.

По-нататък пътуването беше за нея размита смесица от села с къщи от кремав камък, скупчени край църковни камбанарии със сиви покриви, подкастриени плетове от глог и лози, подпрени с високи до коляно колове, от жълти поля с рапица, които заедно със синьо-зелените ниви с ръж приличаха на огромни, съшити от парчета одеяла. В синьо-белите табели, в крайпътните ресторанти с надпис „AIRE STOP“ и автоматични каси, които прелитаха край прозорците, имаше нещо сюрреалистично. Гледката беше необичайна за нея и затова не съвсем понятна.

Веднъж се събуди и установи, че лежи на рамото на Рон. Но тъй като и той спеше, а ѝ беше удобно върху яките му мускули, не промени позата.

Лежеше със затворени очи и размишляваше за това колко лесно беше решил да се присъедини към нея и колко лесно беше приела тя. Ласкаеше се от мисълта, че Рон иска да пътува с нея, но беше и разтревожена. Беше наистина много приятен спътник — непретенциозен и забавен. И въпреки всичко в отношението му към нея имаше нещо обезпокояващо. Намираше я очевидно за привлекателна, но много рядко я докосваше, най-често случайно. Флиртуваше леко, но се държеше общо взето по-скоро като брат, отколкото като любовник.

Не че очакваше от него необуздани, страстни обяснения в любов. Радваше се, че се е запознала с мъж, който не се опитва да я вкара веднага в леглото си. Беше наистина рядко изживяване — да пътуваш с човек достатъчно свестен, за да разбере, че жена, прекарала мозъчно сътресение, макар и съвсем леко, ще е благодарна за целувка по челото и спокойно „лека нощ“ пред вратата ѝ.

И все пак, беше някак странно, когато си спомняше как я бе целунал на тъмната улица в Ню Орлиънс. Той сякаш съзнателно се владееше, сякаш от страх да не я обиди.

Не проумяваше и собствените си реакции. Присъствието му, неговото внимателно и покровителствено отношение всъщност дълбоко я вълнуваха, но не заглушаваха и предупреждаващия вътрешен глас. Опитът ѝ с мъжете я беше научил да подлага на съмнения мотивите им, но в общуването с Рон имаше и нещо различно.

Спомни си как го заподозря в Лондон. Но всичко отпадна, когато разбра, че братовчедка ѝ, а може би и леля ѝ също са в Европа. Питаше се все пак долавя ли той недоверието ѝ. Този мъж притежаваше толкова силен инстинкт, че беше напълно възможно. Никак не ѝ се искаше да вярва, че това недоверие е основното в отношението ѝ към него.

Реши да не отдава на това съвместно пътуване чак толкова голямо значение. Първо, нямаше време и второ, би било глупаво. Тя не го беше молила да идва с нея. А не можеше и да му попречи да се присъедини към групата, дори да поиска. Трябваше да се радва на компанията му и на чудесното чувство за сигурност, което ѝ внушаваше и да приема нещата каквито дойдат. Дори от всичко това да не излезе нищо, пак нямаше да е разочарована.

Беше вече късно, когато пристигнаха в Люцерн. Градът тънеше в сумрак, а планините бяха сякаш тъмни силуети над проблясващото на звездната светлина езеро. Хотелът им беше в странична улица, недалеч от брега. Стаята на Джолета беше малка, но приятна, с лампа в стил сецесион с абажур във формата на лале, със стари алпийски пейзажи по стените. На двете легла нямаше одеяла, а само пухени завивки и възглавници. Големите двукрили прозорци бяха с електрически щори. Джолета ги вдигна, за да влезе хладният, чист планински въздух и после веднага заспа.

Събуди се с вълчи апетит и твърдото решение да престане да бъде досадна болна, а жена, готова да се впусне във всякаква авантюра. Веднага след закуска потеглиха с Рон и цялата група със зъбчатата железница към връх Риги. Беше прекрасно пътуване през алпийските пасбища, на които пасяха шоколаденокафяви швейцарски крави, дървените къщи се издигаха сред зелени ливади, осяани с жълти цветя, на фона на сини, заснежени върхове и стръмни склонове към долините. Денят беше кристално ясен и от върха се виждаше цялата панорама на Алпите, езерото с безброй платноходки и Люцерн. Беше крайт на седмицата и много швейцарци бяха излезли на екскурзия — от бабите до малките пухкави бебета.

И парапланерите бяха вече във въздуха. Джолета затваряше от време на време очи, толкова опасен ѝ се струваше безумният устрем на

понеслите се към височини и дълбини хора, политнали само върху късче найлон и няколко алуминиеви пръчки. Просто не проумяваше как може да има възторжени привърженици на този спорт. Рон ѝ се присмиваше, че била страхлива, но тя забеляза, че спътникът ѝ се старае да застава винаги между нея и пропастта, дори ако ѝ закрива гледката.

Обядваха с наденички, пържени картофи и малинов сладолед, докато гледаха представлението на фолклорен ансамбъл. След като се върнаха в Люцерн Рон и Джолета излязоха из града. Спираха пред витрините, пълни със скъпи часовници „Ролекс“ и швейцарски офицерски ножчета, снимки на сложните стенописи по къщите. Отидоха и до Люцернския лъв, паметника на падналите в бой момчета от швейцарската гвардия на Луи XVI-ти. Рон ѝ каза, че според Марк Твен това е най-трогателният паметник в Европа.

Тъкмо при този паметник Джолета установи, че е забравила бележника си в хотела. Изпитваше известно чувство на свобода от това, че не го носи и се наслаждава на всичко, без да е задължена да описва градските паркове с теменужки, лалета, маргарити и бели люляци, безбройните растения в грижливо подредените алпинеумчета пред спретнатите малки къщи.

Слънцето вече залязваше в розова и лилава мъгла, когато двамата стигнаха до покрития пешеходен мост. Той съединяваше двата бряга на река Ройс там, където тя се влива в Люцернското езеро. Беше много дълъг и затова правеше впечатление на тесен, но беше масивен и отворен и от двете страни. В сравнение с него покритите мостове на Нова Англия бяха направо крехки.

Джолета и Рон си изкривиха вратовете да разглеждат сцените из историята на града, изобразени с ярки краски върху плоскостите между гредите, а някои и позлатени. Бяха подредени хронологично, като се почне от Средновековието и проследяваха с кълтящи стъпки историята на града под съпровода на бълбукането и шумоленето на прозрачната зелена река.

— Вижте, лебеди — каза Джолета, когато спряха да погледат някъде към средата на моста, където се извисяваше водонапорната кула и се облегнаха на парапета.

— Любовна двойка — каза Рон и проследи с поглед белите птици с дълги грациозни шии и порозовели от залязващото слънце

пера, които се плъзгаха покрай тях.

Водата миришеше леко на риба, водорасли и разтопен сняг. Вляво се виждаха живописните позеленели кубета на църква, които приличаха на луковици, а зад тях — планините. До тях долитаха звуците на духова музика от градски ресторант. В падащия сумрак припламваха светлини, малки ярки точки, които се отразяваха в речната вода.

Вечерникът, който духаше откъм реката, беше хладен. Джолета се загърна по-плътено в кремавото си памучно яке. Гледаше светлините по речния бряг и подредените шарки на пъстрия килим, който образуваха покривите на градските къщи и се питаше дали и Виолета е стояла тук и се е любовала на изгледа.

От вчера непрекъснато мислеше за Виолета, сънува я даже, когато задряма в автобуса. Възхищаваше се на смелостта, с която нейната прабаба си беше взела каквото искаше. Виолета се беше справила със страха, с чувството за вина и с опасностите, тя беше действала. Може би не по начина, който можеше да се очаква от типична представителка на викторианската епоха. Или Виолета беше всъщност типична жена от онова време? Бил ли е Ню Орлиънс тогава, както и северната част на Щатите, в плен на строгия морал, на господстващото там пуританството?

Когато се връщаше към продължителния си годеж с Чарлз, почваше да подозира, че не е държала толкова много на връзката им, колкото предполагаше. Никога не ѝ беше минало през ум да го преследва, да рискува да бъде отхвърлена и унижена, но да постигне каквото иска. Никога не си го беше признавала, но беше изпитала облекчение от съзнанието, че Чарлз е изчезнал завинаги от живота ѝ.

Ако се озове отново в подобна ситуация, как ще постъпи? Ако можеше да знае! Толкова би искала да разбере колко от кръвта на тази жена тече в жилите ѝ, колко от духа на Виолета е наследила с гените ѝ.

— Кажете — прекъсна Джолета дългото им мълчание, — мислите ли, че историята се повтаря?

— Имате предвид дали хората правят същите грешки както други преди тях? — попита Рон.

— Имах предвид по-скоро не прякото прераждане, а неща, които се случват на по-късна генерация по начин сходен с този, по който са се случили с предишна.

Той погледна въпросително обагреното ѝ от залеза лице.

— Мисля, че би трябвало да се изразите по-точно, ако очаквате отговор от мен.

— Забравете това — каза тя с усмивка, която не стигна до очите ѝ. — Мисълта ми беше направо налудничава.

Той я гледаше, смръщил чело, а когато бръчките изчезнаха, се опита да ѝ отговори.

— Винаги се случват странни неща. А що се отнася до прераждането, голяма част от хората по света смятат, че това е реална възможност.

— Но вие сигурно не?

— Няма да повярвам в нищо, докато не бъде доказано.

— Тогава ще е може би твърде късно.

— Да, това е трудното при всяка вяра — ухили се той.

Двойката лебеди плуваха сега към тях, като внимателно се докосваха с ритмично преплитане на дългите шии. Минаха под моста и скоро изчезнаха. Джолета се обърна към Рон. Той я гледаше, в сумрака тъмносините му очи бяха непроницаеми. Двамата бавно се обърнаха един към друг. Сетивата ѝ сякаш дадоха сигнал за опасност, когато долови внезапната промяна в него.

Той посегна бавно, внимателно към нея, ръцете му се сключиха около раменете ѝ, сякаш докосването беше наслада, която трябваше да се изчерпи. Погледна я право в очите, откровено, но и предизвикателно. Тя отвърна на погледа му колебливо, безволно. Той се приближи още повече и тя сведе очи към красивата извивка и меката повърхност на устата му.

Дъхът ѝ секна. Ускореният пулс туптеше в ушите ѝ. Неговият аромат, смесица от чист въздух и прани дрехи, топла кожа и сандалово дърво, вече я обгръщаше. Тя вече потъваше в топлината, която излъчваше тялото му, изличаваше мислите, парализираше волята ѝ. Миглите ѝ трепнаха, тя затвори очи ѝ вдигна очакващо глава към него.

Устата му беше корава, но и нежна, докосването ѝ подканващо. Ръцете ѝ се плъзнаха под лекия му анорак, нагоре по гърдите му, а после зарови пръсти в копринения гъсталак на косата му. Устните ѝ пламтяха под неговите и тя ги разтвори бавно, приканващо.

Беше внимателно опознаване на волята на другия, сякаш опипване на сетивата, нежна прелюдия. Радваха се, без да бързат на

плътската сила на тази целувка, нарастващата ѝ мощ, обещанията, които даваше.

Под кожата ѝ се събираше жарава, вече не усещаше вечерната прохлада. Езикът му докосна нейния, който го посрещна, примамен от нежното докосване. С тихо стенание тя се отдаде на сладостното опознаване на нежната вътрешност на устата, гладките му зъби. Ръката му, галеща напрегнатите мускули на гърба ѝ, я подканваше да се отдаде.

Сега ръката ѝ се плъзна по гърдите му и стигна под анорака чак до кръста. Кожата на колана беше гладка и хладна в контраст с горещите вълни, които излъчваше тялото му. Тя последва кръглата бразда до средата на гърба му, където яките мускули образуваха лека падинка, свършена вдлъбнатина, в която да закрепят ръцете си.

Той изстена леко, едва доловимо, раздвижи се, погледна лицето ѝ в едната си ръка. С ръба на палеца повтори извивката на брадичката ѝ и продължи към нежната мекота на ухото. Пръстите му продължиха пътя си към тънката ѝ шия, а после ръката му обгърна закръглената ѝ гърда.

Обзе я възбуда, силно, горещо желание, което се разливаше на вълни, гъделичкаше кожата ѝ, стопляше шумящата ѝ кръв. Тя потръпна, когато палецът му загали чувствителната пъпка на гърдата. Всяка фибра на тялото ѝ беше напрегната и тя се прилепи още по-силно към него. Усети коравината на мъжа, притисната към меката ѝ, податлива женственост.

Чуха приближаващи крачки и гласове. Не бяха вече сами на моста.

Джолета се вцепени, а после се отдръпна полека от него. Рон изпъшка и с нежелание я пусна. Ръката му още обгръщаше талията ѝ, когато тримата швейцарски студенти, две момчета и едно момиче с дълга до кръста руса коса, минаха покрай тях.

Младото трио не ги удостои с поглед.

Джолета се засмя виновно. Типично по американски — да се смуцава, че някой може да я види как се целува с мъж. Навсякъде, където беше ходила досега, дали в Хайд парк или на връх Риги, навсякъде се целуваха двойки.

Тя погледна към Рон, но под моста светлината беше станала междувременно толкова слаба, че не можеше да различи израза на лицето му. По всяка вероятност беше доста намръщен, но

впечатлението се дължеше може би на лилаво-сивкавия здрач, защото миг по-късно той се засмя, накара я да се обърне и двамата се запътиха към края на моста, а после и към хотела.

Повечето стаи на тяхната група бяха на първия етаж, тази на Рон беше до стълбата, на няколко врати от стаята на Джолета. Но той не спря там, а продължи с нея по тесния коридор. Джолета хвърли бърз поглед към ключа, който беше взела на рецепцията и се опита да различи номера на слабата светлина на старите аплици, сложени навярно още през двайсетте години.

Изведнъж Рон я сграбчи за лакътя и я накара да спре. Когато го погледна, той й направи знак да мълчи и посочи с глава вратата.

— Да си оставила лампата да свети? — прошепна й той.

— Не вярвам — поклати тя глава отрицателно.

Той й взе ключа, приближи се на пръсти към вратата и го пхна в ключалката. Джолета искаше да се приближи и тя, но той я накара с кратък жест да се дръпне.

Светлината в стаята угасна.

Рон блъсна веднага вратата. Поколеба се за миг, после се втурна в стаята. Чу се висок вик, последван от удара на две тела в стената. Един стол падна на пода. Крака трополяха и се плъзгаха. Двама души дишаха тежко.

Джолета се дръпна и остана зад вратата. Миризмата на лимонен афършейв пресече чистия планински въздух, нахлуващ през отворения прозорец. На светлината от улицата видя две боричкащи се сенки.

Реагира инстинктивно, посягайки към електрическия ключ.

Светлината сякаш избухна в стаята. Мъж в черно със скиорска маска на главата се обърна към Джолета. Той се откъсна с ръмжене от Рон и се хвърли към прозореца. Прехвърли се през перваза, поколеба се за част от секундата и скочи.

Рон изтича бързо към прозореца, наведе се и погледна надолу. Видя само олюляващото се покрай кафявата боя на фасадата въже. То се спускаше от покрива, два етажа по-нагоре и свършваше два етажа по-долу, на улицата.

— Избяга — каза Рон.

Изглеждаше вбесен. Джолета хвърли бърз поглед към него, а после към въжето.

— Катерач по фасади — каза смаяно. — Просто не мога да повярвам.

Той се извърна и огледа стаята. После разпери ръце и каза:

— Ще се наложи да повярваш.

Тя се обърна бавно. В стаята цареше пълен хаос. Чекмеджетата бяха извадени, съдържанието на куфара ѝ разпиляно по пода, а хастарът разкъсан, дюшеците на леглата бяха смъкнати, наоколо хвърчеше перушина, защото пухените завивки бяха разпрани. Стаята беше обгърната от огромен облак перушина, която покриваше всичко и се олюляваше на лекия ветрец откъм прозореца.

— Господи божичко! — прошепна тя и стисна инстинктивно чантата, в която беше дневникът.

— Правилно — одобри Рон, който я наблюдаваше с присвити очи. — Така, а сега ми разкажи най-сетне за този твой ужасен период на непрекъснати случайни неприятности.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Мениджърът на хотела се ужаси, когато видя опустошената стая на Джолета, чувстваше се искрено засегнат и дълбоко съжаляваше. Откакто ръководеше хотела, такова нещо не му се бе случвало. Кражби — да, но не и подобно варварско разрушение. Изобщо не си представяше как е могло да се случи, подобни неща не бяха в характера на съотечествениците му. Може би тя има враг сред членовете на групата им?

Отношението на хотелиера не облекчаваше положението на Джолета. След опита от досегашното пътуване доста се колеба дали да съобщи за случая в полицията, още повече, че нямаше никакво намерение да разкрива подробности за дневника и за семейството си. Но Рон настоя, а трябваше да се осигури по някакъв начин и възстановяването на хотелската собственост.

Полицията пристигна и се залови много енергично за работа, хората проявиха искрено съчувствие. Направиха подробен протокол за нанесените щети, записаха си външните белези на престъпника и обещаха да направят всичко възможно за залавянето му. Не се надяваха особено, че ще успеят, кражбите в хотели бяха по-скоро редки, издирването затруднено.

Хотелиерът си тръгна скоро след полицаите. Искаше да прати камериерка да смени повреденото спално бельо и да разтреби. Каза, че с удоволствие би предложил на мис Карес друга стая, но, за съжаление, нямало никаква възможност. В разгара на сезона беше невъзможно да се намери дори свободна вана. Не би се разсърдил, ако тя отиде в друг хотел, но по това време на денонощието не е лесно да се намери някъде подслон.

Джолета отвърна, че ще остане и затвори с облекчение вратата след него и извиненията му. От безкрайните въпроси и необходимостта упорито да лъже, че няма представа какво е търсил крадецът, отново я заболя глава. Имаше остра нужда от аспирин.

— Не можеш да останеш тук — каза намръщено Рон.

— Но се налага — възрази тя — жалък опит да се пошегува. —
Нали чу какво каза човекът.

— И в моята стая има две легла.

Джолета му хвърли бърз поглед и вдигна чантата си от края на леглото. Лицето му не издаваше нищо, освен загриженост и практически мислене.

— Много мило от твоя страна — каза тя, — но едва ли е необходимо.

— Аз нямаше да съм толкова сигурен. Никак не ми харесва начинът, по който е била опустошена стаята, виж колко неща са разпрани с нож. Какво би сторила, ако онзи тип се върне?

Тя притисна с ръце туптящите си слепоочия, затвори очи и каза:

— Той няма да се върне.

— Как можеш да знаеш?

Беше вече неспособна ясно да разсъждава. Повдигаше ѝ се от болките в главата. Порови в чантата, дано намери някакво лекарство и по такъв начин избягна да го погледне в очите.

Той отиде при нея, взе чантата, намери аспирина и изсипа две хапчета в дланта ѝ.

— Тях ли търсеше?

Тя кимна с безмълвна благодарност. Той влезе в банята и се върна с чаша вода тъкмо когато тя пяхаше хапчетата в устата си. Изчака я да ги глътне и продължи:

— Искаше да кажеш нещо за онзи тип с ножа.

Тя го погледна, извърна лице и въздъхна:

— Добре де, наистина може да се върне.

Откъсна ѝ се от езика. Рон мълчеше. Тя очакваше въпроси, например защо не спомена пред полицаите за подобна възможност. Но той мълчеше, замислен.

Тя преглътна и добави:

— Мъжът явно не е намерил търсеното и сигурно ще реши, че го нося със себе си.

— Точно така — каза той със сарказъм. — Добре, стига, а сега тръгвай, вземи каквото ти е необходимо и да вървим.

— Не, ще залостя прозорците и вратата и нищо няма да ми се случи. — Искаше да поклати глава, но усети такава болка, че не посмя.

Той я погледна право в очите.

— Няма да се нахвърля върху тебе, бъди спокойна. Ще бъдеш в пълна безопасност.

— Убедена съм, но бих предпочела...

— Повярвай, наистина няма да го сторя. Въпреки всичко, което се случи на моста.

Тя облиза устни и се втренчи в стената зад него, после в пода, само и само за да не погледне към него. Гласът му предизвикваше странни неща в стомаха ѝ.

— Не съм и очаквала подобно нещо от теб — каза тя най-сетне.

— Значи, разбрахме се. — Той влезе в банята и събра тоалетните ѝ принадлежности. — От какво имаш нужда? Четка за зъби? За коса? Какво още?

Изпита облекчение от това, че той пое инициативата. Джолета беше готова да остане в стаята си, но нямаше да е спокойна. От друга страна твърде се съмняваше, че нощта с Рон ще бъде толкова братска. Вярваше, че ѝ предлага без задни мисли второто легло в стаята си, но не можеше да забрави и интимния миг на моста. Сигурна беше, че и той няма подобни намерения.

Стаята на Рон беше малко по-спартански обзаведена, но останалото беше същото. Двете легла бяха сложени вдясно под ъгъл, покрай двете стени. Той посочи леглото, в което вече бе спал и сложи нещата ѝ върху другото.

Мигът, в който той се обърна към нея, се оказа мъчителен. Джолета се запита дали и той изпитва същото. Съжаляваше, че няма по-голям опит в подобни ситуации и се чудеше какво да каже, за да поразреди атмосферата, но не може нищо да измисли.

— Денят беше дълъг — каза той. — Използвай първа банята, ако желаеш.

Тя го погледна крадешком, но не се отзова на предложението му. Вместо това седна на леглото. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, после каза:

— Има нещо, което трябва да знаеш.

Докато тя търсеше думи, той седна в едно от коравите кресла до масичката при прозореца. После каза:

— Относно твоя посетител тази вечер, така ли?

Тя кимна:

— Мисля, че трябва да го знаеш, защото непрекъснато изпадаш в затруднения заради мен. Единственото, което ми е откраднато, са бележките от Лондон.

Разказа му накратко какво се е заела да прави и защо. Беше откровена, навлезе дори в подробности, особено що се отнасяше до отношенията с леля й например.

Рон я слушаше мълчаливо, но много внимателно. Мълча дълго и след като тя свърши. Най-сетне попита:

— Това ли е всичко?

— Какво значи — всичко? — Съмнението в гласа му я пообърка.

— Искам да кажа, сигурна ли си, че този тип иска само бележките и копието от дневника?

— Какво друго би могъл да иска?

Тъмните му очи я оглеждаха внимателно и замислено, когато каза:

— Би трябвало ти да ми обясниш. Помисли само — когато те чу да идваш, онзи тип изгаси и зачака с нож в ръка ти да влезеш.

— Ти мислиш, ти смяташ, че той... — Тя замълча, неспособна да го изрази с думи.

— Той явно не е предполагал, че няма да си сама.

— Не — отговори тя, след като поразмисли. — Но едва ли е искал да ми причини зло. Просто е разбрал, че сигурно нося дневника със себе си.

— Прощавай, но доколкото си спомням, ти ми каза, че си го оставила в Ню Орлиънс? — В гласа му имаше недоверие, яд, но сякаш и смях.

— Нося ксерокопие — обясни тя.

Погледът му беше непроницаем, но се спря за кратко на устните й. Най-сетне каза:

— Хм, предполагам, че няма да се откажеш и ще продължиш?

— Знам ли какво да правя? Мога да възстановя бележките по памет, но колкото повече пиша, толкова по-малко значение придавам на фактите и цифрите, които съм събрала.

— Сигурна ли си, че в дневника няма нищо конкретно относно формулата?

— Почти сигурна.

Той вдигна и отпусна ръце.

— Не бих искал да ти отнемам илюзиите, но досегашната част от пътешествието ти ми се струва твърде безплодна.

— Навярно имаш право — съгласи се тя. Опитваше се да не мисли за завещанието на Мими и за това, което щеше да стане, ако не намери формулата.

— Е да, но пък от друга страна очевидно има хора, които възприемат всичко много сериозно. Само като си спомня как ти откраднаха чантата в Лондон и как за малко не те прегазиха в Париж.

Тя обърна глава и се загледа в шарките на цветя по килима.

— Опитвам се да не мисля за това.

— От това то няма да изчезне.

— Не, но може пък да се откажат, ако стане много трудно.

— Кои са те?

Тя сви рамене, но не го погледна.

— Няма значение.

Рон дълго мълча, после изведнъж попита:

— Не си ли помисляла да изоставиш всичко и да се прибереш у дома?

— Не мога да го направя.

— Защо?

Тя го изгледа упорито.

— Не зная — гордост, инат, любопитство може би. Или е просто нещо, което съм задължена да направя.

Тъмните му сини очи не я изпускаха от поглед. Още няколко секунди беше сякаш готов да продължи да възразява, но после кимна бавно.

— Е, добре, с удоволствие бих ти помогнал.

— Вече го направи. Просто смайващо е, че беше винаги до мен, когато имах нужда от някого.

— Нямах предвид това. Искях да кажа, че бих искал да ти помогна в налудничавото ти търсене.

Тя го изгледа скептично.

— Но толкова неясна надежда едва ли може да те привлича.

Кратка усмивка премина по лицето му и изчезна.

— Ти ме интересуваш, освен това имам склонност към безнадеждните случаи. В момента съм и свободен.

— Това не е игра — изрече тя бавно.

— Не го и приемам така.

Погледът му беше открит и честен. Беше като скала сред силен прилив, толкова сигурен, но и толкова спокоен, седнал срещу нея и протегнал дългите си крака. Тя реши, че е направо смешна със съмненията и предпазливостта си.

— Ако си сигурен, че е така — усмихна се Джолета — и като се има предвид от колко време сме заедно на път, наистина не виждам защо да се отказвам от помощта ти.

Сянка премина по лицето му и за миг сякаш искаше нещо да каже. Но после заключи само:

— Добре, да започнем още утре сутринта. А сега влизай в банята. Път на дамите.

Рон чу шума на водата в банята, стана бавно, отиде до прозореца, облегна се на рамката. Натисна копчето, с което се вдигаха щорите, за да може да погледне навън. Изглежда недоволно заврънкулките, изографисани по стените на къщите в съседните улици. Най-сетне бе постигнал онова, към което се беше стремил от самото начало. Защо тогава се чувстваше толкова зле?

Тя беше толкова доверчива. Наистина ли беше? Пламъчетата в открития ѝ поглед го правеха несигурен. Питаше се какво ли вижда, когато го гледа с огромните си очи с цвят на шери, питаше се какви ли мисли се въртят в главата ѝ.

Толкова много неща би желал да научи за нея.

Не искаше да ѝ причини болка. Преди малко имаше миг, в който бе изпитал непреодолимото желание да се разкрие, всичко да ѝ разкаже. Но мигът отмина. Рискът беше прекалено голям.

Но какво трябваше да направи сега?

Преди всичко да я остави на мира. Ще остане в собственото си легло, в неговата страна на стаята. Нямаше да се втренчва в нея и ще се приближава само ако е крайно необходимо. И никакви влюбени лебеди нямаше повече да го развълнуват.

Тази вечер случката на моста беше грешка. Съзнаваше го много добре, но просто не можа да устои. Беше опасно да се приближава много към нея. Няма да го забравя, колкото и да му е трудно.

Мъжът в нейната стая преди малко го изненада, защото не предвиждаше подобна възможност, не се беше подготвил. За малко да изпрати Джолета до стаята ѝ и да се прибере сам.

Който и да беше човекът, той беше луд и представляваше сериозна заплаха. След пътуването ще трябва да го обясни някому много добре.

Междувременно не биваше да забравя да уреди въпроса с щетите в другата стая. Чувстваше се задължен да го направи.

Значи Джолета държеше дневника в чантата си. Така и предполагаше. Извърна поглед към голямата мека кожена чанта до леглото, на което тя щеше да спи. Приблужи се, а после се увери, че вратата на банята е затворена. Бръкна в чантата ѝ извади превързано с ластици дебело топче листа.

Пое внимателно първия лист. Почеркът беше демодиран, почти нечетлив. Странно, че подобно нещо може да създаде толкова проблеми. Дали нямаше да му позволи по-късно да го прочете? Тъй или иначе, все щеше да намери начин да го направи.

Шумът на течаща вода откъм банята спря. Той върна дневника в чантата, отиде до леглото си, легна с кръстосани зад тила ръце. Лежеше така, загледан в тавана, когато Джолета излезе след облак пара от банята.

Беше си четкала косата и сега тя се виеше на влажни къдрици около лицето и по раменете ѝ. Без грим лицето ѝ лъщеше и беше зачервено. Вървеше боса и, доколкото можеше да разбере, не носеше нищо под копринената си тюркоазна нощница. Тънкият, блестящ плат повтаряше нежните извивки на тялото ѝ, докато тя си събираше нещата и ги подреждаше върху скрина.

— Сега всичко е на твое разположение — каза тя весело.

Той трябваше да си напомни, че Джолета има предвид банята, в момента би предпочел да се обърне по корем, но се боеше, че по този начин ще прикрие твърде очебийно въздействието, което тя бе упражнила върху него.

Цялата тази история беше ненормална. Нищо нямаше да излезе. Но щом я е започнал, трябваше да я доведе докрай.

Размисляше да вземе ли душ или не. Може би щеше да е по-добре да остане да си лежи, целият потен. Тя беше толкова чиста, сладка и здрава, толкова прелъстителна със свежестта си, че не би се решил да се приблужи към нея такъв. Сега всяко средство да се овладее беше оправдано.

Не, ставаше непоносимо. Един студен душ можеше да му помогне.

Когато той излезе от банята, Джолета вече спеше. Или поне се преструваше, че спи. Беше протегнала едната си ръка покрай главата, миглите хвърляха сенки като полумесеци върху бузите ѝ, дишаше дълбоко и равномерно.

Той беше забравил да си вземе пижамата в банята. Пристегна пешкира, в който се беше увил и запристъпва към куфара си, сложен на пода до неговото легло. Не изпускаше Джолета от поглед, докато измъкна пижамата, все още грижливо изгладена, защото я беше взел само за извънредни случаи.

С панталона на пижамата в ръка отново се изправи. Приблужи се, сякаш придръпнат от невидими нишки, към леглото ѝ. Отпусна се бавно на коляно.

Светлината от банята хвърляше жълтеникави отблясъци върху лицето ѝ. Изглеждаше толкова уязвима в съня си. Синьото петънце и малката резка с лейкопласт до косата ѝ го трогнаха дълбоко. Той протегна ръка към нея, но не я докосна. Меката ѝ кожа, сладката извивка на устните бяха така примамливи, че горещи вълни заляха тялото му. Запита се как ли би реагирала, ако легне до нея и я целуне.

Изруга тихичко. Голям успех постигна, няма що.

Надигна се толкова рязко, че в коляното му нещо изплющя като камшик. Вцепени се от страх, че тя може да се събуди и да го види пред себе си.

Минутите течаха. Той леко залитна. Беше капнал. Струваше му се, че са минали светлинни години, откакто не се беше напивал добре. И може би щяха да минат още няколко светлинни години преди да има възможност да го стори.

Върна се в банята и obu там панталона. Угаси лампата, излезе, отиде на пръсти до леглото и се пхна под пухената завивка.

Лежеше тихичко и се заслушваше, но не можеше да чуе дъха ѝ. Толкова тихо ли дишаше? Или си бе отишла? Вдигна глава и се вслуша напрегнато.

Тя още беше тук. Още спеше. Беше все така хубава.

Все така недокосната.

Беше, изглежда, неминуемо двете вдовици, двете най-големи клюкарки в групата да видят как Виолета и Рон излизат сутринта от неговата стая.

А можеше да се избегне. Защото двамата бяха вече закусили и направили сутрешна разходка около хотела. Вече бяха влизали в стаята на Джолета да вземат куфара и останалите ѝ вещи, защото трябваше да напуснат хотела тази заран. Джолета можеше, естествено, да избърза малко и да си прибере сама нещата. Но не, Рон беше настоял да носи кафявата ѝ карирана чанта и собствения си тежък черен кожен куфар.

Когато се качиха в автобуса, хората си зашепнаха, заусмихваха се многозначително. Рон сякаш изобщо не забелязваше какъв интерес предизвикват, но на Джолета това не ѝ се отдаваше толкова лесно. Беше ѝ мъчително да знае, че тези хора правят предположения за интимния ѝ живот и дори си представят може би нея и Рон в леглото. Не беше особено целомъдрена, що се отнася до секса, но смяташе, че някои неща са просто лични.

Когато заеха местата си, на Джолета ѝ се стори, че някои по-възрастни дами оглеждат доброжелателно Рон с избледнелите си очи. Тази сутрин той изглеждаше наистина много добре.

Току-що избърснат, с малко сънен поглед, а когато започна да поздравява всички наред, си сложи една от своите очарователни, сърдечни усмивки.

С широките си рамене и дългите си крака имаше нужда от повечко място на седалката, но се извиняваше така мило, че никой не му правеше забележки. Джолета усети за миг натиска на раменете му, преди да се дръпне от нея, а тя, сякаш подтикната от приказките за тях двамата, си помисли неволно какъв ли любовник е наистина. Много чувствителен навярно, любезен, с чувство за хумор и може би с много хрумвания. Ъгълчето на устата ѝ трепна леко при тази мисъл.

— Какво има? — попита той.

— Нищо — побърза да отговори тя. — Топло ли ти е? Не? Или аз съм се навлякла много, или е от слънцето, което ще пече днес тъкмо откъм нашата страна на автобуса.

Бяха на път за Италия. В Лугано, близо до швейцарската граница трябваше да обядват. Пристигнаха навреме. Шофьорът ги подкани да слязат близо до брега на езерото, а екскурзоводът им посочи няколко ресторанчета и снекбарове покрай пътя. Рон и Джолета ядоха

патладжани, запечени с пармезан, пиха червено тосканско вино в чест на скорошното си влизане в Италия. После се разходиха покрай пътя и влязоха в близкия парк.

Паркът беше обграден със зид и вечнозелен жив плет и навярно някога е принадлежал на богат дом. Простираше се край брега на езерото — тихо убежище, в което птичата песен се чуваше по-ясно от шума на уличното движение отвъд стената. Хладните планински води се плискаха в брега с изумителното му многообразие от дървета, а в далечината от нежната сивосинкава мъгла се извисяваха заоблачени планини.

В сянката на дърветата беше прохладно, но слънцето грееше приятно. Въздухът беше изпълнен с аромата на цветята в пищните лехи. Сред прозрачната синева на езерото се стрелна моторница, оставяща зад себе си бяла пенеста диря.

Джолета се разхождаше сред огромните рододендрони и азалии, снимаше лехите, преливащи от теменужки и шибой и се питаше дали Виолета е виждала тази градина и дали тя изобщо е съществувала преди сто и петдесет години. Би трябвало да го знае, но, за съжаление, не беше така. При последното четене на дневника нарочно прелисти само бегло някои страници, за да ги проучи по-късно най-подробно. Но все не ѝ оставаше време да го направи, между другото и заради главоболието, и заради присъствието на Рон.

Оставаше им повече от половин час, преди да се присъединят към групата, ако не искаха да ги оставят тук. Но засега можеха да не бързат. Седнаха на една пейка да се полюбуват на езерото и се да порадват на слънцето и лекия ветреца. Джолета отвори чантата, извади няколко страници от дневника и се опита да намери съответното място.

Вниманието ѝ бе приковано от сцена, разиграла се между Виолета и Ален. Беше епизод, изпълнен с напрежение и копнеж, прераснал в страст. Перото на Виолета бе спряло след описанието на страстна нежност, задъхан шепот и смачкани рози, страниците бяха покрити с мастилени петна, многоточия заместваха думи, необходима беше силна фантазия, за да се разбере всичко. Увлекателно, макар и малко странно четиво.

Минаха няколко минути, преди Джолета да забележи, че Рон чете през рамото ѝ. Тя дръпна страниците и ги притисна към гърдите си, сякаш за да ги защити.

— Защо го направи? — попита той и стана. — Тъкмо започна да става интересно.

Беше го направила инстинктивно, за да скрие нещо, което донякъде я смущаваше. Стана, пхна дневника в чантата и отговори:

— Не зная, навик, предполагам.

— Ако искаш да ти помогна, трябва да зная какво пише в него.

— Прав си, но ще е по-добре да го оставим за ден, в който ще имаме повече време.

Беше му благодарна, че не настоя. Продължиха пътя си, докато стигнаха до леха с лилави теменужки, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни. Джолета спря за миг и се полюбува на кадифените цветчета, които се полюшваха на вятъра.

Навярно с подсъзнателното желание да подготви Рон за дневника, каза:

— Чувал ли си нещо за езика на цветята?

— Искаш да кажеш: незабравки — за спомен, моля те, сърчице мое, спомняй си за мен?

— Точно така — усмихна се тя изненадано, че той разбра толкова бързо, а на всичкото отгоре можа и да цитира Шекспир. — Хората от викторианската епоха са били направо луди по тези неща. В дневника езикът на цветята е използван за тайни послания, нещо като шифър за мъжа, с когото прабаба ми е имала роман. Теменужките са означавали: мисля за теб или мисля за тебе с любов.

— Смяташ, че кодът на цветята би могъл да има нещо общо с парфюма, чиято формула търсиш?

— Премисляла съм и тази възможност, въпреки че не си представям ясно каква по-точно може да е връзката.

— Хм, а за значението на розите не ти ли минава през ума? — Питаният му поглед издаваше, че от доста време чете дневника, без тя да го забележи.

— Розите означават любов, какво друго?

— Правилно — засмя се той, защото тя се опитваше да се измъкне. Беше явно доволен от онова, което тя му каза за дневника, независимо дали е много или малко.

Бяха стигнали отново до пътя край езерото и тръгнаха по него. На стотина метра от тях имаше висок храст с лъскави зелени листа, обсипан с безброй червени като корали цветове.

— Това азалия ли е? — попита Рон и тръгна към храста.

— Може би.

— Ела да го видим.

Джолета хвърли поглед към часовника си. Имаха още време. Тя го последва.

Беше рододендрон, а зад него имаше безброй момини сълзи, още по-нататък алпинеум, в който хиляди жълти и синьо-червени цветя цъфтяха сред мъхестите камъни. Близко до алпинеума си играеше едва проходило момченце. Подхвърляше голяма синя топка и си приказваше само. Косата на детето беше същински платиненорус гъсталак, светлите му сини очи блестяха закачливо. Тичаше доста бързо, а смехът му звучеше кристалночист от преливаща радост. Родителите му седяха съвсем наблизко, на пейката между тях имаше още едно бебе в чанта. И двамата ближеха по един огромен сладолед. Момченцето ритна топката и тя полетя към водата. Рон изтича да я хване и я върна обратно. Малкият се засмя и отново я ритна.

Последва невероятно комична игра. Рон коленичеше върху влажната смарагдовозелена трева, хвърляше се наляво и надясно, за да улови топката. Джолета се забавляваше толкова много, че забрави да поглежда часовника си.

Изтърваха автобуса. Паркингът, на който беше спрял, беше празен. Доскоро виждаха в парка по един-двама души от техния автобус, но сега вече нямаше никого.

Бяха ги предупредили. Неточността се възприемаше като неучтивост към цялата група, заради нея можеше да се провали целият план. Всеки, който не се яви на време на определеното място, ще бъде оставен и трябва да се опита след това да настигне групата. Даваха наистина кратък толерантен срок, но не повече от десет минути.

А те двамата дойдоха с почти половин час закъснение.

— Не го възприемай трагично — каза Рон. — Ще наемем кола и ще ги настигнем във Венеция. Ако не успеем, тогава във Флоренция.

— Куфарите ни са в автобуса — сети се Джолета.

— Ще си купим необходимото.

— Вече го направих веднъж. — Той приказваше с такава лекота за всичко това, че тя изведнъж се усъмни.

— Ти не се трогваш май много, нали? От край време искаш да го направиш, да изоставим останалите, да наемем кола и да продължим

сами.

— Представях си предимствата на такъв вариант — каза той предпазливо.

— Аз пък мисля, че го направи нарочно.

Той я изгледа, после попита:

— Ами ако наистина е така?

— Но защо, защо ти трябваше да го правиш?

— Поправи ме, ако греша — каза той, — но имах чувството, че не се чувстваш особено добре в автобуса, откакто се присъединих към вас.

— О, разбирам. Направил си го само заради мен.

— Не съвсем.

Не би могло да се каже, че спокойният му глас е балсам за раздразнените й нерви.

— Няма значение какво съм изпитвала, всеки случай нямах намерение да напускам групата.

— Вече е късно — каза той.

Продължаваше да бъде спокоен, забележката й изобщо не го беше ядосала. И защо не — помисли си тя гневно. Нали беше постигнал своето!

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

„16 юни 1854

Имаше време, когато смятах себе си за добродетелна. Но после разбрах, че в сърцето на всяка жена се крие една куртизанка. Аз съм сладострастница и лъжкиня. Как мога да кажа друго?

Каква заблуда да смятаме, че постъпваме според волята си, че вземаме свободно решенията си и то с оглед на своите желания. Все си мислех, че ако отида при Ален, то ще е, защото силно го обичам и не мога другояче. Никога не бях помислила, че мога да го сторя поне донякъде и от яд.“

Виолета видя двамата мъже, докато Ален я качваше в каретата, която трябваше да я откара в хотела. Те стояха под една арка, малко подолу от къщата на графинята. Единият се обърна и погледна към нея. После побутна спътника си и посочи в нейната посока. Двата веднага хукнаха към една ниска карета, която ги чакаше малко понагоре. Когато каретата на Виолета и Ален потегли, кочияшът на тъмната кола размаха камшика. Наложил му се доста време да си проправя път между каретите на другите гости, наредени от двете страни на улицата. Когато колата, в която седяха Виолета и Ален, зави на ъгъла, другата тъкмо си бе проправила път и веднага ги последва.

— Видяхте ли? — обърна се тя към Ален. — Онези двама мъже отново ни следват.

Ален се навъси. Обърна се и погледна през овалното прозорче зад седалката.

— Как мислите, допускате ли Жилбер да ги е изпратил? — продължи Виолета, а после си отговори сама. — Едва ли, не е имал толкова време. Но кой друг би имал причини да ни следи?

Той не отговори, въпреки че потърси погледа ѝ в тъмната карета. Взя се отново напред, хвана здраво ръката ѝ в топлите си ръце, сякаш не искаше никога вече да я пусне. На Виолета ѝ се стори, че мълчанието му изостря още повече чувството ѝ за опасност.

Усети как сърцето ѝ заби по-силно, как тънкия, малко грапав плат на дрехата му се допира до ръката ѝ. Топлината на тялото му сякаш преминаваше през плата на дрехите, през коприната на роклята ѝ и дори през бельото. Заедно с пулсиращата болка в главата, някъде зад очите, дълбоко в нея лумна и страстно желание. Виеше ѝ се леко свят, но се усещаше и така лекомислена. Мислите в главата ѝ се объркаха и над тях изплува само една. Разтвори бавно ръката си в неговата и дланта ѝ се притисна към неговата длан.

— Но вие треперите — каза той загрижено, но и учудено.

— Само малко.

— Студено ли ви е?

— Не — отговори тя, — изобщо не ми е студено. Другата карета още ли е след нас?

Той обърна глава да види и кимна.

— Не е ли възможно — подхвана тя, но спря, за да се изкашля, защото изведнъж преградна. — Не е ли възможно Жилбер да ни е следил не само тази вечер?

— Напълно е възможно — каза той тихо, — макар да не мога да повярвам.

— Аз също, но човек трябва да гледа нещата в очите — отговори тя. — Въпросът е само какво бихме могли да направим.

— Много неща можем да направим — каза той и в гласа му прозвуча отчаяние. — Мога да завърша портрета и да си кажем сбогом. Вие ще се превърнете отново в примерна, добродетелна съпруга и ще заемете подобаващото ви се място, посочено от вашия съпруг. Аз бих могъл да напусна Париж. Вие бихте могли да отпътувате.

— Не — каза тя бързо.

— Ако тези мъже наистина са изпратени от съпруга ви, нека му разкажат каквото си щат. То не е и кой знае какво.

— Но можем и да избягаме от тях — каза тя съвсем тихо.

— Какъв смисъл? Нали скоро ще разберат, че просто се прибирате в хотела?

— Но ако не се прибера?

Той седеше сега мълчалив. Пръстите му стиснаха до болка ръката ѝ, но той разбра и ги разтвори. Погледът му искаше да проникне дълбоко в нея, когато се взря в лицето ѝ на слабата светлина на фенерите на капрата. Попита спокойно:

— Къде другаде бихте отишли?

— Това е въпросът — отговори тя. Виолета шепнеше, миглите прикриваха очите ѝ. — Не знаете ли някое място, където бих могла да се скрия и да бъда спокойна?

— Виолета...

Тази единствена дума преливаше от страст и самоотричане. Тя прокара език по устните си.

— Моля ви. Не понасям повече Жилбер да контролира всичко — какво правя, с кого се виждам, къде отивам, не бих го издържала нито миг повече.

Изминаха дълги секунди, преди той да отговори, а после гласът му прозвуча рязко, почти грубо.

— Не се съмнявам, че ще заслужи пъкъла за онова, което правя — каза той, — но и за мен е непоносимо.

Ален се наведе напред и заповяда нещо на кочияша. Каретата продължи по-бързо. Когато се облегна отново на възглавницата, Виолета посегна към ръката му и се хвана здраво за нея. Пое си дълбоко въздух и усети как тесният корсет се заби в ребрата ѝ. Когато той я прегърна, тя притисна лице в рамото му и затвори очи.

Виолета не си представяше как Ален смята да се изплъзне от преследвачите, извитите улички в центъра на стария град не даваха големи възможности за маневриране и бягство. Въпреки това Ален насочваше с ясни заповеди мъчителното напредване. Най-сетне стигнаха до улица с много дървета някъде в предградията. Беше поширока, но също тъй задръстена от карети, както и булевардът пред дома на графиня дьо Фурие. В една от импозантните къщи под платаните имаше, изглежда, гала вечер. Когато каретата тръгна побавно, за да си проправи път, Ален заповяда на кочияша да спре.

— Чия е тази къща? — попита Виолета.

— На семейство Понталба. Снахата на барона също дава тази вечер бал и бе така любезна да ми прати покана.

Преди Виолета да успее да каже нещо, той отвори вратичката и слезе. После я пое на ръце. Заповяда на кочияша да намери място за

каретата, за да помисли всеки, че господарят му и неговата гостенка са решили да влязат в къщата. Ален бързо преведе Виолета между другите спрели тук коли.

Тя чу черната карета да се приближава зад тях. Испита облекчение, когато Ален спря пред едно червено ландо и ѝ помогна да се качи в него. В същото време викна на един мъж в ливрея, застанал с другите кочияши:

— Кажи на господаря си, че имам належаща нужда от ландото му. Нека използва моята кола, за да се прибере утре заран.

— А, господин Масари, как не ви познах! — каза тихо мъжът. — Господарят ми ще бъде поласкан да ви услужи.

Ален кимна бързо, качи се и затвори вратичката.

— Колата е на приятел — каза бързо и тихо, — на един мъж, способен да прояви разбиране.

— Навярно, щом няма нищо против да си услужите с колата му — отвърна Виолета.

— Той вече е използвал моята и при не толкова сериозни обстоятелства.

Когато черната кола се приближи, двамата млъкнаха и се притиснаха в най-тъмното кътче на каретата. Колата ги задмина, двамата мъже в нея се бяха взрели втренчено напред към каретата, която кочияшът на Ален тъкмо спираше малко по-надолу в улицата. След малко и тъмната кола спря, но никой не слезе. По всяка вероятност, точно както бе предвидил Ален, двамата мъже решиха, че те са слезли пред стълбището на къщата, за да вземат участие в още една светска забава.

Минаха няколко минути, които им се сториха цяла малка вечност. Кочияшът на Ален, който слезе и изчезна през задната врата на осветената къща, най-сетне се появи откъм противоположната посока. Той се покатери трмаво на капрата на червеното ландо. Няколко секунди по-късно потеглиха. Отдалечиха се бавно от дома на семейство Понталба и продължиха надолу по улицата.

Когато ландото изтрополи край спрялата в тъмното черна карета, Ален ѝ обърна широкия си гръб и взе Виолета в прегръдките си. Правел го, прошепна ѝ той, за да не ги разпознаят и да решат, че са просто двойка влюбени на път за тайната си среща.

Не е ли точно така — помисли си Виолета, докато лежеше в прегръдката му, притиснала чело към топлатата му шия. — Не е ли така?

Улицата, на която живееше Ален, беше пуста. Слязоха от колата няколко къщи по-надолу, за да не привличат внимание. Беше странно да вървят бавно, ръка в ръка, към жилището му след лудото преследване и напрежението. Но ѝ се стори и съвсем естествено, като завръщане у дома.

Икономката им отвори вратата. Опули очи, когато видя Виолета, но каза само, че е сервирала в ателието лека закуска — сирене, орехи, вино и разхладителни напитки. Когато Ален я отпрати, тя тръгна към зелената, обкована с филц врата, водеща към долния етаж, но в последния миг им хвърли загрижен поглед.

Виолета и Ален се качиха по стълбата. Стъпките ѝ не бяха нито забързани, нито колебливи, напротив, сякаш напълно обмислени. Като че ли и двамата бяха тук с цел, която им беше известна и която приемаха. Ръката му под лакътя ѝ я подкрепяше, но не я подтикваше.

Виолета не си задаваше въпроси. Беше сякаш предначертано да са тук в този късен час. Всичко досега беше само прелюдия.

Една-единствена свещ гореше на масата до камината. Когато вратата се затвори зад тях, те се обърнаха един към друг и се погледнаха на слабата ѝ светлина. Виолета усети как ѝ секва дъхът — толкова я стискаха банелите от китова кост в корсета. Очите ѝ бяха големи, замислени, но тя стоеше решително, като послушничка пред олтара. Тя чакаше.

Ален се извърна рязко. Той извади от едно сандъче цяла шепа свещи. Запали една и я сложи заедно с останалите в огромен канделабър в ъгъла. Пламъците, които палеше, хвърляха върху лицето му златисти, сини и оранжеви отблясъци и той заприлича на безжизнена бронзова статуя.

Виолета изпита първите съмнения. Пристъпи към него.

— Недей — каза той меко, но тази дума не можа да не я нарани. — Не го прави, моля те.

— Какво има? — прошепна тя.

Той се върна към подноса, на който бяха сложени чаши и бутилка вино. Усмихна ѝ се, преди да вземе бутилката и да налее. С очи, вперени в чашите, каза:

— Размислих. Беше пристъп на добросъвестност. Сега се срамувам. Но заслужавам да ме нашибат с камшик, задето позволих нещата да стигнат до тук.

Тя го наблюдава много дълго, а пулсът ѝ туптеше в слепоочията. Най-сетне каза:

— Аз също имам вина.

— Не. С добри и лоши подбуди аз исках просто да те съблазня, подтикваше ме най-вече долна, непреодолима страст. Трябваше да се овладеея, за моето падение извинение няма.

— А трябва ли да има? — Тя си блъскаше главата, дано разбере какво искаше да каже, но не намираше опорна точка.

— Да, трябва, ако се рискува толкова много.

— Рискът ваш ли е или мой?

— Ваш — каза той дрезгаво. — Само ваш, аз отдавна съм приел своя дял.

— Бих ли могла да не сторя същото? — усмихна се тя.

— Да, можете. От това зависи вашата сигурност.

Да не мислеше, че Жилбер ще ѝ стори нещо, ако ги открие? Беше наистина основателна причина за неговата сдържаност. Какво друго можеше да има — не знаеше. Въпреки това нямаше значение.

— Мога ли да мисля за сигурността си, след като съм тук? — попита тя тихо. — Как иначе мога да съм достойна за розите ви? — Докато го казваше, сложи ръка върху деколтето си. Усети хладните листенца под пръстите си. Той разбра какво иска да му каже и направи бърза, поривиста крачка към нея.

— Аз съм недостойният за вашата любов — каза той с несигурен глас, — моята ви принадлежи завинаги.

Тя протегна ръце към него. Когато дръпна ръка от розите, едно цвете се откъсна от деколтето и листенцата се посипаха като червен дъжд върху широките ѝ поли. После легнаха в краката ѝ върху килима и заблестяха като капки кръв на меката светлина.

Тя извика — от болка, предчувствие и необясним страх.

Неговото лице се помрачи, когато се опита да настоя на отказа си, да го обясни, когато най-сетне се предаде.

Миг по-късно тя лежеше в прегръдката му, а той ѝ шепнеше нежно, докато я вдигаше на ръце.

— Забрави го, сърчице мое. Ще обсия пътя ти с рози, килим от рози, цяла беседка рози. До края на дните си ще имаш рози.

— А нощите ми?

Той я занесе до дивана и отвърна:

— Най-вече през нощите.

Сложи я върху меките копринените покривала, пъстри като персийска градина. Когато извади фуркетите от косата си, тя се разпиля по раменете ѝ, преплете се с ресните на копринените шалове. Той разпиляваше дългите ѝ къдрици, погледът му беше нежен, изпълнен с учудване и умиление, зареян в отблясъците, които свещите хвърляха по косата ѝ. Взе лицето ѝ между топлите си силни ръце, после се наведе и докосна устните ѝ със своите.

Беше като сладък благослов, като победен салют. Обещанието в очите му прикова нейните, докато лягаше до нея. Тя повтори с пръст очертанието на устните му и усети мекотата, гъвкавостта им.

— Толкова бих искала да съм чиста и недокосвана за теб — каза тя с лека въздишка.

— Би ли желала и аз да съм неопитен? Така е добре. Няма нужда да се боим от страдание или наказание, можем с радост да се слеем в едно.

Тя го любеше, както не бе любила досега, позволи му да провикне в нея, както не бе допуснала никого. Той го разбра и я държеше здраво в прегръдките си, притиснал лице към меките къдрици на слепоочието ѝ. Прегръщаха се, гърди до гърди, бедра до бедра, а сърцата им тупяха с резките, неравни удари на отчаяния възторг, който ги пронизваше.

Ален се отдръпна съвсем бавно от нея, шепнейки думи на безкрайно учудване, а топлите му устни докосваха челото ѝ, нежната кожа на клепачите, съвършените контури на скулите ѝ. Търсеше влажните ъгълчета на устните, наслаждаваше се на чувствителните им гънчици, преди да отпие от сладостта на устата ѝ.

Тя отвърна на нежната му покана, докосна езика му със своя. Искаше да го вкуси, да го опознае, да се въплъти в него с тяло и дух, да се изгуби в него. Желанието ѝ беше толкова могъщо и напирало, че се боеше да разкрие пред него стихийността му, за да не го уплаши. То я обземаше с огнената сила на добро вино, караше я да трепери и тя вкопчи ръце в раменете му.

Гърдите му се повдигнаха, за да си поеме дъх. Сложи ръка на гърба ѝ и почна да разкопчава корсажа. Начинът, по който докосваше хладната ѝ кожа, беше толкова интимен, безкрайно съблазнителен. Тя изпита желание да събуди в него същите чувства и пъхна пръсти под яката му, за да стигне копчетата на жилетката. Започна да ги разкопчава едно след друго.

Той издърпа бавно ръката ѝ от ръкава на роклята и освободи нежната шия с примамливата трапчинка в началото. Притисна устни към нея и усети мекотата ѝ, потърси с език пулса, който туптеше в нея, после сложи ръка върху извивката на гърдата ѝ. Тя разтвори устни и изстена. Пришпорен от този звук, той обсипа с целувки дантеления край на ризата ѝ, прикриваща сладостните извивки, които се подаваха от корсета. Намокри с език тънката батиста над едно от хълмчетата, преди да поеме в уста нежната му пъпка.

Виолета се потопи в безкрайното удоволствие и надигащото се в нея неудържимо желание. Зарови пръсти в косата му, събра цялата си воля, за да не го привлече към себе си. Едва забеляза как той смъкна и втория ръкав, вдигна фустите, освободи я от пречещата копринена, шумоляща маса на бельото. Когато и той се засъблича и се отдръпна леко, тя протестира с тихи, нечленоразделни звуци. Наблюдаваше го през спуснатите мигли, пиеше с очи силата и хубостта на мъжественото му тяло, което ѝ предстоеше да опознае.

Трябваше да му помогне да ѝ свали корсета, прегръщаше го през кръста, докато той откопчаваше кукичките. Ален изруга тихичко, когато зърна червените резки по кожата ѝ, а когато Виолета вече легеше гола до него, почна да ги целува. Милващите му ръце ставаха все по-смели, слизаха все по-надолу по плоския ѝ корем и се успокоиха върху мекия триъгълник между бедрата ѝ. После дойдоха целувките му.

Тя затвори здраво очи и се опита да се извърне, да притисне бедра. Но той не ѝ позволи. Безмилостен в желанието си, нежен в откривателското си пътешествие, той я взе със себе си в непознатата, толкова нова за нея страна на чувствеността. Спирка след спирка тя му разрешаваше да напредва все повече, той се възползваше и я даряваше в отговор с безброй омайни мигове. Тя се отдаваше вече без задръжки и го желаше с обожаващи ръце.

Той дойде при нея с горда страст, напорът, с който проникна в тялото ѝ, беше овладян и преливащ от почти болезнена наслада. Дълги мигове лежаха съвсем тихо.

Тя беше довольна, но не докрай, вече не гладуваше, но не беше сита. В нея отново се надигаше желанието, напираше от извор дълбоко в нея. Той я докосна и тя сложи треперещи ръце на силния му гръб. Под чувствителните си длани усещаше по напрегнатите мускули какви усилия му струва самообладанието.

Той легна върху нея и доведе екстаза ѝ до върха, но все още се въздържаше разтреперан, вече на ръба на самообладанието си. Тя посегна с две ръце, притегли го към себе си, тъй че да проникне дълбоко в нея, все по-дълбоко, загубил разсъдък и отдаден само на мечтите си, докато не дойде експлозията, насладата на задоволяването, от която му секна дъхът.

После двамата стояха, увити в копринените покривала, до отворения прозорец и вдишваха дълбоко свежия въздух, загледани в нощното небе над Париж. От време на време светлинки проблясваха в тъмното като връхчета на игли. Други, наредени на вериги или извити като змии, изглеждаха като златни и сребърни мъниста. Това бяха стъклени фенери по улиците край Сена. Пръснатите тук-там отделни светлини сякаш тайнствено бдяха. Небето ги отразяваше и това превръщаше цвета му в сиво-син фон, на който се очертаваха силуетите на зданията. Беше навярно малко преди зазоряване и слънцето наистина нямаше да закъснее.

— Искам да запомня моята дама от Париж — каза Ален. Гласът му беше дълбок, сериозен и изпълнен с болка. — Искам да те запомня такава, каквато си сега — топла и хубава, с разпилени коси.

— Престани — каза тя и обърна главата си, сложена на рамото му, за да може да го гледа в лицето, после докосна с пръсти устата му. Думите му напомняха за неизбежната раздяла, а тя още не искаше да мисли за нея.

Той притисна ръката ѝ към устните си, после към сърцето си. Гърдите му се повдигаха развълнувано, когато пое дълбоко въздух и го задържа, сякаш нямаше никога да го издиша. Когато най-сетне го стори, пусна ръката ѝ и сложи длани на кръста ѝ. После разпери пръсти и стисна нежно кожата ѝ, сякаш искаше да гребне от аромата ѝ, да го задържи.

— Толкова си прекрасна, толкова любвеобилна и прекрасна — каза той страстно и тя усети топлия му дъх върху челото си. — Обичам те, обичам те, обичах те през всички тези дълги седмици. Моля те, вярвай ми, вярвай ми. Понякога, докато стоях и нанасях боите върху платното, докато те гледах, седнала на подиума, трябваше да се обръщам с гръб към тебе и да си внушавам самообладание, за да не изтичам при теб и да почна да те любя на пода.

Тя потърка нежно чело в брадичката му. Гласът ѝ не звучеше много уверено, когато каза:

— Понякога, седнала на подиума, си го пожелавах и аз.

— Да го направя ли? — попита той и ръцете му се плъзнаха, молещи, по тялото ѝ.

— Искаш ли? — Пламъкът, който плъзна по тялото ѝ, разля топлината на очакването.

— Ако такова е желанието ти. Твоето желание е и мое. — Думите прозвучаха като клетва.

— Да, сега — прошепна тя, преливаща от мъчително желание. — Моето желание е и твоето, сега, в този миг и завинаги.

Той повтори името ѝ като заклинание, после я занесе до подиума, сложи я върху него и легна до нея.

Декаденти, неморални, безсмъртни — те бяха всичко това и дори повече. С любов и страст използваша летящите мигове и не можеха да се откъснат един от друг, толкова тънка беше линията, която ги разделяше.

Въпреки това нощта вече преваляше.

Ален помогна на Виолета да се облече, завърза корсета ѝ, закопча роклята, оправя полите на кринолина. Взе собствената си сребърна четка, за да среши косата ѝ, а тя стоеше с гръб към него и вдигаше глава да поеме въздух, защото сърцето ѝ се свиваше.

Държеше една от копринените ѝ къдрици в ръката си, когато каза:

— Остани с мен.

— О, Ален — прошепна тя. Сълзи изпълваха очите ѝ, буца беше заседнала в гърлото ѝ.

— Искаш ли? Ако и аз го желая?

Тя се обърна бавно към него.

— Обичам те — каза тя, беше ѝ толкова тежко.

Сиво-сините му очи я пиеха, изпълнени с мъка. Той погледна краищата на къдрицата, която още държеше в ръка, после бавно я пусна и тя падна като прозрачно було върху роклята ѝ. Гласът му едва не трепереше, когато каза:

— Обичаш ме, но си омъжена за него. А аз, колкото и да го желая, не мога да се ожения за теб.

— Жилбер също ме обича — каза тя, но не посмя да го погледне в лицето.

— Как би могъл да не те обича! Но дали толкова силно?

Тя поклати отрицателно глава.

— Но аз съм му дала клетва за вяност.

— Докато смъртта ви раздели — каза той и добави: — Бих могъл да го отстраня на полето на честта.

Тя вдигна глава и го погледна дълбоко в очите. Взе ръцете му в своите и погали мазолите, мазолите на фехтовчик. После каза:

— Ако беше способен да го направиш, нямаше да си мъжът, когото обичам. Както и ти не би могъл да ме обичаш, ако престъпя свещена клетва.

— Мисля, че подценяваш и двамата ни.

— Възможно е, но това нищо не променя.

Той изпъшка, напрежението в тялото му поотслабна.

— Не, но може би имам късмет и той се е прибрал преди теб. Няма да е много любезен.

Не получи отговор.

Мълчаливо, с вкаменено лице Ален слезе с нея по стълбите и я качи в каретата. През целия път до хотела само я държеше за ръката. В тъмното сякаш не забелязваше черната кола, която ги следваше отблизо, чак докато стигнаха до хотела. Виолета също не спомена за нея. Вече нямаше никакво значение.

Ален искаше да се качи горе и да я придружи, за да е сигурен, до стаята ѝ. Но тя не му позволи. Още не беше забравила опасността от дуел. Сега можеше да го възпре, но ако Ален и Жилбер се срещнат лице в лице, щеше да е много по-трудно.

Той си тръгна, защото тя го помоли да го стори. Видя го да се качва в каретата и да потегля, после се обърна и влезе през вратата, която нощният портиер ѝ държеше отворена.

Вратата за стаята не беше заключена, вътре беше тъмно и тихо. Виолета се послуша за миг, сърцето ѝ трепна, когато долови миризмата на тютюн.

Червеният край на пурата просветваше от един стол до отворения прозорец, който гледаше към двора. Разпозна на светлината на изгряващото слънце масивната фигура на Жилбер. Когато той започна да говори, долови презрението в гласа му.

— Много рано се прибиращ, скъпа съпруго — каза той.

— Да, аз... — трепна тя.

— Спести ми, моля те, обясненията, нямаме време за тях. Добре, че не спиш. Размислих през последните няколко часа и реших, че е време да заминем за Швейцария. Тръгваме още днес, колкото може по-скоро.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На път за Швейцария Жилбер не спомена ни дума за нощта на бала, не позволи и на Виолета да говори за нея. Всеки път, когато тя почваше, той или сменяше темата, или ставаше и излизаше. Опитваше се да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Пред хора беше все така внимателен, любезен и великодушен към нея. Насаме я наказваше с леденостудена учтивост, намръщено мълчание и непрекъснато, бдително присъствие.

В Женева купи килими и златен джобен часовник с гравирана алпийска сцена. Купи и огромна, прилична на сандък ракла, ракла за прикя, която щяла, според него, да стои чудесно в спалнята на Виолета. Купи и часовник с кукувица, може би за да ѝ достави удоволствие, но Виолета го намираще ужасен.

Наеха малка вила извън Люцерн и ходеха всеки ден на разходка през цъфналите планински пасбища. Можеше да е много приятно тук, на чист въздух, където прозрачната синева на небето отпращаше като ехо звъна на стадата. Но Жилбер разваляше всичко. Превръщаше разходките из планината в изпитания за търпението ѝ, избързваше с широки, сърдити крачки напред, шибаше яростно с бастуна тревата и цветята, непрекъснато я подканяше да не изостава. Когато над планините се струпваха облаци и почваше да вали, той пак не спираше и продължаваше да се катери въпреки калта и влагата, без дори да се озърне да види дали тя успява да го следва.

Вечеряха в ресторанти с изобилни, но блудкави ястия, неподправени от поне кратки разговори. После се прибираха, тя четеше или плетеше, Жилбер се преструваше, че преглежда вестника, а всъщност я следеше непрекъснато над страниците. Понякога понасяше този укоризнен поглед часове наред, решена да не му позволи да я подчини. Други вечери се оттегляше в леглото, вперваше отворени очи в тъмнината и се опитваше да не мисли, да не чувства, да не си спомня за нищо.

Жилбер излизаше понякога вечер, оставаше дълго из кръчмите, където бавно пиеше бира и ядеше тлъсти наденички. В такива вечери Хермина трябваше да я пази и не биваше да си ляга преди той да се върне и да я смени. Такива вечери беше често пиан и навъсен, с мазно лице и дъхаше на чесън. Виолета го избягваше, доколкото ѝ беше възможно, защото ставаше креслив и груб, започваше да ѝ описва предимствата на барманките.

Не лягаше до нея, докосваше я само когато беше неизбежно. Когато я сварваше полуоблечена, веднага ѝ даваше да разбере колко дълбоко я презира. Тя се чудеше защо в такъв случай изобщо я влочи подире си. Навярно само от чувство за собственост, за да може да предявява собственическите си права.

Понякога се съмняваше, че ще може да продължи да живее така и да понася безмълвния гняв на съпруга си. Отначало беше по-кротка, отколкото той би могъл да си пожелае. Чувството за вина я измъчваше и беше готова да си я признае. Но седмиците минаваха и негодувание смени разкаянието. Беше възмутена от опита му да я накара да съжалява за постъпката си, да я изолира в нейния срам, докато не се почувства отхвърлена и от обществото. Не беше дете, което може да се глези, ако е послушно и да се накаже, ако се е държало зле. Беше човешко същество с чувства и потребности, мисли и възгледи. Ако Жилбер не можеше или не искаше да го разбере, ако имаше намерение да упорства в поведението си, тя не можеше да го уважава и преставаше да се чувства свързана с него.

Двамата обикаляха спокойно езеро след езеро, заминаха от Люцерн за Комо, после за Лугано. Там научиха, че британският кабинет е дал заповед за десант в Крим и че предстои среща на главнокомандуващите на съюзническите войски. В Лугано ги настигна и нейният портрет, нарисуван от Ален.

На сутринта, когато напуснаха Париж, Жилбер прати да го вземат. Портретът не пристигна навреме, а те трябваше да тръгват за гарата и затова Жилбер нареди да им го изпратят. Но сменяха толкова често местожителството си, че мина дълго време преди пратката да ги намери.

Жилбер остави портрета в дървения сандък, облеган на стената на стаята в пансиона им в Лугано. Хвърляше му от време на време яден поглед, но не се приближаваше към него. Портретът сякаш го

привличаше и в същото време го отблъскваше. Виолета си каза, че желанието му е да притежава портрета, както притежава и нея, защото го беше поръчал и платил, но сега проявява и към него пренебрежението си.

Един ден тя го изчака да излезе, после прати да ѝ донесат чук и длето, за да отвори сама сандъка.

Щеше да се види с очите на Ален, когато я е гледал. А това можеше да я събуди за нов живот.

Цветовите бяха великолепни в безукорната си чистота, плътта прозрачна и пулсираща от живот, формата и композицията бяха съвършени във вдъхновената си симетричност. Гънките на дрехата, нежният рисунък на дантелената яка, всичко беше предадено с изумителна точност.

Очите на портрета я преследваха навсякъде, тъжни очи, засенчени от мъчително самопознание, плахи, но и решителни, притаили и нежна радост, и напъпваща страст.

Беше спомен за всичко, което е била, за всичко, което се беше случило.

Мъката по загубеното преизпълни сърцето ѝ, разля в нея непоносимата болка на отровата. Изпитваше я с всяка частица от себе си, всяка фибра на тялото ѝ крещеше от копнеж. Беше се опитала да го потисне, да се затвори в себе си, но не издържаше повече.

Жилбер с основание не бе поглеждал към картината.

Но тя нямаше да върне портрета в сандъка.

Продължаваше да стои пред образа си с чука и длетото в ръка и парчета дъски и зебло в краката, когато го чу да се връща. Тя не помръдна.

Жилбер спря на вратата, после я затвори и се приближи. Гласът му преливаше от сарказъм, когато каза:

— Трябваше на всяка цена да видиш произведението на любовника си, нали?

Тя го погледна през рамо, после се обърна и остави чука и длетото на масичката до нея.

— А защо не?

— Не отричаш, значи, че е бил твой любовник? — злорадо просъска той. Погледна портрета, лицето му се вцепени и заприлича на каменна маска.

Тя долови внезапната болка в гласа му и неочаквано изпита състрадание. Облиза устни, преди да отговори:

— Не знаех, че си се съмнявал в това.

— Глупаво от моя страна, нали? Но предпочитах да вярвам, че си лекомислена, но не и покварена.

— Така ли? — каза тя хладно. — Но тогава би могъл да си спестиш парите за шпионите.

— Какви шпиони? Да не си въобразяваш, че бих платил някому, за да става свидетел на унижението ми?

— Не, но за да бъдат установени фактите, за да не се допусне грешка.

В очите му пламна гняв, той задиша тежко през нос.

— Бих наел по-скоро някой да напердаши любовника ти.

— За да го уплашиш? — попита тя. — Много се съмнявам, че би помогнало.

Той пристъпи крачка към нея, после спря и изсъска:

— В такъв случай щях да се видя принуден да го убия, а заедно с него и теб.

— Да платиш на наемен убиец — каза тя тихо — щеше да е много по-лесно за теб, отколкото да се дуелираш с него, нали? Успях да забележа, че предпочитах да го избягваш.

— Той прелъсти жена ми, докара я до там да опетни името ми, защо трябваше да му простя? Можех да го утрепя като псе и всеки съд в Европа би ме оправдал, поне френски съд. Те ги разбират тия неща.

— О, да. Толкова са мъдри и справедливи — каза тя презрително. — Те забраняват на жените да реагират на обидите на съпрузите си.

Той тръгна със свити юмруци към нея.

— Аз ти дадох всичко.

— Всичко, което благоволяваше да ми дадеш, без изобщо да се замисляш какво ми харесва.

Това го накара да млъкне за миг, преди презрението отново да надделее над всичко.

— Още си много млада, за да знаеш какво ти е нужно. Вкусът ти още не е развит.

— Ти просто се боиш да не би случайно вкусът ми да не съвпада с твоя. Имаш право. Онова, което желая, от което имам нужда и ми доставя радост, наистина няма нищо общо с твоите вкусове.

Лицето му пламна от гняв.

— Имаш предвид твоя художник, нали? Но няма да го имаш, аз ще се погрижа за това. Тъй че можеш да го забравиш, можеш да го забравиш.

Той грабна длетото, което тя беше оставила на масата и се нахвърли върху портрета. Разкъса с острието нарисуваното ѝ лице, преряза гърлото ѝ и дъжд от сухи късчета боя се изсипа на пода. Той продължаваше да цепи платното, почти откъсна портрета от рамката му.

Една секунда Виолета стоя смразена от ужас. После изкрещя, нахвърли се върху него, опита се да спре ръката му.

— Не! Недей, о, моля те, не го прави! Не, не можеш да го направиш!

Той вдигна ръка и я удари с опакото по брадичката, сякаш готов да ѝ откъсне главата. Виолета се олюля и отскочи. Длетото падна от ръката му и се отърколи в краката ѝ, когато Жилбер я хвана с една ръка за рамото, а с другата я дръпна за гъстата, вдигната нагоре коса. Привлече я и силно я притисна към себе си.

— Да — изрече той сподавено. — О, да, мога и ще го направя.

Повлече я към спалнята. Тя се препъваше, опитваше се да го отблъсне с ръце, но нищо не помогна — гневът му го правеше много силен. Опита се да го дращи, но той стисна така болезнено китката ѝ, че тя се присви от болка и се препъна. Той я награби и я понесе, повлече, избута я последните няколко крачки до леглото.

— Ти си моя жена — изкрещя той триумфиращ и се нахвърли върху нея. Притисна я към леглото и вдигна полите на роклята ѝ.

Станалото после беше болезнено и унижително, и непростимо.

Виолета го понесе. Сълзите бликаха от очите ѝ, проправяха си път през косата и мокреха дюшека, на който лежеше. Тя не издаде звук, чуваше се само учестеното ѝ дишане. След няколко секунди престана да се опитва да се движи, престана да се съпротивлява. Остави му само неподвижното си тяло, а тя се отдръпна там, където той не можеше да я последва, където никога нямаше да я докосне. Не, не беше отстъпила, защото дълбоко в себе си, никога нямаше да забрави. Там беше свободна.

По-късно, когато той се изтърколи встрани и вече лежеше, тежък и мълчалив, до нея, сълзите ѝ продължиха да текат. Тя ги избърса с

крайчеца на чаршафа. Секундите отминаваха, часовникът с кукувица, който той беше купил, ги отброяваше, разкъсвайки следобедната тишина в стаята.

— Не плачи — каза той тихо и примирително. — Не исках да ти причиня болка.

Тя не каза нищо и не се помръдна.

— Бих те помолил за прошка, но сама си си виновна, защото си упорита и не желаяш дори да се разкаеш.

Пак никакъв отговор.

— Може би те оставях твърде дълго сама, трябваше да те вземам със себе си, да искам съвета ти при покупката на мебелите, но това все пак не е причина да опозориш съпругеското ложе.

— Имаше и друго — прошепна тя.

Той пренебрегна плахата ѝ молба. Гласът му беше уморен, но твърд като стомана, когато каза:

— Втора изневяра няма да има. Ако имаше дете, нямаше да ти остава време за такива неща. Но аз ще ти направя дете, та ако ще да струва живота и на двама ни.

Тя стисна силно очи, сложи ръка на устата си, за да сподави вика, който се надигаше в нея.

На другия ден дойде Ален.

Виолета се разхождаше край езерото и се опитваше да намери спокойствие в красотата на градината, която беше открила близо до брега. Малко по-късно Ален беше вече там и идваше срещу нея с ръце на гърба и вдигнато към слънцето лице, сякаш щеше само да я придружи при един сутрешен ритуал.

Доветият от вятъра дъх на теменужки стана изведнъж по-сладък, небето по-синьо, а облаците над далечните планини по-бели и по-хубави. Сълзи изпълниха очите ѝ, когато се опита да се усмихне.

Той я погледна. Усмивката ѝ изведнъж изчезна, когато той спря наскред пътя си. Гласът му беше сърдит, когато попита:

— Толкова ужасно ли беше?

— Да... не... — отвърна тя и си избърса сълзите с трепереща ръка. — Просто съм щастлива, че си тук.

Погледът му се плъзна бързо по костюма ѝ от лен с цвят на старо злато с гарнитура в тъмнозелено и малката шапчица с клончета бръшлян. Спря се на бледото ѝ лице и кървавосиньото петно на брадичката. Тихият му глас не отговаряше на зловещите пламъче в очите му, когато каза:

— Щях и по-рано да дойда, но нямах представа къде си. Тръгнах по дирите на портрета и подкупих най-безсрамно експедиторите.

— Исках да ти пиша, да се сбогувам, но не ми остана време. — Виолета се мъчеше да държи така чадърчето си от кремава коприна, че петното на лицето ѝ да е в сянка.

— Представям си какво е било. Тръгнах толкова бързо подире ти, че най-много се страхувах да не би вест от тебе да е пристигнала със закъснение в дома ми в Париж и да не ме е сварила.

Погледът ѝ изразяваше дълбоко съжаление.

— Можех само да пиша в дневника си, но ми беше невъзможно да отида до пощата.

— Всичко това вече няма значение. — Ръката му стисна силно и топло дясната ѝ ръка.

— Днес за пръв път ми бе разрешено да изляза сама — каза тя и се опита да се усмихне — и то само защото Жилбер има среща — отиде да огледа някакъв четиристотингодишен скрин, а Хермина твърди, че хладният планински въздух е събудил ревматизма ѝ. — Другата причина беше, че Жилбер се чувстваше виновен за онова, което ѝ бе причинил, но за него тя предпочете да премълчи.

— Зная, дебнах да те сваря сама. Но, както виждам, било е май по-добре да вляза с взлом през вратата.

Тя поклати глава, пръстите ѝ се свиха в ръката му от страх.

— Не, така е по-добре, но ти изобщо не биваше да идваш.

— А как бих могъл да не дойда? — каза той протичко. Протегна ръка иззад гърба си, за да ѝ подаде един нарцис, нежножълт и кремав, дъхав, съвършен, все още с роса по листенцата. Той пое ръката ѝ, сложи цветето върху нейната длан. Нарцисът означава вяност в трудни времена.

И тогава тя се хвърли в прегръдката му, не можеше да устои, както и той не можеше да не я прегърне. Стояха, притиснати един към друг, устните им се срещнаха и Ален взе чадърчето и го държеше сега така, че да ги пази от погледите на минувачите.

По-късно, все още силно прегърнати, те намериха край брега една пейка и се загледаха във водите на езерото. Виолета си помисли със съжаление колко строго бе съдила в Париж любовните двойки, които се бяха държали по същия начин. Тогава не знаеше колко е трудно да намериш сигурно тайно място, нито имаше представа за дълбочината на чувствата, които изпитваха тези млади хора.

Мина известно време, докато се насладят на първата радост от взаимните докосвания. Най-сетне Ален произнесе малко неясно, защото устните му бяха притиснати към слепоочието ѝ:

— Дошъл съм да те взема.

През изтеклите тъжни седмици тя почти не се решаваше да се надява, че той ще я последва. Но знаеше, че ако го стори, тя ще трябва да вземе решението си. А сега, в тази хубава градина, където слънцето стопляше тревата и цветята пръскаха аромат, тя трябваше да го направи.

Не знаеше дали е готова. Освободи се бавно от прегръдката му. Погледна към езерото и далечните планини, които се издигаха, сякаш хладни мечти, във високото небе.

— И къде ще отидем? — попита тя спокойно. — Ще се върнем в Париж?

— Едва ли — отговори той. — Това ще е навярно първото място, където съпругът ти ще ни търси.

— Да. Знаеш ли — той ми се закани.

— От това не се боя, но предпочитам да не ни досажда. Толкова бих искал да живея с тебе спокоен и щастлив. Ако желаш, във Венеция.

Във Венеция. С Ален.

Да тръгне с него означаваше не само да напусне съпруга си, но и своето семейство, приятелите, града, в който беше родена. Щеше да избере несигурното бъдеще с един мъж, когото едва познаваше.

Тя поклати глава.

— Жилбер няма да се откаже толкова лесно, струва ми се. Твърдо е решен да ми направи дете.

— Аз пък се моля всяко дете, което ще родиш, да бъде от мен — каза Ален.

Тя го погледна. Лицето ѝ беше сериозно, очите ѝ непроницаеми, но и преценяващи, когато срещнаха решителния му поглед. Безкрайната любов, която усети в него и в последните му думи, накара сърцето ѝ мъчително да се свие. Летният вятър развяваше косата ѝ, играеше си с краищата на копринената му връзка. Той присви леко очи, но не помръдна, изчаквайки отговора ѝ.

Бавна, нежна усмивка се появи на устните ѝ. Гласът ѝ преливаше от блаженство, когато попита:

— Кога искаш да тръгнем?

Той стана и се изправи почтително пред нея. Взе ръката ѝ и я притегли към себе си. Синьо-сивите му очи имаха цвета на планинското езеро пред тях. Той надникна дълбоко в нейните очи и каза:

— Сега. Веднага.

Ален нае карета, която трябваше да ги откара през планините до Милано. Настоя да му дадат най-добрите, най-бързите коне. Цената беше огромна, но той не се оплака. Даде на ханджията, от когото я наеха и голям бакшиш, за да забрави, че ги е виждал.

От Милано щяха да продължат с влака. Пътуването ѝ се видя ужасно дълго. Не и се гледаха водопадите, които се спускаха по планинските склонове, нито меките хълмисти пейзажи, нито панорамите на построените високо над долините, опасани от стени, градове. Беше много неспокойна и непрекъснато поглеждаше назад. Не искаше дори да си представя какво ще направи Жилбер, когато открие, че е избягала. Не вярваше нито миг, че ще приеме положението. Ако не друго, гордостта щеше да му попречи.

Ален държеше ръката ѝ, докато каретата залиташе на безкрайните завои.

— Успокой се, сага — каза той. — Съпругът ти може да предположи, че си с мен, но не може да е сигурен. Когато разбере, ще сме вече много далеч.

— Зная — отвърна тя, — но все пак...

— Не мисли за това. Забрави го. Мисли по-добре какво ще правим във Венеция. Оставила си толкова неща — дрехите си,

бижутата, сувенирите. Давам ти дума — ще възстановим всичко, което може да се възстанови.

— Изобщо не държа на тези неща.

— Но аз държа — настоя той упорито. — Не искам заради мен да ти липсва нещо.

— Ти ми даде толкова много — отвърна тя и той ѝ повярва. В нейните очи размяната беше справедлива: всичко, което бе притежавала, срещу надеждата да бъде щастлива. В Париж вече се отказа веднъж от тази надежда, отблъсна я от чувство за дълг и неоправдана привързаност към кодекс, с който не беше съгласна. Сега всичко беше в собствените ѝ ръце.

Ален не бе споменавал за женитба. Деца да, но не и брак, който да ги узакони. Не беше и възможно, поне не докато е вързана за Жилбер. Дори църквата да не постави препятствия, оставаше трудната задача да склони съпруга си да признае пред приятели, пред целия град и дори пред управата на щата Луизиана, че бракът му се е провалил и да поиска разрешение за развод.

Тя и Ален ще са принудени да живеят в грях. Независимо от това колко малко значение имаха сега подобни думи за нея, след като бяха означавали скандал и разруха. Беше безсилна да направи каквото и да било. Думи не можеха да я наранят, можеха да го сторят само хората.

Пренощуваха в малка странноприемница извън Милано. Прекалено възбудени, за да спят, те се любиха на лунната светлина, проникваща през прозореца, а после лежаха силно прегърнати, докато часовете бавно отминаваха.

На другата заран вече седяха във влака, който ги понесе покрай вили с червени керемидени покриви, покрай лозя с блестящи на слънцето листа и села, пълни с кокошки, деца и кози, заобиколени от тъмозелените върхари на кипарисите. Планините бяха вече зад тях и сега пътуваха през плодородна равнина. Въздухът, който влизаше в купето им, миришеше на въглищен дим, но и на цветя и селски дворове. Слънчевата светлина, която нахлуваше в него, беше почти гореща. Прашинки от кадифените завеси се въртяха бавно в златните лъчи.

Виолета беше възхитена от лекотата, с която Ален преминаваше от френски към немски, а после към венецианския диалект, докато

разговаряше с агентите и чиновниците на гарата. Когато му го каза, той само се усмихна.

— Става необходимост, ако няма страна, която да наречеш свое отечество. Венеция ми е сякаш все пак най-близка. Имам там роднини по майчина линия.

— Ще отидем ли... искам да кажа, имаш ли желание да ги посетиш? — Самата тя не беше сигурна, че иска да се запознае с тези роднини, които и да са те.

Беше смаяна от дълбокото му разбиране, когато ѝ каза:

— Само ако ти искаш.

— По вина на баща си ли нямаш истинско отечество?

Ален кимна разсеяно.

— Бил е нещо като дипломат, нали? — попита Виолета, свела мигли.

— Как стигна до такова заключение? — погледна я той снизходително, но и проницателно.

— Струва ми се, че имаш широки връзки и си живял на много места.

Той поклати, усмихнат, глава.

— Баща ми е заемал дълги години важен пост, но не в дипломатията, пък и всичко това е било вече минало, когато съм се появил на бял свят. Онова внимание, което ми се оказва, дължа единствено на предците си, които са сключвали изгодни бракове.

— Но също и защото си богат — възрази тя. Вече знаеше, че той говори и действа, сякаш парите нямат никакво значение.

Той се поколеба само част от секундата, преди да отговори:

— Да, би могло да се каже и така.

— Сега се разпореждаш по своя воля с богатството си, от което съдя, че баща ти е починал.

— Да, родителите ми са мъртви или поне така мисля. Майка ми, някога оперна звезда, почина преди няколко години в Англия. Малко след като съм се родил, баща ми е тръгнал на нещо като поклонничество. Искал е да се върне, но повече никой не го е виждал. Още няколко години до нас стигаха разни слухове, после и те замлъкнаха.

Такива неща се случваха, хора изчезваха в морето или ги ограбваха и убиваха по пътищата. Съблечените трупове после не

можеха да бъдат идентифицирани. Някои мъже нарочно изчезваха, било за да се отърват от семейни задължения, или да се измъкнат от ситуации, станали непоносими за тях.

— О, извинявай.

Той се усмихна леко.

— Не се притеснявай, толкова отдавна е било.

— Но майка ти, защо е живяла в Англия?

— Тя там си беше у дома. Баща ми я е настанил там, там е имала приятелски кръг в обществото и в театъра. Никога не поиска да напусне тази страна, освен за къси пътувания до Италия. Все се надяваше, че баща ми някой ден ще се върне.

Виолета потръпна, когато се замисли върху думите му. По всяка вероятност бащата е откъснал майка му от нейното обкръжение и семейство, за да я отведе в чужда страна. А после я е изоставил. Сега и тя последва Ален, изоставяйки всичко. Щеше ли и той един ден да я изостави по същия безсърдечен начин?

— Не гледай така, сага — каза той и хвана ръката ѝ. — Аз никога няма да те изоставя. Но се чувствам поласкан, че такава мисъл те тревожи, както и аз си въобразявам какво ли не, когато ме питаш за едно или друго, свързано с мен.

Тя се изчерви, но го погледна право в лицето. Каза нежно:

— Не можеш да си представиш колко много искам да зная всичко за теб.

— Ще ти разкажа всичко — обеща той, — всичко.

Но сега смени темата, почна да ѝ разказва за местността, през която минаваха, за неспокойното политическо положение на Апенинския полуостров.

Виолета слушаше с удоволствие красивия му глас, неговия анализ на политическата ситуация ѝ беше интересен, но не можеше да се освободи от чувството, че внезапната му бързивост е отбранителна маневра. Сигурно щеше да ѝ разкаже всичко за себе си, но, изглежда, времето още не бе дошло.

„Северната част на полуострова — обясни ѝ Ален — е била векове наред полесражение, на което царете от династията Валоа, френските Бурбони и австрийските Хабсбурги са решавали споровете си. Господството над различни части от тази земя се е сменяло безброй пъти. След Виенския конгрес, след победата над Наполеон французите

са били все пак изтласкани от тук. Венеция и Ломбардия бяха още под австрийска власт, но останалата част на полуострова се състоеше от огромен брой малки държавици, между които Кралство Сардиния, Кралството на двете Сицилии, Херцогствата Парма и Модена, Княжество Тоскана и Папските държави.“

Той изреждаше благороднически титли, стари и нови, с които бяха свързани различните области, разказваше за борбите за власт между носителите на тези титли. Към всичко това се добавяха общите след 1848 година за цяла Европа слухове за предстояща революция. Ален смяташе, че в края на краищата нещо или някой ще обедини полуострова в една единна, силна република.

Късно следобед пристигнаха във Венеция. Хората се изсипаха от влака, крещяха и затръшваха вратите на вагоните. Те трябваше да си свалят багажа и да уредят веднага пренасянето му на последния за този ден ферибот, който щеше да ги откара през лагуната в града. Виолета и Ален имаха малко багаж. Ален носеше пътническата си чанта, с която бе пристигнал от Париж, а Виолета само чадъра си. Но нямаха друг избор и трябваше да се влеят в човешкия поток. Само така можеха да се качат на ферибота.

Тъкмо минаваха в гъстата тълпа през портала на гарата, когато Виолета усети как я избутват встрани. Тя се олюля и за малко не се спъна в полите на роклята си. Зад нея се завърза ръкопашен бой. Тя се обърна и видя как тълпата се разстъпи, жени крещяха, бебета плачеха. Образува се празно пространство. В средата Ален се бореше с двама мъже.

Обзе я паника, но веднага след това и див, безмерен гняв, какъвто не познаваше. Чадърът в ръката ѝ беше толкова здрав, че можеше да се използва и като бастун или слънчобран. Правата му сребърна дръжка продължаваше със стоманена ос, а краят беше заострен като копие. Тя скочи напред и го размаха като меч.

Първият ѝ удар улучи един от нападателите по бузата и врата, раната започна веднага да кърви. Той се обърна и се втурна с крясък към нея.

Ален, който тъкмо бе хвърлил поглед към нея, заби юмрука си до лакът в стомаха на противника си, отскубна се и скочи встрани. Грабна Виолета през кръста, дръпна я зад гърба си и взе чадъра от ръката ѝ.

Двамата нападатели бяха мускулести, мърляви и с надупчени от шарка лица, такива типове се срещаха по пристанищата на целия свят. Единият беше нисък, другият по-висок и с по-широки рамене. Те отново се приближиха с ругатни.

Ален не изпускаше чантата си от ръка. На лицето му беше изписана усмивка, очите му блестяха като сребро, приличаше на котка, готова за скок. Сега той нападна.

По-ниският нададе сподавен вик и отскочи назад. От ръката му падна кинжал и се плъзна по паважа. Вторият се опита да се наведе и да го вдигне. Чадърът разсече със свистене въздуха. Ален го беше ударил. Мъжът се хвана за ударената ръка и се олюля. Ален се втурна подире им с чадъра в протегнатата ръка. Двамата се обърнаха, сблъскаха се в желанието си час по-скоро да се ометат.

Викове на одобрение се чува в тълпата, после хората се пръснаха, без да поглеждат назад. Виолета протегна ръка към Ален и се вкопчи така силно в него, че той потрепери.

— Ранен си — прошепна тя ужасена.

— Сам съм си виновен, не внимавах — каза той с пресилена усмивка.

— Дай да видя...

Той поклати глава, посочи ѝ да продължи към кея.

— Ще почакаме, докато намерим подслон. Мисля, че е драскотина.

— Искаха да ти вземат парите — попита тя загрижено — или беше нещо друго?

— Това е въпросът, нали? Но ако ги е пратил Жилбер, той трябва да е в съюз с дявола.

Намериха си жилище в стар дворец близо до Канале гранде. Принадлежеше на възрастна вдовица, синьора да Алори, и беше четириетажна постройка от матовозлатист камък, отдавна позеленял там, където го стигаше водата, фасадата към страничния канал беше с двойни лоджии на втория и третия етаж с готически, украсени с каменни дантели сводове, напомнящи нещо ориенталско.

Ален остави Виолета да го чака в черната, леко олюляваща се гондола, за да поговори с домоуправителя на вдовицата. Виолета вече

бе престанала да се учудва, че той предварително знае къде и към кого да се обърне и как се стига до едно или друго място. Изобщо не ѝ минаваше през ума, че някой може да му откаже нещо.

Не се и случи. Когато падна нощта, двамата вече бяха подслонени в просторна четириъгълна стая с високи прозорци към лоджиите. Двама засмени слуги довякоха по стълбата цинкова вана, надзиравани от домоуправителя, уморен мъж на средна възраст с доброжелателна усмивка, дълъг нос и още по-дълга брадичка. Него пък го командваше икономката, дебела възрастна жена с остър език и черни мустаци, както се оказа — негова съпруга. Веднага пристигна и водата, предостатъчна, макар и не много топла.

Върху леглото с прашни завеси от копринен брокат беше сложена нощница от тънка като паяжина батиста с прекрасна, ръчно изработена дантела. Платът на подбрания по цвят пенъор не беше много по-плътен. Икономката ги беше донесла, но когато Виолета я попита откъде, тя само посочи към Ален, смигна ѝ и изчезна.

Домакинът Савио доведе лекар, мъж със сериозно лице и мъдри възгледи. Докторът прегледа със стиснати устни раната на хълбока на Ален, после я изми със сапунена вода, поръси малко бяла пудра и я превърза с чисто платно. След което се поклони, пое с подчертана грация хонорара си, усмихна се и се приближи съвсем излишно до Виолета, за да ѝ целуне ръка и си отиде. Когато той излезе от стаята, Ален смръщи чело.

Савио се погрижи и за вечерята, която бе сервирана по нареждане на Ален веднага след банята. Поднесоха им макарони, зелена салата, свинско печено с млади картофи и прясно зеле. Беше ги сготвила жената на Савио, а двамата слуги, нейни синове, им сервираха твърде прилично.

След това Виолета и Ален занесоха останалото вино в лоджията. Наслаждаваха се на вечерния въздух и наблюдаваха движението по водата. Брояха различните видове лодки и се вслушваха във виковете на лодкарите, с които те се предпазваха от сблъскване.

Месецът изгря. Сребърните му лъчи падаха отвесно върху водата, позлатяваха покривите с бароковите им комини, превръщаха четириъгълните постройки с колонади в своеобразно скъсени кубчета, в черно-бели скици, нахвърляни от умопобъркан. Някъде в старинен двор пееше славей. Две къщи по-долу някакъв оркестър репетираше

Моцартовия концерт за кларинет в ла мажор. Повтаряха отново и отново бавната, меланхолична пиеса и тя плуваше над покривите, изпълвайки нощта с горчиво-сладкия си рефрен. На Канале гранде един гондолиер изпя няколко такта от нежна мелодия с ритъма на любовна балада. Водата се плискаше в коловете на кея под лоджията и в старата каменна стена на двореца.

Проплува гондола и остави за миг дирята на фенера си, преди да изчезне. На кратката жълта светлина Виолета обърна лице към Ален и го погледна. Очите му бяха два черни, дълбоки кладенеца, изпълнени със страст. Той я гледаше.

Тя му протегна ръце.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Джолета установи с радост, че маршрутът, който бяха избрали с Рон, за да стигнат до Венеция, не се отличава съществено от пътя, който Виолета и Ален бяха изминали с карета. В тази част на света пътната мрежа бе останала почти непроменена и железопътното платно следваше автострадата на много километри.

Рон беше наел една вехта, бръмчаща бричка, малолитражна кола без автоматично управление и климатична инсталация, оставяща след себе си син облак газове. Джолета беше чувала, че в Европа колите с климатична инсталация са рядкост, но не можеше да се сдържи да не забележи хапливо на Рон, че в автобуса им имаше такава.

Рон слушаше хапливите ѝ коментари и я наблюдаваше как се бори от сутринта с вятъра, който развяваше безмилостно косата ѝ. Когато спряха пред една дрогерия да си набавят някои тоалетни принадлежности, той ѝ купи копринена кърпа за глава и огромни италиански очила за слънце. Когато ѝ ги подаде, Джолета ужасно се изненада и ядоса, че не се е сетила сама, затова измърмори само едно твърде неясно „благодаря“.

Но когато върза кърпата, сложи очилата, протегна ръка през отворения прозорец и усети удоволствието да хвърчи по шосетата с лице срещу вятъра, изведнъж се почувства същинска европейка.

Джолета не беше свикнала с коли без автоматик, затова Рон трябваше да кара почти непрекъснато. Десетина минути след като пресякоха италианската граница тя си намери оправдание и му предаде кормилото.

Италианските шофьори наистина караха като дяволи. Но на Рон това изглежда не му правеше впечатление. Препускаше както всички със сто и четиридесет километра в час, сменяше скоростта не по-малко умело, пъргаво и начесто от останалите.

След като не можеше да кара, Джолета пое ролята на навигатор. Опасенията ѝ, че ще следва трудно чуждестранните табели, не се оправдаха, още повече, че Рон сложи в скута ѝ картата. Системата по

автострадите беше сходна с тази в Америка, а надписите дори още по-ясни. Когато Рон я питаше за нещо, отговорите ѝ бяха кратки и точни.

Докато караше, той си свиркаше някаква италианска народна песничка, както предположи Джолета, но тя не знаеше името ѝ. Изглежда беше щастлив, че се е откачил от групата. Тя също се радваше на промяната. Беше много по-приятно сами да определят темпото си, да го забавят, когато минават през живописно село, или да спират за малко да се полюбуват на красив пейзаж, да снимат цъфнала ливада. Вятърът, нахлуващ през прозореца, шибаше лицето ѝ, засилваше чудесното чувство, че се е изтръгнала от херметически затворения автобус с неговата климатична инсталация. Разпознаваше и ароматите по тези места: дъхът на птичи дрян откъм лозята, на билки от прясно окосените ливади и дори слабата миризма на козе стадо.

На моменти си пожелаваше пътуването никога да не свърши. Но не би го признала на Рон дори под заплахата от изтезания. Беше я вбесил и трябваше да го знае.

Тя протегна ръка към радиото.

Рон ѝ хвърли бърз поглед и престана да си свирка. Тя завъртя копчето да намери нещо подходящо, но много скоро намръщи чело. Съжаляваше, че е прекъснала свиркането му. Беше все по-добро от рок музиката и мачовете — жалък резултат от усилията ѝ да се натъкне на интересна програма. Беше все пак по-добро и от напрегнатото мълчание. Не искаше да се предаде и веднага да угаси радиото, затова остави рок музиката и се облегна в седалката.

Когато часовете се занизаха един след друг, тя съжали, че не му говори. Имената на местностите, през които минаваха, бяха изпълнени с толкова много история и романтика, бяха така примамливи, а Рон беше сред малкото ѝ познати, способни да се вълнуват от подобни неща. Дървета бяха покрити с млади листа, а жълтугата и маковете край шосетата бяха сякаш по-едри и по-пъстри тук, отколкото в Англия и Франция. Тя се обърна един-два пъти към него, за да му го каже, но всеки път се извъръщаше отново, без да продума.

Тъкмо се бе загледала отново през прозореца, когато той попита:

— Още дълго ли ще издържиш?

— Какво имаш предвид?

Поусмихна се и отговори:

— Мъките на мълчанието.

Тя не го бе възприела по този начин. Напомни ѝ неприятно за мълчанието на Жилбер в дневника на Виолета. Подобно сравнение със себе си никак не ѝ допадна, нито подозрението, че такъв начин да проявяваш гнева си говори може би за лош характер.

— Тук съм, защото ти го пожела — каза тя. — Трябва ли хем да съм сърдита, хем много мила с теб?

— Е, не е необходимо и да се цупиш. Ако не ти харесва, кажи. Не мога да чета мисли.

— Чудесно признание — каза тя кисело.

Очилата скриваха очите му, но беше ясно, че я гледа със смях как се е изтегнала на седалката.

— Затруднявам се да ти отговоря — каза ѝ той замислено.

— Добре де — изправи се тя рязко, — но цивилизовани хора не изискват от другите неща, които не са им по волята.

— Дори ако е за тяхно добро? — Той хвърли поглед към огледалото, после към нея и отново се съсредоточи върху пътя.

— По този въпрос сме на различни мнения, доколкото си спомням — възрази тя.

— Ще си позволя да ти обърна внимание, че става дума за един следобед, а не за цял живот. Освен ако не променим плановете си, разбира се.

Тя свали очилата и го погледна над тях. Той явно ни най-малко не се смути, седеше отпуснато зад кормилото, вятърът, нахлуващ през прозореца, развяваше разкопчаната яка на ризата му около загорялата шия, отмяташе кичурите на тъмната му коса. Беше истински светски лъв с тази непринуденост и слънчевите очила, тя би казала дори, че прилича на същински европейец. Тъй или иначе беше прекалено привлекателен, за да може тя да запази душевното си спокойствие.

— Искаш да кажеш?

— Какво друго, освен възможността да продължим пътя си сами — ухили се той.

— Отвлечане — вярно ли предположих? — За нищо на света не би си признала какво беше помислила в първия миг.

— Изчела си прекалено много приключенски романи. Но сега сме поне наясно. Е, ще почнеш ли да говориш с мен?

Тя изключи радиото, по което за десети път през последния половин час предаваха резултати от мачове. Не беше чак толкова

твърдоглава, та да причини болка и на себе си, ако продължаваше да мълчи.

— С удоволствие — прие бързо тя. — С какво да започнем разговора?

Минаха край Милано по четирипосочната магистрала Е-30, сега профучаваха край стари вили от топъл жълт камък и огромни градини с цъфтящи овошки и покрити с найлонови платна зеленчукови лехи. Напредваха бързо и ако продължаваха така, щяха да настигнат групата във Венеция най-късно за вечеря.

И тогава се случи. Тъкмо продължаваха пътя си и се питаха дали ще срещнат скоро някое ресторантче за следобедна закуска, и в следния миг бяха вече в смъртна опасност.

Беше камионетка, малко по-малка от американските модели, но съвсем обикновена, този ден бяха видели вече дузини подобни коли. Изпревари ги отляво по всички правила. Мина наистина доста близо и чувството не беше от най-приятните в малката им кола, но шофьорите на камиони в Америка правеха обикновено същото, сякаш им принадлежеше цялата автострада.

Най-напред прозвуча тихата ругатня на Рон. Джолета ясно я чу и извърна глава. Той се беше втренчил намръщено в обратното огледало и натискаше газта.

Ударът дойде като от огромен юмрук. Колата изскърца със скимтене и се завъртя около оста си. Рон се опитваше с всички сили да я овладее и да я задържи на шосето, въртеше бясно кормилото. Колата си възвърна първоначалното положение. Джолета също си бе върнала равновесието, тя се вкопчи с едната ръка в арматурното табло, с другата в предпазния колан.

Камионът се блъсна в багажника на малолитражката. Тя префуча през магистралата и се понесе през канавката към полето. Предните гуми подскочиха с невероятна сила. Те се озоваха във въздуха, после се завъртяха, заплъзгаха се. Вдигна се облак прах и кал. Пред тях изникна редица платани. Рон завъртя бясно кормилото, мускулите му бяха толкова напрегнати, че изглеждаха като изсечени от камък. Те се завъртяха и продължиха да се плъзгат. Дясната страна на колата се блъсна с огромна сила.

Заваля дъжд от листа. Простена метал. Изсъска пара. Колата се затресе, после спря. Моторът изрева и заглъхна, когато Рон завъртя

ключа на запалването.

— Вън! — заповяда той категорично. — Веднага!

Коланът му беше заял. Той блъсна вратата, хвърли се срещу нея с рамо, но тя не се отвори. Джолета видя с ужас, че по лицето му се стича кръв. Опита се със сковани, изтръпнали пръсти да откопчее своя колан. Стори й се, че мина цяла вечност докато закопчалката най-сетне изщрака. Опита се да отвори своята врата, но тя беше сякаш запоена от разкривения метал.

Рон хвана ръката й, дръпна я към себе си. Повече не беше необходимо. Тя се метна на неговата седалка, опря се на рамката на вратата и се прехвърли през нея.

Горещ метал, пламтящи проводници — усещаше миризмата им.

Рон я вдигна толкова рязко, че тя политна срещу него. После той я хвана за ръка и я повлече по-надалеч от колата.

Те тичаха, препъваха се в сухите, обрасли с бурени напоителни канавки, в бръшляна по склона и се опитваха да се отдалечат колкото може повече от колата.

Чуха зад себе си тихо прашене, сякаш готова да избухне печка с газ. Последва взривът.

Пращящата, жареща, задушаваща горещина на взривната вълна ги удари в гърбовете, те се наведоха, хвърлиха се напред и се проснаха по цялата си дължина. Вдигнаха ръце към главите си, притиснаха се към земята, за да се запазят.

След няколко мига най-лошото беше отминало. Седнаха, вдигнали ръце пред лицата си, защото горещината продължаваше да е нетърпима. После се обърнаха назад. Не можеха другояче — трябваше да разберат какво е станало.

Оранжево-жълтите пламъци лумнаха към небето, заоблизваха свежата зеленина на платаните, шибаха въздуха с черните си димни камшици. Отвътре колата беше като врящ магьоснически котел.

Още миг и щяха да останат като приковани в тази кола. И двамата извикаха от ужас, вперили погледи в пламтящия ад.

По магистралата зад тях колите караха по-бавно, някои спряха. Чу се висок вик, видяха жестикулиращи хора. Един мъж слезе от червена кола и тръгна по склона към Джолета и Рон.

— Скъпи приятели — каза Чезаре Дзиланти, когато вече можеха да го чуят, — както виждам още веднъж сте извадили невероятен

късмет, нали?

Той подаде на Джолета ръка, за да ѝ помогне да стане. Тя я пое съвсем механично и го погледна безпомощно. После хвърли поглед към колата му и попита:

— Защо сте тук?

— Преследвал ни е — прекъсна я Рон и стана без чужда помощ.
— Наблюдавам го от няколко мили.

— По-точно километри, но останалото е вярно — призна невъзмутимо италианецът. Тъмните му очи се насочиха към Джолета.
— Синьорината е толкова красива, че не исках веднага да я изгубя из очи.

Рон опря юмруци в бедрата си и се изправи пред другия мъж. Изглежда го навъсено и скептично.

— Много съм любопитен да разбера как така успяхте да ни настигнете и днес?

— Тези туристически автобуси — обясни малко високомерно италианецът — лесно се настигат. В Париж се поразговорих с вашия шофьор и той ми каза, че екскурзоводът винаги се стараел да пристигне в Милано за обяд в ресторанта от веригата „Мьовенпик“. Приключих със задълженията си в Париж и потеглих за там, но синьорината не беше сама. Видях ви как отивате двамата в парка. Автобусът тръгна, но вие не бяхте в него. Влязох в парка. Останалото вече беше лесно.

— Ако сте видели автобуса да потегля, защо не ни предложихте да ни качите? — Гласът на Рон звучеше равнодушно, но хладният му поглед съвсем не беше такъв.

Чезаре се усмихна, но скри поглед зад тежките, черни мигли.

— Можех ли да зная каква игра играете вие двамата? Не беше изключено да искате да останете насаме и кой би могъл да ви се сърди?

„Звучи убедително — помисли си Джолета, — но дявол знае дали беше истина. Рон смяташе, изглежда, че Чезаре ги е преследвал по-упорито, отколкото беше склонен да си признае. Знаеше ли италианецът нещо за взлома в Люцерн? Но откъде? Какво общо можеше да има той, по дяволите, с взлома или с катастрофата преди малко?“

Изведнъж усети, че коленете ѝ се подгъват, а ръцете ѝ почнаха да треперят. Чувстваше се не само много зле, но беше и ужасно потисната, в състояние да мисли само за едно: ще ѝ се наложи отново да разговаря с полицаи от чужда страна, преди да си легне и да си почине.

— Както и да сте се озовали тук — обърна се тя уморено към Чезаре, — радвам се да ви видя, защото сте у дома си. Бихте ли могли да ни кажете какво трябва да направим сега?

— Има две възможности — почна да разсъждава той на глас, потривайки замислено брадичка. — Първата е да тръгнете с мен и то веднага.

Джолета беше повече от смаяна. Хвърли бърз поглед към Рон, но лицето му беше като маска. Попита Чезаре:

— Не сме ли задължени да съобщим на полицията за катастрофата, също и на собственика на колата за щетите и тъй нататък.

— Няма смисъл да си правите труда. Ние сме в Италия. Правете каквото искате и се надявайте, че полицаите и собственикът на колата няма да ви открият и да ви поставят въпроси.

— Мисля, че ние все пак ще си направим труда — каза натъртено Рон.

— Както обичате — засмя се италианецът и сви рамене. — В такъв случай оставете всичко на мен.

Рон не каза нищо, но погледът му беше саркастичен.

Полицаите бяха учтиви и галантни, впечатляващо красиви в безукорно скроените си униформи, освен това явно не бързаха да приключат следствието. Изразиха съжаление, че няма да могат да заловят веднага камиона, но нали е очевидно за всеки колко е трудно при толкова оскъдни указания. Казаха, че ужасно съжалявали, че такава страшна злополука е станала именно в Италия и се надяват останалата част от пребиваването им да е под по-щастлива звезда. Същинско щастие наистина, че никой не е сериозно ранен, синьор Адамсън сигурен ли е, че раната му вече не кърви? *Va bene*, в такъв случай остава само да платят разноските за откарването на остатъците от колата и самата кола. Застраховани са, нали? *Bene, bene*. Е, в такъв случай трябва да попълнят още няколко формуляра.

Беше вече късно, когато пристигнаха на кея във Венеция, където Чезаре трябваше да паркира колата си. Оказа се, че и автобусът е пристигнал едва преди малко. Видяха го на кея, а багажът тъкмо щеше да бъде натоварен по транспортната лента на воден автобус и пренесен в хотела. Може би щяха да успеят за включената в програмата разходка с гондоли и за вечерята.

— Извинете, но трябва да кажа не! — възкликна Чезаре с болка в гласа. — Моля ви от все сърце да вечеряте и двамата с мен. Мой братовчед държи ресторант, прочут с добрата си кухня. След това ще ви остане време и за гондолата, ако пожелаете. Стига с тези туристически номера, с тези флотилии от лодки, които правят по няколко завоя и се връщат към брега, та гондолиерът няма време и да се поизпоти. Обещавам ви истинска романтична нощна разходка. Повярвайте ми.

Междувременно Чезаре се беше проявил като ценен съюзник. Беше се намесил в разговора с полицаите с цялата съответстваща на подобна ситуация страст, беше качил веднага Джолета и Рон в колата си, беше предложил да ги придружи по краткия път до техния хотел, отклонявайки екскурзоводи и шофьори на водни таксита. Джолета погледна към Рон и установи, че той много внимателно я наблюдава.

Тя посочи ризата му, цялата в ръждиви петна кръв. Каза предпазливо:

— Мисля, че ние двамата се нуждаем от малко повече време за преобличане, отколкото останалата част от групата.

— Но и аз не настоявам да вечерям непременно толкова рано, колкото възрастните хора — не отстъпваше Чезаре. — Те кога вечерят? — попита той и разпери недоверчиво ръце, когато разбра. — Не, изключено! Та ние сме в Италия. Преди десет-единайсет няма да ви сервират нищо истински добро.

— Съгласен — кимна Рон, — ресторантът на вашия братовчед, но аз ще платя.

Чезаре се бореше като лъв, опитваше с всички възможни средства да го убеди, че е негов дълг да ги покани, но Рон настоя на своето. Чезаре обеща да ги вземе след няколко часа с водно такси от хотела им.

Джолета видя как двамата мъже се сбогуваха със здраво ръкостискане, което означаваше, че и да не се харесват, поне се

уважават. Това, разбира се, не обясняваше защо се съгласиха да вечерят с Чезаре. Кой знае, може би Рон искаше да го поразпита, та дано разбере кой е той всъщност.

Ключовете за стаите им бяха с големи месингови звънци, които да ги подсетят, преди да отпътуват да ги предадат на рецепцията. Джолета подозираше, че Рон ще настоява да отиде и тя в стаята му. За да го предотврати, започна още по тясната стълба към стаите на първия етаж да излага възраженията си.

— Можеш да си спестиш останалото — прекъсна я той, преди да се доизкаже. — Зная, че ти стана неприятно тази заран, защото те видяха да излизаш от стаята ми, не бих желал това да ти се случи още веднъж.

— Наистина ли?

— Наистина — отвърна той.

Когато стигнаха до вратите си, тя му подари благодарна усмивка.

— Не очаквах, че ще си толкова благоразумен, но се радвам, че си ме разбрал.

— Аз съм благоразумен мъж — възрази той, взе ключа от ръката ѝ, отвори вратата и влезе в стаята. — Затова този път аз ще остана при теб.

Тя се вцепени за миг, но го последва и тръшна доста силно вратата след себе си.

— Нямах предвид това.

— Зная — подметна ѝ той през рамо.

Отиде до прозореца, отвори двете крила, а после и дървените кепенци. Сега можеха да видят цял лабиринт от кремави каменни стени, червени покриви, от които стърчаха телевизионни антени, църковна кула, позеленяла от патината, и малка камбанария. Под тях се блискаше каналът. Той остави кепенците отворени и се обърна към нея:

— Зная — повтори пак, — но днес няма да те оставя сама, та ако ще под прозореца ти да е строен цял тим от ония яки момчета, дето хващат шия в американската армия, та ако ще личният ти бодигард да седи непрекъснато пред вратата.

Тя го изгледа продължително и внимателно, после се обърна и се отпусна върху леглото. Въздъхна и каза:

— Опасявах се, че ще вземеш катастрофата прекалено сериозно.

— Аз пък мислех, че сме окачили теорията за случайностите на пирон и то още в Люцерн. Днес след обед за малко не те убиха.

— Също и теб.

— Да.

Нещо в гласа му я накара да се вслуша по-добре. Той я гледаше с учудване, но и с известно сякаш неосъзнато уважение. Тя отново наведе глава и каза, повече на себе си, докато галеше с ръка синьо-златната gobленена покривка на леглото:

— Просто е невероятно!

— Това показва само колко безукорен е бил животът ти досега. Честните хора винаги трудно се противопоставят на бруталността.

Тя пое въздух и бавно го издиша. Много неща ѝ бяха минали през ума, но не ги беше споделила, неща, които той имаше право да научи, след като толкова твърдо бе решил да остане с нея. Но как да му обясни, че хората, които искаха да ѝ сторят зло, са навярно нейни роднини? Та тя самата с мъка можеше да го повярва.

Изведнъж вдигна глава, обърна се и погледна широкия матрак, двете възглавници една до друга. Гласът ѝ прозвуча малко неестествено високо, когато каза:

— Това е двойно легло.

— Френско легло — възрази той, без да му мигне окото.

Между тях въздухът вибрираше от напрежение. Минутите отминаваха. Джолета затвори примирена очи. Тя опря лакти в коленете, за да обгърне с длани болната си глава.

— Боже господи! — възкликна тя най-сетне. — Дълго ли ще продължи това пътуване?

Любовта на Чезаре към неговия град и страна не беше престорена. Тя звучеше в гласа му, докато им разказваше на път за ресторанта за сградите и архитектурните паметници, край които минаваха. Очите му светеха, когато се озърташе, за да им обърне внимание на още някой релеф или детайл.

Водното такси ги закара до площад Сан Марко, откъдето продължиха пеш за ресторанта някъде в лабиринта от улички зад катедралата. Беше вече късно и почти не се виждаха туристи, площадът сякаш принадлежеше само на тях, когато закрачиха по

сивите му камъни, покрай прастарите сгради с наядени от времето каменни релефи и стотиците колони, които се издигаха, сиви и призрачни, на светлината на изгряващата луна.

Чезаре погледна сияещото от възторг лице на Джолета и каза тихо:

— Bella, no?

— Si — отвърна тя, защото в този миг италианският беше най-подходящ. — Bella, bella.

Рон, който вървеше до нея, използва този момент, за да ѝ посочи ято гълъби, които бяха образували свършена спирала около кампанилата и ловяха с крилата си трепкащата лунна светлина. Тя кимна усмихнато и установи със задоволство, че си е възвърнала радостта от пътуването.

Беше наистина страхотно да върви така между двама толкова високи и динамични мъже. На Джолета това ѝ доставяше удоволствие, въпреки че не знаеше с какво го е заслужила. Нямаше никакво желание да ги насъсква един срещу друг и се боеше, че те могат отново да почнат да се карат. Въпреки това усещаше, че е балсам за душата ѝ да крачи така между двамата.

Келнерите в ресторанта изглежда бяха твърдо решени да участват и те в съревнованието. Покланяха се, усмихваха се, шепнеха ѝ комплименти и я преследваха с погледи, докато тя най-сетне не се запита дали наистина е уместно непрекъснато и самодоволно да се хили. Беше прекалено. Но това още не беше всичко.

Когато келнерът, строен рус мъж над трийсетте, който се движеше с безукорна грация, почна да събира чиниите от ордъврите, той прибра и плоската ѝ чиния. Отначало помисли, че е грешка, защото чиниите от сив мрамор на Чезаре и Рон си бяха на мястото. След малко поднесоха макароните с морски дарове, приготвени със сметана. Джолета знаеше, че като единствена жена трябва да бъде обслужена първа, но се оказа, че мъжете получиха порциите си, а тя още чакаше.

Най-сетне келнерът се пресегна през рамото ѝ, за да сложи пред нея четириъгълна златна чиния. Последва нейната порция юфка, два пъти по-голяма от тези на мъжете, а накрая ѝ предложиха прясно смлян пармезан, от който мъжете изобщо не бяха получили.

— Това е много сериозен комплимент за хубава жена — обясни Чезаре и се облегна засмян на стола си, когато Джолета се изчерви. — Единственото, което трябва да направите, е да благодарите — каза той.

Джолета го стори, а вниманието искрено я трогна. То ѝ вдъхна усещането, също като присъствието на Рон и Чезаре, че е нещо изключително, по-различно от обикновените жени, та ако ще и само за една нощ. Когато напуснаха ресторанта, усети разлика и в начина, по който се усмихваше и пристъпваше тази вечер, да, самочувствието ѝ беше съвсем различно от обикновено. Не знаеше колко време ще трае това, но искаше да му се наслади докрай.

Според Чезаре, по традиция всички истински гондоли били черни. Онази, която беше наел за разходката им по каналите, беше лъсната до блясък от носа до кърмата. Пейките бяха тапицирани с кадифе в бургундско червено, а орнаментите с морски кончета по двата борда бяха от меко проблясващ месинг. Дори ако цялото това великолепие бе създадено само в чест на туристите, Джолета предпочиташе да вярва, че е типично за Венеция и венецианците.

Гондолиерът беше красив фавн с раирана риза в черно и бяло. Беше много любезен и, както Джолета успя да установи, самоуверен като повечето италианци. Той ѝ помогна да се качи в гондолата, докато Рон и Чезаре учтиво спореха кой къде да седне. Когато Рон видя, че тя вече се е качила, погледна Чезаре и двамата свиха рамене. Рон побърза да се качи също и седна до Джолета. Италианецът разпери примирено ръце, избра седалката пред нея и се облегна назад, за да могат да разговарят.

Големият канал беше доста добре осветен и все пак не колкото повечето улици, всеки случай беше достатъчно сумрачен, за да запази атмосферата на някогашната романтика. Нощният вятър вееше откъм Адриатика и беше прохладен и свеж, но не много силен и вълните не бяха неприятни. В ритмичното повдигане и спускане на веслото имаше нещо хипнотизиращо, а месечината превръщаше старите къщи в същински декор.

Чезаре им посочи няколко от най-известните дворци, къщата на Казанова, онази, в която Робърт Броунинг и Елизабет Барет Броунинг са живели по време на престоя си във Венеция. Когато им показва къщата на Марко Поло и посочи водата, която се плискаше о кея, за да видят с очите си как тя постепенно залива града, той сложи сякаш

неволно ръката си върху коляното на Джолета. Тя беше така погълната от съзерцанието на вековните постройки, че почти не обърна внимание.

Но Рон хвана китката на Чезаре и върна ръката му на седалката. На сумрачната светлина изразът на лицето му беше приветлив, но и предизвикателен — погледна италианеца право в очите. Чезаре измърмори нещо не особено приятелско, но после бързо се успокои и каза нещо за моста Риалто, под който минаха след малко.

По-късно свиха в тесен канал, където към тях се присъедини още една гондола с певец и акордеонист. Докато те се плъзгаха по водата, певецът — слаб тъмнокос мъж с достоен за операта глас, изпя по молба на Чезаре „Санта Лучия“, „О соле mio“, „Торно а Суриенто“ и накрая „Нон ти скордар ди ме“. Минувачи спираха по мостовете над канала, за да го слушат, докато гондолите минаваха под тях. Хора се подаваха от прозорците, за да чуят безплатния концерт, а един мъж, който се разхождаше край водата, взе да припява на рефрените. Чудесният му глас ги последва още известно време, докато продължаваха пътя си.

Романтичните песни, непринуденото присъединяване на непознатия певец, тази музика, изпълваща сърцето, сякаш заличиха чувството, че всичко е съставено от клишета. Разкъсана между пренебрежение и подигравка със собствената си сантименталност, Джолета най-сетне се отдаде на удоволствието. Облегна се на кадифената пейка, отпусна се. Когато усети ръката на Рон, праметната през облегалката, използва я вместо възглавница.

След известно време си помисли дали не е същият канал, на който са живели Виолета и Ален, нямаше основание да се съмнява, че къщата с орнаментите и лоджията с колонада още съществуват. Била е вече на триста години, когато двамата са заживели в нея, но последвалите сто и четиридесет едва ли бяха променили нещо. Венеция се е променила в много отношения, но и много неща са останали същите.

Гондолата се приближи до завой към друг канал. Гондолиерът извика предупреждението си, после сви с дългата лодка в другия канал. Той не беше осветен и по двата му бряга се издигаха гладки каменни стени. Гондолата се плъзна в черния мрак, в който Чезаре се превърна в неясно очертание, а носът вече изобщо не се виждаше.

— Чудесно — каза Рон, той хвана брадичката на Джолета с топлатата си ръка и повдигна главата ѝ. Устните му, меки, гладки, заповеднически, докоснаха нейните.

Сладостта, толкова подходящото място и време я освободиха в този миг от задръжките ѝ. Заразила съм се, изглежда, от европейската липса на сдържаност, помисли си тя, защото не ѝ правеше никакво впечатление, че в тъмното гондолиерът е точно зад, а Чезаре точно пред тях. Тя се обърна към Рон, сложи ръка на гърдите му, за да усеща равномерните, силни удари на сърцето му. Притисна се към него и се отдаде на импулсите, които подтикваха неумолимо и двама им, така както се беше отдала преди малко на музиката.

Прегръдката му стана по-силна. Езикът му повтаряше чувствителните извивки на устата ѝ, дълбаеше, радваше се на благословията да бъде допуснат. Езиците им се докосваха в нежна игра, грапавите, гъвкави повърхности се пресрещаха и сладостно се триеха. Устните им станаха по-топли и меки, още по-силно се притиснаха.

Сега Джолета се прилепяше към него по цялата мускулеста дължина на тялото му, сетивата ѝ трептяха от сладострастие. То се надигаше, заливаше я като адриатически вълни. Диво желание я обзе така силно, че тялото ѝ потръпна.

Светлината стана по-силна.

Рон я пусна бавно и колебливо.

Без защитата на неговата прегръдка, нощта ѝ се стори студена. Не беше готова за нея. Не си спомняше откога не се е чувствала толкова жизнена, желана и безкрайно щастлива.

Беше лудост и тя го съзнаваше. Както съзнаваше също, че някакви хора я преследват по петите, желаят ѝ злото.

Пробудените ѝ сетива сигурно имаха нещо общо с опасността, бяха може би просто реакция.

Намесваше се навярно и чувството за свобода далеч от дома и от познатите хора, обстоятелството, че най-сетне разчита единствено на себе си.

Дали пък не беше от виното и мъжкото ухажване, дали те не ѝ бяха замаяли главата.

Не знаеше, не беше сигурна дали изобщо иска да знае. В този миг беше прекрасно просто да се усеща така.

Настроението ѝ не се промени и когато разходката с гондола свърши и Чезаре ѝ целуна ръка за лека нощ и се сбогува с тях на кея. Беше ѝ хубаво и докато стигнаха с Рон в хотела и се качиха по прастарата стълба до нейната стая и той отключи вратата.

Джолета влезе първа и посегна към ключа за лампата. Рон възпря ръката ѝ. За миг се уплаши, че е чул нещо в тъмната стая или нещо е видял.

Не.

Той заключи вратата, обърна се към нея, сложи една ръка на рамото ѝ, привлече я в прегръдката си.

В тъмното устните му бяха горещи и замайващи. Джолета усети как я вдига на ръце и я носи до леглото. Лунна светлина я обля, когато той я сложи върху матрака до отворения прозорец. Беше се изправил над нея с широките си рамене и красиво оформена глава, а луната посребряваше косата му, докато лицето оставаше в сянка. За частица от секундата ѝ се стори чужд и усети заплаха.

Той легна бавно до нея в конуса лунна светлина и сега близостта му, още невкусена докрай, но толкова позната, ѝ създаваше чувство за сигурност.

Сребърни на светлината на месеца, те се притиснаха един към друг, уста в уста и преплели бедра.

За Джолета в този миг имаше нещо неизбежно, сякаш знаеше, още от онази целувка в гондолата, че той трябва да настъпи. Но дали не беше неизбежен, още откакто я измъкна от катастрофиралия автомобил, или даже откакто я целуна на моста в Люцерн, или откакто погледна пред себе си в Париж и го видя стои пред нея? Сякаш беше го очаквала през целия си живот. А сега очакването бе свършило.

Вино и сладостни желания бушуваха в кръвта ѝ. Тя докосна лицето му, леко наболата брада, коравите повърхности на скулите му и енергичната извивка на брадичката. Той взе лицето ѝ в силната си ръка, погали нежната ѝ кожа, изисканото съвършенство на костите под нея. За един сякаш безкраен миг погледите им се срещнаха в сумрака, търсеци, тъмни и блестящи, изпълнени с обещания.

Джолета го привлече с тих стон към себе си. Твърдите ѝ гърди се притискаха към него, между бедрата си усещаше невероятната горещина и коравина на мъжа. През тънката памучна пола усещаше колко му е необходима и сърцето ѝ се заблъска в клетката на ребрата.

Мускулите на раменете му бяха напрегнати, но гъвкави под памучната риза. Дъхът му на памук, сандалово дърво и топъл мъж се смесваше с влажната свежест на венецианската нощ в покана, на която не можеше да се устои. Той се преплиташе с нейния дъх на чайна роза, създавайки рапсодия от омайващи аромати.

Не беше неопитен любовник, силната му ръка върху гърдите ѝ, начинът, по който разкопча чевръсто блузата ѝ, го доказваха. Но и тя не беше неопитна. Любенето с годеника ѝ беше най-често забързано и не особено задоволително. Навярно това бе причината Джолета да не може да си спомни да е изживявала някога онова безгранично желание, което изпитваше сега. Никога не се бе поддавала на припрения импулс да побърза, да се притисне към мъжа и да потърси незабавно удовлетворение, а сега си даваше сметка, че изпитва дълбока потребност от продължително, безкрайно сливане. Искаше да стане част от Рон и да го превърне в част от себе си, без каквито и да било задръжки.

Беше ли изобщо възможно?

Мислите, които се въртяха в главата ѝ, бързо се изпариха, когато усети хладния въздух върху кожата си. Рон тъкмо хвърляше встрани тънката ѝ блуза. Топлият му дъх, влажната горещина на устата му се плъзнаха по шията ѝ. Цяла потрепери, когато той докосна бързо трапчинката в началото. И още по-силно, когато устните му слязоха по-надолу и покриха с целувки долчинката между гърдите, докато той разкопчаваше сутиена.

Горещината се плъзна по кожата ѝ като огън в трева. Ударите на сърцето кънтяха глухо в ушите ѝ. Тя му помогна да свлече полата от бедрата ѝ, изстена, когато той наведе глава и прокара устни по напрегнатите мускули на корема ѝ. Тя се вкопчи в косата му, зарови пръсти в копринените му къдрици, сякаш искаше да му забрани да продължи, но после го остави с лек стон да прави каквото иска.

Той зарови бавно, със сигурни движения лице в корема ѝ, пое чудесния ѝ дъх, опита сладкия ѝ пъп, преди да се придвижи отново нагоре. Езикът му описваше кръгове около една от гърдите ѝ, опитваше предпазливо гъвкавостта на тази плът, придвижваше се постепенно към зърното. Кожата ѝ излъчваше силна топлина. Когато усети как устните му обгърнаха пъпката на гърдата, тя се отдаде на пламтящото сладострастие.

Не беше подозирала, че може да е така, никога не се бе потапяла в тези горещи вълни на неудържимо удоволствие. Протегна ръка към лицето му, долови лекото движение на брадичката му, докато езикът му си играеше нежно с пъпката. Желанието ѝ да даде беше толкова неудържимо, че ѝ секна дъхът.

Той остави едната гърда, вече корава и влажна, и почна да целува със същата нежна страст другата. После притисна устни към гъвкавата извивка, под която биеше сърцето ѝ. Отново се придвижи нагоре, потърси устата ѝ, а ръката му продължаваше да гали тялото, приближаваше се неумолимо към копринения триъгълник между бедрата ѝ.

Колко интимно може да бъде едно докосване, как може да проникне и в най-съкровено, да свали всички прегради, да си проправя път към най-скритите, най-потайните места с удоволствие, което подканя и настоява за отговор. Рон беше хитър, неумолим, сигурен и непогрешим. Лек вик трептеше в гърлото ѝ. Тя направи движение към него, заедно с него, потъна в онова, което изживяваше, изпита страх, че той може да спре. Без той да я моли, в екстаза на отдаването, тя разтвори бедра, за да проникне той по-лесно в нея.

Той последва докосването ѝ с уста. Джолета изстена, подчини му се, позволи му, мълчалива и покорна, да я води. Насладата ставаше все по-силна и тя престана да мисли, почти не се движеше, само посягаше със сладостна, страстна благодарност към него, радваше се на коравите мускули на тялото му, допълващо така съвършено нейното тяло.

Опознаването на нежни вдлъбнатинки, чувствителни извивки и връхчета имаше свое очарование, то разцъфтяваше в тях, докато дишането им ставаше все по-ускорено, а сърцата им биеха все по-силно едно срещу друго. Минало и настояще изчезнаха, докато не остана нищо, освен сяпото желание и нежното му задоволяване, нарочно забавеното уталожване на засилващия се копнеж.

После те се обърнаха изведнъж един към друг, изпълнени от готовността на отдаването и се сляха.

Той проникна в нея, а тя го прие с ритмични движения, издаващи вътрешната ѝ готовност.

Магия, телесна магия, в която разсъдъкът потъна и най-сетне изчезна.

Те не бързаха, притискаха се един към друг, телата им се повдигаха, после се отпускаха в бавен ритъм назад, търкаляха се върху чаршафите с трептящи мускули и потни длани, които се триеха сякаш намазана със зехтин коприна. Джолета се вкопчваше в ръцете му, толкова корави в тези мигове на обладаване, а той се движеше ритмично над нея. Тя се извиваше към него, поемаше го с всеки тласък все по-надълбоко. Кръвта шумеше, гореща и пулсираща в нея, бучеше в ушите ѝ. Тя трепереше цяла под могъществото на тласъците му, но ги приемаше, отвърщаше им. Сетивата ѝ витаеха някъде във високи сфери, издигаха се все по-високо с нарастващата възбуда и се приближаваха към целта, която и двамата още не искаха да достигнат.

Изведнъж тя усети, че кулминацията е близко.

На Джолета ѝ се стори, че сърцето ѝ спря, а после продължи да бие със силния удар на камбана. Извика тихо. Магията я завъртя във вихъра си, обви я в сладостната мъгла на почти непоносимо удоволствие, толкова безкрайно, че се разпростираше все по-нашироко, за да стигне сякаш границите на вечността. Тя се вкопчи в мъжа, който я държеше, усети и неговата тръпка, когато дойде последният тласък. Чу го да произнася името ѝ като заклинание. След това двамата вече лежаха тихо един до друг.

Вятърът откъм Адриатическо море изсушаваше потта по телата им. Преди кожата им да изстине вече бяха заспали. Когато се събудиха в сутрешния здрач, плътно притиснати под чаршафите, с тела, следващи извивките на другото тяло, чуха бръмченето на комар.

Обърнаха се един към друг. Беше като завръщане.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Той не го беше искал.

Рон стоеше под горещата струя на душа, която измиваше дъхтящата на сандалово дърво пяна от тялото му, а парата се вдигаше като ароматен облак. Би трябвало всъщност да съжалява за часовете, прекарани с Джолета, знаеше го. Но не съжаляваше. Щеше да му остане, ако не повече, то поне това. Съжаленията щеше да отложи за по-късно.

Тя беше толкова различна от другите жени, които познаваше. Нищо чудно: знаеше го от самото начало.

Миналата нощ беше дошла така несприятелски при него, като римска нимфа, без колебания и преструвки, без да се опитва да му доказва каква чест е за него, че му се отдава.

Тъкмо затова се чувствуваше поласкан.

Изпитваше и много други неща, но сега не биваше да мисли за никое от тях, ако иска да я остави да поспи тази заран малко повече.

Божичко, колко смела беше тази жена! И какво самообладание! Вчера след катастрофата беше сигурен, че ще последва истеричен припадък. Но не позна. Лицето ѝ остана бледо около пет минути, но тя не пожела да занимава околните с емоционалните последици от изживения ужас.

Преди да ги пометат от магистралата, тя му беше доста ядосана и не без основание. Би предпочел да го беше наругала и обвинявала, питаше се тя знае ли го. Но не, тя предпочете да го хвърли в огъня на ада и да го остави да се пържи там, докато не усети, че не може повече да издържа.

Не вярваше тя да го е проумяла. Дано. Ако разбере колко силно може да го нарани, сигурно щеше често да го кара да страда.

Той познаваше Венеция, но никога не бе идвал с жена, която откровено си признава, че всичко тук ѝ прави силно впечатление. Джолета поемаше по свой, спокоен начин всичко в себе си и сияеше от

радост като слънцето над лагуната. С това заразяваше всички наоколо си и най-вече мъжете. Сред тях и Чезаре Дзиланти. И него самия.

Беше просто невъзможно да възпре ръцете и страстта си. Джолета беше така хубава снощи в сиянието на венецианската луна, че не беше възможно да ѝ устои.

Беше се проявил и като ревнивец. Чезаре имаше късмет, че не го хвърли на дъното на Канале Гранде. Този лъскав глупак!

Самообладание. Липсваше не на друг, а на него. Беше си въобразил, че може да остане близо до Джолета, непрекъснато да я гледа, но да бъде напълно спокоен. Беше се хванал в собствения си капан.

И какво сега? Сега трябваше да играе ролята на Юда, да заведе Джолета до площад Сан Марко и да чака. Ще се прави на невинен, а ще се чувства като най-долен предател.

Затвори душа, посегна към пешкира и дълго го притиска към лицето си. Два пъти пое дълбоко въздух и бавно го издиша със стон.

Боже милостиви, колко мразеше такива неща! Наистина. Знаеше, че е така, не знаеше само колко силна ще бъде омразата му.

Оставаше малко време, само още една седмица в Италия и пътуването щеше да свърши. Може да беше глупаво и егоистично, но той щеше да му се наслади въпреки всичко с пълна сила.

Джолета наблюдаваше през мигли как Рон излиза от банята и тайничко се усмихна на явното му притеснение. Тя спеше много леко и повдигането на матрака, когато той стана, я бе събудило. Но той не бива да се чувства виновен и тя няма да му го каже.

Никога не беше живяла с мъж, не се беше събуждала сутрин до него, не беше виждала мъж, който се разхожда в сутрешния здрач из стаята само по пешкир. Наистина интересно.

Между плешките му проблясваха капки, там, където не бе стигнал с пешкира, няколко се бяха задържали и по къдравите тъмни косми на бедрата му. Наблюдаваше с удоволствие как капките проблясват при всяко движение на мускулите му. Леко се изчерви, изпитала желание тя да ги избърше.

В Швейцария той беше много сдържан — мислеше си Джолета. — Там се облече в банята и излезе от стаята, докато тя вземе душ и се облече. Тази заран не го стори и така потвърди създалата се между тях

интимност. Това чувство за близост я тревожеше, но си помисли, че навярно ще свикне.

Той си свиркаше някакъв блус — преработка на „Жените от Сент Луис“, докато вадеше от куфара си чисти дрехи и нещо, приличащо на малка кафеварка. Облече ризата и джинсите, отново влезе в банята, за да напълни кафеварката. Малко по-късно ароматът на прясно смляно кафе я удари в носа.

Рон се върна в стаята, отиде тихо до прозореца и облегна рамо на рамката. Скръсти ръце на голите си гърди и впери поглед над покривите. Слабата светлина хвърляше сиви сенки върху лицето му, правеше го да изглежда замислен и малко тъжен. Какви ли грижи имаше? Може би проблеми с бизнеса? Или нещо, свързано с нея?

Джолета си помисли дали да го попита, но не го познаваше достатъчно добре, та да се бърка в работите му. Ако наистина е свързано с нея, просто не желаше да разбере какво е.

Тя се протегна и се опря на лакът.

— Кафе ли подушвам? — попита тихо.

Рон обърна глава. Усмихна се и кимна.

— Надявам се, че няма да е прекалено силно за тебе.

— Аз съм от Ню Орлиънс, забравил ли си? Никое кафе не може да е прекалено силно за мен.

Той кимна, после каза:

— Съжалявам за миналата нощ.

— Наистина ли? Не звучи много ласкателно. — Опитът да говори небрежно ѝ се стори сполучлив.

Лицето му стана строго.

— Виж какво, единственото, за което съжалявам, е, че не можах да те опазя. Може би щях да успея, ако знаех повече неща, но поне имам доказателство, че не съм го планирал.

— О! — каза тя и сведе поглед към чаршафа, който я покриваше. Разбра какво има предвид. За забременяване и възможността той да я пази изобщо не ѝ беше минало през ум. — Аз също, тоест не гълтам нищо...

— Така си и мислех — спаси я той с веселия си глас. — Но можем да променим нещата, ако идем да потърсим аптека, нали?

Въпросителната интонация в гласа му беше наистина рафиниран намек, че не възприема нещата като съвсем естествени. Джолета

разбра, че той иска по този начин да ѝ остави оправдание, с което би могла да се дръпне от новите им плътски взаимоотношения, стига да пожелае. Какво ѝ оставаше, освен да отвърне на любезността.

— Можем, разбира се, да го направим — съгласи се тя, — ако смяташ, че ще имаме време.

— О! — ухили се той. — Мисля, че ще успеем.

Тя не можа да не се засмее. Миг по-късно се видя съборена върху матрака, който изскърца под тежестта на тялото му. Той я обърна по гръб, легна, опрян на лакти, над нея и я загледа със сияещи тъмни очи. Тя отговори с продължителен поглед, после протегна ръце, пръстите ѝ се преплетоха на силната му шия, после тя привлече устните му към своите.

Гълъбите се бяха събрали на площад Сан Марко и обикаляха на шумни ята продавачите на жито. Хвърчаха в кръг и утринното слънце проблясваше със зелени и лилави оттенъци по главите и шиите им. Вдигаха се на облаци, когато групи туристи или италиански ученици прекосяваха плочника от двореца на дожите към катедралата, издигаха се като сонм свързани със земята ангели, когато двамата негри на старата камбанария отмерваха часа.

Джолета наблюдаваше пъстрите ята, докато пиеха с Рон по едно капучино в откритото кафене на площада, установявайки, че птиците имат същите червени крака и любовни склонности като гълъбите в Джексън скуеър в Ню Орлиънс. Това някак я успокои.

Гълъбите се оказаха не единствената обичайна за нея гледка. Устните ѝ се присвиха, когато зърна едра руса жена да се приближава към тях, като си проправя път през разхождащите се групи и продавачите на изгледи. Натали.

Първата ѝ реакция беше гняв. Не се учудваше, че Натали я е открила, но след всичко, което се бе случило, просто недоумяваше как тази жена се осмелява да ѝ се мярка пред очите.

Поколеба се дали да стане и си тръгне, или да разговаря с братовчедка си. Не, бягство няма да помогне. Нещо има да става. Тогава по-добре да започне веднага.

Натали ѝ махна от няколко метра разстояние. Беше облечена модерно и предизвикателно. В роклята от „Версаче“ в синьо-зелено,

лилаво и ярко италианско жълто изглеждаше някак не на място на този площад с приглушените му тонове и вече понаядена от времето елегантност. Докато им махаше, безбройните гривни от злато и емайл по китките ѝ издрънкаха толкова силно, че вдигнаха уплашените гълъби в радиус от един метър наоколо.

— Добър ден, братовчедке — извика тя радостно, докато се приближаваше. — Знаех си, че рано или късно ще се появиш на този площад, всички го правят, нали?

Джолета я поздрави без особен ентусиазъм, но това изобщо не трогна Натали. Тя стоеше до масичката и мереше Джолета от глава до пети.

— Добре изглеждаш, Венеция ти понася. — Тя се обърна към Рон, който беше станал с приближаването ѝ. — Или може би се дължи на компанията, в която пътуваш? Няма ли да ни запознаеш?

Джолета се отзова на молбата и Рон кимна кратко на братовчедка ѝ. Ако се съди по лицето му, не беше особено очарован от срещата. То не се промени и когато Натали заяви, хвърляйки към Джолета зъл поглед:

— Намирам съществен напредък в сравнение с типовете, които се движат обикновено във фарватера ти, братовчедке, най-вече с брадатите художници, които нямат какво да кажат и нафуканите професори, които говорят само за себе си.

Джолета долови сякаш нотка завист в гласа на другата жена. Силната, прозрачна светлина на площада не беше много благоприятна за братовчедка ѝ. Подчертаваше отпуснатата кожа под грима, свидетелстваща за дълги безсънни нощи и прекалено много алкохол, сякаш още повече задълбаваше сърдитите бръчки между грижливо изписаните вежди.

Натали си взе стол без да чака покана. Когато Рон ѝ го намести по-удобно, тя му хвърли сияеща усмивка през рамо.

— Рон — произнесе тя замислено. — Звучи като име на каубой. Вие такъв ли сте?

— Не съвсем.

— Какво значи това? Ще се пръсна от любопитство. — Натали зърна келнера и му щракна с пръсти да дойде.

— Притежавам инстинктите на каубой, липсва ми само конят.

Братовчедката на Джолета му хвърли кокетиращ поглед.

— Какви инстинкти по-точно?

Той я погледна безразлично и седна.

— Импулс да дотичвам веднага, ако трябва някого да спася, желание да решавам проблемите си с добре премерен юмручен удар.

— Човек на действието. О, божичко! — Натали опря брадичка на ръката си и го погледна право в очите.

Джолета изгледа внимателно братовчедка си. Имаше нещо странно в този разговор между Рон и Натали. Тонът ѝ беше подчертано подигравателен, в смеха ѝ имаше нещо хищническо.

Натали беше жена, която не криеше, че предпочита компанията на мъже. Нямахте нищо ново в това, че съсредоточава вниманието си върху най-близкия мъж или дори се опитва да впримчи всеки случаен срещнат.

Но реакцията на Рон беше неочаквана. Той се облегна на стола с каменно лице, сякаш искаше да бъде колкото може по-далеч от жената.

След като Рон не отговори на последния ѝ подигравателен коментар, Натали изгледа Джолета, после се обърна отново към него и попита подчертано весело:

— Вие двамата току-що сте се срещнали или имате отдавнашна уговорка?

— Има ли значение? — отвърна надменно Джолета. — Или се боиш, че той може с нещо да ти попречи?

Натали я изгледа с широко отворени очи.

— Трябва ли веднага да ми откъснеш главата? Освен това представа нямам за какво говориш.

— Не мисля така. И съм смаяна, че имаш нахалството да ми се мяркаш пред очите, след като вчера за малко не ни уби.

— Да ви убия? Не сме ли малко прекалено мелодраматични?

Джолета погледна братовчедка си право в очите.

— Може и да е било случайност, но колата, в която бяхме, се запали, след като онзи камион ни изтласка от магистралата.

— Момент — подхвана Натали и свъси вежди.

— Беше долнопробен, коварен номер, всъщност опит за убийство.

— Да не искаш да кажеш, че аз имам нещо общо с катастрофата?

Невинният израз на братовчедката изглеждаше искрен, но Натали беше от край време добра актриса.

— Аз те видях в Париж, зная, че си ме последвала.

Натали се обърна към Рон с широко отворени невинни очи. Той посрещна погледа ѝ с безразличие.

— Значи си въобразяваш, че ние... — подхвана тя. — Но ние сме едно семейство. А що се отнася до преследването, трябва да ти кажа, че намирам пътуването ти доста смело. Сигурно си намерила дневника — нищо чудно, след като познаваш така добре къщата на Мими, — но ако формулата беше в него, щяхме да го знаем всички. Допускам, че си се натъкнала на нещо, което те е довело тук, но наистина бих се учудила, ако след толкова много време има шанс едно срещу милион нещо да се намери.

— А какво правиш ти в Европа?

Натали се засмя.

— Имам собствен живот, нали знаеш. Минавам само от тук и исках да видя как си.

Джолета не вярваше на нито една нейна дума, но нямаше смисъл да ѝ го казва.

— А леля Естел и Тимоти?

— Представа нямам къде е милото ми братче, той потегли сам, спомена нещо за Каске или за Корфу. Според него цялата тази история — цитирам: „е губене на чудесно време за плаж“. — Беше казано с необичайна топлота и Натали продължи: — Що се отнася до мама, последното, което научих за нея, е, че е на път за Ню Йорк, за среща с Лара Каморс. „Каморс Козметикс“ притежават чудесна лаборатория, където не само създават парфюми, но правят и химически, анализи на вече съществуващи. Тя им носи проба от „В градината“, която ще бъде анализирана и копирана.

— Няма да успеят — каза Джолета, но гласът ѝ прозвуча тревожно.

Натали направи пренебрежително движение с ръка.

— Мама е на друго мнение, както знаеш, тя обикновено постига каквото си пожелае, независимо от това как.

Беше самата истина. Джолета подхвърли:

— Не ни каза обаче къде отиваш ти, спомена само, че просто минаваш от тук.

Мина известно време преди Натали да отговори, защото келнерът дойде да вземе поръчката. Когато той се отдалечи, каза:

— Трябваше да се срещна още преди няколко дена в Сатурния с една приятелка, за да си почина малко преди зимния сезон. Но възникнаха пречки и тя ще закъснее с няколко дена.

— Колко жалко! — каза малко иронично Джолета.

— Предполагам — заяви Натали с най-лъчезарната си усмивка, — че вие двамата няма да имате нищо против, ако се присъединя към вас до пристигането й.

— Съмнявам се, че ще ти хареса — възрази Джолета. — Ние пътуваме с туристическа група.

Натали високо се разсмя и се обърна към Рон.

— Искате да кажете с екскурзоводи и пилета за вечеря, и възрастни дами със синкавобели коси и костюми от полиестер?

— Повечето дами носят коприна и парашутен найлон — каза Джолета, — но за всичко останало си напълно права.

Натали сви рамене.

— Щом вие го понасяте, ще се справя и аз.

— Не.

Безкомпромисният тон на Рон накара Джолета да обърне бързо глава. Той посрещна с навъсен поглед смаяните сиво-сини очи на братовчедка й. Мисълта, че показва така явно предпочитанието си да е сам с нея, накара Джолета да се изчерви до корена на косите.

— Разговарям с братовчедка си — каза раздразнено Натали.

Рон се ухили мрачно.

— Не бих искал да съм неучтив с роднина на Джолета, но в момента предпочитаме да сме сами. Разбирате ме, надявам се.

— О, натам ли духа вятърът? — Натали гледаше изпитателно Джолета. — Какво главозамайващо откритие!

— Нищо необичайно, нали? — каза упорито Джолета. Натали не можеше да знае, че се е запознала с Рон съвсем наскоро, или може би знаеше?

— За някои хора положително не, но не съм допускала, че ти обичаш подобни авантюри, Джолета.

— Каква авантюра имате предвид? — попита гневно Рон.

Натали му хвърли саркастичен поглед.

— Рицарят пазител, толкова ги обичам! Но Джолета и аз наистина рядко имаме възможност да поговорим спокойно. Няма ли да ми отделите поне няколко часа днес следобед?

— Не и насаме.

— О, ще присъствате, разбира се, и вие — изрече Натали хладно. Рон не възрази само погледна въпросително Джолета.

— Искахме до обед просто да се разхождаме из града — обърна се тя към братовчедка си. — А следобед отиваме на островите Терчело и Бурано да гледаме стари черкви и дантели. Но ти си ги виждала поне десет пъти.

— Не и в такава компания — каза Натали и тонът ѝ не търпеше възражения. Тя пое чашата с кафе, която келнерът тъкмо ѝ бе донесъл.

Беше ясно, че Натали има причини да иска да остане с тях. Джолета не проумяваше какви. Щом леля ѝ ще даде парфюма за анализ, на нея и на Натали трябва да им е все едно дали формулата ще бъде открита и по друг път. Освен ако не искаха да останат единствените притежателки.

Интересът на братовчедка ѝ се съсредоточи сега върху Рон. Може би искаше да научи повече за него, за да разбере доколко присъствието му може да улесни търсенията ѝ. Щом смята, че няма значение дали Натали и всички останали ще разберат, че вече не е самотна мишена, няма и какво повече да възрази.

Натали бе решила да е очарователна. Докато вървяха по улиците, тя говореше непрекъснато, правеше високомерни, хапливо-весели забележки за минувачите или за някой отдавнашен жител на този град, разказваше истории за предишните си пътувания до Венеция и други европейски градове — истории, изпъстрени с титли и умалителни имена, за които не даваше обяснения. Повечето от коментарите ѝ бяха предназначени за Рон. Той почти не реагираше, но потрепването на ъгълчетата на устата му говореше, че познава много добре повечето от споменатите.

Натали не се интересуваеше особено от стоките по витрините, привличащи вниманието на Джолета, като например ръчно изработените украшения от стъкло или изкусно изрязаните камеи от редки сиви и светлосини камъни. Не я интересуваха и прекрасните готически релефи по сградите, нямаше желание да се спира на извитите мостчета и да се любува на гледката на тайнствено извиращите се канали. На Джолета ѝ беше трудно да се вклини в потока от спомени, които братовчедката разказваше с креслив глас и тя се почувства малко по малко като десета дупка на кавала. В

присъствието на Натали и това не беше ново. Винаги бе успявала да ѝ внуши чувство за малоценност със своята опитност, скъпите частни училища и богатите си приятели. Дълго време Джолета смяташе, че го прави нарочно, но сега вече не беше сигурна. Беше по-скоро липса на разбиране за чувствата на околните.

По едно време Джолета влезе в малко магазинче да разгледа по-отблизо колекция от порцеланови фигурки на Джорджо Армани. Бяха така чудесно изработени, наистина великолепни в романтичната си пищност, че остана по-дълго от предвиденото. С удоволствие би си купила една от групите — любовна двойка в гондола. Но беше много крехка, за да я прати по пощата, пък и прекалено скъпа. Най-сетне се раздели с нея и с любезния собственик и се върна на улицата.

Рон и Натали стояха малко по-надолу на тротоара. Натали говореше възбудено и размахваше закана̀тено пръст под носа му, а той слушаше с наведена глава и примирен израз на лицето.

Джолета тръгна намръщена към тях.

Натали хвърли поглед към нея и гневът ѝ мигновено изчезна. Измърмори още няколко думи и усмивка озари лицето ѝ.

— Нещо не е наред ли? — попита Джолета, когато ги настигна.

— Какво може да не е наред? — каза Натали. — Рон реши, че ние тримата трябва да си направим наша туристическа група. Забравяме за пътуването до островите, отиваме например да се разходим по Риалто или се запътваме в тая жега към плажа в Лидо.

— О, значи така е решил? — попита Джолета.

Просто не можеше да повярва, не и след скарването им вчера по повод на подобно необмислено решение. Тя го погледна въпросително. Лицето му беше навъсено, очите му сърдити, но той изобщо не се опита да се оправдава.

През изтеклия час Джолета бе открила някои неща. Първото беше, че няма желание да бъде по-продължително време с Натали. Беше ѝ писнало да тича подир братовчедка си и да я гледа как завладява Рон само за себе си. Беше установила, че братовчедка ѝ е жена с подчертано собственическо чувство. Откритието беше тревожно, но тя нямаше намерение да спори с нея, предпочиташе просто да действа.

— Сигурна ли си — погледна тя братовчедка си право в очите, — че идеята е на Рон?

— Че на кой друг? И не е ли чудесна? Така хубаво ще се забавляваме.

Джолета поклати глава.

— Не съм чак толкова сигурна. Както навярно си забелязала, Рон е джентълмен от Юга и не обича да отказва на една лейди, освен това е почти винаги много учтив. Но мисля, че беше прав в първоначалното си желание да бъдем сами.

— Господи, колко си вулгарна, Джолета.

— Съжалявам, ако го възприемаш така. Но едва ли ще страдаш от липса на развлечения, докато пристигне приятелката ти. Познаваш куп интересни хора и не се съмнявам, че тук наблизо има някой херцог или принц, който ще ти помогне да си убиеш времето.

Последната забележка беше наистина злобна, но тя не можа да се съдържи, просто така го чувстваше.

Натали я погледна за миг, ужасно шокирана, после се обърна към Рон.

— Кажете ѝ го вие — изсъска тя. — Потвърдете, че нямате нищо против. Придумайте я, положително знаете как.

Рон се изчерви от гняв на намека на Натали. Но тя само вирна брадичка и посрещна предизвикателно погледа му. Той пръв отстъпи и посрещна притеснено погледа на Джолета.

Беше наистина странно, че Натали има такова влияние върху Рон, след като преди малко бе проявил такава решителност. Тук имаше нещо гнило. Джолета не знаеше какво именно, но го усещаше.

Натали не ѝ остави време за отговор. Каза галовно:

— Но нали и ти не обичаш глупавите туристически групи, Джолета. Ако чак толкова настояваш, ние двамата с Рон можем да си организираме следобеда и без теб.

— Не — изрече бавно Джолета, — всичко е наред.

— Е, чудесно — възкликна Натали. — Ще прекараме много по-приятно.

Те се върнаха в хотела да си вземат банските и да предупредят екскурзовода, че няма да отидат с него.

Бяха вече на изхода, когато Чезаре Дзиланти се приближи към тях с отворени обятия.

— Ето ви най-сетне. Знаех, че ще се върнете скоро, за да не пропуснете екскурзията, за която споменахте снощи. — Той поднесе

ръката на Джолета към устните си. — О, най-хубава сред хубавиците, как е главичката? Мина ли? Искях на всяка цена да ви видя, преди да заминете и да ви предам покана, която, надявам се, ще ви зарадва.

— Покана ли? — попита Джолета. Тя забеляза колко мрачно наблюдава Рон другия мъж, не й убегна и изненаданото лице на Натали, но не обърна внимание и на двамата.

— Моя братовчедка притежава дворец с историческа стойност. Тя много ще се радва да ви го покаже, ако я посетите.

Вече много разстроена, Джолета веднага взе решение. Разбираше, че може да е погрешно, но сега изобщо не я интересуваше.

— С удоволствие — каза тя с горда бунтарска усмивка. — Не мога да решавам вместо Рон и братовчедка ми, естествено, те може да имат други планове.

Това изискваше обяснение и Натали трябваше да бъде представена. Братовчедката подари на италианеца лъчезарен поглед и остави за дълго ръката си в неговата. Чезаре оцени жеста й с присъщия си чар, но тутакси обърна загрижено лице към Джолета.

— Значи няма да ходите на островите? Но утре вече няма да имате време, а ще е голяма грешка да не ги видите.

— Ех, няма и кой знае какво за гледане — каза Натали.

— Венеция е повече от Канале гранде и катедралата Сан Марко — възрази укоризнено Чезаре. — Тя се разгръща пред вас и на тези острови, в стъкларските фабрики и другите постройки, издигнати подалеч от града, за да не стават пожари. Там рибарите са се радвали на усамотението си и са боядисвали къщите си в ярки цветове, та да се виждат от морето.

На Джолета повече не й трябваше. Тя искаше да види колкото може повече неща в Италия. Обърна се към Рон и Натали.

— Вие можете да правите каквото си пожелаете, но аз ще отида на островите.

Сърдитият поглед на Натали сновеше сега между Чезаре и нея.

— Сигурна ли си?

— Да, напълно — отвърна тя решително.

— Не можем, разбира се, да те възпрем — и братовчедка й повдигна безпомощно рамене.

Рон каза:

— В такъв случай трябва да придружа Джолета. Впрочем можем да се опитаме да намерим в автобуса място за още един пътник.

— Или дори за двама, щом сте решили да разширите групата — предложи Чезаре със самодоволна усмивка. — За мене ще е удоволствие да бъда още веднъж ваш екскурзовод.

— Момент — каза рязко Натали. — Колебая се дали да участвам в организирана екскурзия. Рон, нали ми обещахте плажа в Лидо?

Тягостно мълчание надвисна над групата, но Чезаре най-сетне го наруши.

— Не виждам проблеми. Аз ще заема мястото на Рон до Джолета. В такъв случай той ще може да удържи на думата си.

Джолета забеляза как Рон направи бързо движение, но веднага се овладя. Погледна го въпросително. След по-малко от секунда той извърна глава и се загледа в минаваща лодка.

Джолета усети изведнъж някаква празнина в стомаха, която ставаше все по-голяма, докато не притисна сърцето ѝ. Лицето ѝ беше сериозно, погледът недоверчив, когато погледна към Чезаре.

— Сигурна съм, че си имате и друга работа, освен да се разхождате нагоре-надолу с мен.

— И хиляди неща бих зарязал, carina Джолета — побърза да каже Чезаре. — Ще бъде истинско удоволствие за мен.

Готовността му и галантното му държане бяха като балсам за натъртената ѝ душа. Джолета се накара да се усмихне.

— Чудесно, в такъв случай всичко е наред.

— Изглежда — обади се Натали, но нямаше вид на особено щастлива.

Рон мълчеше.

Джолета очакваше следобедът да се проточи безкрайно, а той прелетя като миг. Прекосиха лагуната с воден автобус, целия от лъскаво дърво и месинг, невероятно чист и добре поддържан.

— Лодките са открай време гордостта на венецианските мъже — обясни ѝ Чезаре, когато тя сподели възхищението си. — Тук за тях се грижат така, както другаде за колите или оръжието си.

От двата острова повече ѝ хареса Терчело, най-вече защото беше малък и толкова идиличен, с толкова много непокрита с асфалт земя и типични италиански градини с огромни ангинари с корави листа, с

избуял грах и с пътеките между лехите, на които котки се препичаха на слънцето.

Двамата с Чезаре пристъпваха по плочките на прастари църкви, по които от хиляда години кънтят стъпките на богомолците. После обядваха под една асма, под която бе седял изглежда и Хемингуей по време на пребиваването си в Чиприани, където е написал през една мъглива и тъжна зима „През реката и сред дърветата“.

На остров Бурано Чезаре настоя да ѝ купи парче дантела, малка картинка с кавалер и дама в костюми от седемнайсети век, държащи пред себе си сърце, пронизано от стрела. Заобиколиха площада с магазинчетата със сувенири и се разходиха сред къщите, боядисани в розово и шафраненожълто, оранжево, лъчезарносиньо и в тъмnochервения цвят на бича кръв.

Чезаре я хвана за ръката, усмихна ѝ се с възхищение в тъмните очи. Слънцето блестеше върху синкавочерните му къдрици и превръщаше кожата му в злато. Това не беше сериозно, тя го знаеше или поне си мислеше, че е така. Въпреки това не можеше да не се поддаде на чара на самоуверената му мъжественост и на възхищението, което ѝ засвидетелстваше. То беше сериозно оръжие, типично за италианците и други романски народи. Тя се питаше дали той го съзнава, а също и защо повече мъже, най-вече американците, не свикнат да го използват.

Беше по свой начин благодарна на Чезаре. Бързите му комплименти и неизменната готовност да флиртува ѝ помогнаха да си възвърне самочувствието, наранено от предателството на Рон. Чезаре ѝ даде и възможност да се дистанцира до известна степен от преживените наскоро дълбоки емоции, станали заплашително всепоглъщащи. Бе използвала времето, прекарано с него, за да помисли на спокойствие за всичко, което вършеше и защо го вършеше.

Щом погледнеше Чезаре, Джолета си спомняше и за Виолета и Ален, който бе имал италиански прадеди. Ако историята се повтаряше по някакъв начин, Чезаре стоеше навярно най-близко до Ален. Не вярваше в прераждането, но въпреки това чувстваше Виолета по-близка тук, във Венеция, отколкото у дома в Ню Орлиънс.

Започна постепенно много добре да разбира импулсите, които са подтиквали прабаба ѝ.

Бяха стигнали до края на улицата, водеща към морето и на обрасъл с трева хълм, когато зърнаха пейка, приканваща за почивка. Чезаре се запъти бързо натам и превари безсрамно друга двойка със същите намерения. Той дръпна Джолета да седне, настани се до нея и пренебрегна с обичайното си нехайство гнева на другата двойка.

Дълго седяха там, радваха се на вятъра и слънцето, които галеха лицата им, любуваха се на леката мъглица над морето, което се олюляваше и сияеше.

След известно време Чезаре каза:

— Почти не си приличате с вашата братовчедка Натали.

— Имате предвид външно?

— Е, да, тя е руса, което е винаги много привлекателно, но имам предвид по-скоро държането ѝ. Тя е много решителна.

— Преценили сте всичко това, въпреки че я видяхте съвсем за малко? — каза Джолета с лека подигравка.

— Един мъж забелязва толкова неща — засмя се и той.

— Харесва ли ви решителността при жена?

— Понякога да, понякога не. Всеки случай не обичам да ме командват.

Джолета мислеше, че и Рон ще се брани, но той не го стори. Защо? Този въпрос я измъчваше целия следобед като зъбобол. Единственият отговор, който ѝ минаваше през ума беше, че намира Натали привлекателна и би искал да прекара известно време в нейната компания.

— Смятате ли, че братовчедка ми е по-привлекателна от мен? — попита тя тихо и замислено.

— Що за въпрос, *carina* — отвърна той, обърна се към нея и подпря лакът на облегалката на пейката. — Но защо питате?

Тя сви рамене. Беше отново импулс, от онези, на които изобщо не се опитваше да се противопоставя.

— Сравнявате се с нея заради мен или заради Рон?

Чезаре виждаше много повече, отколкото бе предполагала.

— Забравете — каза тя. — Не е никак важно.

— Мисля, че е. — Той помълча малко, после продължи: — Вие сте просто различни, нищо повече. Нейната хубост е очевидна, ярък пламък, привличащ мъжа. Вашата е като мека светлина на свещ и трябва да се приближиш, за да оцениш нежното ѝ сияние и тайните ѝ.

Вие сте от онзи тип жени, които мъжете взимат за съпруги, за да поддържат дълго огъня и да се топят на него. Тя е жена за бързо припламване, което скоро се превръща в пепел.

Джолета го гледа продължително, преди в кафявите ѝ очи да припламне искрица смях.

— Това ли са единствените типове жени, които познавате? — попита тя.

— Не — отговори той и тъмните му очи я гледаха с разбиране и смях. — Познавам още майките.

Чезаре и Джолета не отидоха до хотела ѝ, преди да се запътят към дома на неговата братовчедка. Прехвърлиха се направо от моторницата за екскурзианти в една гондола, за да преминат по каналите краткото разстояние до старата сграда.

Отвън къщата не правеше особено впечатление, беше скромна, като се изключи лоджията с готически сводове. Джолета би си казала, че прилича на къщата, в която са живели Виолета и Ален, ако междувременно не беше установила, че тук има много подобни сгради.

Вътре ги посрещна смесица от огромни позлатени огледала и елегантни аплици в черно и хром, големи вази от майолика, пълни с пролетни цветя и огромни като порти на плевня абстрактни литографии.

Лелята на Чезаре не беше прегърбената стара дама в лавандулова рокля с дантели, която Джолета бе очаквала. Жената излъчваше изключителен чар. Косата ѝ беше вчесана на строг кок, носеше диамантени обеци, които проблясваха като малки слънца и рокля от бледозлатна коприна, която носеше несъмнено почерка на Армани.

Италианката много се зарадва, че ще ѝ гостува позната на нейния племенник. Не предполагаше, че има толкова изискан вкус за жени. Щеше с удоволствие да им покаже къщата, реставрирана, след като дълго бе стояла занемарена. В известен смисъл се бе омъжила за този дом, от дълго време собственост на семейството на съпруга ѝ. Тя самата се беше преместила тук едва след смъртта на свекърва си. И беше променила много неща.

Бяха поканени на вечеря. Всичко беше много вкусно, сервираха им в лоджията и останаха там, докато сумракът бавно избледняваше, преди да се слее с нощта. Ястията се редуваха едно след друго сред вино и разговори.

Беше вече късно, когато Чезаре и Джолета стигнаха до кея близо до хотела. Той настоя да я придружи по малката пряка до хотела, а после и до стаята ѝ.

Тя спря в коридора пред вратата си, благодари му още веднъж за дантелената картинка, за следобеда и вечерта. Тъкмо искаше да отключи вратата, но той хвана ръката ѝ, за да я възпре.

— Както разбирам, няма да ме поканите да вляза — каза с усмивка на съжаление.

— Добре сте ме разбрал. — Гласът ѝ беше тих, но решителен.

— Знаех си — въздъхна той. — Но трябва да съм благодарен, предполагам, че не сте като толкова много изгладнели за любов жени, готови да вземат всеки мъж, достатъчно нахален да им предложи любовта си.

— Искате да кажете толкова много жени — намръщи се тя — или толкова много американки?

— Да, наистина имах предвид вашите съотечественички, *carina*. Изненадана ли сте?

— Поне донякъде. Предполагам, че са онези, които идват в Европа именно с такава цел.

— О, моя Джолета — каза той. — А какво търсиш ти?

Тя го погледна изненадано, защото въпросът не бе зададен просто така, а съвсем сериозно. Той посрещна погледа ѝ с тъмните си очи. После пусна изведнъж ръката ѝ, приближи се и я прегърна през талията. Наведе глава и притисна устни към нейните.

Устата му беше корава, мускулеста и миришеше на вино. От движенията му личеше колко е опитен. Той я държеше здраво, но без да я притиска. Докосването му не беше неприятно и можеше да се отгатне, че с малко усилия можеше да се постигне и повече. Но тя не изпита силно желание да разбере колко би могло да нарасне удоволствието.

Защо позволи тази целувка? От благодарност? От нежелание да му причини болка и от учтивост? Или за да провери чувствата си към Рон? От всичко по малко. Беше ли честно спрямо Чезаре? На този въпрос не можеше да си отговори, защото отговорът зависеше от решения, които тепърва трябваше да намери. Но и той явно беше търсил отговор за себе си.

Тъкмо искаше да се дръпне от него, но не рязко, за да не прозвучи като отблъскване.

В същия миг вратата на стаята на Рон се отвори и той застана пред тях само по джинси и с навит вестник в ръка.

— Извинете — каза той и погледна бледото лице на Джолета. — Не исках да преча, помислих само, че може да имаш затруднения с ключа.

— Не — отговори тя късо.

— Да, виждам. Но би могла да побързаш малко. Водата вече пълни ваната. — Той се върна в стаята и затвори вратата след себе си.

Джолета трябваше най-напред да преглътне нахалното демонстриране на интимните им отношения. Не можеше да има съмнение, че трябваше да прозвучи като предупреждение за Чезаре, макар тя просто да недоумяваше, как може да си го позволи, след като се беше държал така с Натали.

Забеляза още две неща. Водата наистина течеше. А онова в ръката на Рон, което бе взела за вестник, бяха последните страници от дневника на Виолета.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

„10 август 1854

Страхувах се да кажа на Ален, че портретът, който той ми нарисова, е унищожен. Колко ли щеше да го заболи като разбере, че Жилбер е излял яростта си върху платното, над което той така вдъхновено бе работил. Какво ли щеше да каже? Ще ме накара да му обяснявам какво се е случило? Беше толкова унижително. Още по-унижително щеше да е да му го описвам.

Близо месец и половина след пристигането ни във Венеция събрах смелост да заговоря за това, но и тогава стана всъщност случайно.“

Ален цялата сутрин не си беше в къщи. Доби навика да пазарува за непретенциозните обеди и вечери, които Виолета приготвяше от време на време заедно с готвача на синьора да Алори. За някои ястия бяха необходими месо от гълъби и чучулиги, сепия, патладжани, домати и сирене. Виолета го придружаваше понякога, тя обичаше да обикаля, да се пазари за пресните зеленчуци и плодове, да купува всеки път свежи цветя, които изпълваха стаите им с аромата си. При тези разходки, които я отвеждаха от време на време и до някое антикварно магазинче, склад за платове или винарна и завършваха с чаша кафе и паста в малко кафене в странична уличка, сутрините минаваха като миг и даваха храна за разговорите през останалата част от деня.

Но тази заран не се чувстваше добре. Беше леко неразположение, но тя реши, че ѝ е призляло от многото миризми на пазара. А какво по-неприятно от това да се бориш срещу прилошаване на обществено място.

Ален се върна с навито платно под мишницата. Беше го купил от един вехтошар. Художникът се казваше Антонио Канале, познат като

Каналето. Работите му не се търсеха, защото имаше славата на човек, работил за пари. Още през осемнайсети век продавал своите стотици пейзажи от Венеция като сувенири на посещаващите града туристи, най-вече англичани. Ален беше възхитен на майсторската му четка. Според него платното, което бе открил, подсказвало, че Каналето е учил архитектура. Ален беше очарован и от прозрачността на багрите, и от умелото използване на камера обскура при нахвърлянето на първоначалната скица. Всичко това му бе харесало, но не това беше причината да купи картината.

Беше като малко момче, зарадвано, че си има тайна. Виолета се усмихна и му зададе очаквания въпрос:

— Защо купи картината?

Ален посочи средата на платното, където се виждаше късче от Канале гранде зад моста Риалто, изпълнено в меки, но сияещи синьо-прасковени и златни тонове.

— Заради това — отговори той.

Беше й необходимо малко време, за да види и тя.

— О! — възкликна Виолета и го погледна в очите.

Късчето включваше и къщата, в която живееха. Само отчасти, защото беше позакрита от един дворец. Но можеше лесно да се разпознае по лоджията и горния ред прозорци — те бяха в спалнята им. Стените и сега бяха боядисани с охра, синьо-кафеникавата вода, която се плискаше при основите, също не се бе променила.

Виолета изпитваше странно чувство при мисълта, че картината е на поне сто години. Беше някак несправедливо, че е надживяла с толкова много създателя си.

— Един ден — каза Ален, докато стояха и се любуваха на картината, — бих желал да имам дом и да окача тази картина в салона, за да осветя някой тъмен ъгъл, а над камината ще виси твоят портрет, за да пази къщата.

Виолета го погледна. Преглътна и отмести очи.

— Щеше да е чудесно, но е невъзможно — каза тя тихо.

— Какво искаш да кажеш?

— Жилбер унищожи портрета, нарязал го. После съжаляваше, но вече нищо не можеше да се направи.

— А на тебе? — попита той. — На тебе какво ти направи? Нарязал е картината в ден, когато ти е причинил болка, нали?

Тя не можеше да му отговори, немислимо беше. А когато Ален поиска да повдигне брадичката ѝ, тя скри очи зад миглите.

Той не настоя. Прегърна я и я притисна към сърцето си. Задиша толкова тежко от задушавания го гняв, че косата ѝ затрепери от дъха му. Най-сетне каза:

— Трябваше да го убия.

Разбирането, което той прояви, неговата нежност и дори гневът му бяха като балсам. Каза със свито гърло:

— И той после съжали за стореното.

Той помълча, после въздъхна и прегръдката му отслабна.

— Може би трябва да изпитвам съчувствие към него. И аз щях да полудея от гняв при мисълта, че мога да те загубя.

Тя само кимна.

— Толкова съжалявам.

— За портрета ли? Ще ти нарисувам друг, още по-хубав. Но аз зная, че са ти причинили болка заради мен. И аз имам вина.

— Но защо? — попита тя тихо. — Та нали всичко, което направи, ми донесе само радост.

— Аз получих повече от теб.

— Нищо, което да не съм ти дала доброволно.

— Да, разбира се, мое сладострастно момиче — каза той и в засмените му думи се прокрадна желание.

— Така е — съгласи се тя сериозно. — Искаш ли сега да легнеш с мен в леглото?

— Мадам, шокирате ме.

— Не е възможно. Искаш ли?

— Бронзовите коне над „Сан Марко“ да оживеят, пак не могат да ме възпрат — отговори той.

По-късно, когато лежаха голи, изложени на нахлуващия през прозорците морски ветрец, Ален стана и я остави да лежи между смачканите чаршафи. Върна се след малко. Матракът се огъна под тежестта му, а той сложи нещо хладно и тежко между бледите, нежно оформени хълмчета на гърдите ѝ с розови пъпки и нежна мрежа от сини капилярчета.

Отначало помисли, че е огърлица с висулки. Синджирът беше от тежки златни халки. На него висеше малък предмет, нещо като съд за

благовония, изработен сякаш от един-единствен огромен аметист с украса от перли и диаманти.

Тя седна и взе бижутото в ръка. Беше великолепно, майсторски изработено, с филигранна украса от меандри и лозови листа. На едната страна на аметиста беше гравирана птица с разперени криле. Ръцете ѝ трепереха, докато го въртеше на всички страни, за да го разгледа по-добре. Разбираше, че не е обикновено украшение.

Погледна Ален и попита:

— Какво е това?

Вместо отговор той пое огърлицата и завъртя аметиста. Горната му част се отвори като капаче.

От малкото бижу се разнесе ароматът на парфюм — толкова нежен, толкова богат, но и сдържан, разкошен, но и фин, пробуждащ безброй възшебни представи, изпълващ сетивата с чиста радост. Беше есенцията на лятна нощ сред екзотичен пейзаж, напомняше за нежен бриз над хълмове, обрасли с портокали и бадеми. Беше богатият дъх на цветя в заобиколена със зид и обляна от лунна светлина градина, до която долита далечния стон на морето, беше дъхът на сладки теменужки, корени от ирис, поля с див розмарин и нарциси, разлюлени ветрила от индийски нард, ванилия и изстудено в сняг вино. И още много други аромати изплуваха от подсъзнанието като прастар, полузабравен рефрен.

— Парфюмът на Клеопатра — каза смаяно Виолета.

— И на Жозефина, и на Евгения.

— Но как и защо?

— Парфюмеристът от Рю дьо ла Пе, за когото съм ти разказвал, е доставчик на кралицата и го приготвя за нея. Той много рискува като ми го даде, но и той ми дължеше услуга. Освен това е романтик и не можа да устои, когато му казах, че е за дамата на моето сърце.

Тя го погледна в очите и усети, че потъва в безмерните дълбини на любовта, отразена в тях. Беше сякаш и унижена, и възвисена, но така стоплена от силата на тази любов.

— Ще съм му благодарна, ако има силата, ако помогне да ни свърже — мене с теб и тебе с мен — каза тя.

— Моля се за това — отвърна той.

Беше клетва, която трябваше да бъде подпечатана с целувка и нещо повече. По-късно, когато отново лежаха прегърнати в леглото,

Виолета каза:

— Бих искала да ти благодаря за парфюма.

— Но ти току-що го стори — засмя се той.

— Негодник! — възкликна тя и дръпна черните къдрички по гърдите му, които ѝ гъделичкаха носа. Но веднага погали мястото. Сложи ръка върху неговата и докосна нежно белега от раната с нож. — Исках да кажа, че ще се боя да се наслаждавам прекалено често на въздействието на този парфюм, защото няма да знам какво да правя, когато свърши.

— Ще помолим да ни направят пак.

— Не е ли малко екстравагантно да си го доставяме от толкова далеч?

— Благодаря. — Престори се той на обиден. — Пак си пролича мнението ти за мен. Но, скъпа, ако Наполеон е купил за своята Жозефина рецептата на този парфюм, можех ли аз да остана по-назад?

— Ти я притежаваш?

— Да, разбира се. И ти можеш да си поръчваш колкото пожелаеш, от мен да мине, дори толкова, че да можеш, ако ти скимне, да се изкъпеш в парфюм.

— Обожавам те — поклати тя глава. — Толкова си необикновен!

Той се подпря на лакът и се наведе над нея, тъй че устата му беше на сантиметър от нейната.

— Внимавай никога да не го забравяш.

Така минаваха дните, един след друг сред слънчево, безгрижно великолепие. Ядяха, пиеха и се любеха, седяха вечер до късно в лоджията и гледаха как залезът обагрят града, докато премине в сивотата на нощта. Имаха нужда от шивачи и шивачки, за да попълнят оскъдния си гардероб. Един ден Ален си купи бастун със скрита в него рапира.

— В случай, че не си наблизо с чадъра — каза той.

От време на време наемаха лодка, вземаха кошница с провизии и вино и отиваха в Лидо или до някой от островите, където ловяха риба, газеха във водата и се връщаха почернели и с огромен апетит, с вълчи глад за вечерята и един за друг.

Ален купи четки и бои и почна отново да рисува, да се опитва да предаде неповторимата светлина и нежните багри на Венеция върху неголеми, леснопреносими платна.

Докато работеше, Виолета седеше понякога с бродерията си при него. От време на време ги посещаваше синьора да Алори, дама с остро езиче и добро сърце, която си правеше шеги като крещеше от прозореца подир домоуправителя си, тръгнал да изпълнява поръчки. Виолета отиваше понякога и сама на пазар и се наслаждаваше на свободата да се разхожда където си иска, без някой да ѝ нарежда каквото и да било. Учеше езика, който говореха наоколо ѝ, запозна се със собственици на магазини, с един красив млад гондолиер, който само я дебнеше да се появи на кея, за да се устреми към нея с риск да си строши врата, за да ѝ предложи услугите си, без да обръща внимание на ругатните, с които го сподиряха колегите му.

Лека-полека нещата, които донасяха с Ален от разходките си — крехки украшения от венецианско стъкло, малки антични мебели, картини и фигурки — започнаха да изпълват стаите им. Бяха наели целия горен етаж на къщата на вдовицата Алори. Ширеха се с придобивките си в просторните помещения и наеха прислужница — едно момиче, племенница на домоуправителя Савио. В бавния ход на дните квартирата им започна да изглежда като истински дом.

Било случайно или на малки светски събирания Виолета и Ален се запознаха и с други чужденци в града, повечето англичани. Ходеха понякога на вечери или канеха и те хора от тези кръгове. Не правеха опити да разширяват познанствата си. Предпочитаха собствената си компания пред всяка друга.

Виолета беше щастлива. Душата ѝ пееше понякога в толкова силен екстаз, че едва можеше да се владее. Някои дни бяха така прекрасни, така изпълнени с багри и смях, че я караха да плаче.

Но имаше и периоди, когато страх забиваше нокти в душата ѝ и не искаше да я пусне, тогава стоеше пред прозореца и не виждаше нищо, имаше и нощи, през които лежеше будна в очакване на зората.

Една заран седеше и гледеше как Ален рисува. Беше си уредил ателие в една празна спалня с високи, обърнати на север прозорци. Светлината, която падаше върху раменете му, беше прозрачна и синкава. От това лицето му изглеждаше изпито, много съсредоточено и дори синьото петно боя на брадичката, там, където си беше избърсал ръката, не можа да я развесели. Беше така погълнат от работата си, че ѝ се стори — забравил е изобщо за съществуването ѝ.

Тя помръдна леко върху червения, тапициран в кадифе стол и той веднага вдигна очи.

— Омръзна ли ти тази бродерия? — попита той и погледна недовършената възглавница в скута ѝ.

Тя поклати глава.

— Не, но винаги с удоволствие те гледам. Така си се вгълбил в работата си.

Лицето му поруменя.

— Не исках да те пренебрегвам.

— Не се чувствам пренебрегната — каза тя, наклони глава и му прати бърз, весел поглед от ъгълчетата на очите. — Но си пожелавам понякога да имам и аз някакво занимание, нещо, което да ме поглъща така.

— Платно и бои има колкото щеш — защо не опиташ?

— Съмнявам се дали имам талант.

— Рисуваш много добре. Виждал съм скиците в дневника ти.

Тя поклати засмяно глава. Беше се опитвала да го нарисува, докато работи. Беше уловила доста добре същественото в израза му, но не и топлотата, която той излъчваше, поне не такава, каквато я виждаше тя.

— За какво си мислеше? — погледна я той.

— Не зная.

— А музика? Ще ти купя пиано. Или можеш да си опиташ перото, нали с такова удоволствие водиш дневник.

— Обичам музиката, но предпочитам да слушам. Дневникът, в който мога да излагам мислите си върху хартията, ми е станал втора природа, но не зная дали притежавам искрата, необходима за разкази и стихотворения.

— Нямах високо мнение за себе си — каза той сериозно. — Но какво още би могла да опиташ, ако всичко дотук ти се вижда неподходящо?

— Бих могла да бродирам за други хора — пошегува се тя и високо се разсмя, уловила пренебрежителния поглед, който той ѝ хвърли. — Пошегувах се, но все трябва да има нещо, което бих искала да върша и което да не е свързано с търговия.

Той остави четката и избърса ръце, преди да отиде при нея и да коленичи до стола ѝ.

— Прави каквото искаш, само остани с мен.

Тя избърза с палец боята от брадичката му.

— Докато ме желаеш.

— О, няма да е много дълго — каза той и целуна ръката ѝ. — Само една или две вечности.

Такива думи, колкото и да бяха сладки, почваха да приличат на разговор за бъдещето.

Виолета се замисляше понякога колко дълго можеха да живеят така, но когато се опитваше да заговори с Ален за това, той почваше да се шегува, устройваше ѝ някаква изненада или излизаше и се прибираще с нова шапка или бижу за нея. Най-сетне разбра, че той не желае да разисква тази тема. Не беше сигурна, че изобщо има някакъв план и че някога ще го сподели с нея.

Произшествия, като това в деня на пристигането им, повече не се повториха. Дори да бяха наблюдавани и следвани, те не го знаеха. Вярно беше, че и каналите не бяха най-подходящото място за това.

И все пак в потока на дните имаше за Виолета нещо нереално. Все се канеше да пише на семейството си, на двете си сестри и на съпругата на най-малкия брат на Жилбер, нейна приятелка от училището, но не можеше да намери подходящите думи, за да обясни какво всъщност се бе случило. Те щяха да питат кога ще се върне в Луизиана и дали изобщо ще се върне. Щяха да се интересуват какво става с Жилбер, дали ще ѝ даде развод и дали ще остане по-дълго в Европа. Отговорите на всички тези въпроси не зависеха от нея и тя не можеше да ги даде. Беше още рано за писма.

Не поддържаше връзки с роднините си, не пишеше, затова и не получаваше писма и нямаше новини от къщи. Сякаш се беше отказала от света и от всичко, което ѝ е било близко.

Ален беше любвеобилен, верен, винаги готов да я успокои, но тя не можеше да не мисли какво ще стане с нея, ако я напусне. Не разполагаше със собствени средства. Можеше да пише до Луизиана и да помоли да ѝ пратят пари за път, но бяха необходими седмици и месеци, докато роднините ѝ уредят завръщането, а от какво щеше да живее дотогава?

Всичко това, разбира се, само в случай, че изобщо може да се върне в Ню Орлиънс. Ако се озове отново там, трябва да знае, че ще бъде отвергната, изолирана, жена, напуснала съпруга си заради

някаква долнопробна любовна авантюра с художник. Не беше истина, но тя добре познаваше бърливите свахи от Ню Орлиънс, за да знае, че ще е невъзможно да ги убеди в противното.

Дълбоко в себе си се боеше. Не знаеше защо непрекъснато се страхува, знаеше само, че е така.

Навярно затова не се изненада, когато една вечер някой заудря силно по вратата.

Савио се качи да попита дали синьор Масари ще приеме двама мъже, които искат да говорят с него. На тясното лице на Савио беше изписана обида, когато подаде визитните картички на двамата господа.

Ален дълго разглежда картичките, навъсил чело. После си пое дълбоко дъх и каза:

— Кажи им, че идвам веднага.

— Какво има? — попита Виолета, когато Савио излезе. Сложи с инстинктивно, молещо движение ръка върху неговата.

— Не се тревожи, няма нищо общо с Жилбер — отвърна той и хвана ръката ѝ. — Това е нещо, което отдавна трябваше да направя.

Не можеше повече да разпитва, нямаше право да се намесва в живота, който бе водил, преди да се срещнат. Но не искаше той да отива, инстинктът ѝ подсказваше, че не бива.

— Толкова ли е наложително? Ами ако е капан?

Той я привлече към себе си, взе лицето ѝ в ръце и я целуна, преди да каже:

— Радвам се, че се тревожиш за мен, но това не е капан. Имай ми доверие. Излизам само за малко.

Забави се много дълго.

Не искаше да подслушва, но високите им гласове я привлякоха в лоджията. Посетителите бяха напуснали къщата и сега стояха долу на каменния кей, където нейната гондола я очакваше. Ален беше излязъл с тях.

Единият, ако се съди по гласа възрастен мъж, беше вдигнал юмрук и лицето му беше разкривено от гняв. Говореше френски, но с толкова силен гърлен акцент, че едва му се разбираше нещо.

— Ще имате власт, каквато не сте сънували. Казвам ви, ще дойде ден, в който ще съжалявате за онова, което отхвърляте.

— Не искам повече да слушам за това, нито сега, нито когато и да било — каза Ален сърдито и твърдо. — Вашата страна не е моя

страна и никога не е била.

— Дебелоглав глупак! Готови сме да рискуваме всичко заради вас, бихме го сметнали за чест. Но срамът за такова поведение е само ваш.

— Ще го понеса.

— Но той ще падне и върху нашата страна. А сега моментът е толкова подходящ — можете да спасите живота на толкова хора, да промените толкова неща! Всичко!

— Или нищо — каза уморено Ален, сякаш беше отдавнашен спор. — Някои неща не могат да бъдат промени за десетки и дори стотици години. Нали баща ми се опита.

— О, вашият баща. Той обеща свобода и справедливост, но те никога не настъпиха. Нашите сърца продължават да туптят за вас, но напразно. Помнете го. Помнете го добре.

— Не мога да сторя нищо повече за вас.

Възрастният мъж издаде възглас, изпълнен с презрение. Той се обърна и тръгна към гондолата. Другият го последва. Когато излязоха от сянката на лоджията, Виолета видя, че не са мъжете от гарата, както се бе страхувала. Не бяха и двамата мъже, преследвали Ален и нея в Париж.

Бяха явно богати хора с достойна, почти военна стойка. Бяха добре облечени, дрехите им скъпи, от копринените връзки на шиите до блестящата кожа на ботушите. Въпреки това човек имаше впечатлението, че не се чувстват удобно в тези дрехи, сякаш им липсваше нещо, може би оръжие.

Възрастният мъж стоеше в гондолата, той погледна още веднъж към Ален.

— На два пъти ви питахме и два пъти ни отпратихте. Ваше право. Но не е толкова просто. Ще дойдат и други.

— Да — каза Ален и гласът му беше твърд като каменната колона, на която тя беше облегла ръка. — Да, зная.

— Повече няма да ви безпокоим, Ваше Височество, виждаме лицето ви за последен път. Сбогом.

Ален отговори само с поклон, бърз жест на учтивост, но изпълнен с почти церемониално достойнство. Когато гондолата потегли, той се обърна и влезе в къщата.

Цялата вечер Ален беше много мълчалив. Беше втренчил немиждащ поглед в нищото, стряскаше се, когато тя го заговаряше, обръщаше се отново и отново към нея и я гледаше с очи, които бяха уморени, нерешителни, понякога сякаш отчаяни.

Виолета чакаше той да ѝ се довери, искаше да му помогне, да поеме дял от онова, което го потискаше. Но той не каза нищо, нито когато мъжете си отидоха, нито когато фитилът на лампата, на която четяха, догоря, нито по-късно, докато се приготвяха да си лягат. Тя беше уверена, че иска да я пощади, но не ценеше такава готовност. Чувстваше се прогонена от мислите му, изолирана от проблемите му.

Събуди се през нощта. Нямаше луна и стаята беше тъмна, с изключение на синия четириъгълник на отворения прозорец, през който навлизаше морският въздух. Ален стоеше гол до прозореца, опрял ръка на перваза.

— Какво има? — прошепна тя. Той видя през рамо бледите очертания на тялото ѝ, едва забележими върху огромното легло с балдахин.

— Прости ми — каза той меко. — Трябваше да те оставя нелюбена. Беше егоистично от моя страна да те взема и да те отведа.

— Какво говориш? — Тя седна и притегли чаршафа с непослушни, изстинанали ръце.

— Причиних ти зло. Разруших спокойния ти, сигурен живот, без да мога да ти предложа същото.

В думите му звучеше примирение. Болезнен ужас сви гърлото ѝ и тя с огромна мъка произнесе думите:

— Не ми трябва нищо повече от онова, което имаме.

— На мен обаче ми трябва — заради теб. И за нашето дете, което носиш под сърцето си.

Думите, които той отронваше така нежно в мрака, ѝ се струваха известно време без значение. Тя дишаше тежко и постепенно си възвръщаше разсъдъка.

— Ти знаеш?

— Някои неща се издават сами. Милата закръгленост на тялото ти ми носи повече радост, отколкото съм мечтал, въпреки това си мисля, че...

— Какво? — Тя очакваше със затаен дъх той да завърши изречението.

— Мисля, дали е възможно да накараме Жилбер да повярва, че това е негово дете?

Отчаянието, което я обзе, я направи за известно време безмълвна. Най-сетне каза:

— Може и да е негово.

— Имаш ли основания да смяташ, че може да е негово? — В думите му имаше колебание, но и съмнение.

— Кой би могъл да каже. Имах месечното си неразположение след Париж, докато бяхме в Швейцария, но не и след Лугано. Имам основания да мисля, че може да е негово.

— Разбирам. — Той се обърна бавно към нея, но не се приближи, а облегна гръб в тежката врата. — Може това да е най-доброто решение — каза той с глас, който прозвуча сякаш точене на нож с точило.

— Не!

Викът се изтръгна от нея, раздра гърлото ѝ с безкрайното отчаяние, което не можеше да скрие. Щом го чу, той стигна с няколко огромни крачки до нея. Скочи върху леглото, взе я в прегръдките си. Шепнеше ѝ успокоителни думи на любов. Тя се опитваше да се изтръгне от прегръдката му, бореше се с него, не искаше да я успокояват, защото от ужас вече губеше разсъдък.

— Виолета, Виолета, умолявам те — каза той и хвана здраво ръцете ѝ в своите. — Не става дума за това, което искам, а за това кое ще е най-доброто за теб и бебето. Зная, че е мое, толкова съм сигурен, колкото, че сърцето ми бие в моите гърди — не може да е другояче. Но трябва да мисля за опасността. Никой не бива да знае, че ще родиш мое дете. Не бих могъл да продължа да живея, ако зная, че ти се е случило нещо заради мен.

Болката в гласа му я поуспокои.

— Каква опасност? — поиска да разбере тя. — Какви бяха тези мъже днес? Какво искаха от теб?

Сянка премина по лицето му.

— Бих ти казал, ако от това можеше да ти олекне. Но няма да е така. Моля, повярвай ми.

— Ти няма да ми кажеш?

— Така ще е най-добре. — Гласът му звучеше безизразно.

Тя сви ръце в юмруци и преглътна, преди да каже:

— Но ако Жилбер трябва да повярва, че детето е негово, аз трябва да замина от тук, да отида при него.

— Да — изрече той тихо и неясно.

— Но как бих могла? — изкрещя тя. — Как бих могла?

Той я привлече към себе си, зарови лице в мекия облак на косата ѝ, разпиляна по раменете.

— О, господи — прошепна той, — нима мислиш, че бих го допуснал, ако имаше друг изход? Тази мисъл разкъсва като с тъп нож сърцето ми. Ти си моя, сега и завинаги, ти ще си винаги част от мен, двойник на моята душа. И все пак предпочитам да те видя жива в неговите прегръдки, отколкото мъртва в моите.

— Дори ако животът там е като смърт? — Тя затвори очи, за да поеме по-пълно силата му, аромата му, близостта му, на която скоро щеше да дойде край. — За това решение нямам ли думата и аз?

— Ако ме обичаш — не.

— Не е честно — каза тя.

— Какво ли е честно — прошепна той. — О, моя скъпа Виолета, така се надявах, че войната в Крим е променила всичко, отклонила е вниманието от мен, затова последвах влечението си, затова реших, че мога да живея за себе си. Но съм грешил. Има хора, решени повече от когато и да било да ме изтръгнат от анонимността, да не ми позволят да бъда щастлив. Твоето нещастие е, че стана част от грешката ми.

— Не го възприемам като нещастие.

Произнесе го твърдо. Беше се поуспокоила, защото долови мъкната в гласа му, усети, че ръцете, които я прегръщат, са разтреперани.

— Нито пък аз — потвърди той развълнувано. — Но то не значи, че не се укорявам.

Тя помълча малко. Най-сетне каза:

— Нищо друго ли не ни остава? Не можем ли да отидем някъде, да избягаме?

— Да избягаме, да се скрием, непрекъснато да поглеждаме през рамо. Наистина ли искаш такова нещо?

— Все е по-добре, отколкото да сме разделени. — Гласът ѝ беше тих, но решителен.

Вятърът, нахлуващ през отворената врата, си играеше с косата на гърба ѝ. Ален взе топлите къдрици в ръката си, поднесе ги към устните

си. Най-сетне каза с въздишка:

— Може би. Може би е възможно да намерим такова място.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Жилбер е във Венеция.

Ален сподели новината, когато се върна от пазара. Виолета лежеше на един шезлонг в салона и си късаше късчета сух хляб, както ѝ бе препоръчала синьора да Алори срещу неразположението всяка заран. Тя веднага се надигна в стола, после затвори очи, за да преодолее засилилото се желание да повърне. Попита сподавено:

— Ти видя ли го?

— Аз не, но приятели, които го следят, ми съобщиха. Видели са го да влиза в хотел „Принчипеса“.

— Ти, ти си накарал да го следят? — Гласът ѝ прозвуча като чужд дори за нея самата.

Той спря да си сваля ръкавиците, за да се взре в бледото ѝ лице. После свали ръкавицата, хвърли я в шапката, която бе сложил на една масичка и каза:

— Тази предпазна мярка ми се стори оправдана.

— Още по-оправдана, след като и той бе накарал да ни следят. — Тя млъкна, за да му даде възможност нещо да възрази. Той не го стори и тя продължи: — Ако наистина ни е следил, Ален?

— Чуваш ли се какво говориш?

Гласът му прозвуча заповеднически. Нещо се промени между тях от деня, в който го посетиха онези двама мъже. Само се опитваха да се преструват, че казаното или неизказаното няма никакво значение. Но и двамата знаеха, че това е лъжа.

— Аз размислих — изрече тя бавно. — Онези двама мъже в Париж наистина ли бяха пратени от Жилбер или бяха част от онази опасност, за която ти спомена?

— Има ли значение? — Той се обърна, свали си жилетката, извади копчетата от ръкавелите, нави ръкавите.

Гласът ѝ беше напрегнат, когато отговори:

— Знаеш, че има значение.

Той гледа няколко секунди в противоположната посока, преди да се обърне към нея.

— Да допуснем. Но ако Жилбер не е пращал мъжете, които ни следваха тогава, значи си дошла при мен в резултат на недоразумение.

Тя помълча, после възрази:

— Исках само да кажа, че Жилбер не е бил все пак престъпник, за какъвто го мислех. Имал е основание да не разбира какво става.

— Аха — каза тихо Ален. Той отиде до прозореца, през който слънцето проникваше с всяка минута все по-силно. Лицето му беше напълно безизразно, когато затвори кепенците и стаята се изпълни изведнъж със сумрачна светлина.

— Нали не това искаше да кажеш? — продължи Виолета. — Ти положително си знаел, че мъжете не са пратени от него, но предпочете да ме оставиш да го вярвам. Защо?

— Бих ли могъл да ти го кажа, без да ти обясня всичко?

— Беше по-лесно да ме оставиш на тъмно и да използваш произтичащите от това предимства.

— Ако имаш предвид твоята капитулация — да. — Той пусна дръжките на кепенците и я погледна право в очите. — Според мен нещата изглеждат така — продължи той бавно. — Ако ти го бях казал тогава, щях да те загубя. Жилбер искаше да заминете, прочетох го в очите му вечерта на бала. Мислех, че ако те притежавам поне една нощ, ще мога да преживея после всички нощи, които ще трябва да прекарам без теб. Беше грешка, не единствената, но навярно най-голямата ми грешка.

— Очаквах от тебе нещо по-добро — каза тя тихо.

— Наистина ли? — Той присви подигравателно устни. — Чувствам се щастлив и поласкан. Но в своя защита мога да твърдя, че макар да предполагам, че мъжете, които ни преследваха през онази нощ, както и онези, които ме нападнаха тук на гарата, не са били пратени от твоя съпруг, не можех да съм сигурен, че е така, нито тогава, нито сега. Досега не ме бяха нападали. Причината може да е войната и нейните последици, но може и да не е.

Тя разтърка очи, притисна ръце към слепоочията, защото изведнъж я заболя глава.

— Възможно ли е все още да си търсиш извинения?

— О, да — отвърна той безизразно. — Не е ли възможно и ти да търсиш предлог, за да се върнеш при Жилбер?

— Не! — Тя цяла се сви, сякаш я беше ударил.

— Виждаш ли — каза той и тръгна към нея. — Това съмнение се изправя между нас като двуостър меч. Наранява тебе, но и аз не съм защитен от болката.

Тя кимна уморено и се облегна с въздишка в шезлонга.

— Зная и много съжалявам.

Той коленичи на пода до нея. Вдигна ръката ѝ, за да я целуне, после я пое между дланите си.

— Боли ме, когато се нараняваме взаимно. Много е възможно в желанието си да те защита да разрушавам любовта и доверието между нас. Ако е така, значи жертвата, която направи заради мен, е била напразна, а любовта, която ни е свързвала — без стойност.

Той млъкна и я погледна изпитателно. Челото му беше оросено с пот, която нямаше нищо общо с горещия ден, ръцете му леко трепереха. Той облиза устни, преди да продължи.

— Предоставям на тебе да решиш, защото зная, че грижата ти за детето, което носиш, е по-голяма от моята. Искаш ли да научиш кой и какво съм или да те оставя и занаяпред в неведение?

Тя сложи свободната си ръка върху неговата, която силно я стискаше. Любов и решителност се четяха в очите ѝ, когато каза:

— Разкажи ми бързо всичко, докато смелостта още не ме е напуснала. Искам да зная всичко за теб, та ако ще това да означава края на моя живот. Как бих могла да разбера един ден детето си, ако не зная кой е неговия баща?

Той си пое дълбоко въздух и кимна примирено:

— Всичко това е започнало близо две години преди да се родя, през 1825 година. Може да е почнало и по-рано, но през тази година е било взето решението. Баща ми е бил много нещастен в брака си, но го е гнетяло и високото положение, което е заемал. Съпругата му била болнава, от този брак той нямал живи потомци...

Когато продължи, изричаше вече по-лесно думите, а те бяха поясни, разказът придобиваше очертания. Излагаше фактите без срам или гордост, без оправдания. Историята не беше всъщност много дълга. Но тя променяше всичко.

Когато той млъкна, Виолета седеше мълчалива, загледана празното пространство. Беше сякаш ударена от гръм. Не се съмняваше в думите му, но някак не можеше да се накара да им повярва.

Тази история не можеше да запише в дневника си. Навярно никога нямаше да е в състояние да я довери на хартията, да сподели с някого, дори да я разкаже на детето, което носеше под сърцето си, когато то порасне.

Сърцето ѝ беше тежко като олово. Усещаше как всичките ѝ планове и мечти, някои може би дори неосъзнати, сега се превръщаха в прах и пепел.

— Не гледай така — каза дрезгаво Ален.

Тя най-сетне го погледна. На устните ѝ трептеше усмивка, когато вдигна ръка да изглади с пръсти бръчките по челото му.

— Няма — каза тя тихо. — Всичко е наред. Вече съм добре.

Напрежението, изписано на лицето му, поотслабна.

— Каж ми какво мислиш, аз трябва да зная.

— Мисля, че те обичам, че винаги ще те обичам.

Той наведе глава и устните му стоплиха студените ѝ пръсти, които все още стискаше. После я погледна и каза:

— Не по-силно, отколкото ще те обичам винаги аз.

Стори ѝ се, че тези думи прозвучаха като клетва, навярно единствената, която някога щеше да чуе. Но повече не ѝ трябваше.

— Мисля също, че трябва незабавно да напуснем Венеция — добави тя след миг.

— Но в твоето състояние? Как ще го понесеш?

— Само заради това ли си го отлагал? Та аз съм всъщност напълно здрава. Прилошаването сутрин е нормално, не бива да се тревожиш заради това.

— Реших, че е по-добре да отидем на село, а не в някой град, където могат отново да ме причакат. Сестрата на синьора да Алори има вила недалеч от Флоренция. Савио ще ни откара там с препоръчително писмо. Ще се преоблечем, ще вземем всички възможни предпазни мерки, ако си съгласна, разбира се. Остава само твоето съгласие.

Щеше да е лесно пътуване, може би дори прекалено лесно. — Ако това те задоволява, давам, разбира се, съгласието си. Но нали няма да се излагаш на опасност, само за да ми бъде по-удобно?

— Не — каза той, вперил в нея сивите си очи. — Но забравяш, че твоята сигурност е тясно свързана с моята, поне докато детето се появи на бял свят.

— В такъв случай — отвърна тя простичко — да се надяваме, че ще можеш да ни защитиш.

Във вилата Ален завърши миниатюрния портрет на Виолета, който бе започнал във Венеция. Малкият портрет беше най-доброто, което беше правил или поне той твърдеше, че е така.

„Вдъхновявала го — казваше той — нейната усмивка, леко замислената, тайнствена усмивка на жена, която знае много.“

Виолета не предполагаше, че може да изглежда така, толкова изкусителна, но и толкова сериозна. Тя го обвини, че я е поласкал, за да ѝ угоди и спечели благоволенieto ѝ. Той упорито възразяваше. Картината е свършена, твърдеше той, защото е постигнал свършена прилика. Вилата и животът на село очевидно ѝ понасяха.

В това отношение беше прав.

Вилата беше с изпочупени керемиди, жълтеникавокафявите камъни на постройката се превръщаха по ъглите в прах, а във високите стени, които я обграждаха, имаше цепнатини. От прозорците човек можеше да се наслаждава на гледката на заоблени хълмове със сиво-зелени маслиненi горички и лозя, сред които пиниите се извисяваха като стражи.

Вътре имаше тавани с изрисувани по тях нимфи, криещи се зад облаци, по стените бяха окачени гоблени, които се олюляваха на лекия вятрец, долитащ през отворените прозорци. През кухнята и съседната трапезария се минаваше в заобиколена от зид градина. Това място на усамотение притежаваше дългата аркада, пълзящите розови храсти, разкошните лози и тишината на манастирска градина.

Вилата не беше никак удобна. Всяка капка вода за готвене или къпане трябваше да се донесе от водоскок в средата на градината. Конюшната беше съборетина, в която се разхождаха патици и кокошки. Най-близкото село беше на близо пет километра и се състоеше от няколко къщи, скупчени около църквата. Въпреки всичко Виолета обикна това място — заради старостта му, примитивността и чувството, че тук и преди много години влюбени често са намирали убежище.

Двамата с Ален прекарваха почти целия ден между стените на градината. Той сложи статива си под асмата, където мозаичният под образуваше що-годе гладка повърхност и светлината беше добра. Сложиха маса и няколко стола и често се хранеха там.

Старите стени излъчваха спокойствие и сигурност, единствените шумове бяха пеенето на птиците, бръмченето на пчелите и плясъкът на водата в чашата на фонтана. Млад мъж на име Джовани, домоуправител на вилата, подстригваше и поливаше редовно растенията, посадени в огромни вази край изронената мазилка на стената, така както се бяха грижили за вилата и градината и неговия баща, и неговия дядо. Джовани все си намираше работа, вадеше вода от кладенеца и я носеше на икономката Мария, неговата майка, събираше яйца в конюшната, вадеше лук в зеленчуковата градина извън стените, късаше пожълтелите листа от розовите храсти или косеше тревата под огромната сребърносива маслина в един ъгъл на градината. Когато Виолета го поглеждаше, той се усмихваше и ѝ кимаше по начин, който подчертаваше, че е по-скоро поздрав, отколкото жест на покорство.

С помощта на Джовани тя научи имената на безбройните растения, избуяли около вилата, като се почне от прастарата, огромна аптекарска роза до босилека и ригана, шалфея, дивия лук и ментата, посадени в правоъгълни лехи в градината.

Джовани говореше тихо и винаги с подчертана учтивост. Беше красив юноша, неин връстник с къдрава черна коса, влажни кафяви очи, с широки и силни от полската работа плещи. През свободното си време той садеше зеленчук и цветя, които негов братовчед откарваше веднъж седмично в отдалечената на тридесет или четиридесет километра Флоренция. „А напролет — каза ѝ той, — когато дивите рози в градината цъфтят, той събира хиляди розови листенца и дестилира от тях парфюм. Както са го правили преди него баща му и дядо му. Налива есенцията в шишета и я продава.“

Виолета прояви силен интерес към добиването на есенции и той ѝ описа най-подробно как става, дори я помоли да дойде с него, за да ѝ покаже приспособленията си. Така копнееше за човек, с когото да сподели всичко, което знаеше за добива на етерични масла и есенции, че взе да пелтечи, въпреки че описанията му бяха дори поетични.

В приготвянето на парфюм имаше нещо тайнствено привлекателно. Беше сякаш невероятно, че нещо толкова обикновено като смачкването на листенцата в студено масло, а след това преливането му и добавянето на винен алкохол, може да даде толкова благоуханни резултати. Виолета настоя да опита. Използва съдовете на Джовани и листцата на цъфтящия нощем жасмин. Резултатът беше смайващ, той ѝ откри нови светове. Сякаш онзи, който отнемаше от цветята техния аромат, се сдобиваше с душата им, а после ѝ даваше нов живот, чудото на повторен цъфтеж.

Една вечер след посещение в бараката, където Джовани смесваше парфюмите си, тя се връщаше заедно с него във вилата през малката странична врата в каменната ограда. Тъкмо се смееше на някаква негова забележка, когато се обърна и видя Ален, застанал под асмата. Той ги наблюдаваше.

Джовани се изчерви леко под погледа на Ален. Той поздрави и се сбогува с Виолета като кимна с глава.

— Лека вечер, мадона — промърмори той и тръгна към къщата.

Виолета отиде при Ален и той я прегърна с лявата си ръка. Тя изчака младия градинар да влезе в къщата, после каза:

— Надявам се, нямаш нищо против, дете прекарвам толкова време с Джовани. Той се радва, когато може да ми покаже цветята и парфюмите си, а те интересуват и мен. Винаги е подчертано учтив и пази почтително разстояние.

— Би трябвало да ревнувам — усмихна се той. — Мисля, че нашият Джовани е малко нещо влюбен в теб.

— О, не — възрази тя. — Зная от майка му, че флиртува безсрамно с момичетата в селото и цяла дузина са готови веднага да се омъжат за него.

— Възможно е, но признаците са ми добре известни и сигурно не се лъжа. С другите момичета може и да флиртува, но теб обожава. Помисли само какво обръщение използва преди малко — мадона, Богородица. Това е старомодна формула за безкрайно преклонение, използвана във всички времена само по отношение на дами от благороден произход, а днес вече само за божията майка. Той не би могъл да ти отреди по-високо място в сърцето си.

— Не ми се вярва и кълна ти се, не съм правила нищо, с което да събудя подобни чувства.

— Не е и трябвало, достатъчно е, че си ти.

— Та аз чакам дете — възрази тя, поклащайки засмяно глава, но погледът ѝ беше загрижен.

— Така е, но ти цъфтиш като разкошен цвят и ставаш с всеки изминат ден все по-сладка и по-хубава. Защо Джовани да не ти се възхищава? Не мога да му се сърдя, след като и аз правя същото.

Ален често ѝ правеше подобни комплименти. Виолета знаеше, че не го върши, защото тя би желала да го чува тъкмо сега, когато тялото ѝ е изгубило изяществото си. Не беше ласкателство. Той просто си беше такъв и не изпускаше никаква възможност, за да ѝ разкрива чувствата си. Тя му беше благодарна за това, но то ѝ внушаваше и известна неувереност. Сякаш се боеше, че ще дойде време, когато той няма да може да ѝ казва такива неща.

Въпреки това бяха щастливи. Дните и нощите отминаваха. Вечерте се смееха и пееха заедно, докосваха се и се прегръщаха. Любуваха се на нежните залези над планините и на изгревите. Ядяха чудесно печено месо и пресни зеленчуци, приготвени със зехтин и подправки. Всеки ден опитваха различно вино. А в тяхното сливане в голямото легло с балдахин имаше нещо свято.

Джовани донесе новината, която наруши спокойствието им.

Беше я чул от братовчед си. Когато ходеше на пазар във Флоренция, той се отбиваше от време на време при прелестната дъщеря на една готвачка на работа при дамата, на която принадлежеше вилата и която беше сестра на синьора да Алори от Венеция.

Синьора да Алори беше мъртва. Беше починала от сърдечен удар, малко след като бе сварила през нощта човек, проникнал в къщата ѝ. „Сестрата на вдовицата твърдяла — разказа Джовани, — че умряла от страх. По тялото ѝ имало сини петна, малкото ѝ пръстче било счупено.“

Случайност ли беше? Или смъртта на синьора да Алори имаше нещо общо с тяхното пребиваване в дома ѝ? Дали престъпникът не е се е опитал да принуди енергичната стара дама да му издаде скривалището на Виолета и Ален?

— Вината е моя — каза Ален. — Трябваше да го предвидя.

— Кой можеше да предположи, че ще отидат толкова далеч — възрази Виолета, но в гласа ѝ звучеше страх. — Тя беше само една

стара жена, дала къщата си под наем. Защо са решили, че би могла да им издаде нещо?

— Отчаянието им расте. С толкова политически безредици навсякъде по света, няма страна, защитена от революцията. Сраженията в Крим могат да почнат всеки момент. За всекиго това е достатъчен повод.

— Не зная какво би могъл да сториш, за да предпазиш синьората.

Той поклати глава.

— Трябваше по-настойчиво да я предупредя. Опитах се да обясня на Савио, доколкото можех, но не му дадох изчерпателно обяснение. Сега разбирам, че не е било достатъчно.

Вдовицата и домоуправителят вярваха, че просто са им помогнали да се скрият от разгневения съпруг на Виолета. Бяха се задоволили с това обяснение.

— Мислиш ли, че тъй нареченият крадец е получил исканата информация? — попита предпазливо Виолета.

— Предполагам, че не. Савио е чул вдовицата да вика и е дотичал навреме, за да уплаши мъжа. Въпреки това клетата жена вече е била на умирање.

И двамата бяха обикнали старата жена. Въпреки че се държеше престорено грубовато и произнасяше цели тиради с обвинения срещу слугите си, тя имаше добро сърце, бе проявила дискретност, никога не се беше натрапвала и разговаряше с тях само когато те го желяеха. Мисълта, че са станали може би причина за смъртта ѝ, им внуши сега чувство за вина и обагри дните им в сиво.

Ален се затвори в себе си, престана да рисува. С наближаването на есента цветята за парфюмите прецъфтяха, но Виолета беше изгубила и без това интереса си към тях. Сутрин вече не ѝ приляваше, апетитът ѝ се възвърна, но нищо не ѝ се услаждаше, всичко ѝ се струваше блудкаво.

Имаше нощи, в които тя се събуждаше и виждаше Ален, застанал до прозореца, загледан в хълмовете, които изглеждаха светлосини на звездната светлина. Имаше сутрини, в които се събуждаше и го виждаше да лежи до нея с лице, сякаш вкаменено и измъчено.

Понякога я прегръщаше така силно, че ѝ секваше дъхът, а той заравяше лице в тила ѝ или между нежните хълмчета на гърдите ѝ. Понякога разперваше пръсти над корема ѝ, галеше го, опипваше го.

Той обичаше да я гледа как мие дългата си коса, помагаше ѝ да я разреши. Разпиляваше я, лъскава и богата, по раменете ѝ, докато съхнеше, поемаше кичурите в ръка, вдъхваше аромата им. Отмяташе топлите къдрици, за да целуне врата ѝ.

Веднъж след вечеря, когато Мария и Джовани вече си бяха отишли, Виолета и Ален седяха под асмата и гледаха изгряващата над зида месечина. Топлият въздух миришеше на прясно окосено сено, зреещо грозде и малко на дим от дървени въглища.

Лозовите листа над тях шумоляха сухо на нежния ветреца. На лунната светлина сенките им се движеха в безкраен хипнотизиращ ритъм.

Ален държеше ръката ѝ, галеше с палец нежната ѝ кожа. Когато заговори, гласът му беше тих и замислен.

— Искам да ти кажа нещо. Досега или моментът не беше подходящ, или аз все не бях готов. Но вече няма значение. Внимавай какво ще ти кажа. Ако някой ден, по една или друга причина, се окажеш сама, carina, трябва да се обърнеш към един адвокат и търговец, чийто адрес ще ти дам. Той ще има пари за теб...

— Пари ли? Но аз... — прекъсна го тя с глас, станал дрезгав от страха.

— Виолета, повярвай ми, знаей, но те моля да ме изслушаш. Направих го заради собственото си спокойствие. Моля те да ми позволиш да ти го кажа и да го запомниш — направи го заради мен.

Гласът му преливаше от болка и молба. Можеше ли да го спре?

— Добре — изрече той с облекчение, защото тя повече не възрази. — А сега чуй.

Тя изпълни каквото я помоли. Той се увери, че го е разбрала и замълча. Нощта ги обгърна, а месечината сякаш увисна, висока и неподвижна над тях.

Ален стана и коленичи в краката ѝ. Привлече я плътно към себе си, сложи глава в скута ѝ. Тя галеше с пръсти косата му, докосваше лицето му с длани, прегръщаше, доколкото можеше, раменете му с двете си ръце. Останаха дълго така, докато той прошепна:

— Ела, легни при мен.

Той застла с покривката за маса изтритите плочи и я привлече надолу към себе си. Дълго лежаха с лунната светлина и сенките в очите си. После той измъкна леко фуркетите от косата ѝ. Целуваше клепачите ѝ, челото, ушите и брадичката. Бавно и внимателно съблече нея и себе си, докато останаха да лежат голи, покрити само от сенките на лозовите листа.

Докосванията му бяха внимателни, устата му топла и влажна, когато не остави без внимание нито едно кътче от тялото ѝ. Като сляп скъперник, който брой жълтиците си и ги разпознава само по формата и тежината им, той ѝ показва цялата дълбочина на обожанието си.

Тя се притискаше плътно към него, цяла се топеше от заливащата я радост. Желанието забушува в кръвта ѝ, но тя се сливаше с него и с някакво чувство на върховно удовлетворение, толкова силно, толкова триумфиращо, че приличаше на благослов, на върховна любовна клетва.

Той я прегръщаше, искаше да проникне в нея и тя го пое в себе си със сдържана радост. Бавно, много бавно се движеха един срещу друг, дишаха забързано, морно, опитваха се да овладеят могъществото на бурята, която се надигаше в тях. Трепереха от дивия ѝ напор, но не отпускаха юздите на шибачката ги наслада, за да не разтревожат детето, което лежеше между тях. Награда им беше сладостният плам, който изпълни с див възторг техните две същества, преля в пеещите им сърца.

После Ален отново я държеше притисната до сърцето му, шепнеше ѝ думи на любов. Когато кожата им произстина, те събраха дрехите си, той я вдигна на ръце и я занесе в къщата. В спалнята я държа в обятията си, докато тя заспа, вдишваше със затворени очи аромата на тялото ѝ, заслушан в равномерните удари на сърцето ѝ.

Той не спеше.

На заранта Виолета остана по-дълго в леглото. Не беше особено разтревожена от отсъствието му, мислеше, че Ален ще ѝ донесе кафето, както го правеше понякога, или че рисува някъде из околността на светлината на ранното утро, или е отишъл да се разходи. Сигурно щеше да го намери в градината или на масата за закуска. После помисли, че е отишъл може би в конюшната да навести котенцата, които се бяха родили там преди няколко дена. Не беше изключено и да е заминал за Флоренция да уреди нещо и да се е

забавил повече отколкото е предполагал. Може би искаше да я изненада с нещо. Беше сигурна, че ѝ е оставил бележка, която някой е преместил или е била отнесена от вятъра.

Вслушваше се във всяка дочута стъпка, надигаше се при всяко шумолене на вятъра. Отиде десетина пъти от спалнята в градината, три пъти надникна в конюшната. Попита Мария и усети, че гласът ѝ става дрезгав, преди да го овладее. Искаше да попита Джовани, но той беше отишъл да занесе на братовчед си зеленчука за седмичния пазар.

Джовани се върна едва късно следобед. Виолета беше в градината. Стъпките му бяха бавни, погледът му загрижен, когато спря пред нея. В едната си ръка държеше сноп цветя, съставен от твърде малко и зле подбрани цветове, за да може да се нарече букет.

— Простете ми, мадона — каза той тихо. — Трябваше да ви го донеса още тази заран и щях да го направя, но вие спяхте и не исках да ви будя. Букетът не е много хубав, но ми заповядаха да ви донеса именно тези цветя и зеленина.

Тя пое внимателно букета, обърна го на всички страни. Имаше невен, светлооранжев и ароматен, обвит в тъмнозелен бръшлян. Нежното синьо на незабравките се криеше сред грапавите листа на радиката.

С глух глас едва можа да изрече:

— Синьор Масари ли изпраща това?

— Да, мадона.

Тя затвори очи, защото не можеше да понесе гледката на увяхващите цветя.

— Благодаря, Джовани — каза тя спокойно.

— Трябва да ви кажа още нещо, мадона.

— Така ли? — Тя вдигна поглед и в нея възкръсна надеждата.

— Аз трябва да бъда ваш закрилник.

— Мой закрилник? — Надеждата угасна.

— С цената на живота си. Това е чест за мен. Не го очаквах. Удоволствие и привилегия е за мен.

Какво можеше да му каже? Стоеше пред нея с толкова подчертана гордост, такава готовност да ѝ служи. Невъзможно беше да му каже, че не го иска, че не ѝ трябва, иска да я пази предишният ѝ закрилник, иска той да се върне.

Насила се усмихна. — Благодаря ти, Джовани.

— За нищо, мадона.

Нищо и всичко. Виолета изпитваше чувството, че дъхът ѝ, животът ѝ сякаш секнаха. Когато младият градинар се обърна да си върви, ѝ хрумна нещо. — Джовани!

Той тутакси се обърна и се върна с бързи крачки при нея.

— Ще дойда, щом ме повикате.

Виолета беше изненадана от усърдието и готовността в гласа му. Но сега не можеше да мисли за това.

— Синьорът кога ти даде нарежданията си? — попита тя.

— Вчера вечерта, преди да се стъмни.

— Благодаря, благодаря ти още веднъж — прошепна тя.

Джовани си тръгна, но се обърна още няколко пъти. Виолета занесе букета до един стол под асмата. Седна и сложи цветята в скута си. Докосваше ги предпазливо с пръст, а сълзите напиреха в очите ѝ.

Незабравки — истинска любов.

Бръшлян — вяност.

Невен — траур.

Радика — пророчество.

Беше особен род послание, от онези, които тя добре разбираше.

Ален си беше отишъл, беше решил може би да я изостави, за да я защити. Или по причина, която тя би разбрала, но не би могла да приеме.

Както разбираше посланието му, но не го приемаше.

Той я обичаше.

Той щеше да я обича до смъртта си, нея и никоя друга.

Той жалееше заради раздялата.

Единствено боговете знаеха дали ще се върне. Но те нямаше да кажат.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Джолета затвори дневника на Виолета, който четеше, и отиде в банята. Приблужи глава към огледалото. Да, очите ѝ бяха несъмнено кафяви като на Виолета и на родителите ѝ. Мими беше със сиви очи. Очите на Натали бяха сиво-сини, по-скоро сиви, на Тимоти — зеленикавокафяви.

Жилбер Фосие е имал зеленикавокафяви очи, Ален Масари — сиви. Всичко това можеше и нищо да не значи, защото Мими се бе омъжила за далечен братовчед от семейство Фосие, потомък на по-малък брат на Жилбер, за когото Виолета споменаваше в дневника си. Така се знаеше от край време — че Мими и Поуп, както всички са наричали съпруга ѝ, са далечни братовчеди.

Мими положително е знаела, че това не е вярно.

Или може и да не е знаела? Та нали и Виолета не е била съвсем сигурна кой е бащата на детето ѝ.

Джолета трудно можеше да си представи, че прадедите ѝ са криели един от друг тайни, че са живели с греховете си. Толкова време те бяха за нея само имена върху родословното дърво, почти легендарни личности.

Джолета дълго беше убедена, че пътуването на Виолета и Жилбер до Европа е било нещо като последен празник преди гражданската война да сложи край на подобни екстравагантности. Никога не бе имала чувството, че в това пътуване е имало нещо необичайно, никога никой не бе споменавал за скандал или че пътешествието е повлияло особено върху живота на Виолета, като се изключи фактът, че беше донесла от това пътуване парфюма. Досега Джолета знаеше само, че Виолета и Жилбер са били две години в Европа и са се върнали с малка дъщеря.

Рон беше излязъл. Преди повече от два часа взе душ и напусна стаята. Опитваше се да се движи тихо, убеден, че тя спи. Джолета лежа с гръб към него и със затворени очи, докато не остана сама. После посегна към дневника, за да се убеди, че си е на мястото цял и

невредим. Докато го прелистваше, се зачете в страниците за първите дни от бременността на Виолета.

Питаше се какво ли мисли Рон за всичко това. Що се отнася до нея, с историческите си познания беше стигнала до някои заключения, но всичко беше още твърде смътно, неизбистрено. С удоволствие би разбрала дали Рон вече е открил нещо.

Малката част, която не успя да прочете, той нямаше и да види. Тя ще прехвърли дневника в чантата през рамо и ще го държи там. Рон явно го беше взел предишната вечер и затова снощи е могъл да чете. Сред всички тревоги и ядове миналия ден тя изобщо не помисли за такава възможност.

След като скри добре дневника, тя се върна в банята да вземе душ. После прибра косата си с най-обикновена дървена шнола и се гримира леко. Нямаше желание да си дава много труд, пък и светлината в Италия беше толкова силна, а италианците толкова естествени, че по-ярък грим би въздействал предизвикателно.

Извади от куфара спортна фланелка и синя джинсова пола и ги хвърли върху леглото. Погледът ѝ се спря за миг на възглавницата, върху която още личеше отпечатъкът от главата на Рон. Извърна се рязко.

Когато легна снощи до него в голямото легло, тя се боеше той да не се опита да продължи от там, докдето бяха спрели. Но той не се опита. Изглежда много добре усещаше настроението ѝ или той самият не изпитваше особено желание, след като я видя с Чезаре. Остана в своята половина на леглото.

Докато се обличаше бързо, Джолета продължаваше да мисли за ситуацията между Виолета и Ален. Били са толкова влюбени, толкова сигурни в себе си, така страстно уверени в чувствата си. Но какво в тях е било любов, а какво просто сексуално привличане?

Тези двамата са имали късмет — мислеше си тя. По тяхно време хората не са си блъскали главите над подобни въпроси. Приемали са всичко просто като част от цялото. Не са анализирали до припадък отношенията си, не са поставяли под въпрос зависимостта си от любимото същество, не са ѝ се противили.

В страстното им влечение един към друг имаше нещо трогателно невинно. По свой начин са били чисти, неомърсени от декадентски фройдистки двусмислици или от непрекъснатите сексуални намеци на

медиите. При тях всичко е носело отпечатъка на нещо свято, съвсем различни духовни измерения, в сегашно време напълно удавени в натрапчивия анализ на сексуалната възбуда и игра, в непрекъснатия стремеж към колкото може повече лична плътска наслада.

Джолета се стресна, когато на вратата се почука. Отвори веднага, защото реши, че е Рон или камериерката.

— Здравсти — каза непринудено младият мъж, застанал на вратата с ръце в джобовете на памучния си панталон и доволно ухилен.

— Тимоти! — Тя беше толкова изненадана и радостна да види познато лице на това чуждо място, че най-спонтанно го прегърна. — Ти откъде се взе?

— От Корсика. Пристигнах снощи — отвърна той и отговори сърдечно на прегръдката ѝ. Отстъпи крачка назад и отметна рус кичур от лицето си. — Закуси ли вече? Натали каза, че е изключено да те сваря тук, в хотела, но аз се обзаложих на двайсет долара, че ще успея.

Отидоха заедно в трапезарията, където им бе сервирана обичайната континентална закуска. Хлебчетата и кроасаните с масло и мармалад вече бяха сложени на масата, заедно с каните горещо кафе и мляко. Докато да им наляят кафето, той успя да ѝ разкаже, че изведнъж му писнало от непрекъснатите слънчеви бани, гребане и посещение на развалини и затова решил да прескочи да види докъде са стигнали Натали и тя в търсенето на парфюма. Сторило му се, че известен интерес от негова страна е уместен.

— Имаше ли късмет? — попита той и отхапа голямо парче от кроасана си.

Откровеността му беше приятна след непрекъснатите извъртания и маневри на Натали. Джолета му даде много точен и реалистичен отговор.

Той кимна и преглътна.

— Така си и мислех. Мен ако питаш, усилията ви са напразни. Знаеш ли на твоето място какво щях да направя? Просто щях да си се разхождам из Европа и да си гледам кефа.

— Ами аз това и правих — отвърна Джолета.

— Говоря съвсем сериозно. Защо беше целият този театър? Наистина не проумявам с какво толкова може един парфюм да бъде различен? Не разбирам защо да не се съберем, да извадим някое и

друго шише от запасите на Мими и да кажем на онази лелка от „Каморс“ — ето ви я старата семейна рецепта. Тъй де, кой ли пък ще забележи разликата?

— Лара Каморс ще я забележи, ако има нос за парфюми.

Той сви рамене.

— Така ли мислиш? Но нали можем да кажем, че ароматът е малко по-различен, защо една или друга съставка вече не може да се намери или нещо подобно.

— На мен това няма да ми помогне, ако реша да ръководя магазина. В Ню Орлиънс има жени, които от десетки години купуват парфюма на Виолета и ти гарантирам, че те ще забележат, ако вече не е същия.

— От което следва, че нещо ще се случи, ако на хоризонта не се появи скоро някакво решение на проблема. Майка ми е на път да си загуби разсъдъка, човек ще рече, че ни предстои да бъдем изтезавани, ако не постигнем някакво споразумение.

— Изпитах го вече на гърба си — каза Джолета, сподавяйки усмивката си.

— Аз също — свъси вежди той. — Заплаши ме, че ще намали месечната ми издръжка и ще ме накара да тръгна да търся едно от онези ужасни неща, наречени работа. Така прави всеки път, когато семейният бюджет се разклаща.

Джолета понаведе глава встрани.

— Толкова ли ще е ужасно, ако някой от нас се присъединят към работещата част от населението?

— Не зная, може и да не е, но аз нищо не съм учил. Проблемът е там, че не съм завършил колеж. Майка ми все не можеше да реши какъв да ме направи, докато най-сетне се убеди, че най-добре преуспявам в разходките по плажовете.

— Но неслучайно именно тя те е лишила от плажовете и те е пратила да помагаш тук на Натали да ме шпионирате, нали така?

Той леко се изчерви.

— Нали я знаеш какви ги върши. Впрочем може и да не знаеш. Никога не е казвала, че трябва да дойда тук, но толкова време говори, говори, без да спира за всичко това, че най-сетне успях да й разбера намека.

Джолета отпи глътка кафе, после каза:

— Просто не мога да повярвам, че парите са толкова важни за нея.

— Наистина нямаш представа. Звонка монета. Пара. Мъни. Непрекъснато имаме нужда от тях. Ние сме скъпи хора, майка ми и нейните деца. Същински стрес е да поддържаш връзки с хора, които ги ринат с лопати. — Той се засмя тихичко. — На горката Натали ще ѝ се наложи дори може би отново да се омъжи. Перспектива, която никак не ѝ допада. Но може и да ѝ допадне, зависи от мъжа. Тази заран я видях с твърде многообещаващ кандидат, хванат на въдицата ѝ.

— Така ли? Тук, във Венеция?

Той кимна.

— Изпълнителният директор на „Каморс Козметикс“, всъщност синът на дамата, собственичка на предприятието. Натали щеше да закусва с него в хотел „Киприани“, където живее.

— Наистина ли? — каза иронично Джолета. Хотел „Киприани“ беше всичко друго, но не евтин, независимо от това според какви стандарти се измерва. Но беше интересно и че човек на „Каморс Козметикс“ също е във Венеция.

— Нали така разбрах, че си свободна. — Тимоти погледна малко виновно, преди да посегне към още едно хлебче.

— Виж ти! — каза Джолета и се поколеба дали да си намаже кайсиев мармалад на хлебчето, но реши да не го прави.

— Скъпата ми сестричка изглежда мисли, че е направила добър удар и беше ужасно доволна от себе си. Каза, че онова момче ти било навито на тебе, но тя ти го отнела.

Джолета вдигна глава.

— На мене?

— Така ме осведоми. Откровено казано, наистина е твой тип. Пряк, откровен, по американец от звездното ни знаме, с маниери, които ти допадат. Освен това разправят, че бил фантастичен бизнесмен: много енергичен и дори с творчески възможности, ръководи в собственото си предприятие отделите за реклама и за връзки с обществеността. Срамота, наистина, но в любовта, войната и бизнеса всичко е позволено.

Джолета сложи кроасана в чинията. Изведнъж бе загубила апетит. С дрезгав и леко треперещ глас попита:

— Как му е името на този изпълнителен директор?

— Чакай да си спомня — каза Тимоти и задъвка замислено. —
Нещо ужасно дълго, намирисващо отдалеч на най-богатите десет
хиляди. Адамсън, ако се не лъжа, с три, ако не и четири малки имена.

— Сигурен ли си? — попита тя, макар вече да знаеше, че не
може да има никаква грешка.

— Ами да, Тайрон Адамсън, така се казва.

Усети, че ѝ призлява. Запрегльща припряно, дано ѝ мине, но
кожата на цялото ѝ тяло изведнъж настръхна, а в сърцето ѝ нахлу
леден студ.

— Добре ли си? — погледна я загрижено Тимоти. — Само не ми
казвай, че не си знаела кой е този Адамсън.

Тя не му отговори направо, а попита само:

— Защо не носи същото презиме като майка си?

— Трябва да е от втори брак или нещо подобно, жената се е
омъжвала едно стотина пъти.

— Ти я познаваш? — попита Джолета. — И ти познаваш Рон?

— Бях представен миналата година на старата лейди, когато
трябваше да играя по поръка на майка си ролята на придружител и да
се оправям заедно с нея с безкрайните приеми и благотворителни
балове през зимния сезон в Ню Йорк. Синчето го видях тази заран за
пръв път: доколкото знам, той няма много общо с цялата тази история.

— Просто не мога да повярвам — каза тя бавно и в очите ѝ се
четеше мъка.

— Ще хапнеш ли последния кроасан? — Тимоти го взе от
чинията ѝ. — Хората разправят, че майка му създала концерн с парите
на неговия баща. След развода той задържал основния пакет акции.
Рон ги наследил след смъртта му и сега във фирмата от него зависят
много неща. Той има последната дума.

— За това например дали парфюмът да се купи и как да се
докопат до формулата, нали?

— Схватлива си — поклати възхитено глава той. — Значи тоя
тип е пътувал с теб из Европа, без да се издаде кой е, при това с
автобус, с туристическа група, въпреки че е свикнал да лети с
„Конкорд“. Брей, ама сигурно има яки нерви.

Не можа повече да издържи. Трябваше да излезе от тук.
Трябваше ѝ време да размисли, да овладее хаоса от болка и яд, който
се надигаше в нея.

Тя стана, праметна през рамо ремъка на чантата си.

— Виж какво, Тимоти, много съжалявам, но трябва да вървя. Аз плащам закуската.

— От къде на къде — протестира той.

— Настоявам. Ще останеш ли повечко време във Венеция?

Той вдигна рамене.

— Зависи.

— Къде живееш?

— Засега в „Киприани“ при Натали — каза той и весело се ухили. — Но от утре навярно в младежкото общежитие. На мен ми е все едно, пък и компанията там е приятна.

— Е, значи всичко е наред. Може да се видим по-късно. Имаш ли достатъчно пари? — попита го тя, преди да тръгне.

Той направи гримаса.

— С касата ми всичко е о'кей, трябва само да внимавам да ми стигне за по-дълго. Не се тревожи, ще се оправя.

Тя го потупа леко по рамото и бързо излезе. Беше я страх да остане, боеше се да не се разплаче, ако остане миг повече. Беше толкова глупава в собствените си очи. Господи, не я биваше да направи нещо както трябва, дори да се влюби.

При тази мисъл изведнъж спря и келнерът, който вървеше зад нея с кана кафе в едната и кана мляко в другата ръка, се дръпна бързо и изруга. Тя измърмори някакво извинение и продължи.

Не, не беше възможно. Не, тя не е влюбена. Просто нямаше да го допусне и толкоз.

Не беше някое расло на сянка викторианско женче, което трябва да подари сърцето си на един мъж, преди да спи с него. Беше модерна и разсъдлива. Да преспиш с някого е чудесно лекарство против стрес, приятно прекарване на времето за неделен следобед и чудесен начин да опознаеш някого. Не й трябваха дантели, парфюми и цветя, не й трябваха отчаяни жертви и клетви за вечна вяност.

Единственото, от което имаше нужда, беше едно топло тяло, малко опит и може би някой, с когото да си поприказва.

Е да, но и малко доверие.

Малко нежност.

Може би и чувство за хумор.

Внимание.

Почтеност.

Не повече. Наистина.

Проклет да е!

Проклет, проклет!

Забави се малко на рецепцията да каже, че няма да участва в сутрешната екскурзия, просто ѝ беше невъзможно. Не сега. Тъкмо се беше запътила към отворената врата, когато видя един висок мъж да се приближава към нея.

Рон. Тя спря. Беше късно, не можеше да му се изплъзне.

— Добро утро — извика той. Изкачи мраморните стъпала и му се наложи да направи път на една позакръгленичка дама с блузка с американското знаме. Гласът му звучеше безгрижно, а в усмивката, която ѝ отправи, имаше нещо много интимно.

Джолета му хвърли поглед, от който той би трябвало да се вкамени, и префуча покрай него. Миг по-късно беше излязла през вратата и побърза да се смеси с тълпата забързани за работа италианци. Запъти се към близкия кей.

Чу зад себе си бързи, решителни крачки. Рон я хвана за ръката и я накара да спре. Каза рязко:

— Какво става?

Тя се обърна към него, в очите ѝ пламтеше гняв.

— Добре съм. Просто открих, че мъжът, с когото споделям леглото, е измамник и лъжец.

Той свъси чело.

— Какви ги приказваш?

— Много добре знаеш какво имам предвид — каза тя презрително. — Надявам се също, че си открил вчера в дневника на Виолета нещо полезно за майка си, защото повече няма да имаш възможност да го четеш.

Тя се отскубна, готова да продължи пътя си. Но след две крачки той пак я настигна и отново я дръпна за ръката.

— Момент — каза навъсено. — Нищо не разбираш.

Сега вече гневът ѝ преля.

— Много добре разбирам! Надяваше се, че няма да науча, нали? Мислеше си, че ще можеш да продължиш да ме използваш, докато откриеш всичко, което искаш. Ами Натали? Трябваше да се досетя, че има нещо гнило още вчера, когато я последва като послушно пуделче.

— Това не е вярно — възрази той. — Намерението ми беше...

Джолета долови любопитните погледи на хората, които минаваха покрай тях, цял човешки поток, който се разделяше на две заради досадната преграда. Но не им обърна внимание.

— Така ли? Но след като вече беше почнал, реши, че е много практично да продължиш, нали? Господи, само като си помисля! Иде ми да умра или да те удуша с голи ръце.

— Джолета, недей — каза той тихо и загрижено. — Не се измъчвай така.

— Аз да се измъчвам? Копеле такова, просто ти не съществуващ вече за мен. Ти и жалките ти долнопробни номера. Трябваше да се досетя, че нещо не е наред, още когато очарователният южен акцент изведнъж изчезна. Писна ми от теб, господин янки от Ню Йорк. Настоявам да напуснеш стаята ми и да се махнеш от групата, да изчезнеш от живота ми. Не желая повече да те виждам. Никога.

— Невъзможно е.

Тя примига, ужасена от решителността в гласа му.

— Това пък какво значи?

— Това значи, че ще те следвам, където и да отидеш. С или без акцент, но кръвта на Стюартите, произвела на бял свят генерала на конфедератите Д. Е. Б. тече в жилите ми и аз не съм по-малко щур от теб. Няма да направиш крачка, без да съм по петите ти, поне докато цялата тази бъркотия не отmine. А ти какво, по дяволите, си помисли?

— Много, много се лъжеш, ако си представяш, че ще търпя присъствието ти.

— Нямах друг избор.

— Наистина ли? — каза тя спокойно. — Е, ще видим.

Когато и този път се обърна и си тръгна, той не направи опит да я задържи. Просто тръгна редом и не му беше никак трудно да върви в крачка с нея. Убийственият ѝ поглед не му направи никакво впечатление. Посрещаше го със спокойна решителност.

Тя спря.

— Махай се — каза му твърдо. — Ако не искаш да почна да крещя и да повикам полицията. Ще кажа, че ми досаждаш.

— Ами направи го — подкани я той най-невъзмутимо, — докато дойде някой, може и да бъде вече вярно. Ще бъдеш ли така добра да не тичаш, поне докато ти обясня всичко?

— Не си представям, че можеш да кажеш нещо, което да ме интересува. Да не говорим за това, че няма и да ти повярвам. Остави ме на мира!

— Позволи ми да ти обясня...

— Какво да ми обясниш? Как случайно си ме проследил по улицата близо до парфюмерийния магазин? Защото човекът, който ме е следял, положително си бил ти. Да не кажеш сега, че е било чудесна случайност да се озовеш в Лондон, когато ми откраднаха чантата? Може да съм била наивна, прав си, но аз бързо се уча.

Когато се обърна, за да си продължи по пътя, дишаше така учестено, сякаш беше тичала с километри. Не се решаваше да погледне мъжа, който отново вървеше до нея, дори когато той пак заговори.

— Вярно е, че в Ню Орлиънс те проследих до магазина. Не исках да те стряскам, но се приближих повече отколкото трябваше, защото ти се озова в магазина по-рано, отколкото предполагах. После видях онова животно, което те преследваше, но представа нямах какво е намислил, затова продължих да обикалям наоколо, а после изиграх и малката сценка, за да го сплаша. Вече те познавах и се разтревожих, когато разбрах, че заминаваш за Европа. Реших да те последвам. Бях на летището, защото пристигнах със същия самолет, но седях колкото може по-далеч от теб. Не исках да се намесвам в живота ти, но след като те поопознах, реших, че да пътувам с теб е най-добрият начин да не те изпускам от очи.

— Точно така — каза тя гневно, — и задачата ти е ставала все по-лесна, нали?

Той пое дълбоко въздух, сякаш му струваше усилия да се овладее. Гласът му беше рязък, когато отговори:

— Точно така. Но ако мислиш, че го направих, само за да се докопам до парфюма на Виолета, много грешиш.

— Такова нещо не съм и помисляла. Правил си го само заради Натали, нали? Тя е убедена, че съм толкова изгладняла за мъжко внимание, че всеки срещнат хубавец може веднага да ме свали. Имала е право. Надявам се, че ти е доставило удоволствие.

— Откровено казано — подхвана той, но после помълча малко, стиснал устни и завърши: — не беше така.

— Не? Е, в такъв случай направил си го заради неотразимата ми усмивка — каза тя презрително, макар едва да се държеше на крака от пронизващата я болка.

— Направих го от страх пред онова, което можеше да ти се случи.

— О, моля те. — Внезапното отчаяние в гласа ѝ приведе и нейните рамене.

— Зная, че звучи налудничаво. Но майка ми не е на себе си, откакто научи за парфюма. Така е обладана от мисълта, че той може да стане следващият ни хит, парфюм толкова прекрасен, че да завладее с щурм цяла Америка. Искаше да го превърне в най-любимия, най-трайния и най-скъпия парфюм в света. Парфюм с история и романтика, нещо много благородно, което не може да се постигне с никакво смесване и в никоя лаборатория. Най-много ме тревожеше, че просто нямах представа на какво е способна, за да получи формулата.

— Могъл си да я попиташ — каза Джолета. Не беше сигурна откога е почнала да го слуша. Но това нямаше, разбира се, никакво значение.

— На Лара Каморс не се задават въпроси. Тя е започнала в едно мазе като момиче от Арканзас с толкова силен акцент, че да си запушиш ушите. В Ню Йорк е имала представител, който може да е бил, а може и да не е бил първият ѝ съпруг. Изградила е фирмата с много смелост и тежък труд, а навярно и с малко прозорливост. Не ѝ беше никак приятно, когато аз използвах акциите на покойния си баща, за да нахлуя във фирмата.

— Защо не? Нали си ѝ син?

— Син, когото е изоставила, както и баща му, когато е бил на три години.

Беше може би дребна подробност, но за нея достатъчна. Тя позабави крачка. Изглежда го продължително.

— Във всеки случай — продължи той — истински се разтревожих, когато влязох един ден случайно в бюрото ѝ, а тя говореше по телефона за въпросния парфюм. Веднага млъкна, но успях да чуя как каза, че било още рано да се радваме на смъртта на Мими. Понеже била налице и втората внучка.

— Тоест аз.

— Бях вече достатъчно информиран за преговорите, за да зная, че не става дума за Натали.

Джолета направи още няколко крачки. Най-сетне каза:

— Не твърдя, че не вярвам на нито една твоя дума, но ако наистина си решил, че съм в опасност, защо не ме предупреди?

— Да речем, че съм бил убеден — великата Лара Каморс е забъркана в твърде съмнителна история с индустриален шпионаж. Или нещо още по-лошо. Би прозвучало налудничаво, както звучи и сега. Уважавам майка си, през последните няколко години свикнахме да работим заедно. Реших, че ще е най-добре да замина за Ню Орлиънс, да се уверя сам в някои неща и тогава да реша. Оказа се, че съвсем не е толкова просто.

— А по-късно защо ме лъга, защо не ми каза кой си?

— Не съм те лъгал, просто не ти казах цялата истина.

— Накара ме да мисля, че си специалист по рекламата, продуцент на рекламни видеоклипове или нещо подобно.

— Точно така е. Ръководя и рекламния отдел на „Каморс“. Просто не ти го обясних съвсем ясно. Нали не беше изключено, че ще ме пратиш по дяволите, а тъкмо това не исках да става.

В гласа му прозвуча нещо, което тя не желаше да чуе. Вместо това тя каза:

— Ще ми заявиш навярно, че изобщо не се интересуваши от парфюма и постъпката ти няма нищо общо с желанието да получиш за фирмата си правата върху него.

Бяха стигнали до кея. Той спря, пхна ръце в джобовете и погледна към плискащата се вода в канала, по който пухтеше транспортна лодка, натоварена със сандъци кока-кола. Най-сетне той бързо поклати глава.

— Не, подобно нещо няма да твърдя.

— Което означава — изрече тя презрително, — че все пак всичко е било свързано именно с дневника.

— Означава, че от този миг няма да крия от тебе и най-малката частица истина. Да, аз наистина искам да разбера какво може да се предприеме с този парфюм, в случай че формулата изникне отнякъде. Отначало не бях много любопитен, не вярвах в цялата тази история да се крие нещо, заслужаващо внимание. Но откакто прочетох дневника

на Виолета и се убедих, че историята е правдива, вече мисля по-иначе. Тук наистина се крият огромни възможности.

Тя искаше да му вярва и това беше най-лошото. Но как би могла? Каза рязко:

— Реших, в случай че открия формулата, да я запазя за магазина.

— Би било жалко и срамно отново да я погребеш. Не разполагаш нито с парите, нито с лабораториите, необходими за истинското използване на формулата.

— Все ми е едно. Парфюмът и така се продава добре от сто години.

Той понечи да възрази, но се отказа.

— Както и да е — каза Рон, — но в момента има хора, които се опитват да ти попречат да намериш формулата. По всяка вероятност те са във връзка с „Каморс Козметикс“ и затова аз отговарям, ако ти се случи нещо. Няма да те изпусна от очи, докато всичко не се изясни докрай.

— При което ще имаш и най-добрата възможност лично да пипнеш формулата, ако се появи, естествено.

В очите му пламна гняв.

— Надявам се да намериш проклетата формула. И ти обещавам, че ако това се случи, ще можеш да правиш с нея каквото си пожелаеш и колкото време пожелаеш, та ако ще да се наложи да пазя до края на живота си пред твоята врата, за да не може никой да попречи на плановете ти.

Тя го погледна право в очите.

— Звучи като същинска заплаха.

Той не се опита да се отрече от обещанието си, явно искаше да е близо до нея, независимо от това дали тя ще намери формулата или не. Миг по-късно той застана решително пред нея.

— Опитвам се да ти помогна, нищо повече. Не можеш ли да ми повярваш? Не можеш ли да ми имаш доверие?

Би искала да може, щеше да е толкова по-просто. Но беше прекалено дълбоко наранена, беше объркана и изпълнена с подозрения, пък и опитът не ѝ даваше основания да мисли, че си заслужава.

— Струва ми се, че наистина не мога — каза тя.

Рон се чувстваше сякаш току-що бе излязъл от преса за метални отпадъци на някое гробище за автомобили. От това че вината беше негова, не му ставаше, разбира се, по-леко. От няколко дена все се опитваше да открие на Джолета кой е, особено откакто срещнаха Натали. Джолета имаше достатъчно основания да бъде бясна. Щеше само да ѝ се възхищава, ако гневът ѝ не беше насочен срещу него.

Би желал да можеше да почне всичко отначало, от онази улица в Ню Орлиънс. Щеше да ѝ се представи, да я покани на вечеря и съвсем открито да ѝ каже с какво ѝ предстои да се пребори. Как ли щеше да реагира, питаше се той сега. Дали щеше да го прати по дяволите, или да му позволи някакъв достъп до своя живот? Би ли му се доверила достатъчно, за да му позволи да ѝ помогне?

Да спечели доверието ѝ беше за него сега най-важното. По-важно от всичко, за което някога е мечтал.

Твърде късно.

Не, точно сега няма време да си блъска главата. Сега трябва да положи всички усилия да убеди Джолета да не го праща следващите няколко часа в италиански затвор. Нямахме намерение да ѝ досажда, но беше почти сигурен, че неговото желание да не я изпуска от очи се различава твърде много от нейните желания.

Но не биваше да задълбава сега много-много в тези разлики, ако не иска да си загуби разсъдъка.

Каза с напълно равнодушен тон:

— Е добре, та какви са плановете ти за днес?

— Няма никакви планове — отвърна тя рязко.

Рон беше подготвен за хладния поглед, придружил това изречение, но не и за потиснатостта, която той издаваше. Смръщи чело и каза:

— Размишлявах за този Каналето, купен от Ален. Картина, на която е била изобразена къщата, в която са живели с Виолета. Не зная каква полза би имало да я открием, но може би си струва усилията.

— Представа нямаме какво е станало с къщата.

— Вярно, но ако си спомняш, на страницата в дневника, където става дума за картината, има и малка скица на къщата и отрязък от канала. Главата си давам, че тя е нарисувала същата къща.

Това събуди интереса ѝ.

— Ако е така — каза тя бавно, — съвсем не е задължително да откриваме същата картина, достатъчно е да намерим такава, на която да е нарисувана същата част от канала, на която да разпознаем и други отличителни белези.

Рон извади ръка от джоба и се хвана за тила, да поотслаби болката, схванала врата му. Той кимна одобрително. Беше познал — интересът към търсенията ѝ беше най-верният път да се приближи отново към нея. Каза спокойно:

— Предлагам да посетим един-два музея, може би Палацо Пезаро.

Джолета го изглежда, но не възрази. А той беше благодарен, че си има работа с разумна, а освен това и почитена жена.

Двамата скитаха по прашните мраморни подове на галериите, изкълчиха си до болка вратовете да гледат. Бяха смаяни от изобилието на картини, достойни да бъдат видени и не проумяваха как може да се прави толкова малко за сигурността на всички тези богатства. На пръсти се брояха картините и скулптурите, които беше забранено да се пипат. Останаха с впечатлението, че в Италия има толкова много произведения на изкуството, а проблемите, свързани с охраняването им са толкова големи, че след като са осигурили няколко шедьовъра, властите просто са вдигнали ръце.

Джолета успя да открие пейзажа, който се оказа най-близък до скицата на Виолета. Не беше на Каналето, а творба от Д. М. В. Търнър. Тя реши, че по-нежните багри и по-размитите ефекти на Търнър ѝ допадат повече от картините на Каналето със свършените си линии и меките, ясни цветове. Рон не се решаваше да спори с нея, защото беше убеден, че тя само се опитва да го води за носа. И успяваше, но той се преструваше, че изобщо не го забелязва.

Тя стоеше с ръце на гърба пред картината на Търнър, присвила устни по начин, който го предизвикваше да върши неща, които не са много-много за обществено място. Полагаше всички усилия да я слуша.

— Ясно ли ти е, че това тук може да е къща, която просто много прилича на нарисуваната от Виолета? Толкова стари къщи и дворци си приличат, пък и едно късче канал едва ли се отличава от останалите?

— Имаш право — отвърна той.

— Освен това Виолета може да е скицирала къщата отсреща.

— Ако имаш по-добра идея, слушам те — каза Рон.

— Не, нямам. Исках само да се уверя, че си даваш сметка за това, че ние може би само да си пилеем времето.

— Значи все пак *ние* — чудесна малка думичка. — Искаш ли да вървим сега да тропаме по вратите или не? — попита той.

— Чезаре положително много би ни помогнал — предложи тя.

— Мисля, че ще се оправим и без него.

Тя го изгледа подозрително.

— Ако говориш италиански — каза тя. — Но ти не го говориш, или?

Устните му се извиха в иронична усмивка.

— Има толкова много неща, които още не знаеш за мен.

— Тъкмо започвах да го установявам — каза тя ядно.

Само почакай до довечера — каза си той и продължи:

— Остават ни още няколко часа до обед и следобедната почивка. Готова ли си да вървим?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Не беше толкова просто да открият къщата, която търсеха, дори след като я бяха намерили на картината. Художникът си беше позволил волности в перспективата и дори бе изпуснал една или две къщи, които очевидно не му бяха харесали. Рон смяташе, че Търнър е стеснил и извивката на канала, но Джолета го убеждаваше, че имал дефект в зрението.

В четвъртата къща им отвори млада жена с дете на хълбока. Тя носеше яркорозов анцуг, обувки с яркозелени връзки и кариока на челото. Поглеждаше през рамо и говореше като картечница на италиански с някого, който стоеше в сенчестия край на коридора. Обърна се към посетителите и заяви на съвсем правилен английски, макар и със силен акцент:

— Тук не е музей, нито хотел. Моля, вървете си.

Щеше да затвори вратата, ако Рон не я беше задържал с ръка.

— Извинете за безпокойството, но не сме туристи. Търсим сведения за мъж и жена, американка, които са живели преди много години, доколкото знаем, в тази къща.

— Не зная нищо за такива хора — каза жената и взе да люлее момченцето, което ги гледаше с огромните си черни очи под рошави златистокестеняви къдрици — същинско живо ангелче на Ботичели.

— Имаме основание да предположим, че дамата, на която е принадлежала къщата, е трябвало да умре заради квартирантите си — побърза да каже Джолета.

— О, allora! — Жената поразмисли, после каза: — Един момент!

После извика нещо пред рамо. Чуха се провлечени стъпки и от сумрака се появи стар мъж. Жената обясни, че бил дядо на съпруга ѝ, прекарал целия си живот в тази къща.

Старецът беше прегърбен и слаб, черният му вълнен пуловер, който трябваше да го пази от влагата в къщата, беше провиснал отпред. Стоманеносивите му къдрици бяха като сплъстена вълна, а когато се усмихна, пролича, че му липсват няколко зъба. За щастие с

паметта му всичко беше наред. Жената, за която те споменали, му била прабаба, вдовица с ограничени доходи, която давала през миналия век стаи под наем, както хиляди други хора във Венеция преди туристическите хотели да изникнат като гъби из цялата лагуна. Лекарите твърдели, че е умряла от сърдечен удар, но в семейството знаели истината. Ужасна и невероятна трагедия. После на роднините била изплатена известна сума, нещо като обезщетение. Така наследството на вдовицата нараснало значително. Такива неща не се забравят лесно.

Да, да, жената имала и сестра, si, с вила недалеч от Флоренция. Вилата била разрушена през Втората световна война и на нейно място вдигнали нова. Градината ли? Ами да, тя си е там, та ако си направят труда да бият толкова път... Да им се чуди човек на тия американци — какво ли не искат да видят!

Успех!

Джолета не можеше да дойде на себе си. Да намери човек, способен да потвърди подробност от дневника на Виолета! Та това граничеше с чудо. Сякаш времето се беше свило, за да приближи миналото. Наред с това откритието отново им напомни колко е трудно да се научи нещо съществено за отдавна отминали събития.

Когато излязоха с Рон от къщата, поеха към моста Риалто. Бяха се разбрали да хапнат в някой ресторант до пазара. Вървяха мълчаливо покрай цветарски магазини, покрай витрини с кожени куфари, копринени шалове, ветрила, часовници и какво ли не още за туристите. Слънцето светеше ослепително над канала, а водата хвърляше странни отблясъци върху фасадите. Ветрецьт откъм канала беше свеж и миришеше малко на нафта от преминаващите лодки. Улиците бяха почти пуси, защото повечето италианци си почиваха час-два след изобилния и продължителен обед. Джолета и Рон вървяха бавно — вече не бързаха, защото бяха постигнали поставената за днес цел.

— Знаеш ли какво? — заяви изведнъж Джолета. — Не съм сигурна дали изобщо има смисъл да продължаваме. Твърде невероятно е да срещнем човек, който ще ми подаде късче пожълтяла хартия и ще каже: — Това е формулата, оставена от твоята прапрабаба преди сто

години, защото е знаела, че някой ден ще се появиш тук и ще си я прибереш.

Рон ѝ хвърли бърз поглед.

— Мислех, че се надяваш на прозрение, нещо, което да ти помогне да разгадаеш кода, който се намира може би в дневника.

— Да, но не е изключено също да съм си въобразила някои неща. Може би няма шансове да открием когато и да било нещо в дневника.

— И все пак, помисли само колко чудесно би било, ако успееш. Пък и да не сполучиш, няма да си отишла по-назад, отколкото беше в Ню Орлиънс.

— Лесно е да се каже, но нали прахосваме в края на краищата и твоето време.

— Ако на мен ми е все едно, защо трябва ти да се притесняваш?

— Прав си, щях да забравя — каза тя остро. — Пък и нали искаш да си до мен, в случай че открия нещо.

— Може би искам просто да съм до теб — погледна я той право в очите.

— Престани! — отсече тя. — Не бива да говориш такива неща.

— Зная — съгласи се той, — но никой не може да ме задължи да не ги говоря.

Тя му хвърли бърз поглед, но предпочете да не настоява и вместо това каза:

— Опитвам се само да обясня, че се колебая дали да не спра. Понеже групата заминава тъй или иначе за Флоренция, ще се опитам може би да видя онази градина. Но мога и да не се отделям от групата. Два дена в Тоскана, после три дена в Рим и се прибирам у дома.

— Чудесно!

Тя го погледна сърдито.

— Какво значи това? Искам да кажа, че ще можеш да се отдадеш отново на бизнеса си.

— Тези неща вече ги обсъждахме веднъж. Няма да се отървеш от мене до края.

— Нещо не си спомням да съм се съгласявала с теб.

Една цветарска количка беше привлякла, изглежда, вниманието му, когато каза:

— Защо не приемеш, че просто ми харесва.

— А защо не помислиш — каза тя бавно, — че може би искам да се насладя на остатъка от пътуването.

Той дълго мълча, после най-сетне каза:

— Може би най-важното е час по-скоро да се прибереш у дома.

— Както разбирам, държиш да знаеш, че се чувствам зле.

— Не, нищо подобно — усмихна се той.

В думите му прозираше нещо, което никак не ѝ хареса. Наблюдаваше строгите линии на лицето му, непроницаемостта тъмносиньо на очите. Но изразът на лицето му не издаваше нищо. Тя присви очи и подхвана:

— Слушай...

— По-късно, ако нямаш нищо против. Умирам от глад, освен това трябва веднага да телефонирам. Ще си потърсим ресторант и там ще продължим да се караме.

Той се извърна и тръгна. Тя гледаше подире му и за миг изпита огромното изкушение да хукне в обратна посока. Нека се опита да я стигне. И все пак да избяга от него беше по-малко привлекателно от възможността да му каже всичко, което мисли за арогантните му тактики. Стисна зъби и закрачи наперено след него.

След обела се прибраха в хотела. На другата заран тръгнаха за Флоренция и Джолета искаше да си стегне куфара и дори може би малко да подремне.

Все още ѝ беше неприятно той да върви до нея, но не знаеше как да му попречи. Нямаше начин да се измъкне. В момента най-много я вълнуваше въпросът как ли би се държал той в тясната ѝ хотелска стаичка, ако пожелае да спи сама в леглото.

Докато тя отиваше към рецепцията да си вземе ключа, от пейката в коридора се надигна една двойка.

— Е, най-сетне — каза с упрек Натали, но се усмихна. — Докато ви чакахме, двамата с Чезаре успяхме да се сприятелим. Тъкмо бяхме решили да минем и без вас.

— Въпреки това — добави засмяно италианецът, — много се радвам най-сетне да ви видя. Синьото, което носите, синьорина Джолета, е perfetto, сякаш създадено за вас.

Джолета забеляза как Натали хвърли на Чезаре подчертано ироничен поглед. Двамата стояха един до друг, почти допрели рамене и човек имаше впечатление, че току-що са прекъснали някакъв спор.

Джолета хвърли бърз поглед към Рон. Той също наблюдаваше двойката, а що се отнася до израза на лицето му, хрумна й само думата недоверчиво.

— Да не сме забравили уговорена среща? — попита Джолета.

— Не, не — отвърна Чезаре. — Дойдох в хотела с предложение за едно малко пътуване и срещнах вашата братовчедка, която ви чакаше. Дълго обядвахме, нали сме в Италия, тъй че не се отегчихме. Но щеше да е по-добре, ако бяхме посетили всички заедно вилите по река Брента.

— Вили?

— Да, нещо като замъците по река Лоара. Летни резиденции на някогашните венецианци, издигнати с печалбите от презморската търговия. Там са бягали от влагата и са си играели на фермери. Само малко туристи ги намират, а е наистина жалко.

— Все още можем да потеглим — каза Натали. — Те са на не повече от трийсет километра. Чезаре ми разказа за някакъв чудесен ресторант в град Мира. Бихме могли да вечеряме там.

— Не мисля — каза Рон и хвана Джолета за ръката. — Имаме други планове.

— Какви планове? — попита Джолета и издърпа енергично лакътя си.

Погледът на Натали заснова между навъсеното лице на Рон и зачервените бузи на Джолета.

— Но нали трябва да вечеряте някъде — каза тя хапливо.

— Не в толкова шумна компания — каза Рон.

Джолета го фиксираше с леден поглед. Просто не можеше да повярва, че след всичко, което се беше случило, той продължава да се разпорежда с времето й.

— Струва ми се — каза тя много високо, — че предложението за ресторанта звучи твърде примамливо.

— Но ти за пръв път чуваш за него — възрази рязко Рон.

— Най-добрият в цялата околност, честна дума — побърза да се намеси Чезаре.

— Не ставай смешен, Рон — каза раздразнено Натали. — Мога ли да ти кажа две думи насаме? Надявам се, ще успея да те убедя да се държиш разумно.

Рон сякаш се вкамени, после изглежда бавно другата жена и заяви остро:

— Съмнявам се, Натали, наистина. Джолета вече знае кой съм.

Натали примига ужасено. Премести още веднъж поглед от Джолета към него, видя как е застанал пред нея така, че тя да не може да вижда вратата, нито да размени погледи с Чезаре. Устните ѝ се разкривиха подигравателно. — Виж ти какво било!

— Да, това е — отрязва той късо.

— А знае ли също от какъв характер е доброто ни приятелство с теб? — попита тихичко Натали.

Подчерта думите си така, че те прозвучаха много язвително, каквато беше и целта ѝ. Стрелата ѝ улучи, но Джолета не се издаде и отговори, като се усмихваше в себе си:

— Не ми каза, но не беше и необходимо. Веднага ми направи впечатление, че вие двамата се разбрахте учудващо бързо.

— Да, наистина — отвърна със задоволство Натали. — Той винаги взема решенията си със смайваща бързина. Просто да му се възхити човек.

— Не и когато взема решения вместо мен — отвърна Джолета. — Намирам предложението за пътуване великолепно.

Чезаре се усмихна и повдигна въпросително вежда.

— Значи ли това, че ще дойдете с нас? Можем да наемем лодка и да потеглим срещу течението, така ще видим вилите най-добре. Но трябва веднага да тръгваме, ако искаме да използваме дневната светлина.

Не можеше да се каже, че излетът преминава непринудено.

Чезаре се държеше много сдържано с Рон. Натали пък беше очевидно много ядосана на Рон. На Джолета не ѝ се приказваше нито с Натали, нито с Рон. Рон мълчеше.

Въпреки всичко не бяха тръгнали напразно.

Много от вилите бяха не само в стил Паладио, но и проектирани лично от Андреа Паладио. С ясните си класически линии и съвършената хармония на пропорциите, те бяха нещо повече от вили и дворци, създаваха впечатление за лекота и въздушност с фасадите си в кремаво, златно и сиво. Фронтоните, колоните и извитите арки на прозорците бяха толкова различни от венецианските фасади от „Хиляда и една нощ“.

Лодките, които нае Чезаре, бяха за двама души, а с дългите весла човек трябваше да гребе прав. На Джолета ѝ идеше да се разсмее, като видя колко ловко я настани Чезаре в лодката, която щеше да кара, тъй че на Рон не му остана нищо друго, освен да се качи във втората лодка с Натали.

Италианецът настоя той да гребе срещу течението, но Джолета се поколеба. Имаше нужда да се пораздвижи, за да се освободи от насъбралия се гняв. Освен това права щеше да вижда по-добре, пък и нямаше да се налага да отблъсква Чезаре, ако той реши после да седне до нея и да остави лодката да се носи по течението.

— Ах, тези американки! — възкликна Чезаре и се загледа възхитен как тя маневрира чевръсто с дългото весло. — Не само че умеят всичко, но го вършат и толкова грациозно.

— Видях и италианки да карат лодки — каза Джолета.

— Не са много — ухили се Чезаре, — както вашата братовчедка, повечето предпочитат да оставят работата на мъжете.

Джолета се запита дали забележката е с язвителен подтекст, нещо твърде обичайно за Чезаре, както бе успяла да установи. Погледна го право в очите, но той само непринудено се засмя.

Миг по-късно той каза:

— Значи продължавате утре заран за Флоренция? Жалко, че напускате Венеция толкова скоро. — Гласът му стана тих и нежен. — Излишно е да ви казвам, *carina*, че съм на ваше разположение. Една дума само и ще ви закарам дотам и ще ви придружавам навсякъде.

— Това не би се харесало на Рон — каза тя сухо.

— Изобщо не ме интересува какво му харесва на Рон и какво не — щракна той пренебрежително с пръсти. — Важно е какво желаете вие.

Неговото отношение беше успокояваща промяна. Вярно, Чезаре разбра, че тя е в лошо настроение и го използва, но какво от това. Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Добре, но би ви се наложило да станете в тъмни зори — каза тя предупреждаващо, но с усмивка.

— Заради вас това няма да е жертва.

— Много рано.

— Джолета, *carina*, вашето желание е заповед за мен.

Тя погледна към другата лодка, която ги следваше на известно разстояние, но бързо ги настигаше, защото сега Рон беше поел дългото весло. Тя обясни тихичко на Чезаре какво трябва да направят. Когато свърши, попита:

— Ще ви бъде ли възможно?

Чезаре разпери ръце, оставяйки лодката да се плъзга сама.

— Как може да питате? — беше отговорът му.

Тя кимна бавно.

— Нека поразмисля още малко — каза Джолета, — тогава ще знам дали ще го направим.

— Размисляйте по-бързо, Джолета, не мога да живея твърде дълго само с надежди — престори се на отчаян той.

След разходката по реката им остана време и да разгледат великолепната вила Пизани, в която бяха живели последователно един додж на Венеция, Наполеон Първи и завареният му син Йожен Боарне. Освен това спряха за малко и в къщата, наречена Ла Малконтента — Недоволната, кръстена така на една твърде невярна съпруга, която заточили в провинцията, за да попречат на недискретното ѝ поведение. Най-сетне, вече по здрач, се запътиха към ресторант „Налин“.

Менюто беше съставено, както бе обещал Чезаре, от предястие с раци и миди, тъй нареченото „Скампи“, чудесно ризото, юфка, в която също имаше раци. Пиха от първокласното местно вино „Просеко канолиано“ — тръпчиво, искрящо и свежо.

Разговорът с другите двама не можеше да се нарече непринуден, тъй че Джолета и Чезаре си бърбяха най-вече двамата, намирайки и безброй поводи да се смеят. Той ѝ правеше екстравагантни комплименти и доливаше, въпреки протестите, много умело чашата ѝ с вино. Когато Рон ѝ направи забележка, че прекалява с пиенето, Джолета престана и да протестира, за да насърчи италианеца.

Решението си да отпътува за Флоренция тя съобщи по време на десерта. Рон направи някакво предложение, Чезаре друго и докато тя още се колебаеше, Рон си позволи да поръча вместо нея. Беше нещо толкова незначително, още повече, че бе поръчал сладолед с кайсии и бадеми, който щеше да си избере и тя. Но ѝ беше писнало някой да взема решения вместо нея и да пренебрегва нейните желания.

Пред ресторанта, докато отиваха към колата, тя прошепна нещо на Чезаре, от което погледът му стана триумфиращ.

Беше вече късно, когато се върнаха във Венеция. На кея Джолета и Рон се сбогуваха с Чезаре и Натали. На рецепцията тя помоли да ѝ дадат ключа, а Рон стоеше встрани и чакаше. Хвърли му бърз, предупреждаващ поглед, но той не каза нищо, преди да изкачат стълбата и да застанат пред нейната врата.

— Надявах се — каза тя, докато пъхаше ключа в ключалката, — че ще поискаш ключа от стаята си.

— Не можех — заяви той спокойно, — вече го предадох и в стаята ми е настанен друг.

— Натрапваш ми се, значи.

— Нима си допускала, че няма да го сторя?

Не, не беше сигурна, че ще го направи. Както не беше сигурна в момента дали ѝ казва истината. Тя си пое дъх.

— Виж какво...

— Зная — прекъсна я той. — Не искаш да ме пуснеш в стаята си и би предпочела да си замина. Но няма да го направя. Нито бих желал да правя сеир на хората в хотела с кавга по този въпрос.

Той посегна през главата ѝ и бутна вратата, която тя вече бе отключила. Мина покрай нея и влезе.

Джолета можеше да избира: да остане в коридорчето или да влезе при него. Последва го в тъмната стая. Вратата се затвори от само себе си и ключалката щракна.

Когато посегна към ключа, тя веднага усети дъха. Наситена, свежа, плътна вълна от аромати прииждаше от тъмното. Натисна копчето и силна светлина заля стаята. Мънички, старомодни карамфили изпълваха помещението. Стотици преливаха от вазите, наслагани по всички възможни плоскости. Прасковенорозови и кървавочервени, пъстри и бели, назъбените им листенца пръскаха аромата си във въздуха и нощта бе сякаш замаяна от сладостта им.

— Какво, за бога, означава това? — попита тя смаяна.

— Карамфили. Видях ги на пазара при Риалто и ги поръчах.

— За тях ли се обади по телефона?

Той кимна.

— Означават, доколкото зная, „пръв студен полъх в любовта“ или нещо подобно, така пише в дневника. — Гласът му беше дрезгав, личеше, че е притеснен.

— „Ах, клетото ми сърце!“ — спомни си тя.

— Точно така.

Беше глупаво от нейна страна да се трогва от прекалено сантименталния жест. Но великодушието на жеста и разбирането за онова, от което тя има нужда, за което мисли, бяха наистина невероятни. И обезоръжаващи.

— Какво се опитваш да постигнеш? — попита тя тихо.

— Да ти кажа, че ужасно съжалявам и че не исках да ти причинявам болка. Да разбера дали има някаква възможност за нас двамата да опитаме още веднъж.

— Поне докато изчетеш целия дневник.

Той пое дълбоко въздух и бавно го издиша.

— Абсолютно ми е безразлично дали ще видя някога този дневник.

— Звучи добре — каза тя сдържано.

Беше очаквала ядосано лице, но срещна само стоманена решимост. Тя отиде до един стол, смъкна чантата от рамо и я пусна върху седалката.

— Та аз те обичам, Джолета — изрече той тихо и дрезгаво.

— Не го казвай — възрази тя строго и без да го поглежда, а после тихо добави: — Моля те, недей.

— Зная, че съм ти дал малко основания да ми вярваш, но за мен е важно да ти го кажа.

— Колко практично, че го откриваш именно сега — отвърна тя спокойно.

— Зная го отдавна, поне още от Бат, макар да е почнало много преди това, навярно още през онази нощ в Ню Орлиънс. Смятах, че просто не бива да ти го казвам, докато се държа непочтено към теб. Би докарало маскарада наистина твърде далеч.

— Жалко, че не са те вълнували същите скрупули и когато се пхна в леглото ми.

— Виж, за това не съжалявам — каза той. — Още повече, че тогава не можех да се надявам да получа някой ден повече.

Най-лошото беше, че тя искаше да му вярва. Но не биваше. Той я беше използвал и щеше да продължи да го върши, ако му позволи. Но тя нямаше да позволи, не, втори път не.

Той сигурно си мисли, че все още има някакъв шанс да открият формулата в дневника, затова иска да присъства, когато се случи. И

тогава ще дойде краят. Той ще получи каквото иска и ще изчезне. А ако тя не успее, ако след пътуването остане с празни ръце, вече няма да има причини да се върти край нея. И тогава тя ще е загубилата.

Не можеше да се примири с подобна мисъл, не повече отколкото с измислиците, с които я залъгваше сега, за да я поуспокои.

Всички я изоставяха. Родителите ѝ, после нейният годеник. Дори Мими. Щеше ли да го допусне и сега?

Не, този път ще си отиде тя.

Приближи се към нощната масичка, върху която бяха сложени няколко вазички с карамфили. Наведе се, вдиша богатия аромат и с удоволствие усети как хладните листца докосват клепачите ѝ, устата, брадичката. Изпитото вино и този аромат преливаха в кръвта ѝ, мина ѝ през ума, че Рон заслужава поне един подарък за довиждане, нещо нейно, нещо, което по-късно ще му напомня за нея и ще смекчава болката, че е бил изоставен.

— Джолета — прошепна той умоляващо.

Трябваше ѝ време да размисли, да се увери, че наистина иска да го стори. Съчувствие, неуместна страст или подклаждана от чувство за вина жертвоготовност — в импулса, който я завладяваше все по-силно, имаше от всичко по малко. Знаеше, че има и друго, но не можеше да му се противопостави.

Искаше да прекара още една нощ с него, да се озове още веднъж в сигурната му прегръдка. Може би само тя имаше нужда от този прощален поздрав? Кой можеше да разбере? Кого интересуваше? Никого, освен нея.

Ако капитулира, той ще реши може би, че е спечелил. И какво от това? Тя нали знае истината. Скоро ще я разбере и той. С леко треперещ глас тя каза:

— Преди да си легнем, трябва да стегнем багажа и да го оставим пред вратата. Аз тепърва ще пренареждам моя. Но ако нямаш нищо против, бих искала да взема преди това един душ.

Той дълго я гледа, преди да се извърне с едва чута въздишка.

— Не — каза, — нямам нищо против.

Усмивката ѝ, когато го погледна с крайчеца на окото, беше съвсем бегла, но изпълнена с нежност.

Джолета не се забави много в банята. Когато той влезе на свой ред да вземе един душ, тя отдели панталона и блузата, които искаше да

облече на другия ден, изнесе куфара си пред вратата и напъха нещата, които щеше да носи със себе си, в голямата чанта през рамо. Опипа обемистата чанта, за да се убеди, че дневникът си е на мястото, защото през целия ден почти не бе помисляла за него. Един корав ръб я увери, че всичко е наред.

Облечена само в изтъняла от пране памучна нощница на ажурни цветя, Джолета мина още веднъж от ваза на ваза, за да вдъхне аромата на карамфилите. Бяха наистина великолепни. Сложи един цветец на дланта си, извади го от вазата, отиде да загаси лампата, а после се пъкна между чаршафите.

Когато Рон излезе след няколко минути от банята, тя обърна глава. Силуетът му, едър и широкоплещест, се очертаваше в рамката на вратата. Наблюдаваше го как заобикаля в тъмното леглото, за да мине от другата страна. Сега, докато лягаше до нея, главата и раменете му се очертаваха контражурно на фона на прозореца. Тя изчака не много търпеливо той да се изтегне по гръб.

Усещаше в гърдите си неравните удари на сърцето, сякаш топка, която дете неумело кара да подскача. Горещина я заля на талази, дланите я засърбяха от събралата се влага. Разбра, че е страшно да си прелъстителка, страшно, но и възбуждащо.

Обърна се предпазливо встрани, опря се на лакът и прокара карамфила по устата на Рон.

Той посегна инстинктивно към цветето, сякаш беше досадно насекомо. После замря.

— Какво правиш? — попита сподавено.

— Шшт — каза тя.

Тя отдръпна внимателно карамфила, после докосна още веднъж устата му, повтори очертанията ѝ, премина с назъбените листца по енергичната линия на брадичката, плъзна ги надолу по шията му. Потопи ги във вдлъбнатинката между ключиците, после ги прокара няколко пъти по проблясващите косми на гърдите, чак до плоските зърна. Когато докосна едното и то веднага се втвърди, той обърна в тъмното глава към нея.

— Джолета — прошепна той с молба.

Тя не отвърна.

Остави карамфила на гърдите му, плъзна се към него и се наведе, за да докосне едно от зърната с горещия си език. Сега той кръжеше,

смучеше, гъделичкаше нежно, после се прехвърли на другото.

Той посегна мълчаливо към нея, обгърна тялото ѝ с ръце, привлече я, потърси през тънкия плат топлите и нежни извивки на тялото ѝ, намери чувствителни места, за чието съществуване тя не бе подозирала.

Тя му се наслаждаваше, без да бърза, но с растящо удоволствие, усети как дишането му става все по-учестено, в ритъм с нейното.

После потърси слепешката топлите контури на устата му, меките ѝ устни се притиснаха към неговите, тя докосна ръбчетата на зъбите му, проникна внимателно още по-дълбоко, за да го подмами да ѝ отговори. И той отвърна — сладък, великодушен отговор, като преплете езика си с нейния и се остави тя да го води.

Привлече я по-близо, докато тялото ѝ се прилепи към коравите му бедра. Без да я пуска от прегръдката си, загали меката вдлъбнатина на корема ѝ, пръстите му затанцуваха по закръглените ѝ бедра, очертани под плата на нощницата. Той изглади всяка гънчица по нея, а после бавно я разсъблече.

Джолета вдигна колене върху тялото му, за да улесни внимателно търсещите му пръсти. Топлината, от която кожата ѝ пламна, се завъртя като спирала дълбоко в нея, после се събра под корема. Лек стон се изтръгна от устата ѝ, когато той затърси най-чувствителното средоточие на желанието ѝ. Вече се топеше от копнеж, опита гълчетата на устните му и остави дълга диря целувки по четвъртитата му челюст до ухото. Целуна го, после зарови в екстаз лицето си в шията му.

Сега Рон се съсредоточи върху закръглените ѝ гърди, които бе уловил в шепи, палците му кръжаха около чувствителните им връхчета и пламъкът в нея стана почти непоносим.

Все още не бързаха. Джолета не се отказваше от мнимото си господство, сега прегърна мускулестите му корави рамене, наведе се и махна карамфила, който ухаеше върху гърдите му. Посегна с треперещи пръсти още по-надолу, отметна чаршафа, който го покриваше, пхна ръка в хлабавия ластик на пижамата му. В желанието си да му върне насладата, която той ѝ даряваше, стократно увеличаваше своята.

Когато нерви, плът и разтреперани сетива не можеха повече да издържат, той я привлече върху себе си. Тя дълго лежа така,

притиснала гърди към гръдния му кош, плоския си корем към неговия, а сърцата им туптяха в двоен ритъм едно до друго.

Сега имаше чувството, че разгорещените ѝ мускули са намазани с масло. Тя се надигна над него и го пое с бавно, вълнообразно движение дълбоко в себе си. Препуснаха бавно, все по-силно притиснати, все по-бързо, все по-припряно. Той се движеше заедно с нея, нагаждаше се към нейния ритъм, позволяваше ѝ да определя дълбочината и темпото, продължавайки безукорно да се владее.

Сега и двамата дишаха по-учестено. Влага се събираше, сякаш капчици роса, по кожата ѝ. Чистият дъх на косата ѝ се смесваше с аромата на карамфилите и проникваше в съзнанието ѝ като афродизиак. Джолета се усещаше лека, но могъща, толкова гъвкава и изящна в преливащата страст, изобретателна, смела и вечно женствена.

После усети как сърцето ѝ, бедрата, цялата ѝ душа се събраха в едно. Мълчаливата магия избухна в нея като огнена стихия.

Той я вдигна високо, без да я пуска от прегръдката си, обърна я по гръб и я положи върху смачканите чаршафи. Наведе се над нея, покри я с благословеното си тяло и проникна дълбоко във виталната ѝ сила. И почна отново да се движи.

Джолета не се дръпна. Изви тяло срещу неговото, учестените им дихания се смесиха, напрегнатите им мускули се докосваха. Магията се върна. Тя усещаше горещия му дъх, тялото му, което я поемаше все по-дълбоко, те се вкопчиха със стенания един в друг, отдадоха се един на друг.

Едва много по-късно, в сигурната му прегръдка, загледана в тъмното с широко отворени очи, тя си спомни, че тази любовна игра трябва да е сбогуването им. Но тя не премина така, както си бе представляла.

Каза си, че иска да остане там, където е, както е, докато ѝ бъде възможно. Минаваше ѝ през ум да приеме всичко, което Рон би ѝ предложил като любов.

Може би илюзията щеше да се превърне в действителност или предложеното да ѝ бъде достатъчно.

Не.

Не можеше да го направи. Беше вече решила, колкото ѝ да е горчиво, тя ще го направи. Да се откаже би означавало леля Естел, Натали, а също и Рон да я победят чрез деквалифициране. Тъй или

иначе би означавало да захвърли нещо, което, бе го разбрала вече, е за нея не по-малко важно — самоуважението си.

Тя щеше да си отиде. Трябваше да си отиде.

Събуди се много рано, в сивата светлина, проникваща през прозореца, едва почваше да се примесва малко злато. Църковните камбани още не бяха почнали да бият. Когато се плъзна от леглото, Рон се размърда и протегна ръка към нея. Сигурно беше буден, но се преструваше на заспал, за да не я накара да изпита чувство на вина.

Камбаните почнаха да бият, когато тя вече стоеше облечена. Прокара още веднъж четката по косата си, нагласи двете шноли. Влезе в спалнята, пхна четката в чантата, оставена на стола, праметна я през рамо.

Рон лежеше по гръб, скръстил ръце на тила. После се обърна към нея и се усмихна. Видя чантата и попита:

— Къде си се запътила толкова рано?

— Имам нужда от някои неща за дамския си тоалет. Веднага се връщам.

— Магазините още не са отворени — каза той.

Косата му беше разрошена, по брадичката бяха наболи косми, очите го издаваха, че му се спи. Дали не беше от загрижеността в погледа му, но наистина никога не беше го виждала толкова красив.

Джолета преглътна буцата в гърлото си, после каза:

— Портиерката сигурно ще ми помогне. Веднага се връщам.

Не изчака отговора му и тръгна. Не го целуна, не му каза „сбогом“.

Тя беше силна.

Отиде до врата и я затвори след себе си.

Когато стигна до стълбата, сълзите замъглиха толкова силно очите ѝ, че вече не виждаше къде стъпва.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Чезаре препускаше с червената си „Алфа Ромео“ към Флоренция с устрема на античните водачи на колесници, чиято кръв течеше в жилите му. Джолета провери предпазния колан, след което си постави за цел да не се вкопчва по-често от необходимото в арматурното табло.

Според нея италианецът се присмиваше на страха ѝ, а това го насърчаваше да прави още по-смели маневри, за да ѝ покаже колко добре владее автомобила. Тя не ценеше подобни умения, но предпочете да не дава израз на недоволството си. Беше му благодарна за готовността да я закара. Освен това в момента нямаше нито желание, нито сили за спор.

Питахме се дали ако го заговори, ще го отвлече опасно от волана, или ще кара по-бавно, за да я слуша. Реши да рискува, най-вече защото искаше да се отвлече от собствените си мрачни мисли. Уместно щеше да е да почне от най-обикновени въпроси, за които досега все не им беше оставало време.

— Къде живея сега ли? — повтори той с покровителствена усмивка. — Най-често във Венеция, понякога в Рим или на Капри. Често в Париж или в Ница.

— Но къде е домът ви?

— А, това ли? В едно село на двайсет километра от Венеция, родителите ми още живеят там.

— Нямате постоянно местожителство? Един апартамент може би?

— Не, пък и необходимо ли е?

Тя го погледна смаяна.

— Доколкото си спомням, казахте, че сте от Венеция. Къде живеете там?

— Казвам, че съм от Венеция и хората отвърщат: „Ах, да, разбира се!“. Всеки познава Венеция. Така е по-просто. — Той сви рамене. — Последните няколко дни бях в хотел „Киприани“.

Гранд хотелът, в който живееше и Натали. Джолета усети изведнъж тревога, но се помъчи да се освободи от това чувство.

— Не помня да сте ми казвали с какво си изкарвате прехраната.

— Веднъж с едно, друг път с друго, купувам, продавам. Известно време бях келнер на параход за околосветски пътешествия. Ненормирано работно време, тежък труд, но натрупах много опит. Понаучих английски, френски, испански, немски и малко японски, запознах се с много красиви и богати жени, вдовици, разведени, пътуващи сами.

Джолета се запита дали той иска да ѝ каже тъкмо онова, което тя предполагаше. Оглеждаше с учудени очи изисканата му външност, елегантното облекло, кремавата копринена риза, скъпия часовник „Ролекс“ на едната му китка, тежката златна верижка на другата.

Той вдигна засмяно вежди и каза:

— Да не сте решили случайно, че щом карам такава кола, трябва да съм богат човек? Чувствам се поласкан, но не е така. Или поне още не.

— Но имате намерение да станете, нали? — попита тя безизразно.

— Полагам огромни усилия. — Той млъкна за малко, после продължи по-меко, в погледа му се четеше искрено чувство, когато каза: — Не ми се случва често да мога да върша онова, което бих желал, с толкова хубава лейди като вас.

Беше ѝ приятно да го чуе, но междувременно бе престанала да вярва на думите му.

— Искате да кажете, че се издържате, като оказвате услуги на богати жени?

— Джолета, обиждате ме. Разполагам с инвестиции, в бизнеса съм. Не съм жиголо.

— Не?

— Сам съм си господар. И съм всякога същият.

— Но нали онова, което вършите, предполага известна готовност да сте мил с хората, или?

Той я изгледа сериозно.

— На една жена винаги можеш да кажеш нещо мило, защото всяка е хубава по свой начин.

— Наистина ли? — попита тя равнодушно. Целият този чар, тези екстравагантни ласкателства и нежно внимание. Само роля. Трябваше да се досети.

— Никога не бих казал нещо, което да не е вярно, кълна ви се, особено пък на вас.

Това я накара леко да се усмихне, но погледът ѝ беше замислен. Бяха се запознали в Париж, той си бе дал труда да разбере какъв е маршрутът ѝ, беше ги последвал с колата почти до Венеция. За собствено удоволствие ли го беше направил, или зад всичко това се криеше нещо?

Така би искала да знае, така би искала да е сигурна. От това можеше да зависи толкова много.

Пред тях се издигаха червено-златните склонове на Апенините. Меките очертания на планините се простираха от двете страни на магистралата, покрити със сиво-зелени маслинени горички, с ливади, осеяни с цветя и ароматни треви. Докато приближаваха Флоренция минаха покрай безкрайно много селски къщи, овощни градини и лозя, покрай разсадници, в които освен дръвчета и най-различни растения се продаваха и гигантски каменни вази, сякаш току-що докарани от антична римска градина.

Спряха в крайпътно ресторантче да пият кафе с парче торта. Един сребрист „Фиат“ с тъмни стъкла зави след тях, а после изчезна бързо от полезрението им зад постройката и паркира там. Джолета беше наблюдавала последните няколко километра тази кола в обратното огледало. Сега седеше на една маса и чакаше Чезаре, застанал на опашка пред касата. Той плати и отиде с бележката до тезгяха да вземе платеното. Тя все очакваше да се появи някой от „Фиата“, но през страничната врата не влезе никой. Разказа на Чезаре за колата, но той само сви рамене.

— Може да си носят кафето и да са търсили само паркинг — каза той, — а може и да имат бебе, което трябва да се преповие. Да ида ли да видя?

— Не, не — спря го тя. — Сигурно имате право.

Той опря лакът на масата и прокара палец и показалец по брадичката си.

— Да не сте американска агентка? — попита весело. — Ако ви преследват, искате ли да избягам от „Фиата“?

— Не, благодаря — каза тя бързо. — Всичко е наред.

— Така си и мислех. Пошегувах се. Защото вашата братовчедка ми разказа, че сте тръгнала да търсите някаква формула. Предполагам, че и пътуването ни до Флоренция е във връзка с това. Можехте да тръгнете с автобуса, та предполагам, че ще пожелаете да ви закарам и другаде, преди да поемем към хотела. Прав ли съм?

Тя не отговори веднага и той продължи.

— Може би не трябваше да питам, но въпреки това съм любопитен. Пък и нали рано или късно ще разбере къде трябва да ви закарам.

Наистина не беше честно да го оставя в неведение. Но се съмняваше и дали е разумно прекалено много да му се доверява. До вчера едва ли би се замисляла толкова. Но днес всичко се беше променило, както и тя самата.

Би искала да знае малко повече за градината и селото близо до Флоренция, където се намираше вилата. Питаше се например дали е много уединена и дали къщата до нея се обитава през цялата година. Беше толкова развълнувана, когато разбра, че съществува, когато научи и пътя, по който се стига до там, че не зададе повече въпроси.

Сега нещата бяха стигнали толкова далеч, че връщане назад нямаше. Тъй или иначе, немислимо беше да се запъти веднага към хотела и да чака нова възможност, без да използва сегашната. Усещаше как вътрешно се съпротивлява на вечното си желание да търси винаги най-сигурния път. Навярно тъкмо това беше най-голямата грешка в досегашния ѝ живот.

Извади от чантата си картата, която старецът ѝ беше нарисувал, разтвори я на масата и му обясни къде отива и защо.

Сребристият „Фиат“ ги следваше, когато си тръгнаха от ресторанта. Държеше се на почтено разстояние, но напредваше с постоянно темпо, задминаваше, когато те задминаваха и спираше, когато те спираха.

Преди Флоренция се озоваха в задръстване, създадено от ремонт и катастрофа. Колите от автострадата с четири платна се опитваха сега да се промъкват като охлюви през иглените уши на едно-единствено платно. Пъргави продавачи на вестници, апарати за бръснене, студени напитки, дъвка и ментови бонбони се промъкваха без страх за живота между ревящите мотори, сред концерта на клаксоните. Чезаре прояви

огромно търпение, той си мърмореше нещо под нос, кривеше врат да види какво става и натискаше клаксона, когато някой се опитваше да се натика в тясното пространство между него и най-близката кола.

Доста пред тях един автомобил се блъсна в калниците на застаналия пред него. От двете коли наизскачаха мъже, почнаха да се ругаят и да се заканват с неприлични жестове. После движението взе да се възстановява и сякаш по даден сигнал всички се втурнаха към колите си, затръшквайки шумно вратите.

Колкото и забавно да беше представлението, най-доброто му беше, че „Фиатът“ заседна яко някъде зад тях. Когато задръстването се поохлаби и „Алфа Ромеото“ си възвърна бързината, от сребристите кола вече нямаше и следа.

Градината, която търсеха, може и да е била по времето на Виолета извън града, но сега Флоренция беше погълнала и нея, и съседния чифлик. Синьора Перино, възрастната дама, на която принадлежеше модерната вила до градината, беше предупредена за пристигането им. Тя им отвори вратата — беше мила стара майчица с мека, красиво подстригана тъмна коса, в удобна рокля от тъмнолилав лен. Тя им предложи гостоприемството на дома си, включително и обед — свинско печено с кнедли, хлебна салата и пръстена кана кианти класико.

Джолета не бе съобщила, че е вече обед, иначе щеше да изчака. Не искаше в никакъв случай да затрудни чужди хора или да се опитва да разговаря с някого, когото почти не познава. Но беше невъзможно да откаже. Нямаше друг изход, освен, както беше прието в Италия, да изпрати по-късно на жената цветя.

Обедът беше сервиран в опасана със зид градина. Няколко ниски стъпала водеха от високите остъклени врати на верандата към тази градина, превърната по такъв начин в тераса. Въпреки това в атмосферата се бе запазило нещо селско. Масата беше от старо дърво, мозайката на пода не си помнеше годините, а лозата на сенчестата огромна асма имаше дънер като на дърво. Не можеше да има съмнение — това е било любимото място на Виолета и Ален, тук са се любили преди толкова много години. Джолета беше дълбоко развълнувана.

От мястото си виждаше всичко — розовите храсти, геометричните лехи и водоскока в средата. Докато Чезаре занимаваше стопанката с поток от комплименти и истории, тя можеше да вдишва

на спокойствие аромата на рози и стоплени от слънцето треви, да слуша тихия плисък на водата и бръмченето на пчелите.

Докато седеше така и си представяше какво е било тук преди време, Джолета усети как се успокоява, как най-сетне намира отмора. Струваше ѝ се, че чува тихите гласове на Виолета и Ален, че ги зърва в сянката на маслиненото дърво, където една вратичка водеше към лозята и оборите. Същата, през която е минавал някога Джовани, когато е отивал на работа в полето.

Всъщност вратичка вече нямаше, беше останал само каменният отвор в стената, където някога е била.

Джолета поклати глава. Призраци, извикани от въображението ѝ. Не беше подозирала, че има толкова силна фантазия.

Докато се оставяше на въздействието на тази заобиколена със зид градина, разбра какво е направила Виолета. Тя беше пресъздавала градината в Ню Орлиънс. В двора на къщата си беше издигнала паметник на любовта, а може би и на любовника си.

— Много се радвам да ви видя тук, синьорина — каза стопанката малко по-високо. — Цял живот съм под впечатление на трагедията, която се е разиграла между тези стени. Трябва да ви кажа, че по онова време хората от моето семейство са били тук слуги. Често съм се питала какво ли е станало с американката, заплетена в тази история и дали потомците ѝ в Щатите знаят какво се е случило тук, в Италия. Но има още нещо, което аз...

Някъде във вилата се чу звънец. Стопанката смръщи чело. Тя не очакваше други гости. След малко дойде хубавичко слугинче в дълга до петите черна рокля и размени с господарката си няколко думи. Синьора Перино се извини и влезе в къщата.

Чезаре отпиваше от виното и наблюдаваше Джолета. Сенките на лозовите листа рисуваха шарки по бронзовата кожа на лицето му. Той се наведе, остави чашата и посегна към ръката ѝ. Взе я между своите и каза:

— За какво се бяхте замислили, преди синьора Перино да ви заговори? Изглеждахте някак странно, много сладка и загадъчна, сякаш имате тайна.

— Мислех за прабаба си — каза тя. Беше истина, но не цялата. Не можеше да му каже повече.

— Трябва да е била забележителна жена. Била е влюбена в италианец, нали?

Тъмните му очи не изпускаха нейните, докато приближаваше ръката ѝ към устните си. Целуна дланта ѝ. Устните му бяха топли и гладки, а връхчето на езика, с което докосна леко чувствителната ѝ кожа, сякаш я удари с ток и дъхът ѝ секна.

— Я ги виж ти! — каза Натали, когато се изправи на вратата, през която домакинята беше изчезнала преди малко. — Скъпи Чезаре, изглежда не те предупредих, че не бива да си чак толкова очарователен с братовчедка ми.

Чезаре вдигна глава и лицето му пламна от гняв. Погледът, който хвърли на Натали, беше изпълнен с омраза.

Джолета дръпна ръка от здравата хватка на италианеца. Когато срещна погледа му, изпълнен със съжаление и молба, попита:

— Наистина ли някой е трябвало да сменя пеленки?

Натали се разсмя.

— Чезаре, наистина ли ти го каза? И без това ме беше страх, че сте ни видели, понеже Рон настоя да ви следваме съвсем отблизо. Никога вече няма да ругая италианските шофьори. Рон караше като луд. Не ме питайте как се справи в задръстването.

Братовчедката на Джолета не беше сама. Високата фигура на Рон изпълваше рамката на вратата зад нея. Джолета не се решаваше да погледне към него, макар веднага да разбра, че е тук.

Стопанката на вилата стоеше, объркана и безпомощна, зад двамата. Не проумяваше откъде този внезапен интерес към градината ѝ.

— Колко глупаво, че Рон не се сети да изкопира картата — каза Джолета.

Натали отметна глава.

— Сетил се е, но не е имал време, или поне така каза. За щастие, има добра памет.

Сега Джолета се реши да срещне мрачния му поглед. Очите му бяха навъсени и бдителни. Не прояви никакъв интерес към онова, което ставаше тук.

Всички бяха против нея. Никой не се интересуваше от нейните интереси и грижи, всички само искаха от нея нещо. Тази истина беше

като харпун, който се забиваше все по-дълбоко в тялото ѝ. Нямаше възможност да го издърпа, без да си причини още по-силна болка.

Обърна се отново към братовчедка си:

— Трябва да си била много доволна, че поне един от помощниците ти се е появил отново на хоризонта.

— Можехме да си спестим всичко това, ако ти не беше толкова голяма индивидуалистка — оплака се Натали. — Не проумявам защо трябва да се държиш така отвратително. Откровено казано, разочарована съм и от двамата ви. Струва ми се, че Рон се съгласи да дойда с него само защото в противен случай нямаше да му кажа с кого си тръгнала и закъде.

— Изнудване, Натали, и кражба, и взлом?

— Кражба и какво? Представа нямам за какво говориш.

Джолета я изгледа с досада.

— Е, добре, щом искаш. Наистина ми е неприятно да ти съобща лошата новина, след като си си направила такъв труд. Истината е, че тук няма нищо.

— Нищо.

Разочарованото лице на Натали беше почти смешно. Джолета посочи градината и каза:

— Нали си чела бележките ми. Какво виждаш?

Натали опря ръце на хълбоци и сега я фиксираше с вдигнати вежди:

— Бъди по-ясна, Джолета. Нито имам, нито съм чела, нито съм взимала някога бележките ти.

— Хайде, престани — каза Джолета, стана и се дръпна от масата. — Ако леля Естел и ти не сте пратили човека, който претърси стаята ми, кой тогава?

— От къде да знам? Единственото, което направих, е, че те последвах, а не беше лесно. Все се надявах някак да се разберем.

Джолета не знаеше дали да ѝ повярва или не. Звучеше убедително, но Натали винаги бе успявала да се владее.

Беше ли възможно леля Естел да е действала без знанието на дъщеря си? Във всеки случай имаше достатъчно силна воля да го стори, но дали разполагаше с необходимите връзки, дали алчността ѝ беше толкова безмилостна — кой можеше да каже? Може да беше оставила децата си в неведение, за да ги защити. Винаги е била майка-

лъвица, неспособна да признае, че нейните деца могат нещо да сбъркат.

Дали пък Рон не е наел някого да свърши всичко това? Сварва човек в стаята ѝ, когато се връща заедно с нея — номерът беше чудесен и наистина отклоняваше всяко подозрение от самия него.

Да не забравя освен това и майка му, сивия кардинал Лара Каморс, бе я виждала само на снимки във вестниците. Беше ли наистина безскрупулна търговка, както твърдеше нейният син? Или всичко е лъжа и измама, измислена история, която да позволи да Рон да я шпионира?

Вече нямаше значение. Беше направила своето в търсенето на миналото на Виолета и на формулата.

— Мисля, че отегчихме предостатъчно синьора Перино с присъствието си — каза тя. — Време е да вървим.

— Ще те откарам до хотела — каза Рон.

— Тя дойде с мен — прекъсна го Чезаре и заби юмруци в хълбоците си.

Рон го изгледа навъсено.

— Вие можете да върнете Натали във Венеция.

— Венеция ли? — възкликна Натали. — Но аз не желая да се връщам. Аз трябва да поговоря с Джолета. Ние трябва да решим...

— Друг път — отсече Рон.

Натали фиксираше Рон с присвити очи.

— А сега чуй ме, Рон Адамсън. Писна ми от тебе и от твоите арогантни...

Но Рон изобщо не я слушаше. Той се обърна към Джолета и попита:

— Идваш ли?

Да остане насаме с Рон или с Чезаре? Джолета не беше сигурна какво ѝ е по-противно. Или кое решение изисква повече смелост.

— Идвам — каза тя тихо и тръгна към Рон. Хвърли на Чезаре бърз поглед. Той се усмихна примирено и въздъхна, свивайки рамене.

Джолета благодари на синьора Перино за обета, извини се за внезапното нахлуване и обеща да ѝ пише за онова, което знаеше за смъртта на вдовицата във Венеция, колкото и малко да е то. После се обърна и си тръгна.

Хвърли още един поглед през рамо, миг преди да излезе от градината. Слънцето беше още високо, листата продължаваха да танцуват над старите плочки на мозайката. Пчелите бръмчаха над цъфналите треви, а старата маслина проблясваше като сребърна. Тревата, нежна и тъмнозелена, се олюляваше на пролетния вятър, сякаш раздвижена от леки стъпки. Един-единствен съвършен цвят на старата роза се разпука, листцата се зарониха с тихо шумолене върху мозайката и застинаха сякаш капки кръв.

Джолета се обърна рязко и си тръгна.

Първото, което видя в страничната уличка, където можеше да се паркира, беше колата на Рон — светлобежово „Волво“.

Тя бе решила, че е карал сребристия „Фиат“, колата, която нае на кея във Венеция, както тази сутрин и „Волвото“.

По всяка вероятност хората във „Фиата“ изобщо не са ги преследвали. Нямаше нищо странно в това и друга кола да пътува на сравнително краткото разстояние между Венеция и Флоренция със същото темпо, а освен това нали беше изчезнала при задръстването.

Рон не пророни дума, докато не спря пред хотела във Флоренция.

— Само едно ми кажи — обърна се сега към нея с дрезгав глас. — Карамфилът, който остави върху възглавницата ми, означава ли нещо, или е било само импулс, само шега?

Беше очаквала въпроси, но не и този. Обзе я паника, докато търсеше трескаво отговор, от който да не я заболи още повече. Истината беше винаги най-доброто, но не беше сигурна, че сега е най-подходящият момент за нея.

— Не зная — каза най-сетне, с поглед упорито прикован в предното стъкло. — Аз не съм Виолета, а само една съвременна жена, която предпочита простите и разбираеми неща. Символите са нещо много мило, но откритите думи и действия — най-доброто.

— Което значи? — попита той, след като размисли малко.

— Което нищо не значи — каза тя ядосано. — С удоволствие бих забравила цялата тази история. Искам да завърша спокойно пътуването, да се прибера и да продължа да живея живота си.

— Това няма да стане — каза той тихо, но решително. — Дори ако го допусна, но аз няма да позволя.

— А защо не? Аз се предавам, отказвам се да мисля повече за този парфюм.

— Никой няма да ти позволи.

— Ще видим — каза тя.

— Да, ще видим — отвърна той мрачно и след кратко колебание продължи: — Само че от сега нататък няма да сме в толкова голяма близост. Занапред ще наемам стая до твоята.

Тя посрещна спокойно погледа му.

— Без врата между стаите?

— Точно така.

— Добре — каза тя тихо. Но според нея това не беше никакво споразумение.

Веднага щом си остави нещата, тя излезе от хотела. Нямахше точен план, нямахше нещо предвид, искаше само да се изплъзне от непрекъснатото наблюдение, а Рон положително нямахше да допусне, че е излязла веднага.

Беше много приятно да се разхожда сама из града, да се люби на старата катедрала и площадите, да изкачва стълби и да се радва на гледката, да пусне монета за удоволствието да се възхищава на Микеланджеловия Давид.

Купи си яке с широка яка от невероятно мека и тънка кожа, предназначено за топлите зими в Сицилия и Капри. Беше подходящо и за Ню Орлиънс. Намери и чифт великолепно осемнайсеткаратови креолски обеци и няколко позлатени кожени калъфа — подарък за приятели.

Движението, самотата и удоволствието да си позволи нещо за себе си беше явно онова, от което имаше нужда. Въпреки това трябваше рано или късно да се върне в хотела.

Първият човек, когото видя, докато се приближаваше към сградата, беше леля Естел.

За малко да не я познае в този отровнозелен панталон, със златисто яке, италиански сандали и нахална шапчица и шал в тон с останалото. Седеше с още трима души край масичка в улично кафене близо до хотела. Тимоти се надигна, малко смутен и й махна усмихнат. Седна едва когато тя тръгна към тях. До брат си Натали изглеждаше притеснена и малко угрижена. Четвъртият човек беше възрастна жена с чудесна фризура, съвършен грим, изкуствени мигли и изискан сребрист костюм. Сиво-сините ѝ очи измериха пренебрежително Джолета, когато тя приближи.

— Джолета, скъпа — каза леля Естел, — мисля, че тук има човек, с когото трябва да се запознаеш. Лара — обърна се тя към белокосата жена, — това е моята племенница Джолета, за която толкова съм ти говорила. Джолета, това е Лара Каморс.

Майката на Рон. Собственичката на „Каморс Козметикс“.

Когато двете се поздравиха, в усмивката на възрастната жена се появи нещо трудно определимо.

— Значи вие сте Джолета — каза тя. — Трябваше да се досетя.

Джолета я погледна въпросително.

— Разполагах, естествено, с описанието на Рон — каза Лара. — А сега разбирам, че притежавате стила на баба му, която го отглежда, майката на баща му. Елегантна, разумна, но малко мекушава.

— Изглежда, трябва да ви благодаря — каза Джолета.

Сега леля Естел се опита да привлече вниманието на Джолета, покани я да седне, предложи ѝ чаша вино, поръча и на себе си още една.

— Както разбрах от Натали — подхвана лелята на Джолета, веднага щом келнерът се отдалечи, — откакто те е настигнала, тя още не е имала възможност да разговаря с теб. Мисля, че е крайно време това да стане.

— Ако ти и госпожа Каморс сте били толкова път само заради това, могли сте да си спестите усилията.

— Според Натали ти твърдиш, че що се отнася до парфюма, не си попаднала на нова следа. Но аз не мога да ти вярвам. Нали нямаше да дойдеш тук, нито да посетиш онази жена във вилата ѝ, ако нямаше сериозни причини да го сториш.

— Да си помисляла, лелю Естел, че мога да имам и други неща на ум?

Тимоти, който тъкмо се канеше да отпие от бирата си, за малко не я разля, толкова рязко сложи халбата на масата. Избърса разлятото с ръка и каза:

— Бъди почтена, Джолета. Добре знаеш, че ние се препъваме в тъмното, защото още не сме имали възможност да надникнем в дневника.

— Разбира се, че го знае — намеси се неочаквано Лара Каморс, — но се брани, защото я обсаждате всички до един.

Джолета не знаеше дали да се почувства поласкана, или да се ядоса на много точното определение. Хвърли изпитателен поглед към майката на Рон.

Ръцете на жената, които почиваха върху ръба на чашата за вино, бяха меки и грижливо поддържани, с овални нокти, лакирани в бледорозово. Кожата на лицето ѝ беше нежна, безукорна, само под очите имаше мрежичка тънки бръчици. В очите ѝ се четеше разбиране и ум.

След кратка пауза Лара Каморс продължи:

— Леля ви беше направо ужасена, когато научи, че сте имали проблеми: откраднати чанти, взлом и тъй нататък. Откровено казано, разтревожих се и аз.

Джолета отвърна спокойно на погледа на възрастната жена.

— Вашият син се грижеше за мен.

— Разбрах го от Натали — каза госпожа Каморс с недвусмислена усмивка. — Надявам се, че сте се разбирали добре с Рон. Той е понякога ужасно изнервящ.

— Спогаждахме се.

Майката на Рон реагира на краткия коментар само с леко потрепване на миглите.

— Да, често е трудно поносим, но има безпогрешен нюх. Когато за пръв път стана дума за цялата тази история, той предположи, че има възможност всички участници да се споразумеят. Междувременно успя да ме убеди, че би било погрешно да преговаряме само с един член от семейството. Тук съм, за да видя дали не можем да стигнем всички заедно до задоволително решение.

Джолета видя как леля Естел и Натали се спогледаха продължително. По лицата им можеше да се разбере, че онова, което Лара Каморс току-що каза, неприятно ги изненада. Тимоти сбърчи чело и погледна безпомощно майка си.

— Но всъщност едва ли има смисъл, нали? — обърна се Джолета към Лара Каморс.

— Трудно ми е да повярвам, че формула за парфюм, произвеждан повече от сто години в един-единствен магазин в Ню Орлиънс, е могла да бъде загубена. В бизнеса нещата не се правят така.

— От Мими можеше да се очаква — каза леля Естел. — Но значи ли това, че ако Джолета не участва, ще се откажете от парфюма,

независимо от резултатите на лабораторния анализ?

— Според моя правен отдел трябва да имам съгласието на всички живи наследници на Мими Фосие, за да разполагам сама и неограничено с формулата, когато бъде намерена, естествено. Тъй че отговорът ми на този въпрос е положителен. Но преди да стигнем дотам, трябва да бъде документиран произходът на този парфюм. Без пъстрото му минало той си остава хубав аромат като всички останали. От тях „Каморс“ си има предостатъчно.

Джолета стана.

— Трябва да ви кажа, че предпочитам да запазя парфюма за магазина в Ню Орлиънс.

— Наистина ли? Но защо само за него? — попита Лара Каморс.

— Гордост, традиция и предизвикателството, произтичащо от всичко това — отговори тя.

— Това било значи — каза възрастната жена с мъдра усмивка.

— Ти даваш ли си сметка, че става дума за милиони? — попита Натали и вдигна високо вежди.

— Да, разбира се.

— Ако ще се вкопчваш и занапред в този дневник, ако ще пазиш само за себе си онова, което трябва да знаем всички, предупреждавам те — може и да си ми братовчедка, но ще те убия — изрече натъртено Натали. — Точно така — обърна се тя към Лара Каморс. — Идеята ми е много добра. В края на краищата според прекрасните закони на щата Луизиана, майка ми е най-близката роднина на Джолета и нейна наследничка. Това би улеснило значително нещата, нали?

Възрастната жена остана за миг безмълвна, докато разбере шегата. Но тя не се засмя, както и никой от присъстващите.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

„Аз чакам.

Аз чаках през последните дни на есента, през гроздобера и жътвата и през бледите, тъжни дни, когато дори земята е вече уморена и копнее за почивка. Не мога да повярвам, че моят възлюбен Ален няма да ме вземе при себе си.

Тази есен много мъже загинаха в Крим, на места, които са само имена на картата, загинаха, защото владетелите на Анталия, Франция, Прусия и Австрия се обединиха, за да обуздаят амбициите на цар Николай. Съчувствам на войниците от двете страни на фронта, които трябва да умрат далече от родината и семействата си, но то е повърхностно съчувствие, защото съжалявам най-вече себе си. А тъй като искам да вярвам в любовта си, презирам тази си слабост.“

Понякога Виолета изпитваше гняв спрямо Ален. Как можа да го направи? Просто да си отиде и да я остави тук сред чужди? Не можеше ли да си представи какъв страх обзема жена в нейното състояние?

Беше казал, че никога няма да я изостави. Но го бе сторил. Всеки ден си повтаряше отново и отново, че той ще се върне, че няма намерение да изчезне завинаги. Всеки ден слънцето залязваше, нощта обгръщаше вилата в сенки, но Ален го нямаше.

Беше сигурна, че за изчезването му има сериозна причина. Навярно се е налагало с някого да говори, нещо да предприеме, за да сложи край на това непрекъснато следене. Или искаше да се опита да изправи пред съда човека, който бе наплашил до смърт синьора да Алори.

Но да я остави сама във вилата след онова, което се бе случило на старата жена само защото ги бе приела в къщата си, беше наистина

жестоко. Какво можеше да стори на свой ред тя, ако онези мъже се върнат, ако поискат да разберат къде е Ален, а тя не може да им каже.

Усещаше се толкова безпомощна, а детето в нея растеше. Беше сякаш отчуждена от самата себе си. Доскоро бърза и пъргава, сега трябваше да се движи много внимателно. Чувстваше се толкова ранима, не заради себе си, а заради детето, което носеше. Ако ѝ се случи нещо, то няма да оживее. За да го защити, трябва много да се пази.

Всъщност не беше толкова сама. Джовани беше до нея.

Беше всякога наблизо, когато тя е в градината — подрязваше цветята, оправяше или метеше плочките. Често ѝ донасяше букет, за да го сложи за закуска или за обед на масата. Когато изтърчаваше ръкоделието си, той вече бързаше да го вдигне. Ако се разхождаше по пътеките край къщата, винаги беше наблизо, готов да я брани.

От нощта, в която Ален замина, Джовани спеше във вилата. Идваше вечер по здрач и оставаше до изгрев-слънце. Заемаше поста си пред нейната врата, където си беше сложил сламеник. Тя не знаеше кога спи. Ако станеше нощем, той вече беше буден и я питаше дали има нужда от него. Колкото и рано да се надигнеш сутрин, той беше вече на крак. През дългите есенни вечери Джовани идваше в салона да ѝ прави компания. Най-много обичаше тя да му чете. Не беше необразован, беше вземал уроци при местния свещеник, но му оставаше малко време за учене и за книги. С удоволствие се осведомяваше от вестниците къде какво е станало, но най-много обичаше италианските преводи на романите на сър Уолтър Скот, разказващи за храбри мъже и красиви жени. Когато го зърна един ден да се смее на нещо, което беше произнесла неправилно, помоли го да говори с нея на италиански.

Той ѝ сервираше вечерята, приготвена от майка му. Не позволяваше на Виолета да се храни в кухнята, поднасяше ѝ ястията както му бе редът. Разсмиваше я с весели клюки за живота в селото и непрекъснато я подканяше да яде повече, настояваше да опита едно или друго лакомство, предлагаше ѝ сякаш яденето като заместител на любовта.

Отначало това я смущаваше.

— Не бива да занемаряваш заради мен работата си, Джовани — казваше тя, — нито семейството си.

— Не, мадона — отговаряше той и я гледаше нежно с черните си очи, — но трябва да съм наблизно, нали мога да ви потриявам.

— Да, но е излишно да ме наблюдаваш как дишам.

Усмивката му изчезна, той я погледна загрижено.

— Притеснявам ли ви като съм наблизно?

— Разбира се, че не, но нали трябва да живееш собствения си живот.

— Не, мадона, той принадлежи на вас.

Беше сменил после така упорито темата, че не ѝ даде възможност нещо да възрази. Продължаваше да се чуди дали Ален е оставил толкова подробни указания, за да ѝ осигури възможните удобства, или Джовани се престарава по собствен почин. Допускаше, че е и едното, и другото.

Един ден го попита:

— Имаш ли си някого, Джовани, приятелка имам предвид?

— Не, мадона. Ако си имах някого, нямаше да съм тук.

Тя размисли за миг.

— Може би трябва да си намериш някое симпатично момиче и да се ожениш.

В очите му просветнаха пламъчета, той наведе леко глава.

— Не е трудно да се намери симпатично младо момиче, мадона, но много по-трудно хубава жена.

За жена, която става с всеки изминат ден все по-безформена от бременността, такава преданост беше наистина много приятна. Виолета се чувстваше понякога виновна, че допуска това, въпреки че не може да даде на Джовани нищо в замяна, но му беше и благодарна, независимо от това какви подбуди го ръководеха. Неговото внимание смекчаваше чувството, че е изоставена, помагаше ѝ да преодолява дните, които се нижеха един след друг.

После заваля студеният зимен дъжд.

Охрата и ръждивото червено на тосканските хълмове се смени със сивота, отговаряща на нейното настроение. Една заран стоеше в малката спалня с прозорци към задния двор, която имаше намерение да използва като детска стая. През прозореца виждаше пътя, който се виеше край оградата и зеленчуковата градина и водеше към обора. Дъждът беше поутихнал, само уллиците продължаваха да капят, а вятърът свличаше огромни капки от дърветата. Видя долу Джовани,

който идваше от обора с количка слама, за да покрие лехите с рози в градината. Тя му махна с ръка, когато той вдигна глава и я поздрави. Той бутна вратичката в каменната ограда и изчезна.

Застанала зад нея, майката на Джовани, която ѝ помагаше да разтребва, каза:

— Той е добро момче, работлив е, но главата му е пълна с глупости и големи планове.

— Не зная какво щях да правя без него през последните няколко седмици.

Мария изтупа възглавницата, която държеше в ръка — по-силно, отколкото беше нужно.

— Да, той наистина ви е много необходим. Но много ви моля, внимавайте. Моят Джовани разбира с ума си, че принадлежите на сеньор Масари, но сърцето му не иска да го признае.

— Мария — изненада се Виолета, — Мария, хайде, погледни ме. Нима мога да се харесам сега на един мъж?

— Не сте погрозняла, защото очаквате дете, госпожо, а сте сама и имате нужда от закрила. Джовани вижда всичко това.

— Никога не съм му давала надежда — прошепна тихо Виолета.

— Докато сте тук без мъж, той ще продължава да се надява.

— И аз бих предпочела да не живея сама, но просто не зная къде бих могла да отида. Мария, какво ще правя, ако той не се върне? — попита тя след известно мълчание.

— Не зная. Имате ли пари — искам да кажа, с какво ще живеете?

— О, да — отвърна Виолета, — но нямам за какво да живея.

— Не говорете така! — Мария сложи ръце на хълбоците. — Ще имате детенце, а това е чудесно. Не бива да казвате, че не искате да живеете, че искате да умрете, защото ужасните ви мисли могат да се отразят на бебето. Трябва да сте спокойна и весела, за да му е добре на мъничкото, за да е доволно.

— Лесно е да се каже. Но да приемем, да допуснем, че Ален не се връща, защото е ранен? Или още по-лошо? Да допуснем, че е мъртъв от седмици и няма кой да ми го каже, никой не знае, че съм тук и го чакам?

— Ще имате достатъчно време да мислите за това, ако наистина се е случило, но няма смисъл да губите сили в очакване на най-лошото.

— Трябва да мисля за това, трябва да реша какво ще правя.

— Няма да правите нищо, докато не се роди детето — така е най-добре. Синьорът беше така възбуден, така щастлив, че ще става баща. Сигурна съм, че наближи ли времето то да се роди, синьорът ще дойде, та ако ще да е останала поне искрица живот в тялото му.

— Но ако не го стори, тогава какво? Къде да отида, кой ще ми помогне?

— Вие никъде няма да ходите, защото аз ще дойда при вас. Ще пратите Джовани да ме викне. Той затова е тук. И не се тревожете, родила съм шест деца, акуширала съм на още много и много. Всичко ще е наред.

Есента мина. Новините за битката при Алма, някъде в далечния Крим съобщаваха за победа на Съюзниците. Но когато се запромъкваха и подробности, оказа се, че е било скъпо платено и безсмислено сражение.

В средата на октомври Съюзниците започват да бомбардират Севастопол, най-голямото руско пристанище на Черно море. Но барутният погреб на французите се взривява и решителното нападение бива отложено. Това позволява на русите да заемат нови позиции. Съюзниците се подготвят за продължителна обсада, необходима според тях, за да бъде превзет градът.

Русите започват контра нападение срещу главния продоволствен лагер на Съюзниците в Балаклава. По време на сражението заповеди на английския главнокомандуващ са предадени невярно и поради объркването се стига до самоубийствено нападение на леката кавалерия, предвождана от лорд Кардигън. Кървавата баня е ужасна, но храбростта на войниците и подкрепата на френската кавалерия донасят победата.

Десет дена по-късно русите атакуват англо-френската армия, обсаждаща Севастопол. Когато тръбачите изсвирват най-сетне отбой, падналите на бойното поле са тринайсет хиляди.

Не след дълго британските товарни кораби, носещи не само оръжие и муниции, но и храна, медикаменти и зимни униформи, потъват при силна буря в Черно море. Съюзниците се оттеглят, за да дочакат пролетта в зимните си квартири и да продължат сраженията. При първите победи военен кореспондент на „Лондон Таймс“ изпраща дописка, в която описва ужасните условия в британските военни

болници. Министърът на войната изпраща една жена по име Найтингейл заедно с още трийсет и осем милосърдни сестри да подобрят положението. Найтингейл пристига в Крим тъкмо навреме, за да поеме грижите за ранените в есенната битка и да бъде чествана от пресата като героиня заради усилията си да спасява живота на хората.

Така добрите новини се редуваха с лоши, годината наближаваше края си и сивият зимен студ вече обсебваше всичко. Сега във вилата миришеше на пламтящи дърва, на билки и чесън, окачени на снопчета да се сушат по гредите в кухнята. Тези миризми се смесваха със силните аромати на бульон и юфка, които Мария готвеше на огромната желязна печка. Мария научи Виолета да плете и двете изработваха чудесни малки одеялца и терлички, които Виолета украсяваше с цветчета. Дватамата с Джовани бяха заети и с приготвянето на парфюми.

Той намери един ден рецептата, която Виолета беше оставила върху стол в салона. На обратната страна на листа беше нахвърляла плетката на бебешко одеялце. Джовани вдигна рецептата и я прочете.

— Това ли е парфюмът, който използвате?

— Който използвах, останали са ми само няколко капки, но искам да ги запазя.

Той кимна в знак на съгласие.

— Докато се върне синьорът. Но няма да е трудно да направим още.

— Наистина ли?

— Розово масло имам. Останалите съставки или поне повечето от тях можем да намерим в една аптека във Флоренция. Една или две могат да се доставят само от Рим, но и тях ще ни пратят в кратък срок.

— Сигурен ли си? — попита тя силно заинтересувана.

— Да, разбира се. — Той я погледна с неизказана топлина.

— Мислиш ли, че бих могла да го смеси и сама? — В този миг за нея нямаше нищо по-желано от това да смеси ароматите така, че да получи нежния дъх, който все още се излъчваше от малкото шишенце-бижу.

— Ще бъде удоволствие за мен да ви покажа как става — отвърна той.

Една вечер, когато Мария вече си беше легнала, те събраха скъпоценните есенции, добавиха и чистия коняк, чийто алкохол трябваше да освободи ароматите. Занесоха ги в спалнята на Виолета, колкото може по-далеч от миризмите на билки и ястия, идващи откъм кухнята. Сложиха на една масичка близо до огъня всичко, което щеше да им трябва, добавиха фаянсова мензурка с улейче и стъкленичка, с която можеха да се отмерват минимални количества масла и да се добавят капка по капка в мензурката.

Много сериозен и малко важен, Джовани ѝ обясни в каква последователност се смесва. Направи първата смес сам, а Виолета му четеше съставките и количествата. Той разбърка леко течността, после хвана китката ѝ.

Тя инстинктивно я дръпна.

Той се засмя, но не я пусна и потърка с палец вената откъм вътрешната страна на китката ѝ.

— Трябва да е върху вашата кожа — каза той, — там, където му е мястото.

Когато тя престана да се дърпа, Джовани капна на китката ѝ капчица от есенцията, изчака няколко минути, после вдиша аромата.

Свъси недоволно чело.

— Не, не е същото.

— Сигурен ли си? — Виолета вдиша на свой ред стопления от кожата парфюм, затвори очи и се съсредоточи. После поклати глава. — Прав си. Какво сме сбъркали?

— Малко повече от едно, недостатъчно от друго. Мислех, че много съм внимавал, но явно някъде съм сбъркал.

Тя отново вдиша дълбоко. Изведнъж се усмихна.

— Струва ми се, да, почти сигурна съм, че нарцисът е малко повече — каза тя.

— Така ли? — Сега вдиша отново и той. — О, мадона — възкликна Джовани, — имате прекрасен нос.

Тя се разсмя, неспособна да се овладее. Своеобразният комплимент ѝ достави удоволствие.

— Наистина ли?

— Абсолютно съм сигурен. А сега бързо, вие го смесете.

Новата смес, която тя направи, беше съвършена. Знаеше го, още преди да опита парфюма върху китката си. Ароматът, който се

издигаше от фаянсовата мензурка, изпълваше сетивата ѝ с великолепен букет от пролетни нарциси и летни рози, портокалов цвят, екзотичен мускус и още много неща, но освен това и със сила и красота, и с любов, да и с любов.

Когато кожата на китката ѝ пое парфюма, Джовани я взе в ръка и вдиша шумно топлия, силен дъх. Той се засмя, а погледът му беше изпълнен с блаженство.

— Да — прошепна той, — да.

Пристъпи към нея и я взе в обятията си. Беше спонтанна прегръдка, изпълнена с триумф, задоволство и чиста радост. В нея нямаше нищо чувствено, нищо лукаво или фалшиво. За Виолета щеше да е по-лесно, ако съдържаше подобно нещо, щеше да ѝ е по-лесно да го отблъсне, по-лесно да му устои.

Тя се облегна на тази млада сила, прие прегръдката, без да се замисля, наслади се на нейната топлина и сигурност, на чувството, че е намерила спокойствие. После усети устните му върху меката коса на челото си. А детето в нея прошава, сякаш искаше да протестира.

Тя се дръпна — бавно, но подчертано. Джовани беше сладък и мил, явно готов да се остави да го използват, но щеше да е нечестно от нейна страна да го поощрява, като се вкопчва в него. Изпитваше към него нежна симпатия. И кой знае, ако нещата бяха се развили другояче... Но те не бяха. Любовта ѝ принадлежеше на Ален и никой и нищо не можеше да я заличи.

Когато се дръпна от Джовани, вече знаеше, че за нея е дошло време не само да чака.

Кредитът, депозиран на нейно име при един флорентински банкер, беше, изглежда, неизчерпаем. Тя изтегли значителна сума за разноски по пътуването на двама души.

Беше размисляла дълго и упорито дали да помоли Джовани да я придружи. Да спи с него в една и съща къща посред селото, където всички го познаваха, а домът на майка му беше само на няколко метра от градината, беше едно. Но да нощува с него в странноприемници и пансиони, дори ако стаичката му ще е повече или по-малко отдалечена от нейната — съвсем друго. Не се боеше за доброто си име, знаеше, че така или иначе, вече го е загубила, тревожеше я зависимостта от него.

Въпреки това щеше да е глупаво да пътува сама. Ако не греши, вече е в шестия месец и доста наедряла, пък и не можеше да носи тежък багаж.

Проблемът беше не дали Джовани ще иска да дойде, а да го възпре, защото той разбра за намеренията ѝ. Радостта му при мисълта, че ще пътува с нея, беше толкова очевидна, решението му да я придружи толкова твърдо, че тя изобщо не се опита да го разколебава.

Отидоха най-напред във Венеция, в дома на синьора да Алори. Къщата беше пуста, заключена, чукчето на пътната врата махнато. Разпитаха във всички хотели, навсякъде, където подслоняваха гости срещу заплащане, но никой не беше виждал Ален. Името му не фигурираше в нито един списък на клиентите.

Домът му в Париж беше следващата спирка. Той също беше заключен. Никой от приятелите му не го бе виждал това лято. Всички се чудеха къде ли се крие, много им липсваше.

По лицата им веднага проличаваше, че си правят заключения. Дори да не питаха защо го търси или защо я придружава красив италианец, очевидно голям кавгаджия и ревнивец, прикриваха любопитството си.

Лондон беше последната възможност в списъка ѝ, добавен само защото там се бе запознала с Ален. Но Виолета нямаше представа къде е живял в този град, дали е имал постоянен, или само временен адрес. Тъй или иначе, реши, че няма смисъл да прекосява канала. След като претърпя толкова неуспехи в надеждата да срещне някой, който да го е виждал, беше твърде безсмислено да се осланя на съвсем неопределена възможност.

Виолета вече не знаеше къде още би могла да търси. Сега се замисли дали да не намери Жилбер. Питаше се дали е в Европа, дали продължава да следва първоначалния план за пътуването и какво е писал на двете им семейства в Ню Орлиънс. Питаше се дали Жилбер продължава да я търси. Но най-много я интересуваеше дали е срещнал случайно или нарочно някъде Ален.

Последният въпрос ѝ създаваше все повече грижи, особено като си спомняше предложението на Ален в името на собствената ѝ сигурност тя да се завърне при съпруга си.

По-малко от седмица след завръщането им и след като Виолета се посъвзе от неудобствата на пътуването, тя написа куп еднакви

писма и ги разпрати до различни градове, които Жилбер възнамеряваше да посети през първата година от пътуването си. Не беше сигурна дали ако получи някое от писмата, той изобщо ще ѝ отговори, но трябваше да опита. Не посочи адрес, а само пощенска кутия във Флоренция. Искаше, ако между тях се установи контакт, сама да определи времето и мястото на срещата.

Отговорът дойде от Рим, където той прекарваше зимата. Предлагаше ѝ да дойде там, за да обсъдят подробно въпросите, които тя поставяше в писмата си.

Да отиде или да не отиде?

Посещението щеше да е много неприятно. Тя все вярваше, че ще забрави старата си вина — нарушаването на съпружеската клетва. Беше изоставила мъжа, комуто се кле във вярност до гроба. Сега разбираше, че всичко това не може да не изплува веднага, щом почне да прави някакви планове. Но поне споменът за грубото му държане беше избледнял и тя вече не се боеше от него. Вече не вярваше, освен това, че той е стоял зад нападението върху Ален на железопътната гара.

Но ако причината да му пише не бе само желанието да разбере дали двамата с Ален са разговаряли за нея, тогава защо изобщо го търсеше? Трябваше да отиде. Беше последната ѝ надежда.

Отложи пътуването за след Коледа, а после още веднъж, защото ѝ се стори, че се е простудила. Най-сетне в средата на януари двамата с Джовани потеглиха.

Жилбер живееше в пансион, неприветливо място близо до Форум, където миришеше на котки, но за сметка на това изгледът към Колизея беше великолепен. Вратата им отвори не той, а млада жена с подигравателна усмивка. Носеше блуза с голямо деколте и пола, под която очевидно нямаше нищичко. Когато седнаха и им поднесоха чай, жената излезе от стаята. Сбогува се доста интимно за обикновена слугиня, след което изтрополи надолу по стълбата.

Джовани се ухили презрително и показа със завъртане на глава какво мисли за вкуса на Жилбер що се отнася до женския пол. Виолета се питаше дали присъствието на младата жена му е било необходимо, за да ѝ покаже, че не само тя е способна да се отдаде на плътски удоволствия, или за да събуди ревността ѝ. В такъв случай бе направил грешка. Можеше само да съжалява съпруга си, ако му се налага да

утвърждава по този начин мъжкото си достойнство. Все пак радваше се, че си е намерил утеха. Жилбер беше отслабнал. Ръцете му забележимо трепереха, а множеството бутилки върху масичката бяха почти всичките празни.

Той изглежда остро Джовани, когато Виолета му го представи, а после престана да му обръща внимание, сякаш беше празно пространство.

— Така — изрече той със скърцащ глас и насочи с предизвикателен поглед вниманието си към нейния корем. — Както виждам, ти си добре.

— Да, навярно ти също — каза учтиво Виолета. В същото време отпрати предупреждаващ поглед на Джовани, който се плъзна напред върху седалката на стола и сега седеше с опрени в коленете юмруци.

— Тъй като ти не счете досега за необходимо да ме уведомиш дали изобщо си жива, предполагам, че ти се налага да искаш нещо от мен и затова си тук — продължи той с неприязнен тон.

— Новини — отвърна тя, — само новини.

— Би ли им обяснила защо трябва да ти казвам каквото и да било?

Надеждата се пробуди в нея.

— Ти имаш нещо да ми съобщиш?

Тонът му я нарани, когато той продължи да говори, без да отговаря на въпроса ѝ.

— Да са те засягали някога моите чувства, мила ми Виолета? Да ти е минавало през ум, че начинът, по който ме напусна, можеше да ме накара да повярвам, че си била отвлечена, че си се озовала в ръцете на престъпници? Толкова ли не можа да ми пратиш поне кратичко съобщение, че си жива и здрава?

Преди да ѝ отговори, трябваше непременно да я накаже за страха и срама, който бе изпитал заради нея. Не, той изобщо не се беше променил.

— Съжалявам, ако съм те наранила, но и на мен не ми беше леко.

— Така ли? Е, и това не е малко.

Беше загрижен само за собствените си чувства, собствената си загуба, за нейните мисли и чувства оставаше наистина малко място. За миг усети отново цялата празнота на брака си, отново ѝ стана повече от ясно, че ако изобщо е била обичана от него, то само като някаква

представа в съзнанието му, някакво продължение на собственото му аз, като собственост, а не като жена от плът и кръв.

— Имаш ли новини от къщи? — попита тя.

— Само няколко реда, все ме питат ти защо не им пишеш. Оправдавах се с войната, отговарях, че няма нищо интересно, за което би могла да им съобщиш и че не съм постигнал особено много с пътуването си.

Значи нямала какво интересно да им съобщи.

Беше все пак по-добре, отколкото ако я бе очернил пред собствените си роднини и пред нейните. Трябваше да му е благодарна и щеше да е, ако не знаеше, че го е сторил само за да си спести унижението.

— Ще се върнеш ли в Ню Орлиънс по-рано, отколкото възнамеряваше отначало?

— Защото ти ме изостави? Не, наистина не. Не виждам причина. Все още ми липсват някои мебели за градската къща.

— Това ме радва, не бих искала да мисля, че си имал неприятности заради мен. — Тя млъкна и скръсти ръцете в скута. — А сега те моля да ми отговориш на въпросите, които ти зададох в писмото си. Ти трябва да ми кажеш виждал ли си отново Ален и след Париж? Споделял ли е с теб опасенията си за моето бъдеще, правил ли ти е предложение за в случай, че остана сама? Трябва да зная.

Жилбер я гледаше втренчено. После установи със задоволство:

— Той те е изоставил.

— Не по собствена воля — каза тя измъчено. Принудата да проси, за да получи исканите сведения, се превръщаше в неизбежна необходимост. Тя усети как я обзема гняв и изостави всяка предпазливост.

— Така ли? Интересно какво ли е могло да го накара да изостави жената, която носи в корема си неговото копеле?

Джовани скочи, преди тя да успее да протегне ръка и да го спре. Той награби с мазолестата си ръка Жилбер за яката и го изправи на крака. Нос до нос с Жилбер, изрече:

— Вие веднага ще се извините. Моментално!

Жилбер изглежда гневно Джовани, лицето му стана пурпурночервено, вените на челото му се издуха лилави, не дишаше, а свистеше.

— Джовани, моля те — каза Виолета и с мъка се надигна, — направи го заради мен.

Джовани не реагира.

— Аз, аз бях ядосан — процеди с мъка Жилбер. — Не биваше да говоря така с една дама.

Джовани не го пусна, а го раздруса още веднъж. Очите на Жилбер изхвъркнаха от орбитите, докато поглеждаше тук към Виолета, ту към Джовани.

— Масари, не съм виждал Масари.

Джовани го пусна. Жилбер си пое със стенание въздух и се строполи върху стола. Младият италианец подаде на Виолета ръка я дръпна към себе си.

— Струва ми се — каза той тихо, — че направихме тук всичко, което можахме.

Очите ѝ бяха пълни с отчаяние.

— Да — погледна го тя. — Да се прибираме в къщи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Беше ден изпълнен с топъл мартенски вятър и ярка слънчева светлина. Въздухът беше мек, тревата сякаш избуяваше от земята, дърветата размахваха бели и розови цветчета като приветствени знаменца по случай идването на пролетта.

Между дебелите каменни стени на вилата още се държеше зимният студ. Когато следобед навън стана по-топло, Виолета взе дневника и излезе в градината. Джовани ѝ донесе столче за краката, за да не се подуват, а също и шал, за да не мръзне в сянката на маслината.

— Сега удобно ли ви е? — попита той, застанал почтително пред стола ѝ, хванал с едната си ръка китката на другата.

— Много — усмихна му се тя.

Но неговата усмивка угасна бързо.

— Не бива да го крия от вас — каза той, — пък и навярно нямаме основания за тревога, но ми казаха, че снощи са видели пред вилата някакъв непознат.

Тук съседите се държаха един за друг. През изтеклите месеци тя разбра, че почти всички са роднини и че тук нищо не остава скрито. Щом Джовани казва, че човекът е бил непознат, значи наистина е бил такъв.

— Какво е правел? — попита тя.

— Нищо. Просто е обикалял. Щял да продължи, но няколко мъже го попитали какво търси.

Близостта между съседите си имаше и предимства.

— А днес някой да го е виждал?

Той поклати глава.

— Не съм чул такова нещо. Но вие не бива да се тревожите. Аз ще съм близо до стената, ще садя фасул. Ако ви трябва нещо, повикайте ме. А също и ако решите да се приберете вътре.

Тя му се усмихна. Прекалените му грижи ѝ изглеждаха малко забавни, но и трогателни.

— Зная, че само да повикам, ти винаги идваш.

— Винаги — каза той и очите му останаха, въпреки усмивката, сериозни.

Когато той си тръгна, Виолета се залови за дневника си, опита се да мисли за нещо друго, а не за болките, придружаващи състоянието ѝ, опита се да пише. Беше в осмия месец и с нетърпение очакваше да се освободи от товара си.

Сега пишеше за внезапната смърт на цар Николай, починал наскоро от настинка, за влиянието, което смъртта му можеше да има върху края на войната в Крим. Руският владетел беше упорит и непреклонен монарх. Откакто бе заел трона след неочакваната смърт на своя брат Александър, имаше няколко опита за свалянето му, завършвали всеки път с кърваво поражение. Предполагаше се, че сега, когато нямаше да се налага да се щади гордостта на омразния цар, руските дипломати ще намерят претекст и ще прекратят военните действия. Преговорите можеха да започнат съвсем скоро.

Краят на всяка война е добра новина, но Виолета си помисли, че за нея нищо няма да се промени, тя беше дамата от вилата, толкова ексцентрична, че се занимава с правенето на парфюми. Единствената промяна ще е раждането на детето.

Виолета вдигна високо лилавото шишенце, което висеше на синджирче на шията ѝ. Ароматът, който се разнесе от него, поуспокои сетивата ѝ, накара я дори да се усмихне. Парфюмът беше станал част от самата нея, обгръщаше я, когато се движеше, проникваше в порите ѝ, понякога ѝ се струваше, че тялото ѝ го излъчва. При капачката ароматът беше най-силен, всеки случай достатъчно, за да ѝ дарява спокойствие.

Трябваше да прояви по-голяма загриженост за бъдещето си и това на детето. Ами ако Ален никога не се върне? Но не, сега просто не беше в състояние. Намираше се на стадия, на който жени, на които им предстои да родят, възприемат преспокойно всичко. Не виждаше какво би могла да предприеме, за да промени нещо, а нямаше и необходимата енергия, нямаше сили да се тревожи. Следобедът премина във великолепен, златночервен залез, който потопаи каменната стена около Виолета във вълшебните багри на Тициан и Микеланджело. Сенките върху младата трева се удължиха. Водата на фонтана бълбукаше в тишината. Мария излезе от къщата да вземе вода

от коритото на водоскока. Тя вдигна пълната кофа, усмихна се на Виолета и се прибра в къщата.

От близък хълм долетя песента на козарско звънче. Беше сигнал, че църковната камбана в селото ей сега ще удари за вечерня.

На намалялата светлина Виолета вече не можеше да пише. Беше време да се прибере вътре.

Но тя продължи да седи. Здрачът беше чудесен. Беше уморена, беше ѝ трудно да стане от дълбокото плетено кресло. Ако почака, Джовани ще дойде и ще ѝ помогне.

Тя чу стъпките му върху тревата, той идваше нарочно през малката вратичка. Седеше тихо, радваше се на спокойствието, не искаше да го нарушава.

Той коленичи в краката ѝ и сложи топлите си ръце в нейния скут.

— Погледни ме и ми прости — чу тя дълбокия глас на Ален. — Трябва да чуя сладкия ти глас, за да не умра от копнеж.

Тя обърна толкова бавно глава, че когато го погледна, в очите ѝ вече блестяха сълзи с цвят на лавандула. Ръцете ѝ трепереха, когато ги протегна, за да докосне лицето му и да прокара пръсти през косата му.

— О, Ален — прошепна тя, — къде беше? Къде беше?

— Опитях се да запазя разсъдъка си и да спася твоя и моя живот, а после разбрах, че не си заслужава да правя усилия да спасявам живота си, щом не мога да бъда с теб. Знаех, че приближава да родиш и трябваше да дойда. Не бих го понесъл сега да бъда далеч.

Мария излезе права, трябваше да се вслуша в думите ѝ — помисли си Виолета. Но какво значение имаше, след като той беше вече тук.

— Помогни ми да стана — каза тя. Вдигна крака от столчето и протегна към него ръце.

Той захвърли на земята шапката и бастуна си, после се наведе към нея и я обгърна със силните си, топли ръце.

Миг по-късно тя лежеше в прегръдката му, той люлееше внимателно нея и детето, което тя носеше. Тя зарови лице в рамото му, сега се чувстваше толкова сигурна, сега можеше дълбоко да въздъхне. После вдигна глава.

Той докосна устата ѝ с устни, така нежно, сякаш се боеше да не я счупи. А после я зацелува с ненаситен глад, опиянен от аромата на

тялото ѝ, притискаше я все по-плътно към себе си, докато тя отдръпна протестиращо устни.

Той я молеше с несвързани думи за прошка, заровил лице в косата ѝ, но започваше отново и отново да я целува.

Те се появиха от стъстяващия се здрач. Четирима мъже минаха през вратата, четирима мъже с кинжали и ножове, проблясващи на последната дневна светлина. Носеха маски и очите им светеха в бледите кръгли отвори под широкополите им шапки.

Виолета ги видя през рамото на Ален. Предупреждаващият ѝ вик едва не заседна в гърлото ѝ от ужас.

Ален се обърна светкавично, за да вземе бастуна си. Скрытата в него стоманена рапира запя, когато я издърпа. Той се хвърли между Виолета и приближаващите се мъже, готов да се бие.

— Прибирай се! — каза ѝ през рамо тихо и кратко, за да не ги чуят другите.

Но те го чуха. Един от мъжете се отдели от останалите и се опита да заобиколи отстрани Ален. Той се дръпна няколко стъпки назад, за да бъдат всички до един на разстоянието на рапирата му.

Виолета политна назад, когато се опита да не му пречи. Рана от рапира не можеше да е по-болезнена от режещото острие на ужаса в нея. Не биваше да му стои на пътя, нали непрекъснато правеше само това.

Не виждаше как Ален би могъл да се справи с четиримата. Трябваше да има начин да му помогне. Но тя не можеше нищо да измисли, нищо да си представи. Чу как зад нея, откъм вратата на вилата, Мария почна да вика, видя я да стои там, притиснала ръка към устата.

Ален премина в нападение, атакуваше с гъвкави, пружиниращи мускули. С мълниеносни движения се устремяваше едновременно към трима от нападателите, опитваше се да ги спре с привидни атаки, паради, маневри, да попречи на четвъртия да преодолее прикритието му и да се приближи към Виолета. Лицето му беше маска на решимостта, на умиращата дневна светлина той изпълняваше със сериозно лице задачата си.

Рапирите съскаха и дращеха, извъняваха, когато се срещаха, отмерваха неумолимо ударите, с които един мъж се стремеше да се противопостави на четирима противници.

Нападателяте се приближаваха и отново отстъпваха, блъскаха се един в друг, когато се препъваха или бяха отблъснати от Ален. Те сумтяха и ругаеха, съскаха си взаимно заповеди, изкрещяваха, усетили хапещото острие на оръжието му. Кръв се появи тук и там по ръкавите на саката и по ръцете им. Чувахе се как дъхът им свисти от напрежение и гняв в гърлата.

Ален се биеше блестящо и отчаяно. Китката му пружинираше сякаш стоманена, той прилагаше всички трикове, на които го бяха научили най-добрите фехтовачи на Рим и Париж. Нападателяте му не бяха за изхвърляне, но не можеха да се сравнят с него. Те не бяха способни да излязат насреща на прецизните му движения и точно обмислени стратегии. Един от маскираните мъже нададе сподавен вик и се отпусна на колене, навел тяло над просветващата рапира на Ален.

Когато Ален издърпа оръжието си, четвъртият мъж се шмугна край него към Виолета. Другите напиха към Ален и се опитваха да го надвият с обединени сили, тъй че му се наложи известно време да се бори отчаяно за живота си.

Виолета се опита да избяга и изтича под асмата, за да сложи масата между себе си и нападателя. Той се изсмя саркастично, протегна ръка през масата и сграбчи плата на гърдите ѝ. Тя се олюля назад, но той хвана шишенцето с парфюма и златната верижка.

Дръпна Виолета към себе си. Коремът ѝ се удари в ръба на масата и тя високо изстена. Вкопчи се в масата, защото усети как коленете ѝ се огъват. Мъжът вече вдигаше победоносно оръжието си.

Гневът се надигна в нея като гореща вълна. Тя грабна масата и я вдигна високо.

Верижката се скъса. Нападателят отскочи назад, но не достатъчно бързо. Масата го улови в пищялката, той изруга и се препъна. Виолета политна назад, после се опита да си възвърне равновесието.

Мъжът с рапирата изскърца със зъби и изръмжа. Той блъсна масата встрани и закуцука към Виолета.

Ален, който тъкмо в този миг погледна към нея, извика високо, без да престава да се бие.

После откъм градинската врата долетя яден вик. Джовани скочи с разкривено от злоба лице към нападателя на Виолета. В юмрука си стискаше сърп. Остър като бръснач, той беше опасно оръжие, но в близък бой не можеше да се сравни с рапирата.

Нападателят се обърна и застана с лице срещу новата опасност. Джовани имаше само една възможност да се приближи толкова до мъжа, че оръжието на маскирания да не може да му послужи. Той скочи, закръжи със сърпа в ръка, за да го използва като древното поразяващо оръжие на някой бог. Двамата мъже се сблъскаха, бореха се, въртяха се, удряха се. Нападателят се препъна, но успя да повлече Джовани със себе си. Двамата се стовариха шумно върху плочките. Маскираният изтърва оръжието си. Когато Джовани го блъсна, то издрънча върху каменния под, плъзна се по плочките и се озова в краката на Виолета.

Тя се наведе да го вдигне, но издаде тих вик на болка, когато се опита да се изправи. В същия миг видя, че мъжът, който я беше нападнал, бръкна в жилетката си и измъкна проблясващ кинжал.

Тя извика на Джовани да се пази. Той я чу и се опита с яките си пръсти да хване ръката на мъжа. Двамата се търколиха сумтейки на пода, сила срещна сила, решителността животинска злоба.

Виолета направи няколко крачки към тях, опита се да различи нещо в съгъстващия се мрак, готова да прободне някого с оръжието в ръката си. Но боричкащите се мъже се търкаляха прекалено бързо. Не можеше да е сигурна, че ще улучи когото трябва.

Двамата отново се изправиха. За миг стояха един срещу друг. После почнаха да кръжат. Умиращата светлина просветваше синкава върху острието на сърпа, в ръката на Джовани той беше сякаш капка на върха на полумесеца. Нападателят развъртя кинжала си и той изглеждаше сега като бодил.

Сякаш по сигнал мъжете връхлетяха един върху друг задъхани, те се хвърляха наляво и на дясно, плъзгаха се по плочките. После се чу тъп удар. В същия миг Джовани протегна ръката си със сърпа и направи движение сякаш жънеше.

Нападателят политна назад, главата му се крепеше вече само наполовина върху раменете и кръвта бликаше от раната като от водоскок.

Джовани замря за миг и погледна гърдите си. После впери във Виолета очи, изпълнени с болка и съжаление.

— Трябваше да дойда по-бързо, мадона — каза той. — Чух вика ви, но нямах оръжие...

Опита се да издърпа кинжала, който стърчеше от гърдите му. И падна на колене.

Виолета задуши с две ръце вика си, усети как ѝ призлява.

— Тичай в къщи, Виолета — изкрещя зад нея Ален. Думите му бяха съпроводени от звъна на рапирата, с която се опитваше да държи противниците си в шах. Остриетата свистяха, срещаха се сред припламващи оранжеви искри. Мъжете дишаха тежко. Приближаваха се, отскачаха, препъваха се в тялото на мъртвия нападател. Тъпчеха лехите с треви и ароматът на босилек и мента, на отъпкана пръст се издигаше във въздуха.

Разкъсана от болка, ужас и страх, Виолета все не можеше да се накара да се скрие в къщата. Не можеше да стигне и до Джовани, защото борецките се мъже непрекъснато се движеха между него и нея. Можеше само да стои така, с рапирата в ръка и да чака възможност да я използва.

Ален ѝ отправи пламтящ поглед. Удвои усилията си. Завъртя поедрия от двамата мъже във вихър от невероятно умение и закалена, гъвкава сила. Рапирата на Ален се плъзна под тази на противника му. Мъжът изкрещя от ужас, когато Ален се изви като змия, заби рапирата и я дръпна, отново я заби с бързина, непостижима за човешкото око. Чак когато противникът му падна, той се обърна мълниеносно и застана срещу последния от нападателите.

Но той вече беше използвал мига, за да захвърли рапирата си и да измъкне от джоба на жилетката малък пистолет. Прицели се и тутакси натисна спусъка.

Пистолетът гръмна, в заобиколената със зид градина сякаш избоботи гръм, вдигна се синьо-сив пушек и пламък. Ален подскочи като марионетка, на която са прерязали конците. Притисна ръка към пурпурното петно на ризата си и падна на земята. Строполи се тежко, преобърна се още веднъж и остана да лежи бездиханен. Прекрасната му коса се смеси със стръкчета трева.

Последният нападател захвърли с триумфален жест заредения с един куршум пистолет. Огледа се за рапирата си и се наведе да я

вдигне. После се обърна към Виолета.

Той замря на място, защото Мария и трима съседи, въоръжени с гребла и вили, нахлуха в градината през кухненската врата. Погледът му падна върху дневника на Виолета, който лежеше в тревата. Вятърът си играеше със смачканите му листа. Той изтича, вдигна го, хвърли последен поглед към Виолета и избяга през градинската врата.

В този миг тя видя всичко с пределна яснота, така кристално ясно, че дори я заболяха очите. Формата на градината и нейните лехи, сивия блясък на разлюлените от вятъра листа на маслината, всичко беше прекалено свършено, прекалено красиво. Ароматът на тревите и на стъпканата трева се смесваха с миризмата на топла кръв, която покриваше мозаичния под под краката ѝ. Нежният пролетен въздух не галеше, а сякаш шибаше кожата ѝ. Струваше ѝ се, че ако някой я докосне, та макар и съвсем леко, ще отскочи като от удар.

Мария дойде и коленичи, хълцаща, до Джовани. Тя го притегли към себе си и го привдигна, посегна към кинжала и го издърпа, а той ѝ се усмихна. Други го вдигнаха и го занесоха в къщата.

Една мила старица се приближи към Виолета, хвана я леко за ръката и поиска да я отведе в къщата. Виолета поклати глава.

Тя накара мускулите си да се движат, да се подчинят на заповедта ѝ. Приблужи се бавно към мястото, на което лежеше Ален. Кръвта му капеше от ризата върху тревата. Тя коленичи безпомощно до него и взе ръката му. Пръстите му бяха безжизнени, когато ги притисна към бузата си. Тя затвори очи и се олюля няколко пъти напред и назад, топли сълзи се стичаха през пръстите ѝ, мокреха мазолите по палеца, показалеца и дланта му.

Клепачите му трепнаха, повдигнаха се. Погледна я с толкова любов и преданост, сякаш искаше да я запомни завинаги, да отнесе във вечността милия ѝ лик.

Той се присви леко, после се озърна. Гласът му беше толкова тих, че тя трябваше да се досеща какво ѝ говори.

— Махна ли се онзи?

Тя кимна, защото буцата в гърлото ѝ пречеше да говори.

— Аз съм виновен. Те са ме проследили. Трябваше по-добре да внимавам.

Ръцете му почнаха да изстиват. Тя преглътна.

— Моля те — каза тя, — моля те, недей. — Не беше сигурна какво иска да каже, дали иска да му попречи да говори, или го моли да не я напуска.

Погледът му почна да блуждае, после отново се съсредоточи с нечовешко усилие. Опита се да се усмихне, но болката му пречеше.

— Искях да ти донеса цветя, но всичко стана толкова бързо.

— Няма нищо — прошепна тя.

— Розмарин — каза той, — за спомен, нали, любима...

Тя извика, защото гласът му секна, а очите му се затвориха. Воплите сякаш ѝ раздираха гърлото, но тя не можеше да спре.

Мъката извираше дълбоко в нея, режеща, надигаща се като прилив безмерна болка. Тя сякаш я заля, покри я, отнесе я на някакъв бряг в съзнанието ѝ, а там я захвърли, безпомощна и самотна. Лежеше на ложето за изтезания, където я бе хвърлила мъката ѝ и всяко докосване, всеки шум ѝ причиняваше нова болка. Опита се да се брани от ръцете, които я вдигнаха, искаха да я отнесат от това място, където тя искаше да остане. Чу гласове, които не можеше да познае, усети, че кръвта изтича от нея, топла и влажна, като от рана.

После дойде желаната тъмнина. Тя посегна с две ръце към нея, защото не можеше да понася повече болката.

— Твоята дъщеря, колко е хубава. *Bella, molto bella.*

Виолета чу Мария и обърна глава. Усмихна се на очарователната картина — малкото бебче, увито в меко бяло одеялце, на фона на черната рокля на Мария. Личицето беше толкова спокойно в съня си, устицата бяха като розова пъпка, още мокра от млякото. Малките клепачи покриваха тъмните, синьо-кафяви очи с извити мигли, извивката на тъмните вежди беше съвършена. Мека, къдрава, светлокестенява косица покриваше главичката на бебето.

Да, тя беше хубава, нейната радост и утеха.

— *Bella Giovana* — каза нежно Мария. — Гордея се, че я нарекохте така. Изглежда като същинска италианка.

Болката я прониза и Виолета затвори очи. Сега вече можеше да се владее, защото знаеше, че тя може би ще утихне.

— Да — каза тя пак така тихо.

После се върна към дневника си, нов, с разкошна подвързия от тъмночервено кадифе и с месингови ъгли, който племенникът на Мария й беше купил във Флоренция. Последните няколко дена посвети на усилията да възстанови онова, което бе доверила на стария си дневник, да го проследи внимателно ден след ден и да го преживее отново. Опитваше се може би да живее изцяло чрез тези страници за миналото, та дано избяга от ужасното настояще.

Безкрайното писане беше добро занимание. Искаше да опише преди всичко изминалата година. Не желаше, от страх пред ново нападение или по друга причина, да се откаже да опише дните, прекарани с Ален. Беше й необходимо — заради нея и заради дъщерята на Ален.

Мария се изкашля, погледът й продължаваше да е прикован към бебето, когато каза:

— Още не сме говорили за погребението. Заупокойната литургия беше трогателна, свещеникът намери топли думи, истински думи на утеха. Дойдоха много хора, донесоха много цветя.

Виолета си пое дълбоко въздух и го задържа, за да се пребори със сълзите. Докато все още можеше, попита бързо:

— А къде го погребяхте?

— На хълма до църквата, в семейния гроб. Паметникът е хубав, голям, чудесно издялан, отпред майсторът е изрязал розови пъпки и клончета розмарин, над тях е стъпил ангел.

Виолета не беше в състояние да отговори.

Тя дълго мълча. Мекият пролетен вятър нахлуваше през прозорците и движеше завесите на леглото. Над хълмовете в далечината трептеше нежна омара, но багрите им — охра, ръждивочервено и сиво-зелено блестяха на слънцето.

Мария изхълца леко, после каза:

— Докторът смята, че днес може да се поразходите малко.

— Мога ли вече?

Предишния ден Виолета поседя на един стол до прозореца, но това беше всичко. Раждането беше тежко и тя загуби много кръв. Страхували се дори за живота й — разказа й Мария, но тя не можеше нищо да си спомни. Имало опасност и за бебето, но Джована се появи на бял свят с гневен крясък, сърдита, че трябва да напусне по-рано мекия си пашкул. Родил се много бледа, но скоро бузките й станаха

розови като на здраво дете. Макар да беше недоизносена, веднага засука и вече трета седмица не сучеше само когато спеше.

— Трябва да опитате — каза Мария. — Той отдавна чака и не е много търпелив. Заяви ми, че ако днес не ви види, той ще стане. А не бива, трябва да лежи още цяла седмица.

— Той ще го направи, дори да му струва живота. — Гласът на Виолета секна, усмивката ѝ угасна като свещ, която са духнали.

Мария хвана ръката ѝ, нейните очи също бяха плувнали в сълзи.

— Мъжете са глупави, да, да. Но нали иначе не бихме ги обичали, права ли съм? Да, нали? Почакайте, ще сложа малката в креватчето и ще дойда да ви помогна.

Мария я заведе до вратата на спалнята. Там Виолета усети как силите ѝ се връщат. Беше наистина странно — отново да се движи както преди, да слага ръка на корема и да усеща, че отново е плосък. За пръв път си зададе въпроса как ли изглежда. Мария беше сресала косата ѝ и сега тя се дигна свободно като кафяво-златна завеса по нейните рамене. Но Виолета не се беше погледнала в огледалото. Не знаеше дали е бледа или зачервена от напрежението.

Нямаше никакво значение, но фактът, че това отново я вълнуваше, беше добър знак. Значи наистина е по-добре.

Мария отвори вратата към спалнята, подбутна леко и насърчително Виолета, после я остави сама.

Виолета влезе. Меките гънки на нощницата и пенъора се увиваха около краката ѝ. Неговите мигли трепнаха, после той бързо отвори очи и я погледна.

Бавна усмивка повдигна ъгълчетата на устните му, премина по цялото му лице, озари погледа му. Той ѝ посочи стол до леглото, а после протегна към нея ръка. Гласът му сякаш я погали, когато каза:

— Ела тук. Седни по-близо до мен.

Сърцето ѝ леко се сви. Искаше да заплаче, но не можеше. Бяха пролети вече толкова сълзи.

Тя седна. Когато сложи ръката си в неговата и усети как пръстите му силно я стиснаха, тя се вкопчи в тях, сякаш никога нямаше да ги пусне.

— Искам — каза той и гласът му беше изпълнен с копнеж, — искам да легнеш до мен, за да мога да те утеша.

— Да — гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Ако не можеш, говори с мен, кажи ми как си, как се чувстваш. Разкажи ми за Джована — аз я видях и тя е красива като майка си, въпреки че е още толкова малка. Искам да чуя гласа ти и да знам, че си ти. За да забравя ужасния миг, в който мислех, че съм те загубил, че е по моя вина, защото не съм те опазил.

Той трябваше да млъкне, защото тя се наведе напред и сложи пръст на устните му. С чувствителното връхче на пръста си усети, че той се усмихва, а после превръща усмивката в целувка.

— Кажи ми какво ще стане сега — помоли я той.

Тя преглътна.

— Когато и двамата оздравеем, ще се махнем от тук. Ще отидем, може би, в Египет, ако искаш.

— Надявам се, че е достатъчно далече, за да си на сигурно място.

— Също и ти, предполагам.

Той ѝ се усмихваше замислено.

— Моята сигурност ми е безразлична, докато мога да съм с теб.

— Ти ще бъдеш отново силен и загорял на слънцето.

— Би било хубаво. А после?

— Кой знае, нищо не мога да кажа.

Той не отговори, лежеше и си играеше с пръстите ѝ. Минаха няколко минути. Стискаше ги все по-силно, докато не я заболя. Прошепна:

— Наричай ме с името ми. Произнеси го. Искам да го чуя сега от устата ти.

— Аз не мога — каза тя и очите ѝ отново се изпълниха със сълзи.

— Трябва да го сториш. Заради мен. Моля те.

Как можеше да се противи? Беше невъзможно. Опита се да спечели време.

— Моля, мадона.

— О, както желаш.

— Моля те, мадона, моя мадона.

Болката се усили. Устните ѝ леко трепереха, когато каза:

— Добре. Да, скъпи, да...

— Джовани — настоя той с умоляващ глас.

— Да, Джовани — повтори тя.

Тя падна на колене до леглото му. Хвана ръката му с двете си ръце, сложи чело на здравето му рамо, по-далеч от превръзките.

Косата ѝ покри лицето му и тя позволи сълзите на облекчение най-сетне да потекат.

„24 април 1855

Днес ме посети Жилбер. Дойде да ми изкаже съболезнованията си. Чул за смъртта на художника, когато пристигнал във Флоренция. Попитах го от кога е в града. Отвърна, че е от два дни. Не зная.

Изненадана съм. Той предлага да се върнем в Ню Орлиънс. Искане да продължи покупките си, а аз мога да правя каквото си пожелая до времето, когато, според неговия план, трябваше така или иначе да се приберем. До тогава съм свободна да правя каквото си пожелая.

И ще го правя.

В Ню Орлиънс Жилбер ще каже, че детето, което родих, е негово. Никога няма да твърди друго. Ще ми подари къщата в града и ще ме посещава там от време на време. В замяна аз ще трябва да се престрували, че нищо не се е променило.

Колко цинична съм станала и колко сурова. Аз се съгласих.

Жилбер изглежда много потиснат.

Горкият човек. Изглежда вярва, че някой ден всичко ще е както преди.

Но аз зная как ще бъде. Зная го много добре.“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Джолета седеше, притиснала страниците на дневника към гърдите си. Тя избърса влагата, която се бе събрала под очите ѝ. Беше чела вече веднъж края на Виолетината одисея, но не в Италия, където се бе случило всичко. Тук то изглеждаше още по-трогателно.

Съжаляваше, разбира се, Виолета, но малко и себе си. Беше ѝ се наложило да понесе толкова загуби. Последният път загуби човек, който при известни обстоятелства можеше да бъде неин възлюбен както Виолетиния Ален.

Не искаше да мисли сега за това.

Последните загадъчни страници в дневника я развълнуваха този път не по-малко отколкото при първото четене. Звучеше сякаш не го бе писала Виолета. Не можеше да проумее как така изведнъж се е съгласила да се върне с Жилбер у дома. След всичко, което се бе случило. Но Виолета бе направила тъкмо това. От онова, което Джолета знаеше за прабаба си, всичко бе станало тъкмо така.

Дали Виолета се е съгласила да се сдобрят, за да може да се върне в Ню Орлиънс при семейството си, за да не става нужда да се осведомяват роднините за разстройството на нейния брак? Или го е направила заради бебето, за да носи малката Джована едно неопетнено име и да се радва на предимствата на близкото родство? Погрижила се е може би за собствената си сигурност и тази на детето, или просто е пожелала да загърби мъката, изживяна в Европа?

Какво се е случило през тази година в Египет, която направо се губеше? Защо Виолета не е останала в Италия, каквото е било първоначалното ѝ намерение?

И още един въпрос — защо Жилбер я е помолил да се върне с него? От любов или за да спаси гордостта си? За да се наслаждава на нещастieto ѝ или за да види колко силно е свързана с Италия и да я принуди да избира между живота си там и предишното си съществуване?

Дали Виолета се е съгласила, защото е виждала в това заслужено наказание, след като съпругът ѝ е бил принуден да приеме детето на мъжа, когото може би бе убил?

Въпреки всичко Джолета искаше да знае повече. Например защо Виолета е престанала да си води дневник и как се е чувствала, принудена да продължи, макар и с не малко промени, живота си с Жилбер.

Освен това не ставаше ясно и каква е била съдбата на Джовани. А Виолета положително е знаела. Джолета имаше известни предположения, но не можеше да е сигурна.

Нямаше възможност да се внесе яснота след толкова време и това ѝ оставяше чувството за недоизречени, незавършени неща. Колкото и неприятно да е — помисли си Джолета, — такъв е животът — объркан, с прерязани нишки от край време.

И все пак за дневника в главата на Джолета се оформяше идея. Беше странно, че оригиналът в ръцете ѝ не е дневникът, който Виолета е почнала да води в началото на пътешествието. Това откриваше нови възможности. При преработката на първоначалния текст е могло да стане какво ли не. Събития и дати са могли да бъдат променени или преиначени, за да послужат за целите на Виолета.

Нямаше сериозни причини да мисли, че Виолета е правила такива неща. В края на краищата тя е водила дневника за себе си, никой не е могъл да ѝ въздейства, нямаше и какво да крие. Ако е искала да скрие тайната си връзка от потомците, могла е чисто и просто да унищожи съответните страници.

Въпреки това имаше неща, които Джолета би искала да провери, както в Италия, така и в къщи, в Ню Орлиънс.

Почукване на вратата прекъсна спокойното течение на мислите ѝ. Знаеше кой е. Познаваше начина на почукване, нещо повече, очакваше го, откакто се прибра в хотела.

Когато тя отвори, Рон опря ръка на рамката на вратата. Изглежда я от глава до пети, остана, изглежда, доволен и кимна доброжелателно.

— Мислиш се май за много умна, нали? — попита той.

— Моля?

— Много добре знаеш какво имам предвид. — Той се промъкна покрай нея, застана насред стаята, огледа се и продължи: — Напълно

достатъчно, за да накараш един мъж да повярва, че си го направила нарочно.

Тя затръшна енергично вратата.

— Не съм те молила да ме пазиш като квачка. Аз съм зряла жена и имам право да напускам стаята си и без твое разрешение.

Той стоеше с гръб към нея и гледаше двете легла в стаята.

— Когато си го правила, сигурно си знаела добре, че това обезсмисля всички басове.

— Това пък какво значи?

— Същото, което мислиш, че значи. Довечера ще пренесе нещата си тук.

Тя се обърна към него.

— Само се опитай, веднага ще помоля хотелиера да извика полицията. Говоря съвсем сериозно.

— Хубаво. Ще им кажа, че е скарване на двама влюбени. А ти можеш да обясниш на прелюбезните италиански господа защо във Флоренция започваш изведнъж да възразяваш срещу нещо, което ти е било твърде приятно във Венеция.

— Дори италианките могат да променят мнението си.

Той я изглежда замислено.

— Мога да им кажа, че искаш да ме принудиш да се оженим и не ме пускаш при себе си, докато не дам съгласието си.

— Няма да посмееш.

— Не ме предизвиквай. — Сините му очи бяха станали стоманеносиви от решителност.

Тя си пое въздух и бавно го издиша, после каза:

— Аз пък мога да твърдя, че си измамник, който прелъстява жени, за да ги ограбва.

Той присви очи.

— Да си вярваш случайно?

— Защо не? — Той не се опита да отговори, но я гледаше, пламнал от гняв. Тя продължи: — Можеш все пак да си спестиш целия този цирк, ако го разиграваш само за да получиш дневника на Виолета. Ако останеш в стаята си, ще ти го дам. Да го дочетеш, естествено, не за да го задържиш. Макар че не виждам каква полза би могъл да извлечеш от него.

— Сериозно ли говориш? — Предизвикателният му тон изведнъж изчезна.

Тя кимна и се извърна. После каза безизразно:

— Ален умря.

— Не! — Прозвуча така, сякаш смъртта бе настъпила току-що, сякаш ставаше дума за член на семейството.

Тя кимна бавно и седна на едно от леглата. Беше странно, но знаеше, че новината ще го порази болезнено. Да, знаеше го предварително и затова го изненада с нея.

— Било е изглежда неминуемо — каза той. Хвърли поглед към другото легло и седна на крайчеца му. — В описанието на живота си в Ню Орлиънс след завръщането си тя не споменава абсолютно нищо за него. Не е изключено да е сложила край на всичко, но просто някак не ми се вярва. Не е бил мъж, когото тя лесно би напуснала.

Тя му хвърли бърз поглед, но той се беше втренчил в ръцете си. Нещо проблесна в ума ѝ. Не можа да се възпре и каза:

— Помниш ли какво ми отговори в Англия, когато те попитах за езика на цветята?

— Навярно първото, което ми е дошло на езика.

— Ти каза нещо за розмарин.

— О, но това го знае всеки — махна той пренебрежително с ръка. — Скъпо сърце, спомняй си за мен. „Хамлет“.

— Не, не всеки го знае.

Той я погледна недоверчиво. — Какво имаш на ум?

— Абсолютно нищо. Наистина нищо.

Трябваше да очаква такава реакция. Подобни неща не се случват. Възлюбени, които възкръсват, за да са заедно. Беше разговор за хора с развинута фантазия, глупост, която можеше само да попречи при решаването на проблемите на момента. Щуротии, би казала Мими.

— Кой е убил Ален? — попита Рон.

Една вежда се стрелна нагоре.

— Откъде знаеш, че е бил убит?

— Според мен той не бил човек, който внезапно получава сърдечен удар и пада мъртъв. Освен това нали вече някой се беше опитвал да го убие на гарата.

— Е да, били са навярно същите хора, макар че не съм напълно сигурна. Виолета не казва нищо, не зная и дали изобщо го е научила

някага. Аз лично вземам предвид, че Жилбер се е мотаел наблизко — видели са човек да наблюдава вилата. Много е вероятно той да е наел хора да го извършат. По онова време не е бил с всичкия си.

— Стариат Жилбер явно не е разбирал кой знае колко жените, затова си е създал сам много от проблемите. Но не може да се отрече също, че е имал достатъчно поводи да си загуби ума.

— Защищаваш ли го? — възкликна тя учудено.

— Казвам само, че най-досадните, най-смотаните мъже са всякога и най-ревнивите. А по онова време ревност заради изневярата на жена е била не само естествена, тя е оправдавала и някое и друго престъпление.

— Жилбер трябва да е бил на същото мнение.

— Може да се каже, че си е послужил с възможно най-несполучливите средства, за да си върне съпругата.

— Но си я е върнал. Тъкмо това е непонятно за мен.

— Така е и не е така — заяви Рон.

— Какво искаш да кажеш?

— Не може да се твърди, че си я е върнал истински. Нали те двамата след пътуването вече не са живеели заедно.

— Кой ти го каза? — Въпросът беше много рязък, както и гневната бръчка между очите й.

— Майката на Натали, когато ми обясни как Виолета се заловила да продава парфюми — обясни той с все същия съсредоточен израз на лицето. — Тъй или иначе, но според мен е адска мъка да си женен за жена, която нямаш право да докоснеш по собствена вина.

Паралелът ще бъде налице, ако се съглася — помисли си тя. Рон също така не бива да я докосва, защото сбърка. Може би иска да й каже именно това? А тя дали пък не го взима прекалено навътре? Не е ли по-добре да престане да дава такава свобода на фантазията си и да се вслушва само в думите.

— Съжаляваш Жилбер? — попита тя.

— А ти не го ли съжаляваш поне мъничко? Да, вярно, бил е строг моралист, ужасен дървенияк, типичен викториански съпруг. Но той пристига в Европа с красивата си млада жена и с мечтата за градска къща и семейство, а се връща с празни ръце. Година по-късно притиска до слепоочието си пистолет за дуели със сребърен обков и се

опитва да си пръсне мозъка. Но и в това не сполучва и трябва да продължи да живее като инвалид.

— Винаги съм знаела, че е било нещастен случай.

— Било е представено като нещастен случай. Според Естел разпространили версията, че пистолетът е гръмнал, когато го чистил. Важното е било да се избегне скандалът.

— Той е живял още дълги години — каза тихо Джолета и си помисли колко ли трагедии са се разиграли заради някоя необмислена дума или действие в състояние на афект. След малко каза: — Мисля, че ще се опитам утре да намеря гроба на Ален.

— Знаеш ли къде да търсиш?

— Една църква близо до вилата, къде точно не зная. Но мога да се обадя по телефона на синьора Перино.

— Или направо да отидеш и да се поогледаш — каза той предпазливо. — Аз още не съм върнал наетата кола.

Беше предложение, ако пожелае да го приеме. Но тя не можеше. Той е от противниковия лагер. Преди да е казала да или не, той продължи:

— Гладна ли си? Ако си успяла да отидеш на вечеря, аз не съм.

— Забравих за нея — каза тя. — Зачетох се в дневника и не ми се прекъсваше.

Той поклати недоверчиво глава.

— Не се тревожи. Желаете ли едно среднощно меню? Ние сме в Италия, *bella signorina*. Няма проблеми. Що се отнася до мен, умирам от глад.

— Изтървал си вечерята си заради мен?

— Като верен страж. Нямах ли капчица съчувствие за мен?

— Аз съм ядосана и обидена, не изпитвам капчица съчувствие.

— Въпреки това ще вечеряш ли с мен?

Знаеше, че прави грешка като се трогва от престорената му загриженост и умоляващата усмивка. Знаеше, но очевидно не може да устои.

Въпреки това, докато си сресваше набързо косата и слагаше малко червило, тя размисляше трескаво как да го възпре да прекара нощта в стаята ѝ. Не знаеше как да го направи без сцени, към които изпитваше отвращение. Тъй или иначе в никакъв случай нямаше да

остане в една стая с него. До вечерта ще се отърве от него, каквото и да й струва.

Възможността се появи още преди вечерта да е минала.

Ресторантът беше малък, на не повече от пет преки от хотела. Кухнята беше северноиталианска с френски акцент, поднесена малко нескопосано, но стилно.

Въпреки късния час или може би тъкмо заради него, заведението беше пълно. Няколко души бяха несъмнено туристи, но повечето маси бяха заети от местни хора. Келнерът беше склонен да го приеме като обида за себе си лично и за ресторанта, ако не поръчат поне пет ястия. След като се пребориха със супата, салатата, макароните, агнешкото печено с малки морковчета и крем карамела за десерт, със съответните вина и бадемов ликьор, вече им беше ясно защо италианците ходят навсякъде пеш. Беше им необходимо като противодействие на изобилното хранене.

Тъкмо се бяха запътили към хотела, когато видяха насреща си Натали и Тимоти.

— Портиерът ни осведоми, че ви е препоръчал този ресторант — каза Натали. — Но просто не можех да повярвам, че сте успели да се приспособите към италианските часове за хранене.

— Само седмица още и ще сме по-големи италианци от италианците — каза Рон.

— Вие двамата можете да си го позволите, защото сте клечки. Но аз ще трябва веднага да се подложя на терапия за отслабване. Впрочем исках да попитам Джолета какво е казала на Чезаре. Той ми се обади и просто не беше на себе си. Надрънка куп глупости.

— Нищо не съм му казвала — отвърна Джолета.

— Не е възможно. Изпелтечи нещо на тема, че щял да се прибере в родния си дом, в някакво загубено градче близо до Венеция с име, което не мога да произнеса. Щял да го направи, за да стане отново господар на съдбата си. Никак не му харесвал начинът, по който ти гледаш на него, нито начинът, по който той се виждал сега. Поне толкова можах да разбера.

— О! — каза Джолета.

— Ето че разбираш все пак какво значи всичко това. Чезаре е чудесно момче. Направо съжалявам, че го посъветвах да бъде мил с тебе.

— И аз съжалявам.

На лицето на Натали се изписа съжаление.

— Изглежда не биваше да го казвам, въпреки че не ми е ясно какво значение може да има от сега нататък. Просто реших, че идеята да накарам някого да се присламчи към теб и да се опита да разбере какви намерения имаш, беше много добра.

— Божичко, Натали — изпъшка Тимоти с братско пренебрежение.

Джолета усети как кръвта нахлува в главата ѝ. Сви ръце в юмруци.

— Какъв долен номер! Да ти е минавало през ума, че Чезаре може да го проумее и да се почувства виновен?

— Кой, Чезаре ли? — Натали вдигна високо вежди. — Не си представям той да знае какво е съвест.

— Аз пък мисля, че го подценяваш — възрази най-сериозно Джолета.

— За разлика от тебе, нали? — разсмя се Натали. — Откровено казано, не зная от какво се оплакваш: нали не те заболя от познанството с него? Реших, че ще ти е приятно да опиташ и малко от италианското амоге.

— Колко си добра! Може би трябва наистина да ти благодаря. — Джолета полагаше всички усилия да не покаже колко е наранена, засрамена и бясна. Не беше сигурна дали е успяла.

Натали се поизчерви и каза малко язвително:

— Във всеки случай би трябвало аз да съм недоволната. Нещата с Чезаре бяха потръгнали чудесно, но след като го хвърлих в Париж в краката ти, той престана да забелязва присъствието ми. Заплеснал се е по теб, както се разбра. Може би защото си въобрази, че ти е спасил живота при онова смешно полупроизшествие. Ти му внуши, че е галантен, че е пълноценен човек или нещо подобно, нали така?

— Съжалявам — каза Джолета. — Не съм искала да развалям флиртовете ти.

Натали ѝ хвърли злобен поглед.

— Добре де, вината си беше моя. Но откъде да зная, че и Рон е стигнал самостоятелно до същата мисъл?

— Сърдечни благодарности и от мен, Натали — прекъсна я рязко Рон, — но аз мога да се изповядам и без твоя помощ.

— Да — намеси се Тимоти. — Достатъчно приказки се изприказваха. Джолета положително ще пожелае да ни отпише от родините си и аз поне не мога да ѝ се сърдя.

— Хиляди благодарности и на тебе, братко — изсъска Натали със сарказъм, който прозвуча доста неубедително.

Младият мъж не пропусна коментара край ушите си и се обърна със сериозно лице към Джолета.

— Виж какво, аз наистина безкрайно съжалявам за всичко. Съжалявам също, че не си успяла. Натали ми обясни, че си проверила всичко, за което има записи в дневника и не си открила абсолютно нищо. Но не се тревожи. Все ще се оправим някак. Важното е семейството ни да не се разпада, да бъде единно. Ако има начин да се сдобрим с теб, една твоя дума е достатъчна.

— Струва ми се — изрече бавно Джолета, — че има една възможност.

— О, чудесно!

Джолета посрещна спокойно недоверчивия поглед на Натали.

— Вие живеете всички в един и същ хотел, нали така? Някой да има случайно две легла в стаята?

— Джолета, не бързай, моля те — Рон сложи ръка на рамото ѝ.

— Защо? Нещо с твоята стая не е наред?

— Стаята ми е на ред, но не и системата за сигурност.

— Май нещо не разбирам.

— Тя иска да каже — заяви сърдито Рон, — че съм я охранявал прекалено усърдно.

— Имаш предвид — в същата стая? Хмм, не е ли било наистина малко прекалено? — Натали видя навъсеното лице на Рон и млъкна. Побърза само да добави: — О, не ми обръщай внимание.

— Той беше очевидно на мнение, че съм в опасност — каза Джолета.

— Ти беше в опасност — възрази кратко Рон.

— Откакто сме във Венеция, нямам проблеми.

— Искаш да кажеш, откакто съм поел нощните дежурства.

— О, божичко, Джолета — каза Натали, — не съм подозирала, че си такава разрушителка на мъжките сърца!

— Не съм. Пък и ти добре знаеш, че всичко това няма нищо общо с моята скромна личност.

— Наистина ли? — попита тихо Рон.

Тимоти разпери ръце като полицаи на кръстовище.

— Хайде, стига — каза той. — Натали положително няма да има нищо против ти да спиш при нея.

— Забравяш нещо, Тим — възрази сестра му. — В хотела нямаше свободни стаи и мама спи при мен.

— Уф, вярно! Добре де — обърна се той отново към Джолета. — Ами, ако те устройва, мога аз да спя на второто легло в стаята ти.

— Няма да стане нужда — прекъсна го рязко Рон.

— Чакайте, чакайте — намеси се Натали. — Джолета ми е братовчедка и ако тя не желае да се мотаеш в нейната стая, най-добре ще е да се разкараш.

— Загрижеността ти е просто трогателна, но малко позакъсняла — каза Рон.

— Какво по-точно искаш да кажеш? — попита Тимоти.

— Вашата братовчедка беше на косъм от смъртта. А вие тогава къде бяхте? При мен Джолета е в пълна безопасност, поне що се отнася до моите възможности да я пазя, та в това отношение можете да сте напълно спокойни. Що се отнася до всичко останало, аз я пазех досега и ще продължа да го правя. Ако смятате, че можете да ми попречите — моля, опитайте.

Тимоти присви очи, но след като размениха с Рон бързи погледи, преглътна и замълча. И Натали нищо не каза, тя само стоеше, вперила в защитника на Джолета замислени сиво-сини очи.

За Рон нещата бяха сякаш уредени. Той докосна за миг ръката ѝ — подканване да вървят. Джолета го последва, донякъде, защото не виждаше смисъл да стоят така наред улицата, но и защото разсъдъкът ѝ работеше толкова трескаво, че тръгна почти автоматично.

Когато проумя какво прави, спря.

— Невъзможно е да останеш тази нощ при мен — каза без заобикалки.

Той спря, прокара пръсти през косата си и погледна към нощното небе, сякаш търсеше в него вдъхновение. Най-сетне попита:

— Защо? От какво се боиш? Толкова ли съм лош, та предпочиташ да рискуваш някоя свиня да те нападне, някой като онзи тип в Люцерн, дето прерови стаята ти, или като идиота, който ни

притисна във Верона към канавката? Всичко това за предпочитане ли е пред перспективата да споделиш стаята си с мен?

— Ти използваш обстоятелствата, за да ме манипулираш.

— Това са недостатъци на характера, но не и основания.

Тя се беше втренчила във витрината на магазина за обувки зад гърба му и не откъсна очи, докато светлите, ярки цветове не се размазаха пред уморения ѝ поглед.

— Е, добре — изрече малко неясно, защото в гърлото ѝ беше заседнала буца. — Какво би желал да чуеш от мен? Мислиш ли, че се боя от онова, което изпитвам към тебе? Може и така да е, защо да крия. Но не понасям някой да си играе с чувствата ми, за да изкопчи нещо от мен. Омразно ми е да почна да изпитвам към някого нещо, а после да проумея, че съм била само средство към целта. Непоносима ми е мисълта, че тъкмо когато съм почнала да свиквам с добрите си чувства към някого, една прекрасна сутрин се събуждам и разбирам, че той се е измъкнал. Ти казваш, че се опитваш да ме браниш. Чудесно наистина, щом се чувстваш толкова силен. Аз също се опитвам да се браня, да се браня от теб.

— Джолета — каза той тихо и умоляващо и посегна към ръката ѝ.

— Недей! — Тя дръпна рязко ръката си. — Не ми говорили мили думи, не ми носи цветя, моля те! И не ми се представяй за влюбен. Не ми е необходимо. Не го искам. Искam само едно: това пътуване да свърши и да се озова колкото може по-далече от теб.

Измъчените му тъмносини очи бяха вперени в лицето ѝ. Изведнъж той каза:

— Не исках да те обсаждам.

— Хората казват куп неща, в които не вярват. — Тя избягваше да го гледа в очите.

Лека кола префуча по улицата сред шумни смехове и музика от радиото. И двамата не я забелязаха. Отношенията им бяха придобили нажежената трошливост на стъкло, което майсторът току-що е издул и се кани да го откъсне от тръбата.

Рон вирна брадичка, после пак се опита да изглежда непринуден.

— Ако искаш да се отървеш от мен — каза той, — няма нужда да чакаш до края на пътуването.

Сега тя го погледна. Лицето му беше малко бледо на светлината на уличните лампи, но очертанията му бяха твърди, погледът непроницаем, прикрит от дългите мигли.

— Сериозно ли говориш? — попита тя.

— От тази секунда — да.

Думите му не можеха да са по-категорични. Въпреки това тя нямаше желание да ги поставя на изпитание. И все пак трябваше да го направи.

Тя отстъпи крачка назад. Той не помръдна.

Тя направи още една крачка. Той пхна ръце в джобовете.

— Сбогом — каза тя.

Той не отговори.

Не ѝ оставеше нищо друго, освен да се обърне и да си тръгне.

И тя направи точно това.

Докато вървеше, усещаше как болката в нея става все по-силна. А би трябвало да се чувства по-добре. Най-сетне беше свободна. Или може би не беше? Но нали тъкмо това искаше.

Или не го искаше?

Рон гледаше подир Джолета, гледаше как тя го напуска. Стоеше много изправен, с изпъчени гърди и вирната глава. Толкова обичаше грациозната ѝ походка, чувството ѝ за собствено достойнство, високата ѝ класа. Обичаше дори начина, по който го беше пратила по дяволите. Боже господи, той чисто и просто я обичаше.

Така би желал никога да не е чувал за този парфюм. Още по-силно съжаляваше, че майка му бе чула за него. А имаше време, когато беше убеден, че този парфюм може да им донесе огромен успех.

Сега му беше абсолютно все едно дали ще го преоткрият. Мислеше дори, че ще е най-добре, ако бъде изгубен завинаги. Какво значение можеше да има? Нали и най-хубавите неща рано или късно свършват.

Може би и тичането му подир Джолета е едно от тях.

Може би му е дошло времето да си продължи по пътя, да се залови за нещо друго, да мисли за друго.

Тя не иска той да е наблизко, тя няма нужда от него.

Очевидно нямаше възможност да стигне до нея, нямаше нищо, което би могъл да каже или да направи, за да я убеди, че я желае заради самата нея, че има нужда от нея, че копнежът по нея го изпепелява, че в него всичко се е свило, а сърцето му е сякаш затрупано с тежки камъни.

Така значи. Бъди щастлив. Сбогом.

Прощалната целувка без целувка.

Оставаше му поне карамфилът.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Гробището беше заобиколено с каменен зид и мрачни тъмни кипариси. Гробовете с мраморни паметници бяха подредени така, че от всеки да се открива гледка към околните хълмове. В топлия, неподвижен въздух се стрелкаха лястовици, а в леко олюляващата се трева цвърчеше щурче и тихичко си пееше.

Джолета стоеше със синьора Перино до избелял от слънцето мраморен паметник, така шлифован от вятъра и дъжда, че издяланите гирлянди цветя и ангелът с разперени криле бяха едва различими. Тя прокара предпазливо ръка по мраморния розмарин, по листенцата на старомодните рози като тези, които се катереха по зида около вилата. Плъзна ръка и по имената и датите:

„АЛЕН АЛЕКСАНДЪР МАСАРИ
17 ДЕКЕМВРИ 1827 — 9 МАРТ 1855“

Виолета никъде не бе споменавала второто му име. Навярно не е било от значение за нея, предположи Джолета.

— Бил е много млад — каза синьора Перино, застанала от другата страна на гроба.

Джолета кимна.

— Били са всъщност млади и двамата, той и жената, която е била тук с него.

— Да, наистина. Трябва да ви кажа, че всеки път, когато идваме да почетем човек от моето семейство, слагаме цветя и на неговия гроб.

— Наистина ли? — каза Джолета. — Колко сте внимателни!

— Тъкмо бяхме почнали да говорим преди няколко дена за това, когато се появи вашата братовчедка. Тогава ви казах, че не зная нищо за формулата за парфюм, която търсите, но историята на този мъж и на жената, която е обичал, е много важна за мен и за целия ни род, който

живее от тогава тук. Чувала съм я хиляди пъти, още от дете. Разказвам я на моите деца, а те на своите.

— Боя се, че не ви разбирам напълно — каза тихо Джолета.

— Преди те двамата да дойдат, ние сме били селяни, ратаи на семейство Франкети, собственици на вилата. Но след това сме станали ако не богати, то поне заможни. Следващата генерация вече е успяла да купи вилата и околните земи. Те и сега ни принадлежат. Новата вила е построена от баща ми, който я завеща на мен, защото нямам братя. Съпругът ми, лека му пръст, смяташе, че е добра зестра и се съгласи да изпълни желанието ми и да живеем тук. Имотът ще остане на моите синове.

— Струва ми се, че богатството си вашето семейство дължи на мъж по име Джовани, който се е преселил в Америка. Права ли съм?

— Това е само част от истината. Били са получени пари срещу голяма услуга, оказана на американката. След толкова години вече не знаем името ѝ и аз много се радвам, че отново го открих, че мога да говоря с член на семейството ѝ.

— Толкова е хубаво, че съм тук — усмихна се Джолета. — Прочетох написаното за Джовани и за Мария, неговата майка, и се радвам, че за потомците им всичко се е наредило толкова добре.

Възрастната жена дълго гледа Джолета, преди да поклати глава в знак на съгласие и да каже:

— Да, но има още нещо.

Тя измъкна от ръкава си една кесийка, отвори я и извади нещо, което проблесна на слънцето като злато. Беше колие.

— Това ви принадлежи по право, така мисля. От край време жените в моето семейство крият колието. Зная, че е било на американката, но не съм много сигурна по какъв начин се е озовало в нашите ръце. Винаги съм смятала, че е свързано с някоя загадъчна история и все се боях, да не би да е откраднато. Ако ли не, значи прабаба ми Мария го е скрила, тя е била тогава икономка и по някакви причини не го е върнала. Бих искала сега да ви го дам.

Джолета пое тежката верижка. Веднага забеляза, че закопчалката е счупена. А това означаваше, че от онази вечер в градината, когато Виолета е била нападната и престъпникът е дръпнал верижката от врата ѝ, никой не я е носил. Дали Мария е скрила колието след онази

ужасна нощ и го е забравила? Или са ѝ го подарили? Невъзможно беше да се разбере.

Беше все така прекрасно, с лека патина от времето и с полепнали нишки от кърпата, в която беше завито, но все така хубаво, както беше описано в дневника. Диамантите, с които бяха украсени златните обръчета около гърлото на шишенцето, хвърляха ярки отблясъци върху лицето на Джолета. Тя примижа, докато разглеждаше огромния аметист и птицата с разперени криле, гравирани от едната страна на флакона. Наистина великолепно бижу, изработено може би от Фаберже.

Тя завъртя леко бижутото. Ръбовете на гравюрата улавяха слънчевите лъчи. Сега политналата птица се виждаше съвсем ясно.

— Тя познаваше птицата. Разбираще символичното ѝ значение... Да, да, беше се досетила.

В съзнанието ѝ изведнъж възникна споменът за полузабравени часове по история, разсъждения, свързани с доклади, които бе писала по време на следването. Изведнъж проумя защо Виолета не е могла да напише в дневника си кой е Ален. Сега разбра и защо бе умрял.

Сълзи пареха очите ѝ, изпълваха носа ѝ, защото изведнъж сърцето ѝ преля от тъга, от дълбоко състрадание към Виолета и мъжа, когото тя бе обичала, от мъка заради отредената им неизбежна съдба.

— Мисля, че да — каза Джолета. Тя успя да се усмихне, но не можеше да погледне синьора Перино в очите. Толкова би искала да разкаже някому всичко, което знаеше. Не на кой и да е, а на човек, взел като нея дълбоко присърце съдбата на Виолета и Ален, на човек, запознат с историята им. Искаше да го разкаже на Рон, да чуе какво ще каже той, какво мисли той.

В шишенцето имаше няколко златисти капки.

Джолета се опита да вдигне с треперещи пръсти запушалката. Беше клеясала от времето, от годините, от прастарите кристали парфюм. Тя дръпна по-силно, със страх да не повреди стария флакон, но обзета от огромното желание да види онова, което бе останало в шишенцето от някогашния парфюм.

Тапичката поддаде.

Тя вдигна шишенцето, види предпазливо, пое ароматния въздух дълбоко в носа си.

Основната нота бяха розите, освен това портокалов цвят, мускус. Амбър. Нарциси. Орхидеи. Теменужки.

Нежни, топли, галещи, интимни, но в екзотична комбинация, ароматите се смесваха в съзнанието ѝ.

Свежестта им я смая. След толкова време парфюмът трябваше да се промени, да загуби първоначалния си аромат поради сгъстяването и остаряването. Ако не се бе случило, причината трябва да беше, че съставките са били чисти и естествени, а не воднисти химически съединения, използвани толкова често в съвременната парфюмерия, а също и на това, че през всички тези години колието е било скрито на тъмно.

Беше приказан аромат, великолепно съставен и носещ дъх на прекрасни, макар и призрачни спомени.

Но това не беше *le jardin de cour*.

Тя вдиша още веднъж. Не. Не беше парфюмът, който търсеха.

Рози — портокалов цвят — мускус — амбър — нарциси — орхидеи — теменужки.

Но нямаше индийски нард, нито жасмин, нито люляк.

На устните на Джолета се появи иронична усмивка. Ами да! Колко глупави се оказаха всички.

Вече я виждаше.

Истината за формулата. И къде може да бъде намерена.

През цялото време е била тук, но тя не я разпозна, защото се надяваше на невъзможното, на чудо, без да се замисля за обърканите пътечки и свойства на човешката природа, без да взема предвид всичко, което бе научила за развитието на парфюмерийното дело.

Сега виждаше и нещо друго.

Звук, подобен и на смях, и на вик на болка, се изтръгна от устата ѝ. Сълзи потекоха от очите ѝ, въпреки че тя клатеше усмихната глава.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — попита отново разтревожена синьора Перино.

— Да, добре съм — каза Джолета. — Да, наистина. Просто, просто ми хрумна нещо. — Пръстите ѝ стиснаха още веднъж колието, а после тя го подаде на синьора Перино. — Много мило от вас, че ми го показахте, но то не ми принадлежи. Предполагам, че някой го е заслужил или го е получил в благодарност за голяма услуга.

Възрастната жена пое тежкия накит.

— Сигурна ли сте, синьорина?

— Да — каза Джолета, — съвсем сигурна.

Когато Джолета пристигна, парфюмерийният магазин още не беше затворен и вътре цареше оживление. Няколко души стояха пред витрините, продавачката на касата тъкмо опаковаше шише парфюм за клиенти, които приличаха на туристи. Магазинът беше светъл и приветлив, а ароматът на дузина най-различни парфюми долиташе откъм отворената врата на лабораторията и приветстваше купувачите.

Джолета имаше намерение да дойде по-рано в магазина, но след дългия полет през Ню Йорк и Атланта със закъснение и в двата града беше толкова уморена, че просто се строполи в леглото си и спа почти двайсет и четири часа. А после докато стане, докато хапне и отвори куфарите, за да намери какво да облече, денят вече взе да преваля. Останалата част от следобеда прекара в университетската библиотека да прави справки за Кримската война и историята на Русия.

Сега само кимна бързо за поздрав, прекоси магазина и лабораторията и излезе в градината. Стори ѝ се, че не е била тук цяла вечност. Вече нищо не беше както преди, сякаш всичко се бе променило, без тя да забележи, но Джолета си даваше сметка, че не дворът, а тя се е променила.

Струваше ѝ се също, че е минала вечност, откакто се бе заловила да отгатва тайните на Виолета. Сега нямаше търпение да разбере дали е била права.

Беше толкова сигурна и така възбудена, че прекъсна преждевременно европейското си пътуване. След разговора със синьора Перино се върна право в хотела. Стегна си куфарите, остави бележка за екскурзовода и замина с такси за летището.

Помисли дали да не остави бележка и на Рон и да му съобщи накратко какво е открила. Но мъжът на рецепцията ѝ каза, че не е възможно, тъй като господинът заминал още рано сутринта. Не оставил адрес, споменал само, че се прибира у дома.

Отпътуването му беше шок за Джолета. Не беше му дала повод да мисли, че заминаването му може да я интересува и въпреки това очакваше той поне да се сбогува. Можеше да предложи само, че е стигнал най-сетне до извода, че не ѝ е нужен.

Би трябвало да се радва. Нямаше смисъл да се чувства отхвърлена, изоставена или дори потисната.

Джолета хвърли поглед към градината, която прекосяваше. Дори тя ѝ изглеждаше сега по-различна, облъхната от дъха на Италия. Колоната с аркадите, водоскокът, каменната беседка, обвита в лози, сладката маслина в ъгъла, посадена вместо гръцка маслина, която тук просто не би виряла. Тя поклати бързо глава и се качи по външната стълба. В салона свали чантата от рамо и влезе в спалнята на Мими.

Знаеше точно какво иска, а се надяваше, че знае и къде може да го намери. Отиде право към Миминия шкаф на спомените, отвори широко външните вратички, извади най-горното ляво чекмедже и изпразни съдържанието му. Беше най-отдолу, където бе лежал от години — пакет дагеротипни фотографии, стъклени негативи и избледнели снимки.

Джолета занесе пакета до леглото и развърза панделката с цвят на слонова кост, с която беше вързан. Залови се внимателно да търси, докато намери онова, което ѝ трябваше. Извади снимката и я вдигна срещу светлината.

Ако се съди по модата, беше направена в края на седемдесетте или началото на осемдесетте години на деветнадесети век — много скована снимка, на която личеше фасадата на парфюмерийния магазин. Виолета Фосие стоеше до вратата с една от продавачките, и двете с фризури стил мадам Помпадур, с дълги строги блузи, закопчани до вратовете, с прихванати отзад, дълги до земята поли. От другата страна на Виолета стоеше един мъж, а над него се виждаше табелата на аптеката, съществувала до смъртта на собственика малко преди Първата световна война, само няколко месеца преди да умре и Виолета. Върху табелата с малки букви беше изписано името му: „Джовани Радаели. Собственик“.

Мъжът до Виолета се беше сякаш произвърнал от камерата, като човек, който не обича да се снима. Беше широкоплещест, добре сложен, изглеждаше, според тогавашните вкусове, много добре, имаше гъсти бакенбарди и внушаващи респект мустаци. Облечен беше в тъмен костюм, в ръката си в ръкавица държеше бастун. Носеше широкопола шапка, хвърляща сянка върху очите му. Избягващото камерата лице беше обърнато към Виолета. Макар то да беше в сянка и

въпреки че снимката беше не много контрастна, пък и пожълтяла, личеше, че я гледа едва ли не с обожание.

Самата Виолета гледаше с ясни очи и лека усмивка право в камерата. Беше естествено по-възрастна, отколкото на миниатюрния си портрет, но продължаваше да е хубава жена, весела и довольна от себе си. Вниманието ѝ беше насочено към фотографа, но беше повече от сигурно, че не забравя нито за миг за присъствието на мъжа до нея. Тя сякаш се канеше, веднага щом мине опасността, да наруши композицията на снимката, да се обърне към мъжа, който знае, може би и да го хване под ръка и да си тръгне с него.

Джолета се засмя тихичко и със задоволство.

Със снимката в ръка тя се върна към шкафа и извади тежкия, подвързан с кадифе и обкован с месинг дневник от чекмеджето, в което го остави, преди да замине за Европа. За да има повече светлина, занесе и двете към стъклената врата, водеща към горната галерия над двора. Отвори вратата, за да навлезе още светлина, после прелисти бързо дневника до към средата, където имаше малка скица с перо на главата и раменете на мъж. Сега държеше снимката и скицата една до друга.

Да.

Беше същият мъж.

Тя въздъхна, отиде бавно до едно от плетените кресла в галерията и седна. Сложи дневника и снимката в скута си и се загледа в двора под нея. Някъде дълбоко в нея изчезна напрежение, за което не беше подозирала.

Не знаеше колко дълго е седяла така. Когато погледна часовника, вечерната светлина вече гаснеше, а долу в магазина бе станало тихо. Вечерникът откъм езерото Понтшартрен шумолеше в листата на маслината и издигаше във въздуха талази от сладкия ѝ дъх.

Погледът ѝ почиваше върху портичката в оградата на градината — тя си беше там, откакто се помнеше. Водеше към градината на съседната сграда, постройка, която беше сега приземен етаж на ергенско жилище, но която бе принадлежала в миналото на аптеката.

Колко ли са били хората, които са знаели на времето за съществуването на портичката? Колко ли са клюкарствували за жената с болен на легло съпруг, който бе направил опит за самоубийство, за

жената, която беше в толкова добри отношения с красивия италианец — аптекаря от магазина до нейния?

По онова време за един аптекар е било достатъчно да притежава известни познания за съставянето на хапчета, еликсири и вода за уста, да има пари, за да купува съставките и да е достатъчно честен, за да не добавя вода към продуктите, които влага. Мъжът на снимката изглеждаше заможен. Джолета не се съмняваше, че в града са го уважавали, а дамите все са намирали какво да си шушукат за него. Беше наистина комплимент за неговата дискретност, може би и за неговата вярност, че не е допуснал до потомците на Виолета да стигне дори ехо от скандал.

Какво ли е било това чувство, питаше се Джолета, да знаеш, че един мъж те обича толкова, че е готов всичко да рискува за тебе, всичко да жертвува, само и само да е с теб?

Предпочиташе да не мисли за това.

Джолета стана и се върна в салона. Остави снимката на една масичка, но взе дневника със себе си и слезе в лабораторията, където правеха парфюмите и пълнеха флаконите.

Зад вратата, водеща към магазина, всичко беше спокойно. Бяха затворили за днес и заключили. Чудесно, тъкмо това ѝ трябваше.

Сложи дневника върху дългия тезгях в средата на помещението. Взе от един шкаф стъклена мензурка и няколко пипети и ги сложи редом. Използува няколко малки счетоводни книги като тежести, за да остане отворена първата страница на дневника с месингови ъгли. В горния ѝ край се намираше една от малките скици, нарисувани от Виолета.

Беше ѝ вече много лесно да намери ключа на кода, който Виолета е използвала, за да запише формулата на своя парфюм. Той се съдържаше в скиците и датите. Виолета беше направила много скици, но повечето се намираха върху празни страници или по полетата. Значимите бяха над датираните и изпълнени с текст страници. Цветята и малките животни, които беше нарисувала, подсказваха какви етерични масла трябва да се използват. С числото на съответния месец беше обозначила относителния дял на есенцията спрямо цялото.

Джолета изучава няколко минути страницата, после отиде до рафтовете, на които се пазеха кафявите бутилки със скъпоценните масла. Мина покрай рафтовете и извади необходимите ѝ шишета.

Когато грижливо етикетираните шишета вече стояха пред нея, всяко съответстващо на определена страница от дневника, Джолета взе една пипета и започна.

След малко ароматите се заиздигаха край нея. Едва ги различаваше, толкова се беше съсредоточила. Беше уверена, че комбинира есенциите в необходимите пропорции. Имаше усет за това, както хлебарят, който помирисва втасващия хляб и разбира дали всичко е направено както го изисква рецептата.

Работеше внимателно и прецизно, не биваше нито капка в повече да се озове в мензурката, всичко трябваше да капне в точна последователност от пипетата. Внимаваше, както Мими я беше учила, маслото да не бъде небрежно излято или сместа разклатена, защото това би наранило ароматите. Отнасяше се към етеричните масла с подобаващо уважение, дори с любов.

Изведнъж разбра, че се чувства наистина в стихията си, докато наблюдава как бледозелените, светложълтите и златистооранжево-червените капки се смесват и сливат. Досега Мими винаги наблюдаваше иззад рамото ѝ как смесва парфюма. За пръв път се осмеляваше сама да създаде нещо. Беше съвсем друго чувство.

Беше ѝ приятно да държи в ръце стъклениците, колбите и всичко останало. Радваше я самият процес на експериментирането, съзидателната сила, скрита в нейната работа. Неповторимостта на задачата беше удоволствие за нея, фактът, че дава нов живот на парфюм, който навярно от сто години никой не бе мирисал. Представяше си, че е магьосница, която вари в котлето си някаква мистична имитация на живота, която се нуждае от топлото ѝ тяло, за да разгърне могъществото си, за да се пробуди, та макар и за няколко мимолетни часа, за нов живот.

Знаеше какво иска. Беше сигурна, че ще създаде парфюма.

Да, тя ще създаде нови, непознати парфюми, както Мими, както Виолета и други жени от семейство Фосие го бяха правили преди нея. Беше в кръвта ѝ, но колко много влагаше и от сърцето си.

Най-сетне привърши измерването. Добави внимателно алкохола, който трябваше да направи етеричните масла способни да се изпаряват, да се издигат във въздуха и така по-лесно да проникват в сетивата на обонянието. Изчака малко, после капна от парфюма върху

къс чиста бяла хартия. Даде на молекулите време да попият, после вдиша аромата.

Успя. Беше пресъздавала в съвършенство парфюма на Виолета, парфюмът, който се намираше в шишенцето на златната верижка.

Въпреки това той все още не беше *Le jardin de cour*. Приличаше на него, дори много, но съвпадението не беше пълно.

Знаеше, че няма да е възможно.

За да отстрани всички съмнения, разтри капка парфюм на китката си, почака малко, после го помириша.

Не, наистина не.

Чу стъпки върху мозаичния под. Обърна се толкова рязко, че стъклената пипета в ръката ѝ се удари в мензурката с парфюма. Мензурката се преобърна. Парфюмът се разля върху тезгяха, образува локвичка и екзотичните масла затрептяха на светлината на лампата.

Ароматът експлодира във въздуха, силен, почти замайващ, а след това в лабораторията прозвуча глас.

— Вече бях повярвала, че парфюмът е изгубен — каза Натали. — Трябваше да разбера, че лъжеш.

— Моля те, не ставай смешна — тросна ѝ се Джолета. Тя грабна бързо дневника. Близко четвърт от дебелите страници бяха напоени с парфюм. Те щяха да запазят вечно аромата му — той беше неунищожим.

— А как би нарекла тогава всичко това?

Въпросът зададе Тимоти, който влезе след сестра си в лабораторията. Леля Естел стоеше с намръщено, враждебно лице, до самата врата.

— Наричам го напразна надежда — каза Джолета и притисна дневника към гърдите си, сякаш за да го брани. — Както би могла и сама да установиш, ако притежаваше нос на парфюмерист.

— Не ми говори с този тон, малката — каза лелята с пламнало от гняв лице. — Искам да ми обясниш какво правиш тук и то веднага.

За миг изкушението да им каже да вървят по дяволите с всичките си изисквания и обвинения беше толкова силно, че Джолета усети как кръвта ѝ нахлува в главата. Но така ѝ беше писнало от цялата тази игра на тайни и недоразумения, че беше безсмислено да я продължава.

— Казвам ви, че този парфюм, който миришете, не е *Le jardin de cour* и затова не е прочутият стар парфюм, за който сме слушали

десетилетия наред. Предполагам, че рецептата, която взех от дневника, може да е свързана с него, но съм сигурна, че Виолета го е променила както си е пожелала, по причини — знам ли, сигурно си е имала причини.

— Но това не е възможно — заяви ледено леля й. — Моята майка, а преди нея и нейната майка са използвали рецептата на Виолета. Чувала съм историята толкова често, че мога да я повторя и насън.

— Може и така да е, но аз предполагам, че и двете са променили рецептата според вкусовете на времето или са използвали етеричните масла, с които са разполагали в момента. Така например във формулата на Виолета няма индийски нард, но вие добре знаете, че той е една от основните съставки, които използваше Мими, защото хората в Ню Орлиънс обичат този свеж горски дъх.

Естел размени с децата си бърз поглед. Когато видя безкрайното разочарование по лицата на тримата, Джолета продължи:

— Допускам, че това не е краят на историята. Съмнявам се дали парфюмът, който Виолета е открила в Европа, парфюмът, използван от императрица Евгения, е бил абсолютно същият, който е предпочитала Жозефина. Твърде невероятно е двете жени да не са се поддали на изкушението да добавят любимите си есенции. Жозефина например е имала слабост към теменужките. Той е в състава и на формулата, която току-що използвах, но е твърде малко вероятно Клеопатра векове по-рано да е имала на разположение в горещия Египет есенция от теменужки. Що се отнася до версията на Клеопатра, сигурна съм, че и тя е добавила нещо от себе си. Благовонията на жриците на Богинята на луната, които по всяка вероятност е копирала, са били изглежда доста проста смес с акцент върху горски аромати. Освен това египтяните са обичали парфюми...

Леля Естел я спря с движение на ръката си, цялата в тежки пръстени.

— Стига толкова. И аз съм израсла сред парфюми. Разбрах.

— Не смяташ ли, че е наистина много вероятно?

— Много вероятно — изсъска, разярена, възрастната жена.

— Нима искаш да кажеш, че ние никога няма да успеем да възстановим *le jardin de cour*? — попита злобно Натали.

— Казвам само, че няма смисъл да го произвеждаме, поне не за целите, за които е необходим на Лара Каморс. Le jardin de cour има много слабо сходство с легендарния парфюм на прочути жени, който сте й обещали.

— Но това не може да е вярно — заяви Натали и удари с юмрук по тезгяха. — Заложили сме твърде много, това просто не бива да е вярно.

— Но е така — каза Джолета, — и никой от нас не може да промени нещо.

— Освен теб — изсъска презрително леля й. — Ти можеше да продължиш да работиш върху парфюма на Виолета, докато постигнеш нещо сходно с Le jardin de cour.

Джолета кимна замислено.

— Така е, не точно същата смес, но нещо доста близко до нея.

— Значи ти спечели.

Джолета не отвърна. В помещението се възцари тишина и тя се извърна от останалите, взе къс хартия от ролката в края на тезгяха. После се залови да бърше, доколкото беше възможно, разлетия парфюм.

— Всичко това вече няма значение — заяви безгрижно Тимоти.

— Не ставай глупав — изсъска майка му. — Разбира се, че има.

— Защо? — попита той с невинен, простодушен поглед откъм рамката на вратата, на която се беше облегал. — Освен нас никой друг не знае, че не е същият парфюм.

Натали поглеждаше ту към Тимоти, ту към майка си. Възрастната жена гледаше сина си със смръщено от яд лице. Натали насочи вниманието си към Джолета. След малко сви примирено рамене.

— Няма да мине — каза тя. — Джолета го знае и ще го изтърси право в очите на първия, който я попита, дори ако не иска да запази формулата за себе си. И тъй като не желае да я има за себе си, би трябвало, ако не друго, то поне да се обади на Лара Каморс.

Леля Естел присви устни и каза:

— Нашата скъпа Лара обича парите, но ужасно държи на почтеността в рекламата, тя пази доброто име на „Каморс Козметикс“ като квачка, която има само едно пиленце. Да й се каже, би означавало край на всичко.

— Освен ако не намерим начин да накараме Джолета да си държи устата — каза Натали и хвърли на братовчедка си изпитателен поглед.

— И какво по-точно си измислила? — попита весело Тимоти. — Да ѝ организираме едно пътуване до Мисисипи, а там да я удавим с камък на врата? Добре измислено, сестричке, и тогава не би се наложило да делим с нея двата милиона и да се тревожим дали ще подпише споразумението.

— Много смешно! — обади се майка му. — Но ще е по-добре да си използваш сивото вещество за нещо по-полезно, ако ти е възможно, естествено.

— Какво ще кажете за един честен и почтен подкуп? — попита синът. — Разполагаме ли с нещо, което Джолета би желала да вземе?

— Не, нямате такова нещо — отвърна гневно Джолета. — Не ви искам подкупа, изобщо нищо не искам. И не желая да имам нищо общо с „Каморс Козметикс“.

— Искаш да кажеш, че ще ни дадеш формулата, след което ще се оттеглиш и няма да издрънкаш, че е неточна? — попита, просияла и възбудена, Натали.

— Не съм казвала нищо подобно. — Джолета хвърли използваната хартия в кофата за боклук под масата, после се изправи и изгледа роднините си един по един. — Да сте си помисляли какво ще стане, ако някой открие, че формулата е чиста фалшификация? Ами ако това стане, след като парфюмът вече е влязъл в производство? От доброто име на „Фосие Роял Парфюмс“ няма да остане и следа. Край на магазина, да не говорим за доброто име, с което се ползваме в града.

— Говориш като викторианка, Джолета — разсмя се Натали. — Но бихме имали вече парите, нали?

— Джолета не държи на парите като нас, сестричке — каза тихо Тимоти. — Изглежда не я интересува никак и че всички членове на семейството ѝ са в положението на пълни идиоти.

— Виж, отдавна не съм те чувала да казваш нещо толкова разумно, Тимоти — обади се майка му и погледна към Джолета. — Питам се само, дали можем да разчитаме на това.

— Аз лично не бих рискувала — каза Натали. — Но имам друга идея.

— Да чуем, да чуем — погледът на Тимоти беше ироничен, но и пълен с омраза.

Натали му хвърли унищожителен поглед.

— Слушай, Джолета, ти твърдиш, че старата рецепта за парфюма нищо не струвала. Хубаво, но готова ли си да произвеждаш отново Le jardin de cour, ако формулата бъде възстановена с химическия анализ?

— Да, бих приела това — каза Джолета, облегна се на масата и разпери ръце.

— Чудесно. В такъв случай дай на нас старата рецепта от дневника. Ще кажем, че всичко е било наред, докато не се е появила Мими. Тя е направила промените, тя е добавила индийски нард и какво ли не още. С друга думи — разделяме си формулата и правим от нея два парфюма — един за магазина, един за нас.

Значи това е подкупът, предложен от Тимоти. Бяха толкова прозрачни в алчността си. Не го ли виждат? Или им е все едно, нали и тя е от семейството — защо да внимават.

— Смятате ли, че Лара Каморс ще се хване — попита Джолета. — Тя или Рон?

— Мисля, че да, особено ако ти им го обясниш. Ако предпочиташ, можем да признаем, че от времето на Клеопатра парфюмът се е променил. И без туй френските парфюми са днес най-реномираните. За рекламата ще е достатъчно впечатляващо, ако споменем само Жозефина и Евгения. Освен това е и вярно, нали?

— Не зная вярно ли е или не. Виолета не пише нищо по въпроса.

— Но е близо до истината и ти би могла да го потвърдиш, нали?

— Натали беше явно много нетърпелива и бръчките между очите ѝ сега личаха особено ясно.

Джолета се поколеба, но в края на краищата поклати глава:

— Не вярвам, че бих могла да причиня неприятности на Лара Каморс и още по-малко на Рон.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Джолета заключи с въздишка на облекчение вратата зад роднините си. Можеха да си намерят и сами пътя, по който да излязат, както го бяха намерили, за да влязат, но изпита известно задоволство да ги изпроводи от къщата.

Беше капнала. Кавгата за формулата с все едни и същи аргументи продължаваше цяла вечност.

Не вярваше, че въпросът е приключен. Не се съмняваше, че леля й и братовчедите щяха отново и отново да се опитват да я склонят. Щяха да измислят все нови и нови планове, дано я убедят. Е, нищо, няма да успеят.

Положи огромни усилия да бъде пределно честна. Но сега вече знае какво може да направи и какво не, знае какво иска, знае, че няма да помогне да бъдат излъгани било Лара Каморс, било обществеността. Ще смесва и ще мирише, ще мирише и ще смесва и ще се опитва отново и отново да създаде със собствени сили „Le jardin de cour“. Дори да не успее, няма страшно. Поне ще знае, че е направила каквото е могла. Сигурно с течение на вековете хиляди парфюми са били загубени по този начин, както са били погубени милиони скъпоценни живота, прерязани като вътъка на прекрасен гоблен. Да, хората са оплаквали загубата им, но живите са продължавали да живеят и да се опитват да направят възможно най-доброто от отредения им мъничко живот.

Точно това ще направи и тя, както го е сторила преди много години Виолета.

Джолета се върна през магазина в лабораторията. Искаше да избърше остатъка от разлетия парфюм, а после да се прибере в къщи.

Беше оставила горе чантата и ключовете от колата. Когато тръгна след малко през двора, спря да подиша свежия, непарфюмиран въздух. Струваше й се, че се движи в облак от аромати, които просмукваха кожата й, косата и дрехите, а най-вече към дневника в ръката й. Обикновено тя им се наслаждаваше, но сега й идваха малко много.

Беше приятно топло. Влагата превръщаше въздуха в нещо копринено, което може да се диша. Лек ветрец шумолеше в листата на огромната маслина в ъгъла. Налягането на водата в шадравана беше толкова слабо, че плясъкът му едва се чуваше. Под старата порта, която водеше от двора към партера на къщата и от там към улицата, гълъби гукаха и се готвеха за сън.

Джолета се усети за миг отново на площада Сан Марко във Венеция, където гълъбите кръжаха на ескадрили около кампанилата, а от двете ѝ страни стояха Рон и Чезаре.

— *Bella, bella!* — повтори си тя тихичко и горчива усмивка изви крайчетата на устните ѝ.

Тази градина пазеше много спомени за Мими, включително и за падането ѝ по стълбата. Сега върху нея хвърляше сянка и онази трагедия във Флоренция, защото градината там и тази тук толкова си приличаха.

Тя поклати глава и се запъти към стълбата.

В същия миг видя как нещо се движи в сянката на маслината в ъгъла.

— Кой е? — извика рязко.

Отговор не последва. Проточиха се сякаш безкрайни мигове, в които тя се опитваше да различи нещо. Беше вече сигурна, че е била котка, дебнеща гълъбите, когато един мъж пристъпи напред.

— Само аз — каза Тимоти.

Тя въздъхна с облекчение.

— Какво правиш тук? Бях сигурна, че си тръгна — каза тя ядосано.

— Майка ми и Натали си тръгнаха, но аз трябваше да те видя още веднъж. Искam да ми дадеш дневника, Джолета.

— Вече сто пъти предъвквахме този въпрос. Мислех, че е решен, поне за тази вечер.

Той пристъпи крачка напред.

— Изобщо не е решен. Имам нужда от дневника, трябва да го дам на госпожа Каморс, защото не е склонна да преговаря, преди да го е видяла. Този път няма да си тръгна без дневника.

Тонът му беше хладен, безизразен и Джолета усети как тръпки полазват по гърба ѝ. Въпреки това не се издаде.

— Защо именно ти? Мислех, че всичко това ти е безразлично.

— Ами парата, миличка, две милиончета, ако трябва да бъдем точни. Освен това мисля и за майка си. Тя няма място да си намери, ако не получи дневника, а с него и старата формула, която си открила. Очаква от мен да направя нещо. Не мога да я разочаровам.

— О, Тимоти, наистина съжалявам, но как не виждаш, че ми е невъзможно да играя вашата игра?

— Виждам и тъкмо затова се върнах — да те убия — каза той спокойно. — Не че ми се ще, но няма друг начин.

Когато той направи още крачка към нея, тя се дръпна бързо, за да може масата да е между тях. В същия миг вечерникът довя до нея лек дъх на лимон — афтършейва на Тимоти. За разлика от друг път, когато го бяха потискали странични миризми, сега можа ясно да го разпознае. Беше сигурна, че вече е вдишвала този остър, леко хаплив аромат.

Буца заседна в гърлото ѝ. Преглътна, преди да заговори.

— Ти — каза тя, — ти опустоши стаята ми в Швейцария, ти вилня и в жилището ми горе, преди да замина.

— И каква ми беше наградата, задето се катерих като маймуна нагоре-надолу по стените? Нищо, освен идиотския ти бележник с драсканици, от които не може да се извлече нищо, щом не разполагаш и с дневника. — Докато говореше, Тимоти се опита да заобиколи масата.

— Ти причини и катастрофата, ти натика мене и Рон в канавката. — Тя отново се дръпна, за да остане бариерата помежду им, а споменът за произшествието и експлозията премина като късометражен филм пред погледа ѝ.

— Ами да, толкова бях ядосан. И в Париж за малко да те прегазя, но оня проклет италианец ми попречи, да не говорим за добрия стар Рон. Голяма грешка е да ми се изпречва човек на пътя. Мими трябваше да го разбере. Аз само лекичко я побутнах, когато се канеше да слезе по стълбата, но тя все пак умря.

Нейната баба, уплашена до смърт като синьора да Алори, помисли си Джолета и се вцепени от ужас. Или беше починала от мъка? Може би за тази безкрайна мъка е искала Мими да им разкаже.

— Леля Естел знае ли, че ти си го направил? — попита Джолета. — Не, нали? — продължи да пита, когато по лицето му побягна сянка.

— Тя отдавна не е в състояние да следи къде ходя и какво върша. Нито Натали, въпреки че си го въобразява.

— Ако ме убиеш, те може и да се усъмнят.

— На тях им е все едно, важното е да получат дневника. Тогава най-сетне някой ще им обърне внимание. Но ти ще ми го дадеш. Ще ми го дадеш с удоволствие, нали?

Както продължаваше да говори, той бръкна в джоба на джинсите и измъкна черен, приличен на тръба предмет, нещо като голям джобен нож. Сега го държеше пред себе си. Чу се звън на метал, изщракване и сгъваемият нож се отвори и просветна в здрача.

В същия миг откъм дворната врата се чуха стъпки. Рязък глас прониза мрака.

— Стой, не мърдай!

Тимоти се обърна, вбесен.

— Ти пък отде се взе? Как влезе?

— Оставил си вратата към улицата отворена — отвърна Рон.

Джолета позна гласа му още преди Рон да пристъпи от тъмния отвор. Не проумяваше. Беше тук въпреки всичко, което тя му наприказва. Беше тук, самоназначилият се неин пазач, точно както ѝ се закле.

Той дишаше учестено, сякаш беше тичал, по челото му проблясваха капчици пот. Свали лекото яке, обви го около ръката си и продължи да върви напред. Изглежда, не беше въоръжен.

— Ще се разправа и с теб, момче — изкрещя Тимоти с широко отворени очи.

— Хайде, опитай — каза Рон. — Нямам нищо против.

Той продължи да се приближава към младежа, гледаше го внимателно, готов да се брани.

— Спри! — извика Джолета. — Не го прави.

Струваше ѝ се, че се е събудила дълбок сън, за да се озове сред някакъв кошмар. Сърцето ѝ тупкаше като компресор. Стомахът ѝ се свиваше, беше готова да припадне.

Рон дойде да ѝ помогне в решителна минута. Готов да рискува живота си заради нея. Заради парфюма на Виолета. Не биваше да допусне нещо да му се случи. Все може и тя нещо да направи.

Тежкият дневник беше в ръката ѝ. Тя го подаде на Рон. В припряността си взе да пелтечи, но най-сетне каза:

— Нали за него си дошъл. Вземи го, дай го на Каморс. Кодът за стария парфюм е в него и доказателството за това откъде е дошъл,

всичко, което ти трябва.

— Дръж си езика! — крясна Тимоти и пристъпи между нея и Рон, преди другият мъж да успее да вземе дневника. Гласът му се превърна в ръмжене, когато пристъпи още крачка към нея и каза: — Какво, по дяволите, искаш да постигнеш?

Той посегна към дневника, но Джолета го дръпна и отскочи рязко назад.

— Ако Рон получи всичко, леля Естел ще бъде доволна, а на теб няма да ти остане друго, освен да си отидеш в къщи.

Тимоти въртеше ножа в ръка. Превъртя го още веднъж и каза:

— Аз мога да убия и двама ви и да занеса сам дневника на майка си и на Лара Каморс.

И той се нахвърли върху нея.

Рон му препречи пътя. Двамата мъже се сблъскаха със сумтене. Рон отблъсна първия удар на Тимоти, но върху якето му се появи разрез, който бързо се разширяваше и се обагреше в кръв. После двамата се сграбчиха, почнаха да се борят, обувките им стържеха по каменния под, пръстите на Рон се впиха в китката на Тимоти, в ръката, стискаща ножа. Тимоти се пресягаше със свободната ръка към лицето на Рон, към очите му.

Рон удари силно с юмрук Тимоти в брадичката. Тимоти се отскубна от Рон, политна назад, затърси слабо място в защитата на противника си.

Рон обвини по-здраво развяващото се яке около ръката си. Платът беше подгизнал. Тимоти изскърца със зъби, когато го видя. Нападна отново и този път ножът му беше насочен към корема на Рон.

Рон се извърна и избягна удара, остави младежа да префучи край него, а после пак го сграбчи. Бореха се гърди срещу гърди, стиснали зъби.

Джолета не можеше повече да гледа безучастно. Очите ѝ пламтяха от напрежение да различи нещо. Желанието ѝ да крещи беше толкова силно, че я заболя гърлото. Мускулите ѝ бяха като вцепенени, а ръцете ѝ трепереха от студа, който я пронизваше цялата.

Трябваше да направи нещо. Трябваше, иначе щеше да загуби разсъдъка си. Пристъпи към двамата мъже.

Вдигна дневника и го запокити с все сили срещу главата на Тимоти.

Братовчедът забеляза движението ѝ. Той се наведе и тежката книга го удари само по рамото, а после прелетя с разтворени страници покрай него.

Рон използва кратката пауза, застана по-здраво на крака и се обърна. Тимоти се хвърли срещу него и се опита да забие рамо в гърдите на Рон, да освободи ръката с ножа. Рон се видя принуден да се дръпне. Тимоти пак се нахвърли върху него и двамата мъже се стовариха на пода. Търколиха се от плочките върху тревата до водоскока и всеки се опитваше да насочи ножа в желаната от него посока.

После се чуха тъп удар, вик и въздишка. След това настъпи мълчание.

Джолета стоеше неподвижна, а сърцето ѝ спря да бие. В този миг Рон се освободи от дългото тяло върху тревата, вдигна се на колене, а тя се запрепъва към него. Той я прегърна, привлече я към себе си, притисна я силно.

Дълги секунди останаха така, треперещи и прегърнати. Джолета усети как топлатата му кръв се стича по гърба ѝ и първа се съвзе.

— Ръката ти... — подхвана.

— Няма страшно, но трябва да се погрижим за братовчед ти.

Тя отстъпи крачка назад и очите ѝ зададоха въпроса, който не искаше да изкаже с думи.

В отговор той поклати отрицателно глава.

— Докато извикаш бърза помощ, аз ще видя какво му е, но мисля, че ще се оправи.

Екипът на бърза помощ, който пристигна след малко, беше по-предпазлив в прогнозите си от Рон. Все пак държането на мъжете не даваше основания да се мисли, че случаят е особено сериозен. Никой не възрази и на това, че полицията ще иска да разпита след време Тимоти.

Вече се развиделяваше, когато всички показания бяха дадени и протоколите подписани, когато заглъхнаха и последните викове на леля Естел, че виновници за насилието от страна на Тимоти са всички други, само не и той. Тя ще наеме за сина си най-добрия адвокат в града. Не, не може да повярва, че той се е опитал да стори нещо на Джолета, да не говорим за това, че е бил просто неспособен да докосне Мими и с малкия си пръст. Какво ужасно недоразумение! Тя ще се

бори, ще докаже, че Тимоти не отговаря за постъпките си, но за това ѝ трябват пари. Нека Джолета се позамисли колко беди е причинила на всички, като отказа да им даде парфюма.

Слънцето вече се бе изкатерило на хоризонта, когато Рон и Джолета стигнаха Мун Уок — високата тераса за разходки с изглед към Мисисипи. Сега вървяха бавно по Джексън скуеър. Мъглата над жълто-кафявата водна повърхност беше пронизана от светлина. Фериботът Алджиърс пухтеше срещу течението и пяната в килватера му се спускаше бавно по течението.

Миризмата на кафе и понички се издигаше в топлия неподвижен въздух. Идваше откъм кафене „Монд“, само на няколко пресечки от парфюмерийния магазин. Там току-що закусиха, а после Джолета предложи да се разходят край реката.

Рон вървеше до нея леко намръщен, пъхнал в джобовете свити в юмруци ръце. Не беше я докосвал откакто я прегърна в градината. Нарочно е така сдържан, мислеше си Джолета. Беше ѝ помогнал много енергично да уреди формалностите с полицията, прояви максимум внимание и разбиране. Но до този момент не се беше обръщал само към нея. За парфюма също не спомена ни дума.

За разлика от него Джолета искаше да му каже куп неща. Изчакваше най-удобния според нея момент и почна чак когато се озоваха съвсем сами на пътеката край брега.

Разказа му най-напред за кода за стария парфюм, после продължи.

— Има още нещо. Струва ми се, че Виолета си е играла с формулата, не ми е много ясно с каква цел. Може би се е страхувала да не я убият и е искала на всяка цена да даде да се разбере, та макар и по завоалиран начин кой е бил в действителност Ален. Може да е споделяла и викторианската склонност към тайни послания и скрити значения — както при езика на цветята. Но може това да е било за нея и последна утеха, или удоволствие, не зная. Зная само едно: тя е променила нещата, докато е преписвала дневника си.

— Преписала? — В очите му пламна любопитство.

— Ами да.

По-нататък разказът потече съвсем гладко. Тя го започна с историята на Виолета и Ален, от мястото, до което той я бе прочел, преразказа му всичко, което се е случило до деня, с който беше

датиран последният запис на Виолета. Навлезе дори в подробности, за които не бе имала време снощи, при разговора с леля си и братовчедите си: за посещенията си при синьора Перино и за промените, които Виолета, а после и другите жени от рода са внесли във формулата.

— Виолета е скицирала много цветя и това ме накара да се замисля — бяха прекалено много, за да имат някакво значение. Цветята и другите скици — ти сигурно си спомняш, — са нахвърляни безразборно, сякаш ги е правила, замислена за нещо. Едва след като синьора Перино ми показва накита, те придобиха изведнъж определено значение. Върху аметиста е гравирани двуглав орел с разперени криле — гербът на руската царска фамилия.

— Не е ли феникс?

Тя поклати глава.

— Това беше погрешна следа. Не, гравирани са символът на династията Романови. Щом го зърнах, веднага се сетих за онези малки рисунки, почти еднакви по размер, придружаващи заглавията, които намираме при някои дати в дневника. Отклонило ме е от тях и това, че на всички са изобразени цветя. На повечето са нарисувани роза, портокалов цвят, мускусен елен...

— И кит, нали? — предположи той и поклати глава.

— Спомняш си го, нали? — потвърди тя веднага. — Роза — Р., пОртОкал — О., Мускус — М., Амбър — А. Освен това имаше и Нарцис с луковица, Орхидеен цвят и най-сетне дива теменужка^[1].

— Романов — повтори той името и кимна.

— Предполагам, че Ален е бил син на руския император Александър Първи. Единствената конкретна информация, която той дава за баща си, съвпада напълно: срещата с Наполеон Бонапарт през 1870 година в Тилзит, само няколко години след похода в Египет — по всяка вероятност тогава Наполеон е подарил парфюма на бащата на Ален.

— Но нима всичко живо не е знаело за произхода на Ален? — възрази Рон.

— Навярно са знаели и то доста хора, било е обществена тайна за европейските династии. С това се обяснява неофициалното положение на Ален при двора на Луи Наполеон и в парижкото общество, добрият прием, който са му оказвали и другаде. Нали си

спомняш как Луи Наполеон казва на Виолета, че Ален има нещо общо с дук дьо Морни. Когато го прочетох за пръв път, реших, че е намек — и двамата са незаконородени синове. Но нали съпругата на Морни е незаконородена дъщеря на руския император Александър Първи? Значи е била полусестра на Ален. Ален е бил девер на Морни и по този начин свързан чрез сватовство и с Наполеон Трети.

— Значи допускаш, че Ален не е бил незаконороден?

— Не, защото в противен случай нямаше да представлява опасност за никого.

— Но ако е бил законен син на Александър, защо не е седял на руския трон вместо онзи идиот, който е разпалил Кримската война?

— Мисля, че не е бил признат за наследник. Трябва да знаеш, че Александър Първи е починал, изглежда, през 1825 година, близо две години преди да се роди Ален. И тъй като по онова време не е имал законни наследници, на трона се е възкачил брат му Николай.

Рон я гледа известно време, после извади ръце от джобовете и посочи една пейка наблизо, но пак без да докосва ръката ѝ. Те седнаха и той протегна ръка зад нея по облегалката на пейката. После вдигна ръка, сякаш за да докосне раменете ѝ, но побърза да я свие в юмрук. Джолета чакаше, затаила дъх, но той само погледна мрачно към реката и разтвори бавно длан.

— Е добре, да направим малка екскурзия в миналото. Да не искаш случайно да ми обясниш, че Александър Първи е умрял, но всъщност не е умрял.

Мина известно време, докато Джолета подреди мислите си. Най-сетне продължи:

— Точно така. Неговата смърт е една от нерешените загадки в световната история. Според всички сведения той от доста време е бил недоволен от царуването си, непрекъснато се е заканвал, че ще абдикира. Бракът му с болнава жена е бил много нещастен. Тя не му подарила законен наследник, бил потиснат и от смъртта на една незаконородена дъщеря. Изглежда неведнъж е давал да се разбере, че е готов да пожертвува мило и драго, за да се освободи от товара на живота, който му се е налагало да води. После умрял, според официалните съобщения, в малък град на Черно море. Заради лошото време ковчегът с тялото му пристигнал в Санкт Петербург с два месеца

закъснение. А след толкова време идентифицирането било вече почти невъзможно.

— Допускам, че е било доста проблематично — каза сухо Рон.

— Да, и на всичкото отгоре починала и съпругата му, болната императрица — може би от шока и потискащата атмосфера на продължителното пренасяне на тялото от Азов. По такъв начин се оказало, че нито една високопоставена личност не е присъствувала на смъртта му. Веднага плъзнали слухове, че смъртта на царя е мнима, че в ковчега бил сложен труп на някакъв нещастен, загинал при злополука куриер с приблизително същата височина и телосложение. Според тези слухове императорът бил прехвърлен на яхтата на граф Кеткарт, англичанин, някогашен посланик в Русия. Семейството на графа никога не е опровергавало тази версия, но отказвало да публикува семейните хроники. Руското правителство също било категорично против ексхумацията на тялото, което би позволило да се разсеят с помощта на тестове разпространените слухове.

Рон кимна.

— След като успял да избяга, Александър се установил в Италия и се оженил за оперна примадона, майката на Ален.

— Жена, която може да е познавал, но може и да не е познавал още преди бягството си.

— С други думи Александър е възкръснал като феникса от легендата от собствената си пепел.

— Изглежда. Символът върху карфицата, носена от Ален, е бил може би нов символ за семейство Романови — феникс с лавровия венец на победата.

— Но каква е била по-нататъшната съдба на Александър? Доколкото си спомням, година след раждането на Ален милият му татко се почувствувал отегчен от семейното огнище и отново изчезнал.

— Или го е обзела изведнъж носталгия по майчица Русия. По онова време там се появил много известен отшелник, който си приличал с Александър като две капки вода. Хора от Петербургския двор го посещавали редовно, за да искат от него съвет и сложили траур, когато той починал през 1864 година.

— Което значи, че през 1855 година, когато умира Николай Първи, отшелникът Александър е бил още жив — заключи Рон.

— И затова е могъл да легитимира Ален, в случай, че би се създало движение, целящо да го сложи на престола. Александър е бил много популярен владетел, но не и Николай. През годините на царуването си Николай е бил зает най-вече с потушаване на революциите, разтърсвали по онова време цяла Европа и докарали Наполеон Трети на френския трон. Той дебнел за появата и на най-слаба съпротива, за да я задуши в зародиша ѝ. Положително не би бил особено снизходителен към претендент за трона, нито пък онази групировка, която подкрепила след смъртта му неговия син Александър Втори, за да си запази влиянието и властта.

Рон се загледа в реката.

— Николай очевидно не е признал Ален официално като син на брат си, но не може да не е знаел за съществуването му и не е изключено да е изпращал хора, които да следят всяка негова крачка. А що се отнася до мъжете, посетили Ален във Венеция, те пък са били навярно членове на група, която се е стремяла да издигне него на трона. Той отказвал, защото не го желал, но и защото знаел, че е под наблюдение.

— Кримската война засилила още повече всички противоречия — добави Джолета. — По всяка вероятност още във Венеция убийците са били по дирите на Ален, за да го отстранят, преди да създаде затруднения. А той на свой ред сигурно се е боял от ново нападение, най-вече след посещението на двамата мъже, които са му предлагали навярно да оглави преврат и да заеме руския престол. Тогава е скрил Виолета във вилата. А по-късно, след смъртта на синьора да Алори, така се е уплашил за Виолета и детето, че я е напуснал и се е опитал да направи какво? Да влезе във връзка с император Николай и да се закълне, че няма никакви претенции върху престола? Да се предаде, готов да отиде в затвора, ако му обещаят срещу това, че Виолета и бебето ще са в безопасност? Това той никога не е споделил с Виолета и ние не го знаем.

— Тъй или иначе бебето си е оставало незаконородено — възрази Рон.

— Така е и трябва да призная, че това ме озадачава. Но когато Николай Първи умира, детето още не е било родено, а Жилбер не би бил първият съпруг, който си прострелва в подходящо време черепа, защото на картата е сложен трон. Тази възможност е била отстранена,

когато Ален е паднал в градината — жертва на убийците. По същата причина последният останал жив след тази нощ вече не е държал да убие и Виолета. Щом сватбата ставала невъзможна и детето преставало да представлява опасност.

— Кое то значи, че Ален се е върнал, за да закриля нея и бебето — каза замислено Рон, — или по-скоро да се погрижи с цената на смъртта си да им осигури спокойствие.

— Не.

Няколко секунди Джолета запази за себе си смисъла на това „не“. Не беше сигурна в предположението си и все пак нищо друго не придаваше смисъл на фактите, нищо не ги допълваше така добре.

Рон я погледна право в очите.

— Не — повтори той тихо. — Умрелият е бил Джовани, така ли?

Тя се опита да се усмихне, но опитът беше доста плачевен. Повторение на онова, което се бе случило с бащата на Ален — каква зловеща и странна шега си бе направила съдбата. Джовани и Ален са били почти връстници, приличали са си и външно, били са почти еднакви на ръст. Бяха умрели по една и съща причина, заради една и съща жена. Мария е увила сина си в мъртвешкия саван, Мария го е погребала. Би ли се наложило иначе Виолета да даде на икономката верижката, да е толкова щедра към семейството, ако не за да й позволи Мария да погребее Джовани под името на Ален.

Така Ален се е превърнал в Джовани.

После заминал за Ню Орлиънс, станал там аптекар и живял до края на дните си до Виолета. Двамата никога не са се оженили. Виолета е могла навярно да принуди Жилбер да й даде развод, ако е бил здрав, но й е било невъзможно да отблъсне публично един инвалид, опитал да сложи сам край на живота си.

— Не е изключено двамата с Ален да са решили, че това е най-доброто решение и пред лицето на опасността някой да разкрие идентичността на аптекаря.

— Да, мисля, че си прав — съгласи се Джолета.

Рон си пое дълбоко въздух и поклати глава.

— Мислиш ли наистина, че е било така?

— Откакто съм се върнала, проверявам всичко. Датите съвпадат. Освен това е запазена и снимка на Джовани, направена в Ню Орлиънс.

Не е много добра, но сходството със скиците на Ален в дневника на Виолета е много голямо.

— И въпреки това — каза Рон със замислено присвити очи, — въпреки това не е изключено агентите на царя да са го преследвали, вървейки по стъпките на Виолета, чак до Ню Орлиънс. Положително са имали нейно досие. Допускам все пак, че ако са повярвали в историята за неговата смърт, веднага за изгубили интерес към понататъшната ѝ съдба.

— Както и към съдбата на детето, признато официално за дъщеря на Жилбер Фосие.

Рон я погледна заинтригуван.

— Кое то на свой ред означава, че ти си не зная коя праправнучка на император Александър Първи, така ли?

— Не изключвам такава възможност — каза тя. — Каквото и да означава. На този свят сигурно има хиляди хора със странно родословие. Помисли само за президентите, които започват изведнъж да откриват царствените си предци. Веднага след като бъдат избрани, разбира се.

— А дали цялата история на Ален и Виолета не е протекла съвсем иначе и дали си наистина царска прапраправнучка — това никой никога няма да разбере.

— Така е — съгласи се тя. — Сигурно никой няма да научи.

Той дълго мълча, но продължаваше да се взира изпитателно и питащо в лицето ѝ. Когато заговори пак, беше сменил темата.

— Напуснах Флоренция преди теб, но както разбирам, не много преди теб. Бързах да се погрижа за нещо в Ню Йорк. Трябваше да го взема, преди да попадне в ръцете на друг.

Той извади от джоба си сгънат лист и две шишенца. Едното с формата, използвана обичайно от „Фосие Роял Пърфюмс“, второто — изкусно шлифовано кристално шише със сребърна запушалка. Той хвана ръката на Джолета и го сложи в нея. После бързо я пусна, сякаш се боеше да не би тя да му го върне.

Тя разглеждаше шишето. С парфюма в едната ръка, разгърна листа.

Беше резултатът от анализа с точната формула на всяка съставка. До цифрите имаше графика със слоеве като на торта — всеки слой съответствуваше на процента от всяка съставка.

Беше формулата на Le jardin de cour.

— Резултатът от анализа, поръчан от леля Естел — каза тя тихо.

— Точно така — отвърна той спокойно. — Формулата е твоя и при Каморс няма да бъде направено второ шише от този парфюм. В едното шишенце е парфюмът, който майката на Натали донесе в Ню Йорк. Прави с него каквото пожелаеш.

Тя сподели с него цялата информация, с която разполагаше, а той ѝ даде онова, от което имаше нужда тя. И двамата бяха проявили готовност да се лишат от нещо в полза на другия. Ако се позамисли човек, беше дори смешно.

Но на Джолета не ѝ беше до смях.

— Ти не си длъжен да го правиш — каза тя безизразно. Страхът сковаваше реакциите, чувствата ѝ. Подобни подаръци предвещаваха раздяла.

— Напротив. Ти го желаете, ти рискува много, за да го откриеш.

— Но и ти го желаете — каза тя с буца в гърлото.

— Абсолютно ми е безразлично, щом трябва да загубя тебе, за да го задържа.

Свитата ѝ душа се поотпусна. Тя преглътна и каза:

— Мислиш ли, че е възможно заедно да използваме парфюма? Ти ще вземеш старата формула и ще ѝ направиш реклама, аз бих могла да използвам по-новата версия, тази на Мими, за магазина си.

— Ти намери старата формула и за малко не даде живота си за нея, ти трябва да вземеш всичко.

Принасяше ѝ тази жертва без каквато и да било задна мисъл. Когато се убеди, че е така, Джолета изпита нужда да отвърне на великодушието му с великодушие.

— Не — каза тя. — Ти също рискува живота си заради старата формула. Така се боях Тимоти да не те убие. Той държеше нож, а ти беше с голи ръце. Мислех, че той няма причини да те убива, но по този начин само влоших положението. Божичко, толкова ме беше страх, толкова ме беше страх!

Рон я гледаше — вятърът на прилива рошеше косата ѝ, прокарваше топли пръсти по нейното лице. Най-сетне попита тихо:

— Защо, Джолета, защо те беше страх?

Големите ѝ тъмни очи срещнаха погледа му. Гърдите ѝ, сърцето, цялото ѝ същество преливаше от любовта, насъбрала се дълбоко в нея.

Отвори уста, но не можа да произнесе звук. Тя го напусна във Флоренция, а той я остави да си тръгне, даде ѝ дума повече да не ѝ досажда. Сега тя трябва да го помоли да остане при нея.

Думите не искаха да дойдат. Рискът беше прекалено голям. Да ги каже, а после да го види как си тръгва — това щеше да е за нея поражение, от което никога нямаше да се оправи.

Усмивка се появи на устните му, обещанието в очите му се засилваше. Той каза тихо и с молба:

— Не можеш ли поне сега да ми имаш доверие?

— Да, бих могла, да, мога. Само че... — тя замълча, неспособна да продължи.

— Това ми стига — каза той, а гласът му трепереше леко. — А сега отвори другото шишенце, Джолета.

Тя се подчини съвсем механично, с изтръпнали, малко несръчни ръце. Сребърната запушалка беше доста затегната, Джолета трябваше да я дръпне толкова силно, че за малко не изля парфюма, когато най-сетне отвори шишенцето. Няколко капки пръснаха и потекоха по пръстите ѝ.

Ароматът беше наситен, безкрайно сладък, свеж, но и страстен и силен, обикновен, но и рядък, безкрайно успокояващ. Нямаше нужда да го вдишва дълбоко, за да го познае и да го обикне.

— „За Виолета и Ален“ — каза Рон и гласът му беше дълбок, чувствен като парфюма. — Така е на езика на цветята. И за нас — така поне си казах — посланието на един парфюм ще е най-доброто. Затова няма да пълня за теб стая с червени рози. Зная, че обичаш чайни рози и затова си помислих, че сред много жени ти първа ще оцениш есенция от хиляди български рози.

— Български рози, най-скъпите, най-високо ценените в света на парфюмите и винаги розовочервени.

Червени рози означават любов.

Ароматът ѝ замая главата, изпълни я цялата, замъгли разсъдъка ѝ, обгърна сърцето ѝ — беше така настойчиво присъстващ, така постоянен, пропъждаше всеки страх и всяко колебание.

Тя се засмя, смехът ѝ излъчваше радост и доверие.

— Обичам те Тайрон Кингсли Стюарт Адамсън Четвърти — каза тя.

Той я привлече към себе си, приюти я в сигурността на прегръдката си, притисна я силно, загали гърба ѝ и сякаш никога нямаше да престане да я докосва, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Обожавам те — прошепна в косата ѝ. — Бях на път да полудея, докато търсех начин да те накарам да ми повярваш. Обичам те от мига, в който те целунах на тъмната улица в Ню Орлиънс, обичах те при всяка отчаяна крачка, която правех, докато те следвах през половин Европа като вярно псе. И ще продължа да те обичам и ще те преследвам, докато ти омръзне и се съ согласиш да се омъжиш за мене, за да ми запушиш устата.

— Ако това е предложение за женитба — каза тя доста неясно с устни до ризата на гърдите му, — правиш ми огромно впечатление.

Той я отдалечи от себе си, за да я погледне.

— Наистина ли?

— Може да мине доста време — каза тя със засмени очи, — преди да ми стане досадно да бъда обичана или прогонена.

— Дали да не опитаме? — каза той с глас, изпълнен с нежност и престорен гняв.

И започна.

[1] Името на растението теменужка започва с буквата V на много езици: Viola (лат.), Violet (англ.), Violette (фр.), Veilchen (нем.). — Б.ел.кор. ↑

Издание:

Дженифър Блейк. Див жасмин

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1994

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-445-014-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.